This book was produced in EPUB format by the Internet Archive.

The book pages were scanned and converted to EPUB format automatically. This process relies on optical character recognition, and is somewhat susceptible to errors. The book may not offer the correct reading sequence, and there may be weird characters, non-words, and incorrect guesses at structure. Some page numbers and headers or footers may remain from the scanned page. The process which identifies images might have found stray marks on the page which are not actually images from the book. The hidden page numbering which may be available to your ereader corresponds to the numbered pages in the print edition, but is not an exact match; page numbers will increment at the same rate as the corresponding print edition, but we may have started numbering before the print book's visible page numbers. The Internet Archive is working to improve the scanning process and resulting books, but in the meantime, we hope that this book will be useful to you.

The Internet Archive was founded in 1996 to build an Internet library and to promote universal access to all knowledge. The Archive's purposes include offering permanent access for researchers, historians, scholars, people with disabilities, and the general public to historical collections that exist in digital format. The Internet Archive includes texts, audio, moving images, and software as well as archived web pages, and provides specialized services for information access for the blind and other persons with disabilities.

Created with hocr-to-epub (v.1.0.0)

conNEETION 4, d ve RP, F a T = = 2 4 P, Un nou volum fascinant din seria Fjällbacka, foarte dens siine a T = Traducere de Cristină Ekholm IRCI

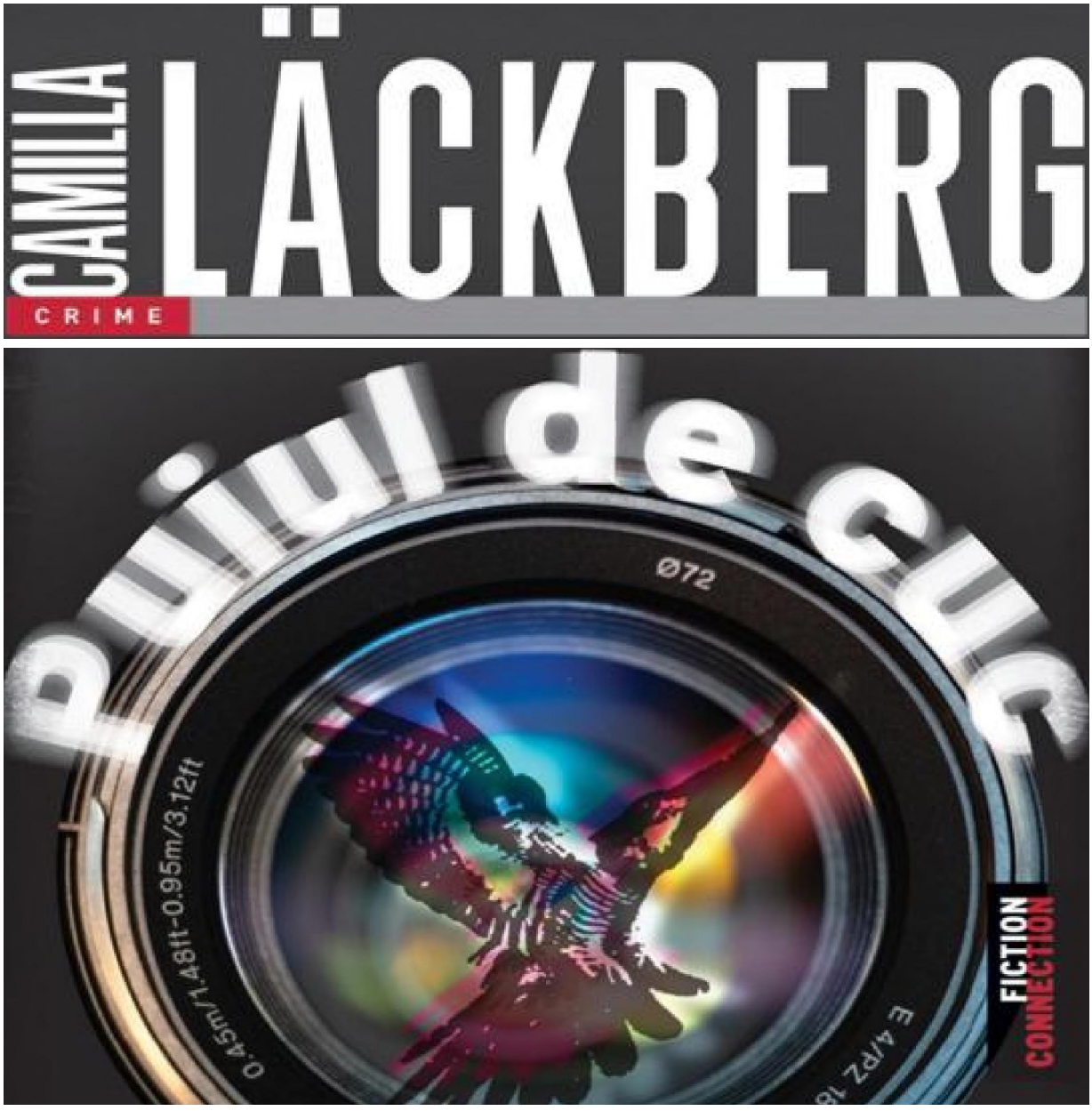

LACKBERG de 275 Un nou volum fasCinant din seria
Fjällbacka, foarte dens Şiitibitant. — ALLAS Traducere de Cristina Ekholm

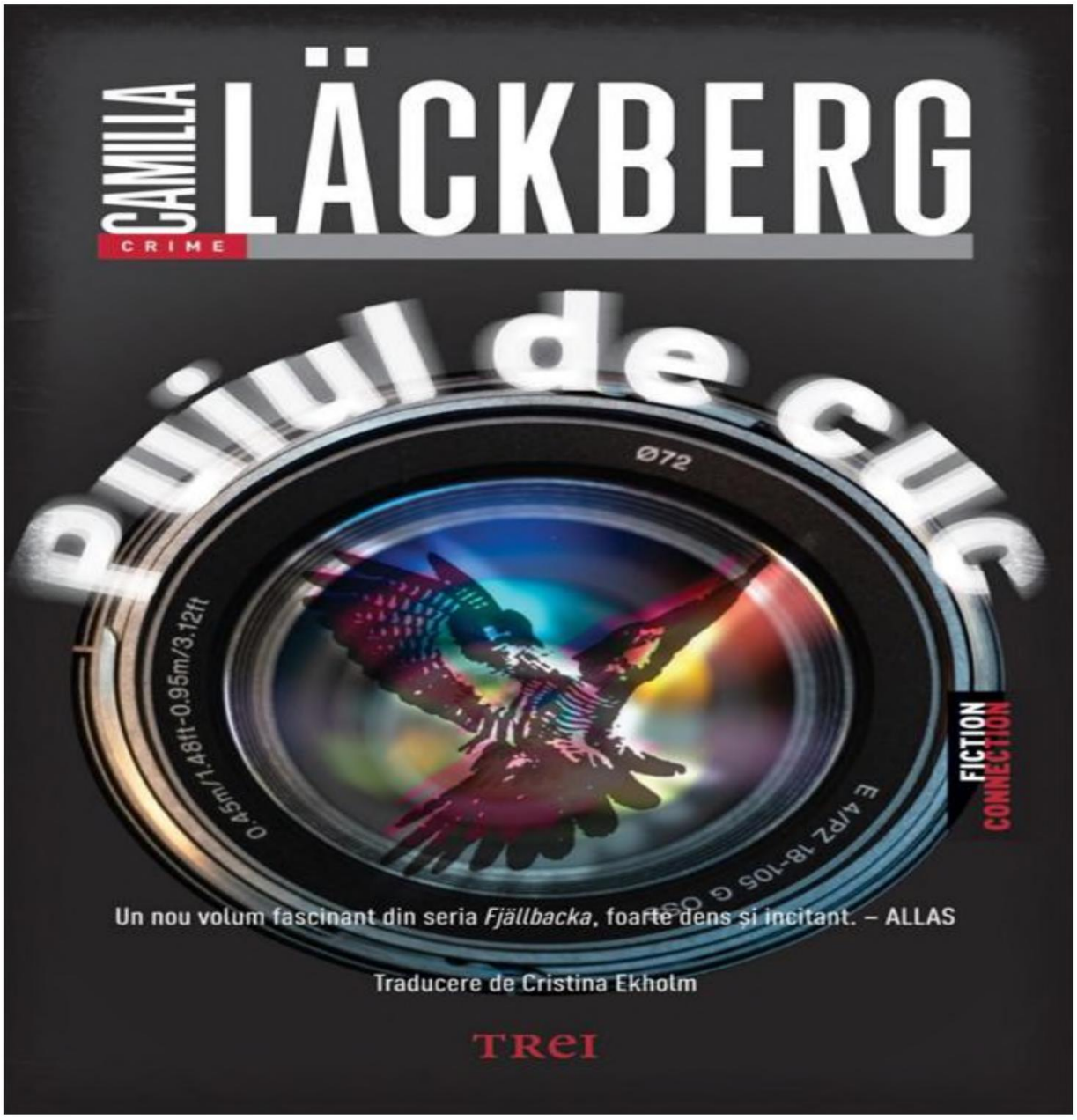

Table of Contents Sâmbătă Stockholm 1980 Duminică Stockholm 1980 Stockholm 1980 Stockholm 1980 Luni Stockholm 1980 Stockholm 1980 Stockholm 1980 Stockholm 1980 Marţi Stockholm 1980 Stockholm 1980 Miercuri Stockholm 1980 Miercuri, o săptămână mai târziu Stockholm 1980

Stockholm 1980 Stockholm 1980 Stockholm 1980 Două săptămâni mai târziu Cuvântul autoarei și mulțumiri

LÄCKBERG CRIME Un nou volum fascinant din ser ka, foafte dens Siiibitant. - ALLAS Traducere de Cristina Ekholm conNEE IN COLECȚIE COORDONATĂ DE Magdalena Mărculescu SELECŢIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY Virginia Lupulescu

CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Puiul de cuc

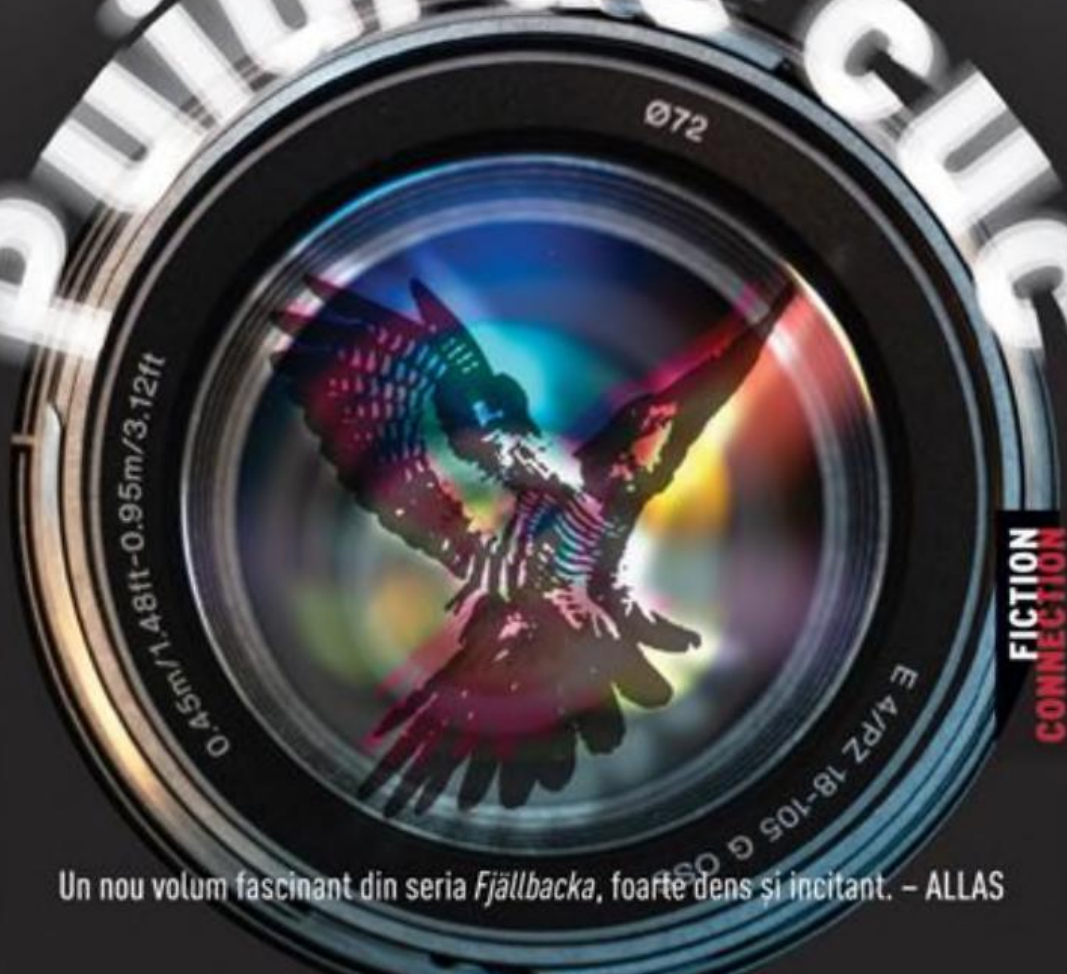

FICTION CONNECTION

Un nou volum fascinant din seria *Fjällbacka*, foarte dens și incitant. – ALLAS

Traducere de Cristina Ekholm

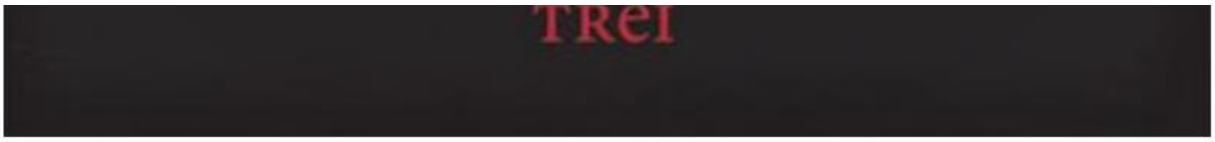
TRel

Camilla Läckberg Puiul de cuc Traducere din limba suedeză de Cristina Ekholm TREI Editori: Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu Director editorial: Magdalena Mărculescu Redactare: Alexandra Fusoi Design coperta: Faber Studio (Alexia Nedeluţ) Foto coperta: OMariam Djabari/unsplash.com; OFranz Schallmeiner/istockphoto.com

Director producţie: Cristian Claudiu Coban Dtp: Ofelia Coşman Corectură: Rodica Creţu Duşa Udrea-Boborel Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL. Titlul original: GOkungen Autor: Camilla Läckberg Copyright O 2022 Camilla Läckberg First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Copyright © Editura Trei, 2024 pentru prezenta ediție
O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi Qedituratrei.ro www.edituratrei.ro ISBN (print): 978-606-40-2175-5 ISBN (EPUB): 978-606-40-2236-3 Lui Simon Sâmbătă Se uita la fotografii. Ştia că Vivian e supărată pentru că el hotărâse să nu meargă la petrecere, dar chiar nu era în stare. Trecutul îl ajunsese în sfârșit din urmă și îl obliga acum să caute adevărul. Poate ar fi trebuit s-o facă mai demult. Întâmplarea îl apăsase ca o piatră de moară. Îi era frică de întrebări, de răspunsuri şi de tot ce îl înconjura. Alegerile făcute l-au format ca om. Şi ceea ce vedea acum în oglindă nu prea era onorabil. Nu prea e onorabil să alegi să-ți trăieşti viața legat la ochi. Până la urmă, s-a silit să se smulgă din starea asta. Și să treacă la treabă. Încet și cu grijă, a luat fotografiile înrămate, una după alta. Le-a pus de-a lungul peretelui și le-a numărat. Erau 16. Le avea pe toate.

A făcut un pas înapoi și le-a privit. S-a întors apoi către ramele mai simple pe care le avea. Cele ca niște suporturi. Scrisese pe bucățele de hârtie, cu litere mari și inegale, numele fiecărei fotografii. Apoi prinsese hârtiuţele cu scotch de fiecare suport. Nu avea nevoie să vadă fotografiile când le muta cu imaginaţia pe pereţii albi ai galeriei. Fiecare fotografie a următoarei expoziţii îi era imprimată în memorie și putea pur și simplu să le vadă clar în fața ochilor. Va dura multe ore, probabil chiar și o parte din noapte, să aranjeze expoziţia și știa că va avea un preț de plătit mâine, pentru că nu mai era tânăr. Dar știa și că în ziua vernisajului se va simţi mai ușurat și mai liber decât în ultimii ani. A ales să facă un lucru, iar consecinţele o să fie dramatice, dar nu putea să se gândească la ele; se gândise mult prea mulţi ani. Toţi au trăit în umbra neagră a minciunilor lor. Bineînţeles că acum riscau să fie distruși, dar el tot voia să-și dezvăluie adevărul. Și pe al lor. Niciodată nu se simţise mai liber ca acum, când prindea încet pe un suport hârtiuţa pe care era scris cuvântul Vinovăție. Nici măcar moartea nu-l mai speria. Erica Falck se întinse. Căldura patului o îmbia să mai rămână, însă îi promisese lui Louise Bauer că se vor întâlni pentru un powerwalk peste vreo oră. Nici nu știa de ce fusese de acord, dar Louise era sigur stresată cu pregătirile și voia să se confeseze. — Chiar trebuie să mergem astă-seară? Patrik oftă lângă ea și își puse perna pe cap. Erica i-o smulse și îl lovi ușor cu ea. — O să fie grozav! Mâncare bună, un vin bun, soţia ta în sfârșit aranjată...

Patrik închise ochii strtâmbându-se. — Nuntă de aur, Erica. Cât de grozav poate să fie? O grămadă de snobi și discursuri nesfârșite. Ştii şi tu ce fel de oameni vin acolo. Patrik oftă din nou. — Oricum mergem, așa că trebuie să suporţi și să te porți frumos, zise Erica. Deja îi sărise somnul, așa că se aplecă spre partea de pat a lui Patrik și îl mângâie ușor pe piept. Inima îi bătea cu putere; greu de crezut că nu demult avusese probleme cardiace și încă existau motive de îngrijorare. — Louise ne așteaptă. Și, în plus, ador să te văd în costum. Ești extraordinar de elegant, mai ales în cel bleumarin. — Of, lingușitoareo! Patrik o sărută ușor pe gură, apoi sărutul deveni pasional. O trase înspre el, aproape, și Erica simţi, ca întotdeauna, cum soţul ei o face să se topească. — Copiii, pot să apară copiii, îi șopti ea. Patrik îi răspunse trăgând pătura peste ei. Se făcu repede cald, dar în afară de ei doi nu mai exista nimic în bula lor. Corpurile lor, buzele lor. Respirația lor. Un bubuit puternic concretiză avertismentul de mai devreme al Ericăi. — V-aţi ascunselea! Noel ţipă bucuros în timp ce sărea în pat. Veni și Anton ca o săgeată și ateriză fix pe bijuteriile lui Patrik. — Aaaa, la dra... începu el, apoi se abţinu, după ce Erica îi aruncă

o privire. La naiba! Noel și Anton începură să râdă cu poftă, iar Erica oftă zâmbind. Avuseseră câteva secunde doar pentru ei; era bine și așa. Se aplecă peste băieţi și îi gâdilă până ce începură să ţipe ca din gură de șarpe. — Am încercat să-i țin la televizor, dar au fugit sus când m-am dus să iau iaurt. Maja era în ușa dormitorului, îmbrăcată cu cămașa de noapte, și ținea un inorog în brațe, dând din mâini resemnată. — Draga mea, nu trebuie să ai grijă de ei dimineaţa, pot să vină sus, o liniști Patrik, făcându-i semn să li se alăture. Maja ezită. Întotdeauna ea era cea responsabilă. Apoi zâmbi și se aruncă și ea în pat, alăturându-se jocului lor. Erica îi întâlni privirea lui Patrik. Familia lor era perfectă. Pur și simplu perfectă. — Crezi că sună înainte sau trebuie să așteptăm până joi? Doar știm că uneori te anunţă dinainte. Henning Bauer bătea cu degetele în masă. Era primul weekend din octombrie; toamna se instalase și valurile cenușii cu dantelă albă se loveau de stâncile netede de pe mica insulă. Insula lor. Se uită la Elisabeth, care stătea în faţa lui cu o cană de ceai. — Ştim deja că eu sunt unul dintre cei cinci. Bineînţeles, nu înseamnă că voi și câștiga. Nu am nicio garanţie. Dar, dacă e să calculam, am 20% șanse să câștig.

Degetele lui continuară să lovească în masă. Soţia lui sorbea liniștită din ceai, iar Henning o admira pentru calmul ei. Asta era dinamica din relaţia lor, care îl ajuta pe el să scrie. El se agita, ea îl calma. El se îngrijora, ea îl asigura că totul va fi bine. Henning continuă să bată cu degetele în masă, așteptând răspunsul ei. Avea nevoie să-i spună că totul o să fie bine. După câteva guri de ceai, Elisabeth puse ceașca pe farfuriuță. Erau aceleași cești din care băuseră de-a lungul întregii lor căsnicii, unul dintre nenumăratele cadouri de la nunta lor somptuoasă, dar Henning nu reușea defel să-și aducă aminte de la cine le primiseră. Un val lovi ca o cascadă geamul panoramic care acoperea o latură întreagă a casei; apa sărată lăsa mereu urme care îi dădeau de furcă menajerei, Nancy. Arhipelagul era necruţător și impulsiv, de parcă mereu încerca să înăbușe civilizația și să recucerească terenul pierdut. — Nu-ţi face griji, dragule. O să sune azi sau mâine ori poate aşteaptă până joi. Sau nu sună deloc. Dar, și dacă sună, pentru că eu sunt convinsă că vor suna, trebuie să te prefaci surprins. Să nu te dai de gol cumva că deja știam că ești pe lista finală. Henning încuviinţă, cu ochii ațintiți pe geam. — Bineînţeles că nu, draga mea. Bineînţeles că nu. Bătea din degete un ritm neclar în timp ce studia cu privirea modelul pe care îl lăsase pe fereastră apa mării. Unul din cinci. Ar trebui să fie

mulțumit, dar abia putea să respire când știa ce veste poate primi în curând, când știa ce-i poate aduce o singură convorbire telefonică. — Haide, mănâncă puţin, îl îndemnă Elisabeth împingând spre el un coș cu pâine proaspăt scoasă din cuptor. Avem o zi lungă, ca să nu vorbim și de o seară lungă, și nu vreau să adormi la masă la ora 10:00. Henning întinse mâna să ia o bucăţică de pâine caldă. Ştia că trebuie să facă aşa cum îi spune soţia lui. Întinse un strat gros de unt care se topi imediat pe pâinea caldă. — În seara asta dansăm, zise el cu gura plină şi îi făcu cu ochiul lui Elisabeth, care-i zâmbi. — In seara asta dansăm. — Dumnezeule, ce devreme ai adus barca! Și pe o vreme ca asta? Erica ținea o mână în dreptul feţei, ca să se ferească de vântul puternic și în același timp încerca să țină pasul cu Louise Bauer. Ca întotdeauna, era o provocare. Indiferent cât de repede mergea ea, Louise mergea și mai repede. Şi nu-i plăcea nici că simţea picăturile de apă aruncate de valurile care loveau țărmul la doar câțiva metri de ele. Erau puţin ferite de căsuţele de lemn, dar parcă și ele abia ţineau piept vântului. — Ei, oricum mă trezesc în fiecare dimineaţă la 6:00, zise Louise. Și o să fie o zi lungă, sunt responsabilă cu petrecerea și trebuia s-o iau de dimineaţă cu un powerwalk.

Erica își dădu ochii peste cap. Şi în același timp înţelegea că Louise trebuie să-și limpezească gândurile. Să fii asistenta lui Henning Bauer, socrul ei și unul dintre renumiţii scriitori ai Suediei, nu era chiar așa ușor. — Niciodată n-am simţit că un powerwalk e o necesitate, mormăi Erica. De fapt, dacă mă gândesc bine, n-am simţit niciodată că vreo formă de activitate fizică ar fi o necesitate. Louise izbucni în râs. — Eşti simpatică. Bineînţeles că îţi place să faci mişcare. Îţi dă energie pentru toată ziua! Erica se chinuia să vorbească în timp ce urcau pe panta Galăr într-un ritm mult prea alert. Îşi strânse pe lângă ea geaca albastră Helly Hansen. Bineînţeles că Louise avea haine de antrenament rezistente și la vânt și la apă, care îi veneau perfect. — Imi place senzaţia pe care o ai după aia, dacă asta vrei să zici. Dar în timpul activităţii? Deloc. No. Nada. Chiar dacă știu că am nevoie de activitate fizică. Erica se opri să-și tragă sufletul, iar Louise încetini și se uită la ea. — Sinceră să fiu, nu m-am simţit prea bine în ultima perioadă, continuă Erica. Și cred că e din cauza dietei haotice și a lipsei de mișcare. Și, în plus, mai și îmbătrânesc. Să nu uităm că anii trec. Deja am început să am simptome de menopauză. Tu nu ai?

Louise continuă să meargă. — Sunt cu câţiva ani mai mare decât tine, dar... Ezită puţin și grăbi pasul când trecură pe lângă farmacie. — Dar m-am operat de tânără și am scos uterul. Cancer. Așa că acum începe să fie o binecuvântare ce a fost atunci o mare tristeţe. — Oh, iartă-mă, n-am știut. Erica se strâmbă. Numai ea putea să facă gafe de genul ăsta. — Nu-i nimic. Nu e niciun secret, doar că nu povestesc prea des. Bună, mă cheamă Louise și nu am uter. Erica râse cu poftă. Admira asta la Louise — felul ei de a spune lucrurile într-un mod sarcastic. Se cunoscuseră prin intermediul copiilor lor. Maja se împrietenise cu băieţelul lui Louise, William, care era cu câțiva ani mai mare decât ea, în parcul de joacă de lângă piaţa Ingrid Bergman. Și, dacă se jucau copiii, au început și ele să vorbească. Asta fusese vara trecută, iar acum se întâlneau de fiecare dată când Louise era în Fjällbacka cu familia. Dar Ericăi îi plăceau mai mult serile în care stăteau la un pahar de vin decât prostul obicei al lui Louise să iasă la plimbare indiferent de vreme. — Ce să mai zic? E ca de obicei. Părinţii mei vin cam într-o oră, dar au reușit să închirieze o casă lângă Badis, așa că sunt mulțumiți. Şi mai avem și petrecerea. Henning vrea să facem întrun fel, Elisabeth vrea

altfel. Şi toți știm că o să fie cum vrea Elisabeth, dar întotdeauna trebuie să fiu eu cea care-i dă vestea lui Henning. — O să fie distractiv diseară, comentă Erica. Louise se întoarse către ea și zâmbi. — Žici şi tu așa, ca să fii amabilă. Nu poţi să descrii o petrecere de nuntă de aur prin cuvântul distractiv. Dar măcar mâncarea e bună, am degustat personal meniul, și o să fie vin din belșug. Şi m-am ocupat în mod special ca și tu, și Patrik să aveţi cele mai bune locuri. Patrik va avea onoarea să stea lângă mine la masă și tu o să stai lângă fermecătorul meu soț. — Minunat! Erica își duse mâna la abdomen — o supăra splina. Începură să ocolească dealul, pe drumul de întoarcere trecând pe lângă o pantă abruptă pe partea dreaptă. În copilărie îi spuneau panta Cele șapte cucuie. larna, acolo prindeau o viteză năucitoare cu săniile. Erica încerca să calculeze cât mai aveau de mers și constată că mai era mult prea mult. În faţa ei se legăna coada de cal neagră a lui Louise, care mergea în pas alert, parcă fără niciun efort. Erica se aplecă și luă o piatră pe care o strânse puternic în mână, în speranţa că o va ajuta să-și aline durerea de splină. Nu putea decât să constate că sportul nu era pentru ea. * — Ai vorbit cu ea?

Tilde îl privea cu ochii ei albaștri superbi, ţinând în faţa ei o rochie cu decolteu. Rickard Bauer văzu că pe etichetă scrie D&G și ghici că a costat în jur de 30 000-40 000. Dar asta nu o interesase pe Tilde, cel puţin până acum, când brusc nu mai erau bani fără limită pe cardul ei Amex, cu care putea să facă shopping la Stockholm, Paris, Milano și Dubai. — O să vorbesc, răspunse Rickard, nereușind să-și ascundă frustrarea. Vocea ei începuse să-l enerveze din ce în ce mai mult. Așa de pițigăiată fusese mereu? Atât de copilărească? — O să vorbesc cu ea după petrecere. Știi cum e mama, se îngrijorează și nu vreau să-i stric seara. — Atunci promiţi să vorbeşti cu Elisabeth mâine? Sigur? A A își împinse pieptul înainte. J Tilde îi aruncă un pupic în aer și Abia ieşise din duş și era goală, doar cu un prosop alb pe cap. Îl fascina cum, rațional, nu putea să o suporte, dar avea erecție parcă la comandă numai când o vedea. — Îţi promit, iubito! spuse el şi o trânti pe pat. Ea ţipă strident și chicoti. — Vino, baby! îl chemă ea cu voce de copil. Vino! Rickard își cufundă faţa între sânii ei mari, care îl făceau să uite de lume.

Elisabeth Bauer se uită la cerceii roșii, care fuseseră ai bunicii ei și se potriveau perfect la rochia pe care o va purta la cină. Cea neagră, pe care o va purta după cină, la dans, atârna pe umerașul de alături. Era mai ușoară și putea să se miște mai bine în ea decât în cea ușor voluminoasă cu care trebuia doar să stea la masă. Yves Saint Laurent și Oscar de la Renta. Cumpărate de la Paris în primăvară, când ea și Henning au stat câteva săptămâni în apartamentul de acolo. Dacă voiai ceva deosebit pentru o nuntă de aur, nu puteai să cumperi din altă parte. Elisabeth puse cu grijă cerceii în cutia bleumarin de catifea. Tresări când încă un val puternic stropi fereastra dormitorului. Aici, pe Skjälerö, aveau o casă cu un singur etaj și valurile ajungeau la toate ferestrele. Era cea mai modestă casă a lor. Apartamentul din Stockholm, cel din Paris și casa din Toscana erau mult mai luxoase. Dar ea iubea casa asta mai mult decât orice pe lume. De când se născuse, stătuse aici în fiecare vară. Numele Skjälerö nu venea de la suflet. Venea de la cuvântul Skjäler din vechea limbă din Bohuslän și însemna midii. Peste tot pe insulă erau mormane de scoici albastre. Pescărușii le aruncau de la înălțime și le spărgeau de granitul roz, ca să le poată mânca. lar cochilia rămânea acolo și îmbrăca insula stearpă în nuanţe de albastru. Bunicul ei cumpărase insula și acum era a ei. Locul ăsta în apropiere de Fjällbacka a avut întotdeauna un efect magic asupra ei. De fiecare dată când veneau, parcă dispăreau toate problemele. Nimeni nu putea să dea de ei aici. Erau inaccesibili. Mulţi ani nici măcar nu au avut telefon pe insulă. Doar un telegraf. Dar asta era acum câteva decenii. Acum erau moderni.

Telefon, electricitate, Wi-Fi și mult prea multe canale la televizor pentru nepoții lor. Louise și Peter erau foarte delăsători în privinţa asta. Copiii stăteau ore în șir şi se uitau la niște figuri colorate care se băteau și făceau o gălăgie groaznică. În loc să citească o carte bună. O să discute cu ei. Dar întotdeauna era foarte delicat să vorbești cu ei despre educaţia copiilor. Poate era așa din cauza celor petrecute cu Cecily. Elisabeth tresări la gândul ăsta groaznic și băgă cu mare grijă rochiile în husele lor. Ştia că putea să o roage pe Nancy să se ocupe, dar adora să simtă materialele astea scumpe de calitate bună. Nimeni nu făcea rochii ca Oscar. — Henning? strigă ea în timp ce se îndrepta către biroul lui, fără să se aștepte la mai mult decât un răspuns scurt. — Hmm, se auzi de după ușa închisă. — M-am gândit să luăm smochingul de la Savile Row. Cel pe care l-am ajustat nu de mult. E bine? — Hmmm, se auzi din biroul lui și Elisabeth zâmbi. Smochingul era deja împachetat și ea hotărâse de mult că pe acela îl va purta. Dar învățase de-a lungul anilor că era foarte important ca soţul ei să se simtă implicat şi să i se ceară părerea. Chiar dacă ea deja luase hotărârea. Ar putea să-i dea un sfat și lui Louise în privinţa asta. Cu cele mai bune intenții, bineînţeles. Stockholm 1980 Pytte adora să o vadă pe Lola cum se gătește pentru seară. Era ca o magie pentru ea. Devenise deja o rutină. Pytte stătea pe burtă pe perna

mare de catifea, sprijinindu-și bărbia în palme, în timp ce Lola era aşezată la măsuţa de toaletă încărcată cu fel de fel de lucruri și se făcea frumoasă. — Cu ce te îmbraci în seara asta? întrebă Pytte uitându-se cu ochi strălucitori la șifonier. Îi plăceau hainele Lolei. — Ce zici de bluza roz cu șnur pe spate? Și pantalonii pană tot roz? Apoi coc simplu și cerceii mei cu diamante? Lola se întoarse către Pytte, care aproba nerăbdătoare. — Da, îmi place bluza roz! E favorita mea! — Ştiu, draga mea. Lola se întoarse iar către oglindă și începu să se machieze. De obicei se machia la fel în fiecare seară. Dacă era vreo petrecere, putea să se machieze mai mult, iar Pytte adora serile cu petreceri. Dar în seara asta era doar muncă și atunci Lola își dădea cu niște cremă, apoi pudră, creion de ochi, rimel, ceva maro pe sprâncene cu o pensulă și, la sfârșit, unul dintre multele rujuri pe care le ţinea într-o cană de cafea pe măsuţa de toaletă. În seara asta era unul foarte roz. Cu grijă, Lola își dădu cu ruj, potrivindu-l cu buzele, luă o bucăţică de hârtie cu care mai șterse puţin din el și își mai dădu încă o dată. Apoi își alese peruca. Părul Lolei era roșcat și strălucitor, dar la serviciu folosea de cele mai multe ori o perucă. După ce se uită o clipă la cele cinci peruci care stăteau pe niște capete din spumă de polistiren, alese una șatenă, lungă cam până

la umăr. O puse peste părul ei, care era strâns cu grijă sub o plasă, o aranjă frumos și își făcu fără efort un coc la spate. Lola se îmbrăcă apoi cu bluza și pantalonii roz, atentă să nu-și agaţe unghiile lungi abia făcute. La sfârșit, luă o sticluță de parfum de pe măsuţa de toaletă și își dădu puţin după urechi și la încheieturi. Apoi veni în fața lui Pytte. — Et voilă! Ce zici? Fac faţă la război? — Faci față la război, răspunse Pytte şi râse cu poftă. Când o să fie mare, voia să fie la fel de frumoasă ca Lola. Lola smuci repede o geantă roz și se îndreptă către hol. — Draga mea, te descurci acum, nu? E mâncare în frigider. Poţi s-o încălzești în cuptor, doar să nu uiţi să-l închizi după aia. Şi să te culci cel mai târziu la ora 22:00, nu mă aștepta. Încui când plec, să nu deschizi nimănui. OK, draga mea? Lola ieșise deja din apartament și băgă cheia în broască. — Te iubesc! îi strigă ea lui Pytte. — Te iubesc, tată! Apoi închise ușa și în urma ei rămase pe hol doar o dâră de parfum. — Mi se pare foarte ciudat. De ce să nu mergem? — Pentru că așa am zis eu. Rolf Stenklo se uită iritat la soţia sa, Vivian. Pentru el, subiectul era închis de mult.

Vivian se uită la el din ușa localului luminos pe care el ar fi trebuit să îl umple cu toate visurile lui, cu tot ce-i făcea inima să cânte, dar și să sufere. — Dar, Rolf, sunt prietenii noștri cei mai buni, care-și sărbătoresc nunta de aur. Nu te înţeleg. O să fie acolo toţi cunoscuții noștri și ne-ar prinde bine să-i vedem, să-i vezi. Vocea lui Vivian urcă în falset, așa cum se întâmpla când era nervoasă. Erau căsătoriți de 20 de ani şi tonul ăsta al ei îl făcea să se gândească întotdeauna că au fost împreună cel puţin 19 ani mai mult decât era cazul. — Nu vreau, pur şi simplu, e chiar așa ciudat? Nu-mi plac petrecerile astea mari, doar nu e o surpriză pentru tine. Rolf ridică pistolul de cuie și fixă un cui în perete, apoi înjură când acesta intră prea adânc. Pistolul era prea puternic. — La dracu'! Luă un ciocan și trase cuiul din perete. — Poate ar trebui să rogi pe cineva să te ajute, remarcă ea. Rolf observă că privea curioasă fotografiile înrămate care stăteau sprijinite de peretele de la intrare. Era prima dată când nu o lăsase să se implice în organizarea expoziţiei. Îi spusese că e mult prea personal şi, spre surprinderea lui, ea acceptase. — Ca Henning și Elisabeth, vrei să spui? Care nu se pot șterge la fund fără ajutor? bombăni el.

— Dar ce-i cu tine azi? Doar îţi plac Henning și Elisabeth, știu foarte bine. Întâi nu vrei să mergi să-i sărbătorim şi după aia vorbeşti despre ei într-un mod total nerezonabil. Chiar nu ești deloc amabil acum! Vivian își încrucișă braţele peste piept, iar Rolf se întoarse spre ea cu o privire obosită. — Bineînţeles că, pentru tine, cel mai important lucru din univers e să fii amabil. Să nu faci vreo scenă. Să stai liniștit. Să nu vorbești niciodată despre probleme, despre ce e cu adevărat important. — Eşti imposibil! Vivian ieși și îl lăsă în sfârşit singur. Rolf se uită împrejur, la pereţii goi pe care îi va umple curând cu ce avea el mai frumos. Luă pistolul de cuie. Și mai bătu încă un cui. Apoi luă unul din suporturile pe care avea scris numele fotografiilor. Il agăță în cui. Se dădu un pas înapoi. Şi simţi, ca întotdeauna, cum îl lovește parcă un pumnal în inimă când citi numele pe care îl scrisese pe foaie. De vină. De dragoste. De dor după un timp de mult apus. Dar în curând... În curând, cea mai luminoasă dintre stele avea să strălucească din nou. — Cum stăm? Louise Bauer păși neliniștită în marele salon care se numea Mamsell și care se afla în partea dreaptă a intrării de la hotelul Stora . Podeaua de lemn scârțâia ușor sub picioarele ei. Când intră

în grabă în salon, afară plafonul de nori era tot jos, iar valurile biciuiau stâncile. Barbro, responsabila de la restaurant, se ținea neliniștită după ea. — Totul este conform planului, zise ea. Mâncarea e deja pregătită, avem tot ce ne trebuie pentru aranjat mesele, așezăm totul imediat după lunch, personalul este pregătit și avem băuturi din plin să servim. Şi am reușit să facem rost de absolut tot ce aţi cerut. — Bine, răspunse Louise și se opri. Copiii. Avem mâncare pentru copii? Max şi William nu vor mânca același meniu ca adulţii. Barbro încuviinţă: — Avem hamburgeri pentru copii. Şi înghețată cu sos de ciocolată la desert. — Minunat! Da, se pare că totul este în regulă. Aţi primit cardurile de plasare ale invitaţilor? Aţi comparat cu lista de invitaţi, să vedeţi dacă sunt toți? Nu aveţi voie să greșiți cu plasarea invitaţilor, mi-a luat câteva luni să iasă bine. Louise văzu că Barbro deja avea broboane de transpiraţie pe frunte. — Bineînţeles că am controlat, dar o să-l rog pe ospătarul-șef să se mai uite încă o dată, răspunse ea după ce-și drese glasul. — Bine. Își dădu şi ea seama cât de înţepat răspunsese. Dar chiar nu avea răbdare cu toate defectele și neajunsurile altora sau cu neglijenţa lor. Se uită împrejur. Acum era răcoare în salon, dar, dacă avea să se facă mai cald când erau toți invitaţii acolo, comandase deja ventilatoare pe

care putea să le pună în funcţiune. Salonul era zugrăvit într-un verdedeschis cu niște elemente exotice ca decor, care coincideau cu tema hotelului. Louise își imagină cum o mulţime de oameni îmbrăcaţi elegant vor dansa în seara aceea pe muzica de jazz a formaţiei plasate pe o mică scenă care era montată chiar acum într-un colț al salonului. O să fie un eveniment strălucitor. O să fie perfect. La fel ca tot ce făcea ea. Niciodată nu lăsa ceva la întâmplare. Henning Bauer împinse cana de ceai și se holbă la pagina goală de pe calculator. Cursorul clipea parcă doar ca să-i facă în necaz. Ca un Nemesis. Vidul. Auzi dincolo de ușa închisă zgomote și mișcare. Ştia că Elisabeth era nerăbdătoare. La fel ca el. O să fie o seară minunată. Lista invitaţilor era impunătoare, exact așa cum voia el, și deja știa că toate discursurile o să fie magnifice. Numai dacă ar putea să scrie și el câteva cuvinte! Stătea aici câteva ore bune în fiecare zi. Își bea ceaiul și se holba la cursorul de pe ecran. Cuvintele, știa, trebuie să fie pe undeva, la îndemână. Toată viaţa trăise prin cuvinte, așa că nu ar fi trebuit să fie ceva necunoscut pentru el, dar ceva îi scăpa în momentul ăsta. Henning luă cana de ceai și se duse spre fereastră. Se uită la peisajul sălbatic de afară. Vara arata ca o reclamă la Pripps Blă: cer albastru, stânci roz de granit care străluceau sub razele soarelui, veliere peste tot. Acum, în octombrie, valurile loveau stâncile de parcă voiau să le scufunde în adâncuri. Lui îi plăcea așa, când natura își arăta forţa.

Strânse în mâini cana de ceai și își blestemă soarta. Ar trebui să poată scrie aici. Era mediul perfect. În spatele biroului mare, lângă fereastra panoramică, se vedea ca pe un personaj al lui Bergman, un singuratic într-un râu infinit de creaţie. Dar nu venea nimic. Absolut nimic. O bătaie imprevizibilă în ușă îl făcu să tresară. — Da? răcni el mai aspru decât avusese de gând. — Scuze, tată, voiau băieţii să-i ajute bunicul cu ceva. Trăsăturile lui Henning se îmblânziră. In mod normal, nu voia să fie deranjat în camera de lucru, dar nepoţii erau oricând bineveniţi. — Intraţi, intraţi! Ușa se deschise, iar în prag se aflau Peter și băieţii lui. Henning le făcu semn să intre și inima i se topi când văzu cum feţișoarele lui Max și William se luminară când le zâmbi. Nu prea fusese prezent când Peter și Rickard erau mici, dar așa era moda atunci. Cu Max şi William era altceva. Lor putea să le dăruiască toată dragostea pe care nu le-o dăruise băieţilor lui. — Trebuie să ne ajuţi să alegem cravate, bunicule. Max, cel mare, mai precoce și foarte serios, ținea în mână trei cravate. William, cel mic, care făcea tot timpul câte o trăsnaie și avea mereu părul ciufulit, întinse și el trei cravate. Lui William doar ce-i căzuseră trei dinţi, așa că sâsâi zgomotos când repetă cuvintele fratelui său. — Da, bunicule. Trebuie să ne ajuţi să alegem cravate.

— Bineînţeles, bineînţeles, o să vă ajut. E o onoare. O distincţie de onoare. Și știi, William... William se uită la el cu ochii pe jumătate închiși. — Ştiu, mâine punem plasa de homari! Henning îi ciufuli părul. — Exact asta o să facem. Peter zâmbi larg pe deasupra creștetelor băieţilor. Era un fiu bun. Un fiu de care să fii mândru. În afară de faptul că alesese chemarea diavolului și conducea acum o firmă de administrare de fonduri, era tot ceea ce-ţi puteai dori de la un fiu. Henning se uită la el. Uneori i se părea că încă suferă după Cecily, dar azi era de-a dreptul radios. — la să vedem, începu Henning și se întoarse la cravate. In primul rând, trebuie să știu cu ce o să vă îmbrăcați. Cu ce asortăm cravata? În ansamblul ţinutei, ea trebuie să fie ca punctul pe i. Chiar atunci sună telefonul aflat pe masă, iar Henning tresări. De obicei îl ţinea fără sunet când intra în camera de lucru, dar azi probabil că uitase. Se îndreptă iritat spre birou să închidă mobilul care făcea zgomot lângă calculator, dar se opri cu mâna în aer când văzu cine suna. Nu se cunoșteau, dar Henning avea numărul lui în agendă de câțiva ani. Pentru orice eventualitate. Cu mâna tremurând, apasă întâi pe butonul verde și apoi pe simbolul difuzorului. Işi duse degetul la buze, pentru ca Peter și băieţii să înțeleagă că trebuie să tacă. Apoi zise:

— Alo? Henning Bauer la telefon. — Sten Sahlén, secretarul general al Academiei Suedeze. — Da, bună ziua... Inima îi bătea atât de tare în piept, încât avea impresia că o să leșine. Îi tremura mâna și puse mobilul pe masă, ca să nu apese din greșeală ceva și să-i închidă telefonul lui Sten Sahlen. Urletul furtunii de dincolo de fereastră îl asurzea. Momentul ăsta îl așteptase toată viața. Când interlocutorul lui începu să vorbească, Henning se uită la Peter și văzu că știa și el cât de important era momentul ăsta. Momentul în care numele lui Henning Bauer era scris în cărţile de istorie, nu doar în Suedia, ci în toată lumea. — Henning, te anunţ cu bucurie că Academia Suedeză a decis să-ţi decerneze anul acesta Premiul Nobel pentru Literatură. O să primeşti mai târziu detalii despre procedura administrativă și, bineînţeles, sper că nu e cazul să precizez că trebuie să rămână întrun cerc restrâns până facem anunțul oficial. A râs scurt. — Cei mai mulţi cred în continuare că-l anunțăm pe laureat chiar înainte să ies eu pe faimoasa ușă de la Börshuset. Se lăsă tăcerea. Singurele lucruri pe care le auzea Henning erau vântul, valurile și bătăile inimii sale. Peter rămăsese nemișcat, cu mâinile pe umerii lui Max și ai lui William. A A își îndreptă spatele. J Henning trase aer în piept și

— Mulţumesc pentru această onoare. Te rog să le transmiţi tuturor membrilor academiei că sunt foarte, foarte onorat. După ce închise, se uită din nou la cursorul care pâlpâia în continuare pe foaia goală de pe ecran. Apoi închise laptopul. * — S-a trezit iubita mătușii? șopti Erica prin ușa ușor deschisă. — S-a trezit! Intră! urlă Anna din camera ei de lucru de la vila din Falkeliden . A A își împinse adidașii în grămada de pantofi J Erica se dezbrăcă de geacă și din hol. — Cum merg lucrurile pe-aici? Erica nu putu să se abțină și izbucni în râs când o găsi pe Anna lângă o masă încărcată cu desene, mostre de țesături și de culori. Și, pe lângă astea, o mulţime de jucării. — Trebuie să predau o lucrare peste două zile, dar cineva din casa asta abia a început să meargă și, dacă mi se părea că ajunge peste tot când se târa de-a bușilea, acum e mult mai rău... — De-asta ai mormanul ăsta de jucării aici? Erica se lăsă în patru labe și încercă să-și găsească nepoata în mulțimea de jucării împrăștiate pe podeaua din biroul Annei. O descoperi după un urs mare de pluș și Flisan zâmbi larg când o văzu. Erica era favorita Feliciei, sau Flisan cum o alintau toți din familie. Fusese născută cu o lună înainte de termen, dar era foarte sănătoasă și se dovedise cel mai vesel, dar și cel mai activ copil.

Spaima prin care trecuse Anna când începuse să sângereze atunci era dată deja uitării. — Parc-aș lucra în mijlocul unei tornade, oftă Anna ridicându-se și aruncând o privire îngrijorată la debandada de pe birou. — Dacă vrei, pot să o iau eu puţin, ca să lucrezi în liniște, îi propuse Erica gângurind cu Flisan, care acum se amuza trăgând-o de nas cât de tare putea. — Ah, ar fi minunat dacă ai putea! Anna gemu. — Clientul ăsta este foarte pretenţios și abia pot să ţin piept ideilor lui când vrea perdele cu faruri și perne cu scoici. — Clientul are întotdeauna dreptate, nu? comentă Erica și o trase pe Flisan puţin de nas, iar fetița râse cu poftă. — Nu, nu. Pot să-ţi spun că în cazul ăsta clientul are dreptate foarte, foarte rar. Anna se scărpină în părul blond care acum îi ajungea până la umeri și care ascundea toate cicatricile rămase după accident. Ericăi i se părea că sora ei mai mică strălucea, chiar dacă ea se tot văita. Anna, care parcă fusese urmărită de necazuri, era acum căsătorită cu Dan, iubirea din tinereţe a Ericăi, și aveau o căsnicie solidă și o minune mică, pe care se băteau toți fraţii să se joace cu ea. — Ai fost afară la antrenament? întrebă Anna suspicioasă când văzu pantalonii Ericăi. — M-a târât Louise la un powerwalk, oftă ea.

— Normal. Bineînţeles că Louise trebuia să iasă la un powerwalk, comentă Anna și Erica îi scoase limba, ceea ce o distră pe Flisan, care o imită imediat. — Ce ai împotriva lui Louise, de fapt? întrebă Erica punând-o jos pe Flisan. — Eh, nu am nimic cu ea propriu-zis. Şi ştiu că voi două vă înţelegeţi bine. Mi se pare doar că toată familia Bauer are o coadă de mătură înfiptă în cur. L-ai văzut pe Henning în emisiunea Babel? Doamne, Dumnezeule! Cât de evident a fost! — Nu, n-am văzut emisiunea, răspunse Erica, ducându-se la bucătărie să ia punga cu pufuleţi pentru Flisan. Era învățată cu Noel și Anton, care mereu fuseseră ca niște incendii de vegetație, de nu puteai să-i lași într-o încăpere mobilată. Acum se mai liniștiseră, dar va mai dura ceva până vor putea să scoată protecţiile de pe mobile. — Poate sunt eu mai sensibilă. Cred că sunt sechele de pe vremea când stăteam în Stockholm cu Lucas — toate cinele alea cu oameni cărora li se părea că sunt mai buni și mai importanți ca alţii și care aveau talentul să te facă să te simți... prost. — Louise nu e așa, știi foarte bine, zise Erica ferindu-se de Flisan, care încerca să-i bage în gură un pufuleţ deja bine morfolit. — Poate că nu. Și totuși... trebuie să recunoști că un pic cu nasul pe sus tot sunt. — Da, nu știu ce să zic. Doar i-am salutat de câteva ori pe Elisabeth și pe Henning și pe băieţii lor. Dar copiii sunt drăguți.

Max şi William. Maja și William sunt în principiu nedespărțiţi. El o agită și ea îl linişteşte. — Tipic fetelor, să liniștească băieţii neastâmpăraţi, mormăi Anna răscolind mostrele de pe birou. — De când ai devenit tu așa feministă? întrebă Erica uitându-se la sora ei. — Nu trebuie să fii feministă ca să înţelegi că lumea nu e corectă. Văd cum e la școală la Emelie. Băieții neastâmpăraţţi se bucură de atenţia tuturor, pe când fetele liniștite nu primesc nicio atenţie și nimeni nu are timp de ele. — Ştiu, ai dreptate, zise Erica deschizându-și braţele când Flisan veni în viteză spre ea ca s-o îmbrățișeze. Of, draga mătușii, ce frumoasă ești! — Apropo, cum merge cu scrisul? Anna se întinse după o cutie cu biscuiţi dintr-un dulap de sus. Biscuiți de ovăz, bineînţeles. Biscuiți de ovăz avuseseră mereu în copilărie. — Of, să nu vorbim despre porcăria asta, protestă Erica luând un biscuit. N-am nicio idee. Nu am nicio noutate. Niciun caz nou, nu am găsit nimic și nu m-a interesat nimic. Am urmărit toate rubricile cu crime din nord, în speranţa că o să găsesc ceva care să mă inspire, și nimic. Editura mă tot vânează și vrea să trimit măcar un rezumat în curând, dar nu pot să scriu despre ceva ce nu am. Erica se scutură ca să scape de senzaţia neplăcută din corp. — Putem să schimbăm subiectul? Altfel, intru în panică.

— Bineînţeles, răspunse Anna zâmbind. Ce zici de cina din seara asta? Anna puse o mostră de culoare pe masă, se uită la ea şi mormăi, apoi luă alta, dar tot dădea din cap nemulțumită. — Hai să bem o cafea, trebuie să mă deconectez puţin. Deci cina? Erica o ridică pe Flisan pe șold și se duse după Anna în bucătărie. — O să fie... interesant. Patrik nu prea e încântat. Dar ne ducem, pentru că ne-a rugat Louise. E puţin aiurea, pentru că noi abia îi cunoaștem pe Elisabeth și pe Henning. — Dar tu ești scriitoare, în lumea lor asta dă bine, nu-i așa? întrebă Anna cu spatele la ea, în timp ce punea cafea în filtrul cafetierei cam vechi și uzate. — Nu știu dacă oameni ca Elisabeth și Henning consideră că eu sunt scriitoare. Ce scriu eu e ușor de citit și nu le place decât oamenilor de rând. — Da, sigur, vânzările mari trebuie să fie coșmarul oricărui scriitor bun. Anna rânji când turnă apa pentru cafea. — Cred și eu, comentă Erica. Dar cu toate astea cred că o să fie frumos. Louise mi-a promis mâncare și vin bun. — Bun atunci. Ah, uite că vine Dan. A fost jos să ancoreze barca. Când termini cu bandita asta, poţi să i-o dai lui Dan. De-acum, e fata lui câteva ore. Erica își băgă nasul în părul lui Flisan, care stătea în poala ei, jucându-se cu cheile. Întotdeauna funcţiona chestia asta.

— Iubita mea, când mama e rea cu tine, să vii la mătușa Erica. — Ei, să mă pupi undeva! comentă Anna și puse o cană de cafea în fața surorii sale mai mari, dar la o distanţă considerabilă de fetiță. Se aplecă și o pupă pe Erica pe obraz. — Te iubesc. Erica înghiţi în sec. Anna mereu fusese zgârcită cu genul ăsta de gesturi tandre. — Te iubesc, îi șopti și ea. Vivian Stenklo ezită. În mod normal, îl lăsa pe Rolf să decidă tot, nu-i prea plăcea să hotărască ea nimic. Dar asta era ceva ce nici nu înţelegea și nici nu-i plăcea. De ce trebuia ea să stea acasă doar pentru că nu voia el să meargă? Era absurd, chiar ridicol. Timp de 20 de ani îl lăsase pe Rolf să decidă totul, iar ea se adaptase după programul lui, după expoziţiile lui, după călătoriile lui, după orele lui. De când îl întâlnise știuse că așa voia el. Prima lui soţie, Ester, care murise cu un an înainte să-l cunoască Vivian, avusese grijă de tot pentru el. La fel fusese și înainte să-l întâlnească pe Rolf. Fostul ei soţ fusese artist și toată viaţa lor se adapta capriciilor lui. Era o viață care-i era familiară și de aceea se simţea într-un fel și în siguranţă. De obicei găsea o logică în capriciile lui Rolf. Numai că de data asta era foarte ciudat. Și acum erau alte vremuri. Obiceiurile generaţiei lor erau pe cale de dispariţie, ca niște dinozauri. Nu mai trebuia să se adapteze după un bărbat. Putea să hotărască și singură. Vivian luă telefonul de pe măsuţa din living. Căsuţa pe care o închiriaseră în Sălvik era frumoasă, dar te cam trăgea curentul în ea.

Fiecare adiere de vânt se simţea prin pereţi și Vivian își strânse puloverul pe lângă ea. — Louise? Bună, sunt Vivian. Scuză-mă că te deranjez, sigur ai multe pe cap azi, dar știu că Rolf a anunţat că nu venim în seara asta. Da, foarte trist, dar voiam să te întreb, sper că nu deranjez îngrozitor, dacă aş putea să vin singură la petrecere? Oh, e OK? Mulţumesc mult Louise, ești foarte drăguță. Da, nu, nu ne-am simţit prea bine, dar eu acum sunt în regulă și Rolf se descurcă singur o seară. Mulţumesc mult încă o dată. Când închise telefonul, Vivian simți că discuţia fusese de fapt o mare victorie. Primul pas către independenţă. Multe erau pe cale să se schimbe. Rolf se schimbase. Micile bucurii ale vieţii care o făceau să-l suporte dispăruseră. In ultimele luni devenise un bărbat sumbru și apatic. Rolf îmbătrânea. Și nu asta era viaţa pe care și-o dorea ea. Se îndreptă spre şifonier să vadă dacă își luase cu ea ceva haine de petrecere. În cel mai rău caz, dădea o fugă până la Udevalla. Marea era agitată când Louise Bauer încerca să acosteze la mal cu Elisabeth II. Vechea barcă din lemn era în stare bună, iar ei avuseseră grijă de ea atâţia ani, dar tot scârţâia pe valuri. Însă asta nu o speria. Era un marinar cu experienţă şi văzuse furtuni mai mari de-atât. În schimb, era udă leoarcă după ce venise de la Fjällbacka până la Skjăleră. La petrecere aveau să meargă cu un vaportaxi, pentru că altfel riscau să ajungă într-o stare deplorabilă. Când sări pe mal, legă barca fără efort și se grăbi spre casele de pe insulă. Părinţii ei, Lussan și Pierre, se plânseseră că nu i-a întâmpinat când au ajuns la Fjällbacka, dar cum să aibă timp și pentru asta? Erau o mulțime de schimbări din ultim moment, o mulțime de lucruri la care

trebuia să se gândească. Convorbirea cu Vivian o enervase cumplit, dar bineînţeles că nu se dăduse de gol la telefon. Să o anunţe acum că vine risca să-i dea peste cap toate planurile minuţioase și așezarea la mese, dar se hotărâse să rezolve problema simplu, punând-o în capul unei mese, lângă Erica şi Peter. În fine. Nesimţire. Şi era foarte ciudat că Rolf nu venea. Nu a crezut nicio clipă că era bolnav, anunţase de când a primit invitaţia că nu vine și, fără un glob de cristal, chiar nu avea de unde să știe că o să fie bolnav chiar atunci, în seara petrecerii. Rolf era oricum unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Henning și Elisabeth. Stâncile erau alunecoase și îi scăpă piciorul, dar se redresă imediat. Era lumină și la ea și la Peter acasă, și în casa mare unde stăteau Elisabeth și Henning. La Rickard și Tilde era întuneric; ca de obicei, dormeau mai mult. Câteodată dormeau până după prânz, ceea ce știa că-l enervează pe Henning. Se îndreptă spre casa ei, dar se răzgândi și porni spre casa mare. Ca de obicei, intră fără să bată la ușă, strigând doar, cum făceau pe insulă: — Alo? — Louise! Louise! Vino încoace! Suntem în camera de lucru! se auzi vocea agitată a lui Elisabeth, iar ea se grăbi să-și scoată hainele ude și pantofii. Elisabeth era mereu discretă și foarte calmă. Chiar glumeau că este exact ca desenul cu rața care este foarte calmă la suprafață, dar sub apă dă agitată din picioare. Așa că după tonul vocii, își dădu seama că se întâmplase ceva important.

Când intră în cameră, Elisabeth și Henning stăteau fiecare în fotoliul lui, cu o sticlă de șampanie și două pahare pe măsuţa dintre ei. Henning se ridică imediat, roșu la față, într-un contrast puternic cu părul lui alb-argintiu, și luă încă un pahar de șampanie, pe care i-l întinse lui Louise cu mâna tremurând. — Aţi început deja să sărbătoriţi? întrebă Louise luând paharul pe care Henning îl umplea cu șampanie. Văzu ce marcă era. Un Henri Giraud, care costa cam 30 000 de coroane. — Stai jos! Avem vești mari. Elisabeth avea privirea pierdută și îi arată singurul loc liber, scaunul de birou a lui Henning. — Acum chiar trebuie să-mi povestii ce s-a întâmplat. Mor de curiozitate. Louise gustă cu grijă din șampanie. Era bună, dar nu merita banii. Elisabeth se uită triumfătoare la Henning, apoi își îndreptă privirea spre Louise. Dădu din cap spre soţul ei, care trase adânc aer în piept. — Am primit vestea. — Vestea? întrebă Louise, chiar dacă știa foarte bine ce vrea să zică. Strânse mai puternic paharul de șampanie în mână. — Da, vestea, confirmă Henning fericit. Sunt laureatul de anul acesta al Premiului Nobel pentru Literatură.

În cameră să aşternu tăcerea. Și apoi se spulberă de zgomotul făcut de paharul spart al lui Louise. — Când crezi că putem pleca acasă? o întrebă Patrik în șoaptă pe Erica în fața hotelului. O vreme, păruse că furtuna o să treacă, dar acum valurile biciuiau din nou stâncile. Erica avea impresia că putea să simtă gustul sării de mare în aer. Îi făcu semn lui Patrik să tacă și se grăbi să intre înainte să-și distrugă coafura. El continuă să bombăne în timp ceși lăsa haina la garderobă. Dacă ar ști ce chipeș arată în seara asta! îşi zise ea. — Din câte știu, Louise te-a așezat lângă o doamnă foarte drăguță, zise ea. Și uite ce primitor arată totul! O să fie o seară minunată. Ceva nu era în regulă cu sacoul, pentru că Patrik se tot sucea în stânga și-n dreapta, şi doar aruncă o privire scurtă spre masa frumos aranjată în restaurantul luminos. — Le-ai spus lui Dan și Annei să ne sune dacă nu reușesc să se descurce cu copiii? Speranţa din glas îl dădu de gol. — N-o să sune. Și noi avem o seară fără copii și mâine și o dimineaţă tot fără ei. Nu uita asta. Nici nu mai știu când am avut parte de-așa ceva. — Aşa e, recunoscu Patrik și o ciupi discret de fund. Şi știu exact cum să folosim timpul ăsta... — Dormind? întrebă Erica făcându-i cu ochiul lui Patrik. Cât de mult îl iubea pe omul ăsta!

Îl sărută pe obraz și arătă cu degetul spre planul cu așezarea oaspeţilor, aflate pe peretele de lângă intrarea în restaurant. — Uite! Ai cel mai bun loc. O să stai cu Louise. Patrik răsuflă ușurat şi Erica arătă apoi spre numele ei. — Eu o să stau la masa de alături. Între soţul lui Louise, Peter, și Ole Hovland. — Pe Peter l-am cunoscut, dar Ole Hovland cine e? întrebă Patrik uitându-se spre masa Ericăi, unde era deja așezat un bărbat îmbrăcat în costum închis la culoare și cu părul pieptănat pe spate. — E căsătorit cu Susanne Hovland, care e în Academia Suedeză. Sunt buni prieteni cu Henning şi Elisabeth. Împreună cu Rolf Stenklo, ştii, ăla care e renumit pentru fotografiile cu peisaje, au un... da, cum săi zic... un club de cultură în Stockholm. Blanche. Se-adună acolo toată înalta societate. Cu alte cuvinte, eu nu o să fiu niciodată invitată. O să fie foarte distractiv să stau cu el la masă. E posibil să aibă nevoie de niște săruri, ca să nu leșine când o să afle lângă ce persoană distinsă stă la masă. — Te deranjează? întrebă Patrik sprijinind-o pe Erica în timp ce cobora scările cu tocurile ei înalte. — Deloc, răspunse ea ținându-se de braţul lui. Mi se pare chiar distractiv. — Foarte bine. Să te distrezi atunci, o îndemnă el și se îndreptă către masa lui. Louise ciocni într-un pahar și rugă pe toată lumea să ia loc la

mese. — Bună, Erica! Peter îi trase scaunul și îi ură bun-venit cu un zâmbet larg. Erica își reaminti cât de mult îl plăcea pe soţul lui Louise. Ole se întoarse spre ea când se așeză și abia după ce o măsură din cap până în picioare fără nicio jenă, îi sărută mâna zicând, cu un puternic accent norvegian: — Enchante. Erica își înăbuși un hohot de râs. Seara asta chiar o să fie foarte interesantă. Elisabeth Bauer se uită la sala împodobită. Aici avuseseră petrecerea de nuntă acum 50 de ani. Fusese furtună și în seara aia și era la fel de frumos aranjat cu fețe de masă albe, lumânări, decoraţiuni cu trandafiri de un roz-deschis și oameni frumos îmbrăcați. Se uită la Henning, care stătea lângă Lussan, mama Louisei, și părea foarte fericit. Vorbea tare și gesticula, râsul lui răsuna în sală, iar Lussan se lăsa fermecată de el. În momentul ăsta, Elisabeth îşi dădu seama că totul meritase. Chiar și momentele grele, momentele care au rănit-o, chiar și când a fost doborâtă la pământ și credea că nu se va mai putea ridica niciodată. Îi căută mâna lui Henning pe sub masă. El o prinse şi o mângâie cu degetul mare pe mâna acum pătată de bătrâneţe. Ce tineri erau acum 50 de ani! Ce naivi! Ce nepregătiți pentru ceea ce avea să le ofere viaţa! Dar acum erau aici, într-o încăpere plină cu membrii familiei, prieteni și colegi. Flora asta bogată care forma viaţa lor. Multe dintre fețele de aici

erau îmbătrânite. Erau oameni pe care îi cunoscuseră în tinereţe și nu mai erau nici măcar în floarea vârstei. Henning împlinea în curând 80 de ani și ea, 70. lar în seara asta simțea că avusese o viață bogată. O viață care meritase fiecare rid și fiecare cocoașă din spate. Îi strânse mâna lui Henning şi apoi îi dădu drumul. Cineva ciocni într-un pahar. Oscar Băring. Un prieten apropiat, dar și unul dintre scriitorii al căror editor era de multă vreme. De-a lungul anilor primise multe premii literare prestigioase. În principiu toate, în afară de cel pe care îl va primi în curând soţul ei. Când Oscar își drese glasul pentru a-și începe discursul, Elisabeth simţi din nou o bucurie enormă în piept. Şi nu numai bucurie. Triumf. Pentru că asta era de fapt seara aceasta: un triumf. În sală se auzea un murmur şi Oscar își drese glasul încă o dată, puţin iritat. Când în sfârșit se făcu liniște, își înălță bărbia, luă foaia pe care o avea în față și începu să vorbească: — Henning! Cum zicea Thomas Mann, cărţile sunt arterele sufletului. Nimeni nu poate să personifice asta mai bine ca tine. De mai bine de 40 de ani ne îmbogăţești sufletele cu operele tale. Omagiul tău prezentat femeii a ajuns în toate colțurile lumii, a fost citit, discutat, studiat și lăudat în nenumărate limbi... Elisabeth luă o gură mare de vin. Îl iubea pe Oscar. Dar un discurs de-al lui, fără vin, era foarte greu de suportat. Felul principal avea să se servească în curând și Patrik Hedström se trăgea frenetic de cravată și de gulerul cămășii. Vecina lui de masă, Louise, nu prea stătuse pe acolo, dar femeia din cealaltă

parte a lui se întoarse spre el, deoarece partenerul ei părea să fie interesat mai mult de vin decât de ea. — La naiba, scoate-ţi cravata aia! îl îndemnă ea zâmbind. O chema Patricia Smedh și se pare că scria și ea romane care se vindeau bine și erau lăudate de critici. — Nu mă apropii deloc de vânzările soţiei tale, i se confesase ea lui Patrik. — În compania asta nu scot nimic de pe mine, răspunse Patrik lărgindu-și puţin cravata înainte să soarbă din vin. Nici nu avea curaj să se gândească la al câtelea pahar era. — Elisabeth nu s-ar supăra, îl asigură Patricia zâmbind și mai larg, iar ridurile frumoase de la coada ochilor i se accentuară. Doar Henning a fost mereu mai... protocolar. — Elisabeth e editorul lui Henning, nu-i așa? Patrik se străduia să-și aducă aminte ce-i povestise Erica mai devreme. Își iubea soţia, o admira pentru munca ei, dar când începea să-i vorbească despre cărți și edituri, deja nu mai asculta. — Da, Elisabeth e o legendă. Familia ei a înființat editura Bauer la câțiva ani după ce s-a înființat Albert Bonniers. Ea i-a fost editor de la bun început, iar când s-au căsătorit, el a luat numele ei. Patricia sorbi o gură de vin. Nu prea se atinsese de băutură până acum; părea că se mulțumise mai mult cu apă. — Nu e greu? Să lucreze așa împreună? întrebă el curios. — E OK pentru ei. Așa se pare, zise Patricia ridicând din umeri.

Deodată, Patrik simţi o mână mângâindu-l pe ceafă. Erica se întorcea la masă după ce fusese la toaletă. Din respiraţia ei și din ușoara clătinare își dădu seama că şi ea băuse ceva vin. Noroc că mâine puteau să doarmă mai mult. — Ai avut grijă de soţul meu așa cum trebuie? întrebă Erica ciufulindu-i părul. — E un drăguţ, răspunse Patricia. Mă bucur să te văd și acasă, nu numai pe la târguri de carte. Cum e cu Ole la masă? Erica își dădu ochii peste cap. — Are de gând să mă înveţe să scriu ca să-mi ating potenţialul, în loc să mai stric orzul pe gâște. Patricia râse înfundat. — Asta, în timp ce își punea mâna pe piciorul meu, continuă Erica. — Ce dracu'! exclamă Patrik dând să se ridice de la masă. Erica îi puse mâinile pe umeri și îl sărută pe obraz. — Pot să-i fac față, iubitule, chiar e distractiv. Îşi zâmbiră unul altuia și apoi el se uită prin sală. — Cine sunt ăia care stau lângă Henning și Elisabeth? Ea parcă stă pe o furcă și el parcă e din revista Moșii și boieri. — Spiritul tău de observaţie, chiar dacă e cam plin de prejudecăţi, e foarte precis, mormăi Erica. Sunt părinţii Louisei, Lussan și Pierre. El e

moștenitorul uneia dintre cele mai mari moșii din Skåne, cu tot ceea ce implică asta, și sunt căsătoriţi de când erau tineri. — Bârfe de la coafor? întrebă Patrik rânjind. Erica pufni. — Nu, mi-a povestit Louise. Ştii, noi chiar stăm de vorbă când mergem la plimbare. Dar acum trebuie să mă întorc la partenerul meu lipicios. Văd că băiatul mai mic al lui Henning și al lui Elisabeth vrea să țină un discurs. Patrik se uită lung după Erica. In seara asta avea, fără doar și poate, cea mai frumoasă soție. Şi mâine puteau să rămână în pat până mai târziu. Un clinchet în pahar confirmă spusele Ericăi. Încă un discurs. Patrik deja le pierduse șirul după al doisprezecelea. Și mai fuseseră și lungi toate. — Bună seara tuturor! Un bărbat cam la 40 de ani se ridică de pe scaun. Patrik parcă își aducea aminte că Erica îi spusese că îl chema Rickard. Prima lui impresie a fost că era un bărbat de bani gata. Freza pe spate, Rolex la mână și nasul pe sus. Și mai era și băut bine. Abia se ţinea pe picioare când ridică paharul și încercă să-și privească părinții. Ridică două plicuri. — Aici am două discursuri. Alege unul din ele, tată... Rickard râse cu poftă la propria glumă și apoi aruncă plicurile.

— Hai, că nu e așa de rău. Şi știu că e ziua amândurora azi, și a mamei, și a tatei. Dar m-am gândit să încep cu tine, tată. Nu ai fost un tată prea bun... Patrik se înecă cu vinul și se uită îngrozit la bărbatul cu părul pieptănat pe spate. Ce avea să se întâmple acum? Henning își încleștă pumnii sub masă. Rickard. Întotdeauna era Rickard. De când era mic se încăpățâna să distrugă totul în calea lui. Nu ca Peter, care întotdeauna făcea totul bine. li aruncă o privire fiului lui mai mare și văzu că Peter era la fel de furios ca și el. La masa copiilor erau Max și William, cu cravatele lor cu dungi gri cu alb, pe care le aleseseră împreună mai devreme. Stăteau și-și ascultau unchiul cu ochii mari. Elisabeth puse o mână pe piciorul lui Henning. El nu înţelesese niciodată slăbiciunea ei pentru Rickard. Băiatul ăsta era punctul ei slab, îi ierta orice și tot timpul îi oferea șanse noi. — A băut cam mult, îi șopti lui Henning când se aplecă spre ea. — Se face de râs, îi răspunse el tot în șoaptă. Ne face de râs. Zări cu coada ochiului privirea îngrozită a lui Lussan și se rușină teribil. Ştia cât ţin la protocol părinţii lui Louise, iar în cercurile în care se învârteau ei un asemenea comportament era inacceptabil. — Sigur o să-ți ceară iertare mâine. Elisabeth îl strânse de picior și mai tare. Henning își încleștă maxilarul; își dorea să se poată ridica, să-și ia fiul de guler și să-l târască afară din restaurant. Dar toată lumea se uita la ei. Şi acum avea o

responsabilitate și mai mare. Nu mai era Henning Bauer, scriitor. Nu mai era Henning Bauer, soţ și tată. In curând avea să fie Henning Bauer, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură. Nu putea să facă o scenă. Așa că, în timp ce fiul băut și cu ochi sticloși îl insulta, Henning zâmbi înțepat. Şi, după ce mult prea lungul discurs s-a încheiat, a fost primul care a aplaudat. — Dumnezeule! izbucni Erica întorcându-se către Ole. Desertul fusese deja servit și localul se cam golise. Mulţi dintre invitați stăteau la același hotel și plecaseră să se schimbe pentru dans, să-și pudreze nasul sau pur și simplu să-și tragă sufletul după discursul lui Rickard. Atmosfera era încinsă și Peter se scuză pentru a merge să vorbească cu părinții lui. — Chiar și în cele mai bune familii... remarcă Ole încet făcându-i semn ospătăriţei că are paharul de whisky gol. Vivian Stenklo se dădu mai aproape. Nu prea zisese nimic toată seara, dar acum era evident că discursul lui Rickard o afectase profund. — Rickard a fost mereu un copil-problemă, zise ea. Îi tot cere bani lui Elisabeth. Trăiește cu mult peste posibilităţile lui, schimbă mereu slujbele de care tot Elisabeth îi face rost sau deschide vreo firmă pe care, după ce tot Elisabeth investește, o bagă în faliment. Dacă era Rolf aici, îl trăgea de urechi. — Da, păcat că n-a putut să vină! comentă Erica. Când Vivian își plecă privirea, adăugă:

— Sigur are multe de pregătit pentru expoziţie. Am văzut că o să fie la galeria de peste drum, abia aștept. Fotografiile lui sunt de mare clasă. Ce temă are de data asta? Borneo? Antarctica? — Sincer, nu știu, răspunse Vivian. El zice că e o incursiune în trecut. Și apropo de trecutul lui Rolf, chiar există un mister pe care ar merita să-l cercetezi cu atenţie. Un adevărat roman poliţist... Zâmbi conspirativ în timp ce se ridica de la masă. — Mă duc să mă aranjez puţin. Am luat o cameră la hotel în seara asta, ca să nu-l trezesc pe Rolf când ajung acasă târziu. Dar treci pe la galerie săptămâna viitoare și sigur Rolf o să-ți povestească mai multe. — Bineînţeles. Mulţumesc, zise Erica. Ce zisese Vivian? Un roman poliţist? Ole îi întrerupse gândurile ca și cum nu se sinchisise să asculte ce spusese Vivian. — Ştii? întrebă el aplecându-se și mai aproape de Erica. Toată seara stătuse mult prea aproape de ea. Se întinse alene după paharul de whisky ca să ia o înghiţitură zdravănă. — Ştii că Henning o să ia Premiul Nobel pentru Literatură? Ole se apropie iar de ea cu buzele umede. Şi iar îi căută picioarele pe sub masă, iar ea îl respinse din nou. — De unde știi? Erica nu prea îl luă în seamă, pentru că vorbea la beţie. Ştia toată

lumea că secretul ăsta era păzit foarte bine de cei 18. Bineînţeles că circulau întotdeauna zvonuri, dar nu le acorda importanţă. Mediul cultural suedez adora bârfa. Ole nu-i răspunse, dar mai sorbi o gură de whisky. În curând, paharul era aproape gol. Apoi se întoarse și arătă cu degetul spre soţia lui, care era la altă masă. Păr negru ca abanosul, pomeţi înalţi și un ten perfect, evidenţiat de rochia de un mov ţipător pe care o purta în seara aceea. — Susanne îmi povestește tot. Nu avem secrete. Mă iubește. Ridică tot braţul în direcţia ei, aproape dărâmând toate paharele din jurului său. — Azi l-au sunat, chicoti Ole. Goli iar paharul de whisky și făcu semn unei chelnerițe. Mâna îi ajunse apoi iar pe piciorul Ericăi și începu imediat să urce încet. Acum chiar se săturase de atitudinea lui. Se ridică, își luă poșeta și îi mulțumi pentru seara frumoasă. Ole se uită dezamăgit după ea. Când se duse spre toaletă, trecu pe lângă Henning, care discuta aprins cu Peter. Să fi fost adevărat? Pufni și dădu din cap. Bineînţeles că nu. Nicio informaţie de genul ăsta nu era divulgată de cei 18 înainte de vreme. Îl durea tot corpul. Dar Rolf era în sfârșit mulţumit. Nu mai ştia de câte ori rearanjase fotografiile sau, mă rog, suporturile care le ţineau locul, dar sigur trecuse de sută. Nu era nimic neobișnuit. Aşa făcea mereu. Dar niciodată nu fusese atât de important ca acum. Trebuia să iasă bine.

Se așeză cu spatele spre ușă. Încerca să intre în rolul vizitatorului care vede fotografiile pentru prima dată. Începu să meargă încet prin galerie, oprindu-se lângă fiecare hârtiuţă, exact cum o să facă vizitatorii. În minte, vedea fotografia în locul suportului. Scopul era ca toate să transmită privitorului același sentiment pe care îl avuse el în momentul în care făcuse poza. De asta era așa de importantă ordinea. Doar amatorii își puneau pozele aiurea. Sentimentul trebuie să fie cel potrivit. Murmurul și muzica din hotel se revărsau și în galerie. Rolf parcă îi vedea pe toţi. Elisabeth și Henning în haine de gală, amândoi fericiţi că erau în centrul atenţiei. Bineînţeles că Ole era beat și Susanne era cu ochii pe soţul ei. Și Vivian, care spera că se simte bine, dar care sigur îl înjura în gând. Era conștient că relaţia lor va avea nevoie de dragoste și de atenţie când o să termine cu expoziția. Nu avusese intenţia să o supere sau să o rănească pe Vivian. Pur și simplu, se întâmplase. O iubea. Nu la fel de mult cât o iubise pe Ester, care fusese sufletului lui; el și Vivian erau ca două corpuri cerești în aceeași galaxie, învârtindu-se în jurul aceluiași soare. Și soarele era arta lui. Dar știa că ea e alături de el când are nevoie. Şi va mai avea nevoie de ea. O bătaie puternică în ușă îl făcu să tresară. Abia ce așezase fotografia numită Vinovăţie la locul ei. Era cea mai importantă din toată expoziţia și era plasată central. Se îndreptă fără tragere de inimă spre ușă. Nu-i plăcea deloc să fie întrerupt când lucra, dar bătăile erau insistente. — Ah, bună! zise el când deschise ușa. Tu erai?

Apoi se dădu la o parte ca să-l lase pe vizitator să intre. x — Pot să dansez cu tine după aceea? William o trase pe Erica de fustă, uitându-se la ea plin de speranță. Inima Ericăi se topi. — Bineînţeles! E o onoare! Primul dans, nu-i așa? — Primul dans i l-am promis lui Louise, răspunse William puţin îngrijorat, însă apoi se lumină. Dar pot să-ţi ofer al doilea dans. Al doilea e la fel de bun ca și primul. Erica se aşeză pe vine în faţa lui William și-l privi în ochi. — Să nu spui nimănui, dar mie mi se pare că al doilea dans e mult mai bun decât primul. La primul dans, nu prea știi cum să faci, nu prea ești sigur pe picioare. Dar al doilea dans e unic. Așa că e al nostru. — Minunat! exclamă William bucuros și o luă la fugă. Erica se ridică și întâlni privirea amuzată a lui Peter. — Cred că fiul meu e îndrăgostit de tine. — E un dulce, răspunse Erica zâmbind. Se joacă tare frumos cu Maja, ar trebui să-i vezi. Sunt pe aceeași lungime de undă. — Am auzit că ea îl linişteşte. Acasă e ca o tornadă. — Serios? zise Erica râzând. Nu i-am văzut faţa asta, așa că poate ai dreptate. Maja chiar îi linişteşte pe toți din jurul ei.

— O calitate minunată, comentă Peter, sprijinindu-se de un stâlp din mijlocul sălii. Erica îi dădu dreptate, dar nu putu să nu-și amintească de spusele Annei, că era de așteptat din partea fetelor să aibă grijă de băieți. În jurul lor se desfăşurau pregătiri febrile pentru transformarea sălii în ring de dans, dar grupurile de oaspeţi se răriseră şi nu mai era atât de cald. Erica trase aer în piept și își aranjă rochia. — Așa era și Cecily, continuă Peter uitându-se cu drag la William, care vorbea acum gesticulând cu membrii orchestrei. Era calmă în orice situație și avea o energie pozitivă pe care o simţea toată lumea din jur. Era armonioasă, cred că ăsta e cuvântul potrivit. Cecily răspândea armonie. — Le e dor băieţilor de ea? întrebă Erica. Ca întotdeauna, o durea sufletul când se gândea că William și Max își pierduseră mama. — Da. Și încerc să-i las să le fie dor. Vorbim mult despre ea, ne uităm mereu la poze și filme cu ea. E tot timpul cu noi. Și atitudinea lui Louise a fost fantastică. — Nu cred că îi e ușor, remarcă Erica încet. — Să trăiască alături de o fantomă? Nu, nu-i e, răspunse Peter jucânduse cu paharul de vin pe care îl ţinea în mână. Dar este suficient de înțeleaptă ca să înțeleagă că sunt două lucruri diferite. Faptul că mie și băieților ne e dor de Cecily nu are nimic de-a face cu dragostea noastră pentru Louise. — Ții legătura cu părinţii lui Cecily? Bunicii băieţilor?

— Din păcate, au murit înainte să se nască băieţii. lar Lussan și Pierre nu prea pot să le țină locul. Zâmbi și îi aruncă o privire sugestivă. — Înţeleg ce vrei să spui. Nu sunt chiar cei mai calzi oameni pe care iam întâlnit. — Nu pot să stea pe jos să se joace cu nepoţii. Au o altă mentalitate și cred că Louise a avut o copilărie dificilă la moșia aia din Skâne. — Se pare totuși că s-a descurcat, comentă Erica ridicându-și paharul către Louise, care tocmai intra în sală cu o privire îngrijorată. — Lumea s-a împrăștiat prin tot hotelul, nu știu cum să fac să-i adun din nou pe toţi când o să înceapă dansul, se plânse ea când ajunse la ei. Rickard e supărat în cameră și Ole e mort de beat și a adormit pe scară, de a trebuit să-l zgâlțâi puternic. Doamne, iubitule, data viitoare când părinții tăi o să mă roage să organizez așa ceva te rog să mă împuști. — Dar știu că de fapt îţi place, zise Peter sărutând-o pe obraz. Să faci ordine în haos. Petrecerea e foarte reușită. Lasă-l în pace pe Rickard. Mama l-a răsfățat o grămadă de vreme, așa că e vina ei. — Ai dreptate, recunoscu Louise, trăgând adânc aer în piept. Acum vreau să mă distrez și eu. Primul dans e deja rezervat pentru cel mai elegant cavaler din seara asta. — Am auzit, interveni Erica. Eu a trebuit să mă mulțumesc cu al doilea dans. — You snooze you lose, replică Louise cu un zâmbet larg.

Se duse către orchestra care părea să fie gata să înceapă și îi puse braţul peste umeri lui William. — Când Dumnezeu îţi închide o ușă, îţi deschide un geam, cită Peter urmărindu-și soţia cu privirea. Louise e fereastra mea. Și a băieților. Poate e o expresie siropoasă, dar așa e pentru mine. Şi nici măcar nu sunt credincios. Erica nu-i răspunse. Doar îl strânse de mână. Ştia că nu doar ela avut noroc. Și Louise avusese. Se duse să-l caute pe Patrik. Primul dans trebuia să fie al lui. Chiar dacă el nu voia. Duminică Curând. Fanny Klintberg putea să lase curând locul ăsta blestemat în urma ei. Ca să poată să plece, strânsese fiecare bănuţ câștigat de la slujbele de căcat pe care le avusese. Cei 18 ani în Fjällbacka erau mai mult decât suficienţi. lerni nesfârșite cu doar 1 000 de locuitori, unde toată lumea știa totul despre toată lumea și unde nimeni nu avea voie să iasă în evidenţă. Şi apoi turiștii nesimţiţi vara, care aveau impresia că orașul e al lor și că puteau să se comporte oricum. Fanny scoase produsele de curăţenie din portbagajul vechiului Fiat pe care îl primise cadou de la părinţii ei când împlinise 18 ani. Nu era o mașină fancy, dar ea o iubea, era micul ei pericol roșu, pentru că în orice caz mașina asta îi oferise libertate. După ce se asigură că avea tot ce-i trebuie, închise portbagajul, oftă adânc și căută în buzunar brelocul cu chei de la casele unde făcea curat.

Când o să ajungă în Bali, nu o să mai facă niciodată curat. Sau poate o să facă în bungalow-ul el. Să lucreze la bar, ăsta era planul. Deja începuse să studieze online cum se fac cocktailurile. Şi se uitase și la filmul ăla vechi care se chema Cocktail și pe care mama ei îl adora pentru că, fără nicio logică, era îndrăgostită de sectantul ăla care juca în rolul principal. Deschise ușa și puse găleata cu produsele de curăţenie în ușă, să nu se închidă în timp ce aducea ea aspiratorul. Era o muncă relativ ușoară. Galeria era de obicei goală, fără o groază de lucruri care să fie ridicate, șterse de praf sau ocolite. Intră cu aspiratorul și luă de jos găleata cu mopul și produsele de curăţenie, iar ușa se trânti cu un zgomot puternic. Apoi se întoarse. Şi scoase un țipăt asurzitor. — Ai chef? Vocea lui Patrik Hedström era răgușită, de parcă era măgar. — Nu. Vocea Ericăi nu lăsă nicio îndoială în legătură cu sinceritatea răspunsului. — La naiba, de-asta nu mai mergem noi la petreceri? — Asta și trei copii, gemu Erica întorcându-se spre el. Respirația ei îl făcu să se strâmbe. Şi apoi se strâmbă și mai tare când realiză că și respiraţia lui era la fel.

— Nu știu ce am avut în cap de am băut atât de mult, zise Patrik incapabil să-și ridice capul de pe pernă. — Eu dau vina pe Ole. Sigur a vrut să mă îmbete. Cum am ajuns acasă? Am venit pe jos? Patrik încercă să-și aducă aminte, dar nu reuși. Dar erau acasă. In patul lor. — Când trebuie să luăm copiii? întrebă el dregându-și vocea puţin tabagică. — Am zis că-i luăm la 11:00. Dar cred că va trebui să-i rog pe Anna și pe Dan să ne mai lase câteva ore să ne tragem sufletul. Erica îşi trase pătura mai sus, către bărbie. Îşi simţea buzele uscate şi se întinse după sticla cu apă pe care o avea mereu pe noptieră. O goli pe jumătate și apoi i-o dădu lui Patrik, care o acceptă bucuros. — Sunt prea bătrân pentru asta, oftă el încercând să-și dea seama dacă există vreo bucăţică din cap și din corp care să nu-l doară. — Oricum, a fost o seară frumoasă, trebuie să recunoști. Poate nu chiar atât de reușită ca să merite chinul ăsta, dar oricum... — Ai dreptate, însă a fost datorită companiei plăcute de la masa mea și discursului ăla de tip Noren al fiului. — Îl bagi pe Norén în discuţie? Sunt căsătorită de-atâţia ani cu un intelectual? Erica îi zâmbi. Părul ei blond și creţ îi încadra faţa și Patrik constată că, și beat turtă, soţia lui tot i se părea extraordinar de atrăgătoare. — Întotdeauna am fost foarte intelectual, răspunse el reuşind să se sprijine pe coate și să se ridice ușor. Doar scriitorii de duzină ca tine nu

înțeleg măreţia mea. O pernă îl lovi direct în față și toată camera parcă se învârti cu el. Când se reculese, se răzbună gâdilând-o pe Erica. Incet, parcă îi venea sufletul la loc și, dacă lua un paracetamol și un ibuprofen, sigur avea să revină la viață. Când sună telefonul de pe noptieră, se gândi întâi să nu-l bage în seamă. — Poate sunt Anna și Dan, îi atrase atenţia Erica ridicându-se întrun cot, astfel că pătura alunecă de pe ea, dezvelindu-i un sân. După ce o privi intens, Patrik se întoarse reticent către noptieră, după telefon. — E de la serviciu, nu sunt Dan și Anna. Îşi drese glasul de câteva ori înainte să răspundă. — Da, Patrik la telefon. Ce naiba zici? Bine, unde? Vin imediat. Tehnicienii criminaliști sunt pe drum? Bine, îi aştept acolo. Mahmureala îi trecu instantaneu și Patrik aruncă pătura și se dădu jos din pat. — Ce s-a întâmplat? întrebă Erica şi se ridică din pat cu încetinitorul. Patrik își trase pe el o pereche de blugi și un tricou, ce găsise în teancul de haine de lângă pat, și acum căuta o pereche de șosete. — A fost găsită o persoană decedată în galerie, cea din panta Galăr. — O persoană? E Rolf? Vivian?

Erica începu și ea să se îmbrace și îi aruncă lui Patrik o pereche de șosete negre. — Nu știu mai multe. Femeia de serviciu a găsit dimineaţă o persoană decedată, asta mi-a zis Annika adineauri. Mă duc direct acolo. lei tu copiii? — Da, rezolv eu, răspunse Erica și-și trase un hanorac peste cap. Să mă ţii la curent, strigă după Patrik, dar era prea târziu. Uşa se închisese deja după el. Stockholm 1980 Lola auzi cum Pytte se strecura încet pentru a nu o trezi. Lucrase până târziu, mai târziu ca de obicei; acum avea pleoapele grele și îi era imposibil să deschidă ochii. Dar zgomotul făcut de Pytte cu piciorușele care tropăiau încet pe podeaua de lemn către bucătărie, o făcu să zâmbească cu ochii închiși. Se întreba de multe ori dacă Pytte era conștientă că era toată lumea sa. Era lumina care se strecura prin perdelele albe de la fereastră. Era zgomotul pietrișului de sub picioare după o iarnă lungă. Lola se întinse. Fusese o seară agitată ieri la Alexas. În club veniseră mulți bărbaţi beți și nervoși și făcuseră scandal. Noroc că nu se întâmpla prea des. Clubul era un loc minunat. Îi plăceau munca ei și colectivul de acolo. Să fie iubită. Simplu. Merita. Bărbaţii de ieri atâta știau. Erau niște ignoranţţi. Reduși. Mici.

In bucătărie zăngăniră tigăi și cratiţe. Lola simţi mirosul de cafea și, fără să vrea, începu să se trezească la viață, chiar dacă știa că putea să doarmă cât de mult voia. Pytte se descurca singură. Dar îi era dor de ea. Era mai important să fie cu fiică-sa decât să doarmă. Dădu drumul la radio. Don't do me like that cu Tom Petty & The Heartbreakers urlă brusc la volum maxim și Lola se grăbi să dea mai încet, înainte să înceapă vecinul să bată în perete. Când trase perdelele, văzu Stockholmul sclipind minunat în soarele verii, ale cărui raze cădeau peste acoperișuri. Avusese noroc să închirieze apartamentul ăsta cu două camere. O colegă de la Alexas plecase la Los Angeles pentru câţiva ani și întrebase dacă nu vrea să-i închirieze apartamentul ei cu două camere în Vasastan. Bloc de la începutul secolului. Ultimul etaj. Soare de dimineaţă. A acceptat imediat. Era perfect pentru ea și Pytte. Mult mai bine decât în bordeiul întunecat în care locuiseră în Bandhagen. Un halat alb curat atârna de un cuier de la picioarele patului. Albul era culoarea ei preferată; așa fusese dintotdeauna, de când era mică. Poate pentru că avusese un ponei alb. Sau poate că se potrivea așa de bine cu părul ei roșcat. Vopsit, dar ce conta? — Ce mic-dejun luxos îmi pregătești azi, draga mea? Lângă masă, Lola aproape că se împiedică de ghiozdanul roz cu Barbie al lui Pytte. Fata îl ducea cu ea peste tot și Lola avea interzis să se uite în el. Oftă puţin dramatic și puse ghiozdanul lângă perete înainte să se așeze la masa uzată din lemn de pin și să-și aprindă o țigară. Pytte îi puse în față o cană de cafea și apoi îi prezentă foarte solemn meniul după prepararea căruia se afla acum în chiuvetă un maldăr generos de farfurii și cratiţe.

— Omletă. Pâine cu caşcaval. Fără unt. Și bacon. Atât de bine prăjit, că faci cancer doar uitându-te la el. — Draga mea, de unde ai scos asta? Nu face nimeni cancer de la bacon. Nenorocitele alea de centrale nucleare sunt de vină. Lola suflă niște cercuri perfecte către Pytte, căreia, încă de când era mică, îi plăcea la nebunie să le înţepe cu degetul. — Sunt gata. Să degustăm. Pytte chicoti. Îi plăcea cuvântul. — Să începi cu omleta, tată. — Da, şefule, atunci încep cu omleta. Gustă. — Minunat! Dumnezeiesc! Când Pytte se întoarse către aragaz, Lola scoase discret o bucăţică de coajă de ou din gură. Vivian stătea în pat și lăcrima mulţumită. Era mândră. În sfârșit, luase şi ea o decizie în căsnicia cu Rolf. Era o victorie mică, dar importantă. Totul se învârtea în jurul lui Rolf. Expoziţiile lui. Călătoriile lui. Prietenii lui. Clubul Blanche. În jocul ăsta ea era doar o piesă care ajuta ca totul să meargă ca pe roate. Dar seara de ieri fusese începutul unei noi vieți. Chiar se distrase la petrecere. Fără să fie umbra lui Rolf. Vivian se uită prin cameră. Ca în toate camerele de la hotelul Stora, designul interior era inspirat de unul dintre celebrele orașe-port ale lumii și de prostituatele de acolo. Un etaj cu orașe, un etaj cu fete.

Camera ei era Tokyo. Pe perete, în faţa fiecărei camere erau scrisori fictive de la un căpitan numit Klassen, care-i scria surorii lui din orașul respectiv. Fusese dezamăgită când aflase că scrisorile erau niște falsuri. Dar camerele erau drăguțe. De fapt, toate camerele din hotel fuseseră rezervate cu mult înaintea petrecerii, dar Vivian avusese noroc. Exact când se dusese să întrebe la recepţie, cineva tocmai suna și anula rezervarea. Dar nu era deloc mirată. Actuala poziţie a lunii îi asigura noroc și fericire în viață. Lui Rolf i se părea că e o tâmpenie, dar Vivian credea în asta. Ieri după-amiază avusese parte de fluxuri de energie foarte puternice. Multe sentimente neînțelese, multe întâmplări pe care ea nu a putut să le înțeleagă. Bineînţeles că intuiţia ei se accentua când mai bea niște alcool. Vivian chiar spera că Elisabeth și Henning se simţiseră bine. Îi îndrăgea. Știa că fuseseră prieteni buni cu Rolf și Ester, dar pe ea o primiseră mereu cu braţele deschise. Sigur aveau ei un apartament în hotelul asta. Își dorea să vină şi ea cu Rolf o dată să stea la întrun apartament din ăsta la hotel, dar Rolf nu avea niciun chef. Zicea întotdeauna că a stat destul prin hoteluri, în toate colțurile lumii, datorită serviciului lui. Rochia de ieri era frumos atârnată pe ușa de la șifonier, iar ea dormise într-un tricou vechi pe post de cămașă de noapte. Avea cel puţin zece ani, dar, oricât încercase, nu găsise niciodată ceva mai confortabil pentru dormit. Vivian se dădu jos din pat și trase perdeaua. Nu putea să vadă cerul, din cauza ceţii dese. Avea vedere către panta Galăr și galeria era în apropiere, dar nu putea să o vadă nici dacă se uita mult spre dreapta. Cu toată ceața, reuși totuși să-și dea seama că se întâmpla ceva în fața

galeriei. La ora aceea, de obicei, coborârea spre piaţa Ingrid Bergman era pustie, dar acum erau o groază de maşini şi oameni acolo. Nu putea să vadă exact ce e, dar simţi că e ceva în neregulă. Rolf nu-i dăduse niciun mesaj dimineaţă, lucru care nu era obişnuit, chiar dacă se certaseră înainte. De aproape 20 de ani, el îi trimitea în fiecare dimineaţă, la ora 7:00, mesajul Bună dimineaţa, iubita mea, în cazul în care nu dormiseră împreună. Insă azi nu primise nimic. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme, dar creierul ei funcţiona de obicei în reluare înainte de prima cafea. Simţi brusc cum o cuprinde îngrijorarea. Îşi luă repede o pereche de pantaloni şi o bluză din geanta pe care o avea cu ea şi se îmbrăcă. Coada împletită cu care dormise era răvăşită, dar n-avea nicio importanţă. Ceva îi spunea că trebuie să ajungă la galerie. Vivian cobori în grabă scările în timp ce îşi trăgea un pulover peste bluză şi trecu în fugă pe lângă recepţie. Una dintre fete încercă s-o oprească, dar ea trecu mai departe şi o luă spre deal. Apoi se opri brusc. Uşa galeriei era deschisă. Afară, în mica parcare, sub un perete abrupt de stâncă, se aflau mai multe maşini de poliţie şi o ambulanţă. Vivian trecu strada alergând, fără să se uite în stânga şi-n dreapta, şi era să fie lovită de o maşină, al cărei şofer o claxonă nervos. Fără să reacţioneze, alergă spre galerie, dar fu oprită de un bărbat mai în vârstă, cu o faţă aspră. — Nu poţi să intri acolo. — Soţul meu? Rolf? întrebă ea cu vocea tremurândă, în timp ce picioarele ameninţau să-i cedeze.

— Soţul tău este proprietarul galeriei? se interesă bărbatul cărunt. — Nu, e fotograf. Are o expoziţie aici. — Cel mai bine e să rămâi aici, cu mine. Vivian se înfășură în pulover. Dar nimic nu o putea apăra de gerul care venea dinăuntrul ei. — Cât mai durează până ajung tehnicienii? întrebă Patrik când intră cu grijă în galerie. Voia să vadă exact care e situaţia, dar fără să distrugă vreo urmă. — Sunt pe drum, ajung imediat, răspunse Gösta din ușă, arătând spre o femeie blondă îmbrăcată cu un pulover gri și pantaloni bleu, care-i privea insistent, ţinută de braţ de un localnic curios. — Cred că e soția lui. Dacă victima e fotograful care trebuia să aibă expoziţia aici. — El e, confirmă Patrik încuviințând. L-am văzut într-o poză. E Rolf Stenklo. — Să rog pe cineva să aibă grijă de ea? întrebă Gösta întorcându-se către femeia căreia acum îi tremurau dinţii de frig în ceața de pe panta Galăr. — Vine şi Martin? — In cinci minute. — Roagă-l pe el, ştie el cum să vorbească cu lumea.

— Să-i chem și pe Paula și pe Mellberg? întrebă Gösta, dar Patrik știa că era doar de ochii lumii. — Nu, prea multe moașe. Nu mai avem nevoie și de alţii la locul crimei. Am rugat-o pe Annika să-i cheme la secţie, ne așteaptă acolo. Gösta arată înspre pantă. — Vin tehnicienii. — Bine, răspunse Patrik ducându-se spre ușă. Își scoase telefonul și filmă în galerie cât putu fără să calce prea mult pe acolo. Suporturile cu hârtiuţe de pe pereţi. Pe Rolf Stenklo, mort pe podea, și firicelul de sânge care i se prelinsese lângă cap. — Torbjörn și echipa lui fac întotdeauna treabă foarte bună, zise el. — Da, Patrik, replică Gösta ezitând puţin. Nu vine Torbjörn... — Bună! Se pare că aici trebuia să ajungem! O voce feminină, alertă, ajunse până la ei, în timp ce femeia le făcea nerăbdătoare semn cu mâna. — Sunt Farideh Mirza. Am venit în locul lui Torbjörn Ruud. — În locul lui Torbjörn? întrebă Patrik. Apoi își aduse aminte că parcă văzuse ceva notat despre chestia asta pe undeva. — A ieșit la pensie anticipat, îl lămuri Gösta punându-i o mână pe umăr. Patrik se abținu.

— Cum e locul faptei? A umblat cineva pe acolo? Farideh se uită la ei foarte serios şi, fără să vrea, Patrik se îndreptă de spate. Avea prestanţă femeia asta. — L-a găsit dimineață femeia de serviciu. Am audiat-o și din ce spune reiese că a intrat și apoi a fugit afară, fără să-l atingă. Și a fost și medicul de gardă, ca să constate decesul. — Bine. Și voi? Îi măsură pe amândoi din cap până în picioare. În spatele ei erau doi tehnicieni în costume de protecţie care așteptau să poată intra. — Eu am intrat puţin, recunoscu Patrik. Gösta a așteptat aici, chiar la intrare. — Minunat. Atunci începem bine. Intră în galerie, apoi se întoarse către Patrik. — Dar data viitoare să nu mai intri. — OK, răspunse el, simțindu-se ca un băieţel luat la rost. — E a dracului, remarcă Gösta cu admiraţie. — Ihm. Lui Patrik îi lipsea Torbjörn. De ce nu puteau lucrurile să rămână neschimbate? Îl văzu în depărtare pe medicul legist apropiindu-se. *

Pastila efervescentă sfârâi gălăgios în apă. Sau poate că e exagerat să zicem gălăgios, dar pentru durerea de cap a Ericăi era ca o cascadă enormă. Luase deja un paracetamol și un ibuprofen, dar încă nu-și făcuseră efectul. Dumnezeule! Nu mai rezista. Bine, și băuse o cantitate considerabilă de vin ieri, dar acum câţiva ani ar fi avut poate doar o durere vagă de cap. Acum avea o orchestră simfonică în cap. Cu instrumente de percuție foarte gălăgioase. Puse la loc cutia cu pastile efervescente, în dulapul de deasupra hotei, și din greșeală răsturnă altă cutie. O ridică nervoasă. O primise de la soacra ei, Kristina, după ce se văitase cam mult și cam des că şi-a pierdut tonusul. Nu se întâmplase treptat, ci brusc, parcă peste noapte sau, în fine, poate a durat câteva zile, ceea ce se pare că nu era ceva neobișnuit. Premenopauză. Numai gândul o făcu să tresară. În orice caz, ăsta era diagnosticul pe care i-l oferise Google, și Kristina îl aproba dacă te gândeai că îi dăduse o cutie cu medicamente homeopate pentru menopauză. Erica nu putea să înțeleagă de ce gândul ăsta îi provoca atât de mult disconfort. Nu era chiar atât de bătrână. Și nici Patrik. Sau erau? Unde începea declinul? Menstruaţia nu mai venea la timp, era veșnic transpirată și îi era cald, parcă nu-și recunoștea corpul. Nu știa exact ce se schimbase, doar simţea o schimbare. Bărbaţii nu aveau problema asta. Treceau prin viață fără schimbări hormonale, singurele lor probleme fiind doar chelia și o talie care se îngroșa. Observase la Patrik că devenise foarte comod și era tot mai reticent la orice schimbare. Nu era ăsta un semn clar de bătrânețe?

Puse repezit în dulap cutia cu tabletele care promiteau armonie și fericire şi apoi închise ușa. Parcă o mai lăsase durerea de cap și își puse un pahar mare cu apă, pe care îl bău pe nerăsuflate, chiar dacă de fapt nu îi era sete. Trebuia să-și refacă echilibrul fluidelor din corp. Mai ales că se gândea să-și ia o cafea și să stea pe terasă. Voia să profite de orele astea fără copii. Toată lumea îi spunea să se bucure de anii ăștia când copiii sunt mici, că o să le simtă lipsa când vor crește, dar ea nu putea să fie de acord. Își iubea copiii mai mult ca orice pe lume, dar tânjea ca anii ăștia să treacă mai repede. Era răcoare pe terasă, așa că dădu drumul la un calorifer și se înveli într-o pătură groasă înainte să se afunde în fotoliu. Abia acum începu să se gândească la ceea ce se întâmplase la galerie. Patrik îi trimisese doar un SMS scurt în care scrisese: Rolf ucis. Nu știu când vin acasă. Faptul că îi dădea detalii de la locul crimei încălca orice regulă poliţienească. Dar chestia asta nu mai conta de mult, Patrik o considera pe Erica o colegă cu care putea să discute cazurile. Tresări când auzi soneria. Aruncă pătura de pe ea și se duse să deschidă ușa. Era Louise, cu obrajii îmbujorați. — Nu te-am întrebat dacă vrei să mergi la plimbare azi, m-am gândit că vreți să dormiți mai mult! Dar văd că v-aţi trezit! Mă servești cu o cafea? — Intră, o invită Erica dându-se deoparte din ușă. Cât de devreme te-ai trezit? Louise își agăță în cuier geaca de fâș.

— Devreme. N-am putut să beau vin cu găleata ca voi, pentru că a trebuit să supraveghez spectacolul. Așa că deja am fost la o plimbare de vreo oră. Mă simt foarte bine! Şi, cu puţin noroc, părinţii mei au terminat deja micul-dejun când ajung eu înapoi. M-am gândit să merg 10 kilometri azi! Erica încuviință scurt. Îi venea să verse doar când se gândea să iasă la vreo plimbare. — Eşti cam verde la față. Eşti mahmură? Și Patrik unde e? Louise se uită prin living și bucătărie. Erica își dădu seama că prietena ei plecase de la hotel înainte să fie găsit cadavrul lui Rolf. Oare putea să-i povestească? Sigur ar fi aflat când ajungea înapoi la hotel. Pentru a câștiga puţin timp, Erica își umplu cana cu cafea și îi dădu și lui Louise una, așa cum îi plăcea ei, neagră. Bineînţeles. Erica nu înţelegea cum poţi să bei cafea fără lapte gras în ea. — Haide să stăm pe terasă. — Azi nu vezi nimic afară, zise Louise uitându-se prin ferestrele frumoase. In mod normal, vedeai marea din terasă, dar acum era o ceață cenușie care părea că devine din ce în ce mai deasă. — Nu, vremea asta nu bucură pe nimeni. Erica sorbi din cafea și se întrebă cum să-i dea vestea lui Louise.

Nu știa cât de bine îl cunoștea ea pe Rolf Stenklo, dar știa că fusese foarte apropiat de Henning și Elisabeth și că erau implicaţi toţi în clubul Blanche. Şi, la cât de mult lucra Henning cu Louise, sigur avusese și ea de-a face cu Rolf. — Nu mi-ai zis unde e Patrik, remarcă Louise, oferindu-i ocazia să deschidă discuţia. — E la serviciu. A fost chemat urgent adineauri. S-a... întâmplat ceva la galerie. — La galerie? Unde are Rolf expoziția? întrebă Louise îngrozită. A fost vreo spargere? Oh, nu, au luat toate fotografiile lui Rolf! Își dorea aşa de mult expoziția asta în Fjällbacka, cred că e distrus. — Rolf e mort. Îşi dădu seama că se exprimase mult mai brutal decât intenţionase, dar cum poți de fapt să dai o veste ca asta? Louise tresări atât de tare, încât vărsă cafeaua și apoi se holbă la ea. Erica îi dădu un şerveţel să șteargă cafeaua. ÎI luă cu încetinitorul, dar rămase cu el în mână, cu ochii cât cepele. — Mort? A făcut infarct? Ştiu că Vivian era îngrijorată de greutatea lui. Chestia asta se poate întâmpla când te aștepți mai puţin... — A fost omorât. Louise continuă să se holbeze la Erica. Încet, puse cana de cafea pe masă și începu să se șteargă pe picior, acolo unde pata de cafea deja se impregnase în pantalonii ei deschiși la culoare. — Trebuie să mă duc la hotel, zise ea și se ridică brusc.

Fără să mai spună nimic, trecu prin living, își luă geaca din cuier și dispăru. — Martin! îl strigă de pe scara galeriei. Martin Molin veni în grabă și se uită la polițistul în vârstă care se aplecase peste balustradă. — Soţia victimei. Poţi să...? Gösta îi arătă o femeie cu o coadă lungă împletită și îmbrăcată într-un pulover, care stătea nemișcată și tremura, urmărind cu privirea tot ce se întâmpla. — Bineînţeles, răspunse Martin ducându-se spre ea. Încercă să-și intre în rolul de poliţist. Îi lăsase pe Mette şi pe copii, Tuva și micul Jon, la masă când îl sunase Gösta. Câteodată totul se întâmpla prea brusc. — Martin Molin, de la poliţia din Tanumshede. Nu-i așa că tu ești soția lui Rolf Stenklo? Vivian Stenklo încuviinţă. — Am auzit pe cineva spunând că a fost găsit mort, zise ea cu vocea tremurând. Dar nu-i așa, nu? Işi întoarse privirea plină de speranţă către Martin, care dădu din cap. Era deja confirmat că decedatul era persoana care urma să deschidă expoziţia de la galerie. Îl identificase Patrik. — Din păcate, s-a confirmat că este vorba de soțul dumneavoastră. A fost găsit mort.

Vivian începu să tremure violent și părea că o să cadă din picioare, iar Martin o prinse de braţ. — Nu vrei să intrăm la căldură? Ţinând-o de braţ pe Vivian Stenklo, Martin se îndreptă către intrarea în hotelul Stora. Cele două femei de la recepţie tăcură când îi văzură intrând și evitau să se uite la Vivian. Știrea se răspândise repede și în curând avea să ajungă în tot orașul. — Puteţi să ne dați niște cafea? le întrebă el pe recepționere. — E deja cafea înăuntru, puteţi să vă serviţi. O ţinu pe Vivian puţin mai strâns când coborâră pe scara care ducea la sala de mese, unde personalul făcea curat după micul-dejun. Martin o aşeză pe Vivian la o masă lângă fereastra care dădea către port și turnă două căni cu cafea. — Lapte? Ea clătină din cap, mută. — Bea, o să te încălzești puţin. Martin se uită la femeia din fața lui. Și el pierduse o soţie, de boală, nu ucisă, dar oricum putea să înțeleagă durerea pe care o simţea ea acum. Vivian sorbi din cafea cu privirile pierdute în ceața care se întindea peste piața Ingrid Bergman. La faţa locului se adunau tot mai mulți curioşi. Într-un oraş mic, aşa ceva lua amploare mai mult ca într-un oraș unde mașinile de poliţie și ambulanţele erau la ele acasă. — Când l-ai văzut pe Rolf ultima dată? întrebă Martin luând și el o gură de cafea.

Apoi se strâmbă. Stătuse prea mult în filtru și parcă avea gust de ars. Semăna cu cafeaua de la secţie. — [eri după-amiază. Ne-am... ne-am certat. — De ce v-aţi certat? Vivian dădu din cap, iar coada care începuse să se despletească se mișcă. — O prostie, nesemnificativ. Şi prostesc. Îmi pare rău, am zis deja că a fost o prostie. Îşi duse la cap mâna care tremura şi-şi dădu deoparte o şuviţă de păr. — Nu are nimic. Despre ce prostie era vorba? Îmi pare rău dacă întrebările mele sunt personale. Este din păcate sarcina mea să pun chiar și întrebări incomode, ca să aflăm mai repede cât mai multe informaţii. Deocamdată nu știm ce e relevant în cazul ăsta și ce nu este. — Înţeleg, răspunse Vivian uitându-se la cana cu cafea de parcă nu înțelegea ce este. Ne-am certat pentru o petrecere. Prietenii noștri Elisabeth și Henning Bauer și-au sărbătorit nunta de aur ieri, chiar în sala asta. Nu știu de ce, dar Rolf nu a vrut să meargă. Şi, ca de obicei în căsnicia noastră, a presupus că nici eu nu o să mă duc. Dar eu m-am împotrivit. Am sunat-o pe Louise, care e nora lui Elisabeth și a lui Henning, și e și secretara lui Henning. Ea a organizat petrecerea și am întrebat-o dacă pot să vin şi eu, așa, în ultimul moment. Şi a rezolvat. Louise rezolvă tot. Și, ca un fel de protest, am luat și o cameră la hotel, ca să pot rămâne după petrecere. M-am gândit că Rolf o să stea singur acasă contemplân-duși... greșeala.

Vivian își cuprinse fața cu mâinile. Martin a rămas nemișcat, privindu-i trupul care se cutremura. După vreun minut, Vivian ridică privirea. Nu se uita la Martin, ci tot afară, la ceaţă. Martin își drese vocea ușor. — Deci de ieri după-amiază nu l-ai mai văzut și nici nu ai mai vorbit cu el? Vivian dădu din cap, privind tot pe geam. — Nu, eram supărată pe el. Dar mi s-a părut ciudat azi-dimineaţă. Întotdeauna îmi trimite un mesaj dimineaţa dacă nu dormim împreună. Chiar dacă suntem certaţi. Şi de dimineaţă nu a trimis nimic... Martin îi urmări privirea, care parcă se îndrepta spre piață. Furtuna de ieri se potolise, dar el prefera să vadă valurile înspumate, albe, care biciuiau portul în locul păturii ăsteia cenușii care se aşternuse peste oraș. O lăsă pe Vivian o clipă cu gândurile ei, în timp ce el se întreba în ce fază erau planurile pentru consolidarea digului. Fjällbacka era unul dintre orașele de pe coasta Bohus construit pe sol argilos și exista riscul de surpare. Sigur avea de-a face cu schimbările climatice și cu nivelul în creștere al mării, dar Martin nu prea avea timp să se gândească la chestii de genul ăsta. Îi ajungeau inundaţiile pe care le avea acasă. Nu mai avea loc să se gândească și că lumea e înghițită încet-încet de oceane pe măsură ce se topesc ghețarii. — Deci nu ştii de cât timp era Rolf în galerie? Când trebuia să

deschidă expoziţia? — Mâine. Luni. A tot stat vreo săptămână aici să facă pregătiri. Şi înainte, vreo jumătate de an acasă, în Stockholm. A ales tema, a ales pozele. Le-a developat. Pentru expoziţii, Rolf lucra numai cu imprimare în platină. — Imprimare în platină? întrebă Martin. Nu auzise cuvântul ăsta niciodată. Avea zero cunoștințe despre fotografie. El le făcea poze fetiţei lui, Tuva, partenerei lui, Mette, și băieţelului ei, micul Jon, cu camera de la iPhone și i se părea că ies foarte bine. În ultima poză, Tuva ţinea mâna pe burta lui Mette. Martin înghiți cu noduri gândindu-se la ele. — Nu sunt expertă, dar am mai prins câte ceva de la Rolf de-a lungul anilor. E un fel de a imprima fotografii folosind metale prețioase, cum sunt platina și paladiul. Era scump, dar Rolf zicea întotdeauna că așa pozele au cea mai bună calitate și devin unice. — Deci pozele din galerie sunt valoroase? Martin ridică din sprâncene și se aplecă în faţă. Era o informaţie importantă. Creșteau șansele să fi fost vorba despre o spargere eșuată. — Da, dar nu doar pentru modul în care erau imprimate. Rolf e unul dintre cei mai cunoscuți fotografi din lume. Fotografiile lui se vând cu sute de mii de coroane la licitaţii în toată lumea. — Impresionant. Te rog să mă ierți pentru ignoranţa mea. — Nicio problemă. Bineînţeles că nu știe toată lumea. Vivian zâmbi pentru prima dată de când stăteau de vorbă. Faţa ei, până atunci crispată, se îmblânzi, și Martin observă ce femeie frumoasă era.

Frumoasă și fragilă. — Deci știa multă lume că în galerie se află obiecte valoroase? — Da, se ştia că Rolf o să aibă o expoziţie. Sunt anunţuri peste tot, în tot orașul, pe toată coasta. Dar nu a aranjat fotografiile până ieri. Eram și eu acolo. Mai întâi lucrează cu hârtiuţe pe care scrie numele fotografiilor, ca să poată să le mute și să vadă cum vin mai bine. Întotdeauna durează până poţi să creezi combinaţia perfectă, care să le asigure vizitatorilor o experiență plăcută. Nu-i trebuiau fotografiile în original. Avea imaginile întipărite în minte. Și erau la fel de clare ca și cum le-ar fi avut în faţa lui. — Nu-i așa că făcea fotografii cu... natură? întrebă Martin puţin ezitant. — Da, natură și oameni în natură. Fotografiile lui celebre sunt cele pe care le-a făcut în anul când a stat în Borneo cu tribul Penan. — Şi la expoziţia asta? Ce temă avea? Fără să vrea, Martin realiză că era fascinat. li plăceau oamenii care își iubeau meseria. Nu puteai să nu-ţi iubeşti meseria dacă erai dispus să stai un an întreg cu oameni din epoca de piatră în Asia de Sud. Vivian clătină din cap. — E foarte ciudat. De data asta nu știu prea multe. De obicei îmi arăta fotografiile, dar nu și acum. Singurul lucru pe care îl știu e că era vorba despre trecut și, dacă îmi aduc bine aminte, agățase deja vreo 15 dintre hârtiuţele lui. — Avea dușmani? Scuză-mă, cuvântul ăsta e foarte dramatic, dar știi pe cineva care să-i fi vrut răul? Vivian clătină ferm din cap.

— Nu, toată lumea îl plăcea pe Rolf. Nu avea niciun dușman. — OK, dar, dacă îţi mai aduci aminte de ceva, ceva care să fie relevant pentru anchetă, sună-ne. Uite, ai aici numărul meu de telefon. Martin îi dădu o carte de vizită, pe care Vivian o băgă în buzunarul de la pulover. — Când pot să-l iau? Când rosti cuvintele, Vivian realiză tragedia. Faţa i se schimonosi, parcă i se încreți. Martin își puse mâna spontan pe mâna ei. — Cât de repede se poate, răspunse el. Și ajunge acum. Dacă îmi dai și tu numărul tău de telefon, sunt mulțumit. Ai cu cine să stai acum? Vivian încuviinţă. li dădu numărul de telefon și se ridică de la masă. — Trebuie să-mi fac bagajul, zise ea îndreptându-se spre recepție, fără să-și ia rămas-bun. Martin se uită lung după ea. Uneori, durerea celor din jur era prea mult pentru el. Durerea lui abia acum se așeza. O avea pe Tuva, care îi aducea aminte de tot ce iubise la Pia. Moștenise casa visurilor lui și doar cu câteva luni în urmă primise vestea că el și Mette așteptau primul lor copil. Dar întâlniri de genul ăsta îi aduceau aminte cum moartea putea să-ți ia brusc totul. — Ce avem? întrebă Patrik mergând agitat în urma lui Farideh, care se îndrepta cu pași grăbiţi spre mașină, scoţându-și mănușile. Ajunsă la mașină, își scoase costumul de protecţie pe care îl împachetă și-l puse frumos într-o pungă.

— Cineva l-a împușcat pe Rolf Stenklo în ceafă, cu un pistol de cuie, zise ea până la urmă, după ce îl lăsase pe Patrik să aștepte cât timp se aranjase. Am prelevat probe de pe pistol și am găsit și niște fibre lângă mâner. — Şi cât durează până avem rezultatul? întrebă Patrik, chiar dacă deja știa răspunsul. — Nu știu. E imposibil de spus. Sunt cozi foarte mari la Laboratorul Criminalistic Suedez. — Alte urme? — Nu prea multe. Bineînţeles că sunt o groază de amprente, dar e o galerie și a trecut multă lume pe-acolo, așa că e ca și cum ai căuta un ac în carul cu fân. Dar facem tot posibilul să găsim o urmă lăsată de criminal. Patrik se uita nervos la curioșii care stăteau și se uitau de după banda delimitatoare a poliţiei. Ulii. Văzu o persoană cunoscută. Louise. Prietena Ericăi. Fusese oprită, dar el făcu semn din cap s-o lase să intre. Ea îl salută în grabă și intră în hotel. — Poţi să-mi zici cam la ce oră a murit Rolf Stenklo? o întrebă el pe Farideh, care dădu din umeri. — Informaţia exactă vine mai târziu, dar, din ce a spus medicul legist, cam pe la miezul nopţii — plus / minus două ore. — Medicul legist nu poate să ne dea o oră mai precisă? insistă el uitându-se la fereastra sălii unde avusese loc petrecerea.

Cu alte cuvinte, era foarte probabil ca Rolf să fi fost omorât exact când el se afla la doar câțiva metri distanţă. — Nu, nu încă. — Atunci o să mă mulțumesc cu atât. Patrik o salută scurt. Nu avea nimic împotriva lui Farideh Mirza, dar el era obișnuit cu felul lui Torbjörn de a se exprima. După o grămadă de ani petrecuți în poliţie, știa cum să discute cu el despre locul crimei. Acum totul era... prea nou. — Sper că vom putea colabora cum trebuie. Torbjörn îţi trimite salutări din Torrevieja, zise Farideh, de parcă i-ar fi citit gândurile. Colegii mei mai au câteva ore și apoi sunt gata. — Te rog să-mi spui dacă mai găsiți ceva, îi ceru el, făcându-le semn lui Gösta şi Martin. Când ajunseră la el, Patrik arătă spre ferestrele de la hotel. — Cel mai probabil, Rolf a fost omorât exact când aici avea loc o petrecere, la care am fost și eu. Va trebui să-i interogăm pe toți invitații. Ca să obținem mai multe informații, e suficient să fi ieșit la o țigară sau vreunul dintre ei să se fi uitat pe fereastră și să fi văzut ceva. Martin, tu ai vorbit cu soția lui. A zis ceva important? Martin îşi drese vocea. — Fotografiile pe care urma să le expună Rolf erau foarte valoroase. Deci putem avea de-a face cu un jaf eșuat. Avea acolo 15 fotografii, fiecare în valoare de sute de mii de coroane. Sunt mulți bani. — Nu e uşor să vinzi aşa ceva, dar poate erau niște hoți tâmpiţi; n-ar fi prima oară. Bine, Martin. Lucrăm cu ipoteza asta mai departe.

O să vorbesc cu Louise Bauer, care a organizat petrecerea, să-mi dea lista de invitaţi şi numerele lor de telefon; erau cam 80. Trebuie să începem deja să-i sunăm pe toţi dacă vrem să obținem rapid niște informații. — Gösta și cu mine mergem la secţie. Vii și tu când ai lista? întrebă Martin pornind în sus pe panta Galăr spre mașină, care era parcată lângă biserică. Patrik îi făcu semn că e OK și se îndreptă spre hotel. x — Elisabeth? Henning? V-aţi trezit? Louise gâfâia în fața ușii de la camera lor din hotel. Incercă să-și calmeze respiraţia. Bătu la ușă din nou și auzi pași, iar Henning deschise ușa. — Ce s-a întâmplat? întrebă el înnodându-și cordonul halatului de baie. Avea părul ud și Louise își dădu seama că tocmai ieșise din duș. În spatele lui era Elisabeth, şi ea în halat de baie. Şi cu părul ud. Cu alte cuvinte, îi deranjase în timp ce făceau baie în imensa lor cadă turcoaz de la etajul doi. — Ce s-a întâmplat? se interesă și Elisabeth. Și ea, şi Henning o priveau miraţi. Louise respiră încet de câteva ori ca să-și recapete glasul și apoi spuse: — Rolf e mort. Ucis.

Elisabeth suspină. Faţa lui Henning păli. Îi făcură semn să intre în cameră și închiseră ușa. Aveau doar o canapea micuță în cameră, sub scară, şi Louise se cufundă în ea în timp ce Henning și Elisabeth rămăseseră ca două stane de piatră. În jurul lui Henning începu să se formeze o baltă, dar el nu părea să observe. — Acum am auzit, e lume multă afară. E și poliţia aici. — Afară? Vrei să spui la galerie? întrebă Elisabeth ducându-se spre fereastră și încercând să se uite mult în dreapta. — A fost omorât în galerie? întrebă Henning. — Da, așa se pare. Louise își privi mâinile. Erau vinete de frig de la plimbarea pe care tocmai o făcuse. Era mirată că nu-i tremurau. Ar fi trebui să tremure. Pentru că înăuntrul ei tremura. — Mă duc sus să mă îmbrac, zise Henning pornind spre scară. Elisabeth rămase pe loc. Îi întâlni privirea lui Louise. O clipă, păru că vrea să spună ceva. Apoi își strânse halatul mai bine și îl urmă pe Henning sus pe scară. — Louise! Patrik ridică glasul când o văzu pe Louise Bauer în capul scărilor. — Oh, bună Patrik! răspunse ea, coborând grăbită spre el. Am auzit. De Rolf. Erica... Mi-a spus Erica. Ezită puţin, pentru nu știa dacă era OK că-i zisese, dar el zâmbi pentru a o liniști.

— Aş vrea să vorbesc cu tine, zise el. Patrik arătă spre sala de mese. — Deja au făcut curat aici, continuă el când se așezară la o masă lângă perete. Apropo, mulțumesc pentru petrecerea de aseară. — Şi eu îţi mulțumesc. Vocea lui Louise era politicoasă, dar distantă. — Despre ce voiai să discutăm? Louise era foarte directă. Concisă. Dar el observă că era și șocată. — Lista de invitați. Credem că Rolf a fost omorât în timpul petrecerii. Așa că am vrea să-i contactăm pe toţi, poate a văzut cineva ceva. — Bineînţeles. Dă-mi o adresă de e-mail și ţi-o trimit imediat ce ajung la un calculator. — O să vrem și numerele lor de telefon. — Toti invitaţii au numere de telefon, adrese de e-mail, adresa de acasă și adresa de aici. E acolo tot ce aveţi nevoie. — Mulţumesc. O să ne ajute. Patrik se îndreptă către cafetiera de pe bar și constată că era goală. Vremea ăsta închisă îl făcea să tremure până în măduva oaselor și parcă îl dureau și încheieturile când era vreme proastă. Să fi fost semn de bătrâneţe? Totuși, credea că e doar în mintea lui. In orice caz, așa zicea Erica. Ipohondru, spunea ea.

— Ştiţi... ceva? Louise îl privi plină de speranţă, dar el clătină din cap. — Nu pot să dau informații în timpul anchetei. Dar suntem la început. Așa că nu. — Rolf era un om tare bun, spuse Louise. El și soţia lui au fost foarte buni prieteni cu Elisabeth și Henning. N-am cunoscut-o pe Ester, a murit de cancer acum mulți ani, dar mie îmi place foarte mult Vivian. Cum... cum se simte? Aţi vorbit cu ea? Louise strânse câteva firimituri rămase pe masă. — Am vorbit cu ea. Și e șocată. Bineînţeles. — Bineînţeles, aprobă Louise scurt. Câțiva turiști germani cam gălăgioși intrară în sala de mese, dar făcură stânga împrejur când văzură că mesele erau strânse. li auzi spunând polizei şi îşi dădu seama că vorbeau despre ceea ce se întâmpla afară. Amândoi tresăriră când sună telefonul lui Louise. — Scuză-mă. E OK dacă răspund? întrebă ea în timp ce scotea telefonul din buzunarul de la geacă. — Bineînţeles. Te rog. — Louise Bauer! Da... da, nu, nu avem nimic de declarat. Nu. Abia ce am primit vestea și familia Bauer nu are nicio declaraţie de făcut acum. Da. Nu. Nu. Nu. Da, înțeleg, bineînţeles. Dar deocamdată nu avem nimic de declarat. Închise telefonul şi dădu nervoasă din cap.

— Presa? întrebă Patrik retoric. — Da, Göteborgs-Posten. Nu înţeleg cum au aflat atât de repede. Cred că e lume care îi sună să-i anunţe și speră să ia vreo recompensă. — Recompensă sau doar satisfacția de a vedea un articol în ziar cu informația dată de ei, comentă Patrik neutru. Ciudat comportament, oricum. Deja nu-l mai mirau comportamentul și reacţiile oamenilor când era vorba de o crimă. Empatia nu mai era la modă. Dacă fusese vreodată. Spera ca Farideh şi echipa ei să termine treaba repede. În curând avea să apară și presa și, chiar dacă de obicei nu aveau curaj să intre chiar până la locul faptei, nu prea știai la ce să te aștepți din partea ziariştilor. În orice caz, erau mereu deranjanți. — Aş vrea să vorbesc și cu Henning și Elisabeth. Acum, dacă se poate, spuse Patrik amabil, dar cuvintele lui reușiră să pară mai mult un ordin decât o dorinţă. Erau apropiați de Rolf și, împreună cu Vivian, poate ne dau informaţii prețioase. Louise încuviinţă. — Sunt tot la hotel, își fac bagajul. Pot să-i sun. — Mulţumesc, răspunse Patrik ridicându-se. Și, chiar când să iasă din sala de mese, văzu o chelneriță care tocmai aducea cafea proaspătă. Tipic. — Aştia de la presă sună ca nebunii. Annika, secretara de la poliţie, era stresată și roșie ca racul la față.

Arătă spre telefonul care suna neîncetat. — Spune-le că nu avem nimic de declarat acum, dar că o să-i chemăm la o conferință de presă, zise Martin, uitându-se la Gösta, ca să vadă dacă e de acord. Unde e Mellberg? — Pe drum. Era cu Rita şi cu nepoţii la bazin în Strömstad când l-am sunat. — Mulţumesc. Martin intră în secție înaintea lui Gösta. Din partea lui, Mellberg ar fi putut să rămână la bazin în Strömstad. Cum de-l puseseră iar șef, după dezastrul de anul trecut din Tanumshede, era un mister. Dar șefilor din Göteborg sigur le era teamă să nu ajungă să lucreze cu ei. Era singura explicaţie. — Bună, Paula! Martin se opri în ușa biroului Paulei Morales, în timp ce Gösta se îndreptă către biroul lui. Paula avea în continuare cel mai mic birou, fiind ultima angajată din secţie, dar nu părea s-o deranjeze. Avea o ordine militărească în jur, spre deosebire de Martin, în biroul căruia aveai mereu impresia că au intrat niște hoţi care habar nu aveau ce căutau. — Bună! Ce face Mette? El se strâmbă. Dimineaţă, Mette dăduse fuga la toaletă când pornise el cafetiera. — Aşa și aşa. Vomită ca un vițel toată ziua. Și mai vomită și noaptea. Dacă o să continue aşa, va trebui să o internăm, să stea pe perfuzii. — Of, la naiba!

Paula se strâmbă și ea cu compasiune, ca mai apoi să-și ridice sprâncenele întrebătoare. — De ce se zice că vomiti ca un vițel? Viţeii vomită mult? Martin se gândi o clipă, apoi clătină din cap. Nu avea răspuns la întrebarea asta. — Chiar nu știu. Așa se zice, pur și simplu. — M-am apucat să citesc despre Rolf Stenklo, că nu aveam altceva de făcut. Ai să-mi dai ceva de lucru? Când vine Patrik? — Ar trebui să fie pe drum. O să primim imediat o listă cu potenţiali martori. Şi presa deja a început să sune. Annika nu mai face față la recepție. — Da, am auzit. N-a trecut mult până au aflat. — Apropo, Torbjörn a ieșit la pensie. — Torbjörn, tehnicianul de la criminalistică? Vai, și Patrik cum a primit vestea? întrebă Paula zâmbind. Aversiunea lui Patrik față de schimbare creștea pe zi ce trece, și era un subiect mereu actual între ea și Martin. — Nu prea bine, cred. E o femeie acum. Destul de tânără. Farideh nuștiu-cum. — Destul de tânără? Ce înseamnă destul de tânără? se interesă Paula râzând. Martin roși. — Păi, poate 35-40 de ani?

— Deci eu sunt destul de tânără? — Da, da, tânără... Roși și mai tare, așa cum i se întâmpla de obicei. — Şi, în cazul ăsta, și eu sunt destul de tânăr. Paula zâmbi larg. — Martin, tu o să fii mereu tânăr! Ştia ce vrea să spună. Infăţișarea lui, cu părul ușor roșcat și cu pistrui, de parcă era băiatul din poza de pe tubul de caviar, îl făcea să arate cu mult mai tânăr decât era. Uneori era o binecuvântare, alteori nu. Martin primi o notificare pe mobil. Un mesaj de la Patrik. Citi mesajul și se întoarse spre Paula. — Patrik vine de îndată ce vorbește cu cei doi sărbătoriţi de ieri, care erau cei mai buni prieteni ai lui Rolf. Şi a primit și lista cu invitaţii de la petrecerea de ieri și ne-a trimis-o pe e-mail. Paula verifică e-mailul. — Da, a venit. — Excelent, poţi să împarți lista între mine, tine și Gösta? Şi începem deocamdată cu asta. Martin se îndreptă oftând către biroul lui. Era timpul să înceapă să sune martorii mahmuri. Rickard Bauer se trezi cu o senzaţie ciudată, că nu-și aducea aminte ceva, ceva important. Mai avusese el sentimentul ăsta, dar azi parcă era mai accentuat.

Bâjbâi după Tilde, care dormea pe partea stângă a patului. Fără să știe cum și de ce, era mereu foarte excitat când era mahmur și o ejaculare rapidă l-ar fi ajutat foarte mult. Ea nici nu trebuia să facă ceva. Doar să stea acolo. Oricum, orice mișcare bruscă îl excita și mai mult decât era deja. Dar patul era gol. — Tilde? Niciun răspuns, însă auzi apa la baie. Sigur face duș. Se afundă înapoi între perne. Îi veneau în minte frânturi de amintiri de la petrecerea de ieri, apoi dispăreau ca în ceaţă. O auzi pe Tilde ieşind din baie. În curând nevoile lui carnale o să fie satisfăcute. — Ah, ești treaz? Speranţa unei partide, aşa mahmur cum era, pieri imediat ce-i auzi tonul. — Da...? zise el încet, în speranţa că o să afle de ce era nervoasă Tilde. Sau poate că era mai bine să trăiască în incertitudine. Dar asta oricum nu dura prea mult. Așa că mai bine lua direct taurul de coarne. — Eşti supărată? Tilde oftă adânc în timp ce-și ștergea părul cu un prosop; era complet dezbrăcată. Rickard se lupta cu sentimentele lui, care pendulau între

excitare și anxietate. Semnalele clare că e ceva în neregulă încă nu ajunseseră la penisul lui, care luase poziţie de drepţi sub pătură. — Da, ce dracu' credeai? Te-ai făcut de râs ieri! Şi m-ai făcut de râs și pe mine, și pe părinții tăi! Nu înţelegi cât de penibil ai fost? Părinţii tăi îşi sărbătoresc nunta de aur și tu te ridici și îl iei pe taică-tău la rost? Ai menţionat, timp de 20 de minute futute, fiecare nedreptate pe care ai considerat tu că ţi-a făcut-o de-a lungul anilor. Și asta faci când suntem în căcat și avem nevoie de ajutorul mamei tale! Crezi că ne mai ajută acum? Și cine ne-a băgat în căcat? Tu! Erecţia îi dispăru în timp ce ea îl mustra și se ridică în șezut, nervos, sprijinindu-se de tăblia patului. — M-a ajutat cineva în povestea asta, că doar tu nu aduci vreun ban în casă! ripostă el. Cât crezi tu că ai cheltuit în ultimul an? Și toate călătoriile? Dubai, Paris, Marbella, Ibiza. Îţi place să trăieşti pe picior mare și să fii întreținută. Atunci ești foarte mieroasă. Dar, când lucrurile nu mai sunt așa cum vrei, e vina mea! E corect? Tilde tăcea. Rickard se dădu nervos jos din pat, punându-și papucii de la hotel. Penisul lui primise mesajul acum și se făcuse mic între picioare. — OK, poate nu trebuia să spun ce am spus ieri, dar moșul merita. Fiecare cuvânt l-a meritat. Chiar dacă nu mai știu exact ce am spus. Și apoi mama nu e singura noastră variantă, chiar dacă de la o vreme ceilalți nu mai sunt atât de binevoitori. O să vorbesc cu ei și știu eu cum să o iau şi pe mama, nu-ţi face griji. Am făcut prostii mai mari și m-a iertat. Îşi luă pe el o pereche de blugi şi un tricou. — Sunt copilul ei favorit.

— Da, şi nu înţeleg de ce, mormăi Tilde, care parcă nu mai era așa nervoasă. — E imposibil să nu mă iubești, zise el cu un zâmbet de Don Juan. Tilde pufni, dar cumva el zări un zâmbet pe chipul ei. O trase spre el și-și simţi penisul trezindu-se din nou la viață. Își descheie pantalonii şi-i împinse capul în jos. Erica rămăsese pe terasă după ce plecase Louise. Ceaţa nu voia să se dea bătută, dar calmantele începeau să-și facă efectul. Pe măsură ce o lăsa durerea de cap, începu să se gândească la ce-i spusese Vivian cu o seară înainte. Că trecutul lui Rolf era ca un roman poliţist. Oare chiar era adevărat? Se duse hotărâtă în hol şi își luă pe ea geaca Helly Hansen și o căciulă. Îi era mai frig ca de obicei, și asta pentru că era mahmură. Așa că își băgă în buzunar și o pereche de mănuși. Erica ştia ce casă închiriaseră Rolf şi Vivian în Sălvik în perioada asta. În orașul ăsta se știa totul. Porni cu pas grăbit, dar trebui să se oprească după doar câteva sute de metri, pentru că gâfâia îngrozitor și plămânii parcă mai aveau un pic și explodau. Plimbările cu Louise nu avuseseră niciun efect. In curând văzu căsuţa galbenă, care avea de fapt o priveliște minunată, dar azi era totul învăluit în ceața cenușie. Erica era din ce în ce mai ezitantă pe măsură ce se apropia și se opri în fața ușii cu mâna ridicată să bată în ea. Habar nu avea cum reacţionase Vivian la vestea morții lui Rolf și nici nu știa dacă e acasă. Dar mâna ei luă decizia de a bate cu putere în ușa de lemn.

Se dădu un pas înapoi și aşteptă. Liniște. Nu era nimeni acasă? Dar apoi se auziră pași care se apropiau încet. Ușa se deschise și apăru Vivian. — Intră! zise ea ca și cum parcă o aștepta. Casa era așa de joasă, încât Erica trebui să se aplece, chiar dacă n-avea mai mult de 1,68 metri. — N-am cafea. Dar am ceai. Vocea îi părea complet lipsită de intonaţţie. Erica o urmă într-o bucătărie foarte mică, mobilată parcă prin anii 1950. — Rooibos? — E perfect. Erica dădu să se așeze la masa mică acoperită cu o mușama uzată, dar Vivian o opri. — Așază-te pe terasă. Avem nevoie de lumină în anotimpul ăsta cenușiu. Vin și eu cu ceaiul imediat. Erica se aşează pe unul dintre scaunele de ratan de pe terasă. Şi ele erau uzate și se gândi că sigur această casă se închiria doar vara și nu mai era locuită de cineva căruia să-i pese cum arată. Sigur o să o pună la vânzare în curând. Poate o vor lua niște nemți sau norve-gieni care o vor dărâma și vor construi apoi ceva luxos. Poate o să se ocupe Anna. Ea era singurul designer din oraș.

Podeaua scârţâi uşor când Vivian se apropie cu cana fierbinte de ceai pe care o puse pe masă în fața lor, împreună cu un bol cu zahăr cubic. — la zahăr dacă vrei. Vrei lapte? — Doar zahăr. Erica aşteptă să se așeze și ea, și apoi o întrebă cu glas răgușit: — Cum te simţi? Vivian clătină din cap. — Am vorbit cu polițiștii, dar în afară de ei nu pot să mai discut cu nimeni despre asta. Nu pot să vorbesc despre moartea lui Rolf. Dar dacă vrei, pot să-ți povestesc despre viaţa lui. Presupun că asta te interesează. Erica încuviinţă. — Ai zis ieri ceva când eram la masă. Despre un mister legat de trecutul lui Rolf? — Trebuie să recunosc că am sperat că așa o să-ţi trezesc curiozitatea. M-am gândit că, dacă te-ar interesa, ar fi o reclamă bună pentru expoziţia lui Rolf. — M-ai făcut foarte curioasă. Dar ești sigură că poţi să vorbeşti despre asta acum? Erica înghiţi cu noduri. Simţea că pătrunde fără voie în sufletului unei femei care își jelea pierderea, care era în stare de șoc. De cele mai multe ori, nu prea știa să se sincronizeze, iar Patrik îi atrăgea mereu atenţia. Vivian întinse mâna îmbătrânită și mângâie mâna Ericăi de

câteva ori. — Nu știu exact ce temă avea Rolf la expoziţia asta. l-am spus și poliţistului ăluia tânăr și drăguţ. Dar acasă, la Stockholm, l-am văzut în ultimul an uitându-se la o poză de-a Lolei pe care o făcuse acum mulți ani. — Cine e Lola? Erica sorbi din ceai. În afară de gustul de rooibos simţi şi aromă de ghimbir. Bun. Adăugă o bucăţică de zahăr și amestecă. — Lola a fost o prietenă din tinereţe a lui Rolf. Nu știu prea multe. Nu prea vorbea despre perioada aia din viaţa lui. Dar o dată a spus că ea și fetița ei locuiau în Vasastan și că au fost ucise. Au fost arse de vii în casă. Şi că ucigașul n-a fost găsit niciodată. — Groaznic! Vivian își ţinea cana în mână fără să bea din ea. — Cred că da. Cred că i-a marcat pe toţi, într-un fel sau altul. — Pe toţi? Vivian tresări. — Rolf și prietenii lui. Henning și Elisabeth. Ole și Susanne. Câteodată mă întreb dacă nu cumva din cauza Lolei au deschis ei Blanche. Vivian clătină din cap.

— Scuze, sunt doar o femeie bătrână care trăncănește mult, zise ea încet. — Care era numele de familie al Lolei? întrebă Erica. Şi despre ce an vorbim? Anii 1980? Vivian confirmă dând din cap. — Da, începutul anilor 1980. Și nu-mi aduc aminte alt nume în afară deal Lolei. Parcă Rolf zicea ca fetița ei avea o poreclă de genul Mini, Micuța sau cam așa ceva. Dar pot să-ţi arăt fotografia. Ţi-am spus că e acasă pe peretele din dormitorul nostru? Vivian se opri după ce pronunţă cuvintele dormitorul nostru şi parcă se făcu mai mică. Inchise ochii câteva secunde și se îndreptă. — Am un exemplar din Case frumoase cu un articol despre apartamentul nostru. Unul dintre puţinele lucruri pe care am reușit să-l conving pe Rolf să le facă. Ştia cât de mult suflet am pus să aranjez apartamentul și a fost de acord să facem articolul, chiar dacă de fapt ura chestiile de genul ăsta. Îl am pe noptieră. Vivian intră în casă, iar Erica se uită la marea învolburată și-și lăsă gândurile să zboare. Ce-i povestise Vivian era captivant și parcă trezea scriitoarea din ea. Îşi ridică privirea când podeaua începu să scârțâie din nou. Vivian veni pe terasă cu o revistă în mână. — Uite aici fotografia. Erica luă revista. Într-una dintre fotografiile din articol, în care era prezentat dormitorul lui Vivian şi Rolf, se vedea o poză alb-negru pe perete. Era mică, dar Erica văzu clar o femeie frumoasă cu păr lung, ondulat, cu un machiaj perfect. Era îmbrăcată cu o bluză

deschisă la culoare, descheiată la câţiva nasturi, astfel că în decolteu se întrezărea un sutien. Erica se uită mai bine la fotografie. Ceva îi atrase atenția — văzu că sutienul avea mult burete. — Lola era bărbat? întrebă ea. Vivian dădu din umeri și se așeză la loc. — Era frumoasă, zise ea. Asta, dacă e să ne luăm după fotografia asta, care e și singura pe care am văzut-o cu ea. Rolf numea poza asta Nevinovăție. — Deci numele Lola și faptul că locuia în Vasastan, atât știi? Și că a fost omorâtă împreună cu fetița ei? — Da, din păcate. Dar, chiar dacă Rolf nu mi-a povestit niciodată, am înţeles că moartea ei l-a afectat mult. Am trăit împreună aproape 20 de ani și în atâta timp înveţi să-l citești pe celălalt. Lola a fost o persoană importantă pentru el. — De ce crezi că a numit fotografia asta Nevinovăție? Erica se uită cu atenţie la poză, simțind cum îi vine cheful de scris. Avea aici o adevărată poveste de descoperit. Așa își începuse toate cărțile. Cu un destin și cu pofta ei de a-i descoperi misterele și de a le povesti. O femeie și fetița ei fuseseră omorâte, iar ucigașul lor nu fusese niciodată tras la răspundere. Era o nedreptate pe care Erica voia să o repare. — Nu știu, răspunse Vivian luând câteva guri de ceai. Cum ţi-am mai zis, Rolf nu prea vorbea despre perioada asta din viaţa lui. — Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

Vivian zâmbi. — Rolf era ca un fulger. Era un artist. Un creator. M-am obișnuit să trăiesc cu capriciile lui. Nu mai puneam de mult întrebări. Dar m-am întrebat întotdeauna ce era cu Lola. — Chiar că mi-ai trezit interesul pentru ea. O să văd ce pot să aflu despre ea și cum a murit, zise Erica. Pot să te sun sau să trec pe la tine dacă mai e ceva? Cât mai stai aici? Femeia din fața ei părea foarte mică. Erica ar fi vrut să o îmbrăţișeze, dar nu știa cum o să reacționeze. — Nu... nu știu. Am închiriat casa pentru o lună. Dar n-o să stau atât. Trebuie să aflu când mi-l dau înapoi... Vocea i se stinse. — Ai pe cineva care să stea cu tine? Vivian dădu încet din cap. — M-a sunat Henning și a zis că pot să stau pe insulă cu el și Elisabeth câteva zile. Cred că îmi fac bagajul și mă duc acolo. Asta, până mai aflu câte ceva. — Cred că așa e mai înțelept, spuse Erica, ușurată că Vivian avea unde să se ducă. Se ridică. — Mulţumesc. O să mă interesez de Lola. — Să mă ţii la curent, îi ceru Vivian cu vocea gravă. Nu știu exact, dar am impresia că Rolf și-ar fi dorit asta.

Erica plecă spre casă cu multe gânduri. La jumătatea pantei se întoarse. Vivian era tot pe terasa casei galbene, uitându-se la marea cenușie. — Am chemat vaporul-taxi, ne ia de jos, de la informaţii turistice, peste un sfert de oră, anunţă Elisabeth. — Bine, răspunse Henning punându-și în geantă pantofii de la costumul de ieri. Abia o auzea pe soţia lui. — Se murdăresc hainele dacă pui pantofii așa în geantă, îi atrase ea atenția. Henning se uită la ea. — Contează acum? — Nu, deloc, oftă ea. — Am invitat-o pe Vivian câteva zile pe insulă cu noi. Şi pe Ole și pe Susanne. — De ce, Doamne iartă-mă? întrebă Elisabeth întorcându-se spre el. Henning respiră adânc, ca să nu se enerveze, deschise ușa și luă restul bagajului. — Mi s-a părut corect și uman să o invit pe Vivian. Și trebuie să vorbim cu Ole și Susanne. Despre Blanche. E cel mai bine să vorbim acolo, în liniște. — În liniște? O să iasă un circ. Nu puteai să mă întrebi și pe mine? Și unde o să doarmă?

Elisabeth trecu pe lângă el ca o ghiulea. — Pot să stea în casa lui Rickard și Tilde, și rămân ei aici. Totul trebuia să fie întotdeauna complicat. — Exclus. Rickard era beat și nu știa ce spune. Sigur îi pare rău și o să-ți ceară iertare. — O să cred când o să văd... Henning închise ușa după ei și o încuie. Se chinuiră cu bagajul în jos pe scări. Louise era la recepţie cu Pierre și Lussan și se grăbi înspre ei când îi văzu. — Staţi să vă ajut. Îi luă geanta lui Elisabeth şi o duse jos, după care se întoarse şi luă şi geanta lui Henning. — Am încercat să vă sun. Un poliţist vrea să stea de vorbă cu voi, tocmai a plecat încolo. Făcu semn cu capul către sala de mese aflată vizavi de recepţie. — Vaporul-taxi vine în cinci minute, spuse Elisabeth oftând. Henning se aplecă s-o pupe pe Lussan pe obraz și să dea mâna cu Pierre. Îi plăcuse de la bun început pe părinţii lui Louise. Erau oameni buni și aveau origini de mai multe generaţii. Așa ceva nu puteai cumpăra; de-asta o plăcuse și pe Louise. — Am auzit, e îngrozitor, zise Pierre dând din cap cu amărăciune. Era cu un cap mai scund ca Henning, dar avea un spate atât de drept, de parcă avea mereu sacoul apretat.

— Îngrozitor, îl aprobă Henning luând-o pe Elisabeth în braţe. Plecaţi în Skåne acum? — Nu, mai rămânem în casa pe care am închiriat-o de la bunii noștri prieteni Gugge și Jojja, răspunse Lussan. Stau chiar deasupra vechiului hotel Badis. Mi-nu-nat! Şi au fost atât de generoși încât să ne ofere să închiriem locuinţa lor când au auzit că venim aici să vă sărbătorim. Da, ei acum sunt în Marbella, la casa lor de acolo. — Grozav, o aprobă Henning. Atunci să veniţi la noi pe insulă la cină. Vorbiţi cu Louise și găsim o dată care se potrivește pentru toți. Dar acum parcă era un poliţist care ne aștepta, nu? Henning se întoarse către sala de mese. — Toată chestia asta e îngrozitoare, comentă Lussan. Părul ei negru și foarte bine coafat era atât de țeapăn de la fixativ, că nu se mișca deloc când dădea din cap. — Louise, vrei, te rog, să le spui tu să mai aștepte puţin cu vaporul-taxi? Louise încuviinţă și Henning își luă soţia cu grijă de braţ și o conduse în sala mare. Acolo, un bărbat serios cu păr închis la culoare stătea singur la o masă și Henning bănui că el este cel care îi căuta. — Patrik Hedström, poliția din Tanumshede, se prezentă el. Henning se uită discret la ceas când se așeză la masă. Spera să nu dureze foarte mult. Voia să ajungă pe insulă. Stockholm 1980 Pytte făcuse planuri pentru ziua de azi. De fapt, făcea planuri des. Tatăl ei era bun. lar Pytte alegea mereu același lucru. Locul de joacă din

parcul Vasa. Era aproape de casă şi se jucase acolo de când era mică. Parcul era plin de copii și de mame. Dar nicio mamă nu era la fel de frumos îmbrăcată ca tatăl ei. Ele aveau haine urâte. Gri. Sau maro. Niciuna nu avea haine mai frumoase ca tatăl ei. Și niciuna dintre ele nu avea păr mai frumos. Tatăl ei le cunoștea cam pe toate mamele din parc; nu doar ei veneau aici de mult timp. La început, copiii se holbau la tatăl ei. Când lui Pytte i se părea că se holbează cineva prea mult, se ducea direct, față în față cu copilul respectiv, și întreba direct: „Te mai holbezi mult?“ Şi cu asta se potoleau. S-a întâmplat și ca vreun copil să înceapă să plângă și să fugă la mama lui și atunci tatăl ei îi interzicea să mai zică așa. — Nu e vina lor, spunea Lola. Sigur aud ceva acasă și devin şi ei curioși. Trebuie să fim buni cu toţii. Pytte asculta. Voia să facă așa cum îi spunea tatăl ei. Doar că nu înţelegea cum putea, cu bunătate, să facă pe cineva să nu se mai holbeze. — Ce mare s-a făcut! Pytte trăgea cu urechea când femeia cu care vorbea de obicei tatăl ei arătă înspre ea. — E ireal, răspunse tatăl ei. Timpul trece mult prea repede. Parcă ieri a venit acasă, și era cât o vrăbiuţă. Era o descriere pe care Pytte o auzise de multe ori. Că mama ei a murit la spital şi că era să moară și ea în burtica mamei, dar s-a născut, deși cât o vrăbiuţă. Pytte nu prea credea. Niciun bebeluș nu putea să fie atât de mic încât să încapă într-o palmă. Chiar dacă

tatăl ei avea mâinile foarte mari. Se duse la leagăne. Era locul ei preferat din parcul ăsta. Nimeni nu avea curajul să se dea în leagăn mai tare ca ea. Acum se dădea tare, parcă ajungea la cerul albastru, și când ajungea cel mai sus se gândea că așa e mai aproape de mama ei din cer. Nu pentru că îi simţea lipsa. Tatăl ei era și mamă, și tată. Nici măcar nu putea să-și imagineze o lume în care mai era altcineva în afară de ei doi. Tatăl ei vorbea mereu frumos despre mama ei. Şi mereu zicea că Pytte îi seamănă. Așa că puţin curioasă tot era. Şi când leagănul era atât de sus, încât degetele picioarelor aproape că atingeau norii, atunci parcă o putea vedea. — Pytte! Nu te mai da atât de tare! Pytte ignoră vocea îngrijorată a tatălui ei. Era liberă. Era invincibilă. Nu i se putea întâmpla nimic rău când era în aer. Văzu cu coada ochiului că tatăl ei o privea. Își făcu vânt şi mai tare şi, chiar când era sus de tot, sări. Şi zbură. Simţea vântul în părul ei lung. Şi zbură, zbură, zbură. Era ca o pasăre care cădea liber din cer. Apoi ateriză cu zgomot, cu picioarele înfipte în nisip. Zâmbi larg spre taică-su, care dădu din cap și strânse la piept ghiozdanul de care trebuia să aibă grijă cât se dădea Pytte în leagăn. Apoi se aplecă spre mămica de lângă el, pe bancă. — Copilul ăsta! Jur că o să fac un infarct într-o zi. Apoi îi întâlni privirea lui Pytte. Și atunci totul redeveni perfect. — Va trebui să tratăm cancerul destul de agresiv, Rita.

Bertil Mellberg se holba la doctorul din fața lui. I se dusese cașul de la gură? Avea măcar 30 de ani? Avea dreptul să trateze oameni, când nici măcar nu avea experiență? Și cum putea să vorbească așa despre boală, fără să-i tremure vocea? Cancer de sân. Triplu negativ. Era ca o sentință de condamnare la moarte. Rita șterse ceva de pe biroul mult prea mare al doctorului. — Ce înseamnă tratament agresiv? întrebă ea copilărește. Bertil nu înţelegea cum poate să fie atât de calmă. Lumea lor tocmai se prăbușise. Viaţa lor fusese frumoasă. Asta, până când Rita a început să tușească. O tuse care nu mai trecea. Și oboseală. Când Rita și-a descoperit nodulul la sân, Bertil era să leşine. — Radioterapie. Şi chimioterapie. Și înainte, și după operaţie. Cred că știi deja efectele secundare. Greață. Căderea părului. Și altele. Nu e plăcut. Dar e singurul lucru care poate să omoare celulele canceroase. — Când începem? Rita își ţinea strâns geanta, iar Bertil se uită la ea îngrozit. — Doar nu vrei să facem ce zice el? Arată de parcă ieri a terminat școala. Trebuie să mergem și la Göteborg, la un spital mai mare, la cineva cu experienţă... — Am 15 ani de experienţă, interveni doctorul, care, după tonul vocii, nu părea ofensat. Bineînţeles că poţi să mai ceri și alte opinii, dar te asigur că o să primeşti același răspuns și o să ia ceva timp, iar acum nu prea ai timp. Recomandarea mea este să începi direct tratamentul. Bertil își cobori privirea spre mâini. li ţiuiau urechile. Nu voia să

audă ce spunea doctorul. Nu putea să fie adevărat, nu avea voie să fie adevărat. Nu Rita a lui. Nu petrecuseră destul timp împreună. Rita puse mâna pe mâna lui. Nu i se părea rezonabil să-l consoleze ea pe el. El trebuia să fie cel care o consolează. Dar prăpastia asta era atât de adâncă, încât nu putea să iasă din ea. — Începem imediat, hotărî Rita. Doctorul încuviinţă şi îşi drese vocea. — Sunt mulţi care se rad pe cap, înainte să înceapă să le cadă părul. Dar bineînţeles că asta e o alegere personală. — O să vedem, răspunse Rita scurt. Acum vreau să facem un plan de tratament şi să începem. — Atunci așa facem. În cabinet se lăsă o linişte apăsătoare. Bertil nu putea să respire. Îşi minţise colegii spunându-le că e cu Rita şi cu copiii Paulei la un bazin în Strömstad. Acum își dorea să fi fost adevărat. Trase aer în piept și o luă pe Rita de mână. Avea mâna caldă. N-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Erica zâmbi mulțumită și închise soneria telefonului. Anna fusese de acord să-i mai ţină câteva ore pe copii, ca să poată ea să lucreze puţin la noul ei proiect.

Se așează în fața laptopului și își trosni degetele înainte să intre pe Google. O mare parte din succesul obţinut cu biografiile unor scriitoare și documentarele unor crime se datora talentului ei de a descoperi detalii neștiute. Dar cazul ăsta cu Lola chiar era o provocare. Erica nu avea foarte multe informaţii. Stockholm, începutul anilor 1980, un incendiu în apartament și o persoană născută bărbat, care trăia ca femeie și se numea Lola și care murise împreună cu copilul ei. Nu erau prea multe informaţii. Cel mai probabil cazul nici nu fusese mediatizat, își spuse ea cu cinism. Nu era ușor să fii transsexual în zilele noastre, așa că putea să-și închipuie cum era în anii 1980, cu prejudecăţi și ură faţă de asemenea persoane. Căutarea pe Google nu prea dădu multe rezultate. Și nimic relevant pentru cazul ei. Șterse cuvântul crimă şi căută aspecte generale despre Stockholm și lumea transsexualilor în anii 1980. Și de data asta se miră cât de puţine rezultate erau. Chiar nu era nimic de pe vremea aia? Crezuse că o să găsească poze, povești, oameni care dădeau o față vremurilor și vieţii de atunci. Dar rezultatul căutărilor era foarte slab. Continuă să caute pe Google și dădu peste niște fotografii ale lui Christer Strâmholm. Ca multor altora, și ei îi plăceau pozele lui din Place Pigalle din Paris, făcute în anii 1950-1960, când trăise în comunitatea transsexualilor de acolo pentru a putea cunoaște mai bine oamenii pe care îi fotografia. Din punctul ei de vedere, imaginile astea erau cele mai frumoase din lume. Poza Lolei făcută de Rolf avea ceva din stilul lui Strömholm, dar în același timp era și unică. Erica nu putea să o uite. În același timp, fotografiile lui Christer Strömholm o făcură să-şi analizeze şi propriul interes pentru cazul ăsta. Existau deja precedente, de-a lungul timpului, de persoane care priviseră

comunitatea transsexualilor din exterior, ca pe un spectacol, o fereastră spre ceva exotic, interesant. Nu voia să fie şi ea cineva care-i exploatează pe oamenii ăştia. Era conştientă că acest caz nu o interesa pentru că Lola era o femeie transsexuală. Dar era pregătită să întâmpine criticile care aveau să vină. Se ridică și începu să se plimbe prin micul el birou. Priveliștea de la etaj îi tăia răsuflarea mereu, iar ceața de nepătruns începuse deja să se risipească. Scrisul era ceva ce făceai singur. De-a lungul anilor, Erica petrecuse multe ore singură cu anxietatea creaţiei. Dar se liniștea când se uita la mare, îi dădea o stare de calm, o senzaţie că face parte din ceva măreț. Și, într-un mod ciudat, avea tot mai mult nevoie de liniștea asta. Cu cât vindea mai multe cărți, cu atât era mai căutată, atacată. Cereri să fie prezentă la interviuri televizate și la radio, turnee de marketing în străinătate, târguri de carte, autografe. Atât de multe lucruri care îi distrăgeau atenţia de la ceea ce voia ea să facă de fapt, să scrie și să-și petreacă timpul cu familia. Se întoarse la calculator și se gândi cum să facă să găsească informaţiile de care avea nevoie. Cine era această misterioasă Lola? Cine o omorâse și pe ea, și pe copilul ei? Cât de bine o cunoștea Rolf când fusese omorâtă? Cu energie nouă, scrise noi cuvinte de căutare pe Google. * În camera galbenă în care-şi beau cafeaua în pauză nu se schimbase nimic de foarte mult timp. Nici bani nu erau, dar nici interes din partea cuiva. Annika mai bombănea din când în când că ar trebui să mai împrospăteze camera asta, dar nu o băga nimeni în seamă.

Colegii ei erau mulțumiți și nu-și doreau nicio schimbare. Poate doar cafeaua ar fi putut să fie mai bună. — De cât timp e făcută? întrebă Paula Morales uitându-se sceptic la ibricul cu cafea. — Chiar vrei să știi? replică Martin. — Probabil că nu. Paula își puse totuși o cană cu cafea și se așeză în fața lui la masa din bucătărie, unde se afla o farfurie cu prăjituri, pe care o împinse spre Martin. Martin clătină din cap. — Am început să mă îngraș doar pentru că Mette e însărcinată. — Aşa se întâmplă, îl asigură Paula râzând. Se bucura că îl vedea din nou fericit. La un moment dat, îi fusese teamă că tristețea din ochii lui nu va dispărea niciodată. Dar timpul vindecă toate rănile, măcar cât să nu te pierzi în amintirile neplăcute. — Am auzit că Mellberg e la Strömstad şi face baie cu copiii. Îţi dai seama ce privelişte. Mellberg în slip. Martin nu reuși să se abţină și luă o prăjitură, pe care o mâncă din două îmbucături. Paula coborî privirea spre masă. Ura să-l mintă pe Martin, dar Bertil insistase să nu spună nimic despre vizita la medic a Ritei și ea îi dădea dreptate. Nu voia compasiune din partea colegilor. Mai ales a lui Martin, care chiar trecuse prin așa ceva cu cineva drag. Și poate vestea de azi era bună, nu? Atunci chiar nu trebuiau să mai spună nimănui nimic.

Se uită la telefonul mobil. Nu primise nimic, nici de la mama ei, nici de la Bertil. Dar la doctor mereu dura mult. — Cum merge cu lista? întrebă Martin strângând niște firimituri de pe masă. După ce le aruncă în chiuvetă, luă un șerveţel și-i dădu și ei unul. E foarte ordonat, se gândi Paula. Sigur e meritul lui Mette. — E bine, dar n-am obţinut nimic deosebit. A fost o petrecere, lumea s-a îmbătat, toți au amintiri vagi și nu am putut să obțin mai multe despre orele exacte. Dar, în orice caz, până acum nimeni nu a văzut nimic ieşit din comun, nimeni a avut nicio reacţie. — La fel și la mine, zise Martin așezându-se și mai luând o prăjitură. Parcă se mai rotunjise la față de la o vreme, dar Paulei i se părea că i se potriveşte. — Cred că există o explicație simplă. O spargere, un jaf eşuat. Rolf era acolo, a avut loc o încăierare, el a murit și, cuprinși de panică, hoţii au fugit fără să ia nimic. — Nu prea se potriveşte, pentru că în Fjällbacka nu sunt hoţi de artă, îi atrase atenţia Paula, luând și ea o prăjitură. Știm care-s vedetele locale printre spărgători și n-au cunoștințe de fotografie. Luă o firimitură care căzuse pe șerveţel, iar Martin o aprobă. — M-am gândit și eu la asta, dar nu știm cum s-a dus vestea. S-a tot scris în ziar despre expoziţia asta și succesul lui Rolf în arta fotografiei. Și să nu uităm spargerea de la muzeul Munch din Oslo. Hoţii ăia nu erau niște cunoscători de artă. Paula fluieră.

— Hopa, ești expert în spargeri cu caracter cultural! Martin roși, iar mulțimea de pistrui de pe față deveni mai puţin vizibilă. — Am văzut un documentar la televizor. — Aha! Paula zâmbi și se uită la farfuria cu prăjituri: mai era una. Împinse farfuria către Martin. — [a-o tu. Trebuie să ajungi la dimensiunile soției tale gravide. — Mersi, răspunse Martin sarcastic, dar tot luă prăjitura. Paula se ridică să se uite la telefon. Nimic. Încă nu primise niciun mesaj de la mama ei și era deja îngrijorată. Dar singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să lucreze. Și avea o listă de rezolvat. = primul rând, condoleanţe, zise Patrik încet. Henning și Elisabeth dădură din cap fără să spună nimic. Erau obosiţi. După petrecerea de aseară era și normal, dar în toată oboseala asta nu era nicio urmă de mulțumire că petrecerea ieșise bine. Priveau amândoi în gol. — A fost o spargere? Tonul vocii lui Elisabeth era tăios, iar prezenţa ei avea o autoritate care îl intimida. — Nu ştim încă. Și, chiar dacă am fi știut, tot nu aș fi putut să dau informații acum. — Înţeleg.

— Poliţia trebuie să-și facă treaba, interveni Henning punând o mână pe mâna soţiei lui și privind apoi spre Patrik. — Vă ajutăm cât putem. Rolf a fost un prieten bun mulți, mulţi ani. — De ce nu a fost la petrecere? Patrik se încruntă. Dacă fuseseră așa buni prieteni cum zicea Henning, ar fi trebuit să fie acolo să-i sărbătorească, nu? — Rolf era mai singuratic. Cu trecerea anilor, a devenit și mai singuratic. Toţi suntem așa. Henning căută din priviri sprijinul soţiei lui. — Rolf a devenit din ce în ce mai singuratic cu timpul, confirmă Elisabeth. Voia să fie în spatele camerei de fotografiat, dacă se putea la capătul pământului. Ne privea tot mai dispreţuitor pe noi, cei care trăiam în lumea asta. — Poate că exagerezi puţin, zise Henning întorcându-și privirea de la Patrik către Elisabeth. Soţia lui se holbă la el. — E adevărat și știi și tu. Mai ales în ultimul timp, când era împotriva tuturor. Să fim sinceri, nu am fost foarte mirați când a refuzat invitaţia la petrecere. Patrik lua notițe în agendă în timp ce ei vorbeau. — Dar soţia lui a fost la petrecere. — Da. Am auzit de la Louise că a acceptat invitaţia în ultimul moment. Sigur, fără voia lui Rolf. Un semn de normalitate. Rolf era foarte dominant și aproape 20 de ani biata Vivian a făcut doar ce a zis el.

Elisabeth pufni. — Se certau? întrebă Patrik. — Nu cât să-l omoare, dacă asta te interesează. — Aveau și ei probleme, ca toată lumea, încercă Henning Bauer să mai îndulcească afirmaţia ei, iar Patrik se întrebă dacă așa făcea de obicei. — Dar nimic serios? — Nu, nimic serios, insistă Henning. — Cum l-aţi cunoscut pe Rolf? Ai zis că sunteţi prieteni de mult timp. Henning se uită iar la Elisabeth, care părea că privește cu interes oamenii de la mesele aflate mai departe. Din cauza ceţţii, nu ieșea prea multă lume din casă. — Îl cunoaştem pe Rolf de prin anii 1970, răspunse Henning în cele din urmă. Eram o mână de oameni uniţi prin dragostea noastră pentru toate formele culturale de exprimare. — Forme culturale de exprimare? — Literatură, fotografie, artă, muzică, tot ce diferențiază omul de maimuţă, zise Henning râzând, iar Patrik își dădu seama asta era o glumă pe care sigur o mai spusese și altă dată. — Şi de-atunci aţi continuat să vă întâlniți? — Da, şi în familie, și profesional, interveni Elisabeth, care-l privea din nou pe Patrik acum. Rolf e nașul fiului nostru cel mic, Rickard. Și avem și un club împreună, de foarte mulţi ani. Blanche.

— Da, am auzit de el. Ce fel de club e? Henning se aplecă spre el. — Să zicem că Blanche ne ajută să dăruim. Pay it forward, știi tu. Noi, fondatorii clubului Blanche, suntem oameni de succes în domeniu și ştim cât de greu este să te remarci, așa că prin clubul ăsta oferim noilor talente o șansă de a se dezvolta și de a se afirma. — Ce fel de talente? — Ín toate domeniile pe care le-am înșirat. Literatură, fotografie, artă, muzică. Organizăm des recepții în care prezentăm expoziţii, poate cineva recită o poezie, cântă ceva. Chiar și dans am avut. — Oferim un loc unde talentele pot să întâlnească lumea culturală, unde pot să crească, să-și facă noi cunoștințe, completă Elisabeth. Patrik se scărpină în cap; nu înţelesese nimic. Parcă era și mai în ceaţă. — Cine sunt fondatorii? Henning păru deodată entuziasmat. — Eu, Elisabeth și Rolf și Susanne și Ole Hovland. Știi cine sunt Susanne și Ole? Patrik încuviință, pentru că tonul lui Henning sugera că nu-i convins căi știe. — Cineva i-a pomenit ieri. Susanne e la Academia Suedeză și Ole e soțul ei.

— Da, exact. Ole e cel care se ocupă de Blanche. — Şi cum a funcționat colaborarea dintre voi? Elisabeth pufni din nou, iar Henning îi puse o mână pe braţ. — Colaborarea a funcționat foarte bine, răspunse ea. Nu înţeleg ce legătură au întrebările astea cu moartea lui Rolf. Este evident că trebuie să fie vorba de o spargere. Ce legătură are Blanche cu chestia asta? Patrik explică gesticulând. — În primă fază, încercăm să aflăm totul despre victimă. — Lasă-i să-și facă treaba, Elisabeth, interveni Henning mângâind-o pe mână pe soţia sa. Elisabeth își trase mâna și își întoarse privirea. — Avea dușmani? Sau probleme cu cineva? Henning dădu ferm din cap. — Nu, nu, Doamne fereşte, Rolf nu avea dușmani. Cine are dușmani? Sună extrem de dramatic. Bine, avea ideile lui, mai ales în ultimii ani, și concurenţa era mare în branșa asta a lui. Dar dușmani? Nu, exclus. Elisabeth se uită la ceas. Era un ceas frumos, argintiu, și Patrik își dădu seama că a costat o avere. — O să vă las să plecaţi imediat, zise el. Am o ultimă întrebare despre ziua de ieri. Aţi văzut sau auzit ceva care vi s-a părut ciudat sau care credeți că ar putea avea de-a face cu crima? — Deci s-a întâmplat în timpul petrecerii? întrebă Elisabeth.

— Am zis şi mai devreme că nu pot să spun nimic în legătură cu ancheta. Dar e ceva de la petrecerea de ieri care credeţi că e relevant? Henning și Elisabeth se uitară unul la altul, apoi dădură din cap. — Nu, nu am observat nimic ieșit din comun, zise el. — Bine, atunci am terminat şi puteţi pleca, dar cu siguranţă o să vă mai contactăm. Henning Bauer se ridică. — O să vorbesc cu Louise să vă dea numerele noastre de telefon. Patrik se uită lung după ei. Avea senzaţia că nu spuneau adevărul. Dar nu știa ce ascundeau. Nu încă. — Ştie toată lumea unde îi e bagajul? Louise se uită la mica mulțime de oameni de pe chei. Trebuise să comande un vapor-taxi mai mare ca să ajungă la Skjälerö, pentru că Henning se hotărâse brusc să-i invite și pe Vivian, Ole și Susanne. — Cum te simţi? o întrebă pe Vivian, care era lângă ea cu o geantă în A mână. Vivian privea marea. Ceaţa se risipise, dar valurile aveau crestele înspumate. O să fie o călătorie agitată către insulă. — Ce aș putea să răspund? zise Vivian cu vocea slăbită. Parcă nu e real. Nu pot să simt nimic pentru ceea nu e real. Louise o mângâie pe braţ fără să zică nimic. — Susanne, Ole! V-aţi luat bagajul?

Susanne confirmă din cap și Ole îi făcu cu ochiul. Oftând, Louise se duse să stea de vorbă cu căpitanul care trebuia să-i ducă pe insulă. — Trebuie să plecăm cât mai repede, s-a înteţit vântul, o avertiză el arătând spre larg. — Plecăm imediat ce ajung Henning și Elisabeth, îl asigură ea uitânduse spre panta Galăr și intrarea hotelului. — Chiar e o idee bună să invite tata atâta lume acum? șopti Peter uitându-se după Max și William, care stăteau cam aproape de marginea cheiului, dar aveau veste de salvare. — Nu, e o idee cretină, îl aprobă Louise. Dar ce putem face? Vrei să-i spui tu? Făcu un semn cu mâna, iar Peter își luă privirea de la băieţi și o mângâie tandru pe obraz. Louise împietri. Peter nu făcea gesturi de genul ăsta în public. Bine, nici ea. Nu aveau tipul ăla de relaţie; preferau să rămână privată. — Nu, nu vreau și știi foarte bine. Nu are niciun sens să încerci să-l convingi când s-a hotărât deja. Poate așa gestionează el durerea pierderii lui Rolf? Să se înconjoare cu cei care l-au cunoscut. Poate tata are dreptate, și nu noi. — Nici Elisabeth nu părea prea încântată de idee. — E vreodată încântată de ceva?

Peter zâmbi înainte să se îndrepte în grabă spre marginea cheiului, unde băieţii începuseră să se împingă unul pe altul. — Ce faceţi aici? Îi luă pe amândoi de gulerul de la vesta de salvare, ca să-i despartă. — Ela început. A zis că sunt bebeluș, că am vestă de salvare de bebeluș. William arată cu degetul, plângând, la vesta de salvare portocalie cu guler enorm pe care o avea pe el. Max îi scoase limba. El avea o vestă bleumarin, mult mai comodă. O variantă mai mică a celor pe care le purtau adulţii. — Nu e nicio vestă de bebeluș. Nu-l mai necăji, Max. — Vin! strigă Louise şi arătă către pantă. Mă duc să-i ajut cu bagajul. Urcaţi pe vapor până atunci, ca să putem pleca direct! — Am înţeles, căpitane! strigă Ole bucuros, salutând-o milităreşte. Nimeni nu schiță vreun zâmbet. Când urcă toată lumea la bord și vaporul plecă din portul din Fjällbacka, Louise se putu relaxa puţin, pentru prima dată de când aflase că Rolf fusese găsit mort. Marea o liniștea. Apa era elementul ei și așa fusese dintotdeauna. Se duse încet către prova, ţinându-se de balustradă. Vaporul se clătina pe valuri, dar ea știa cum să-și ţină echilibrul. Când ajunse în față, lăsă vântul rece să o ciupească de obraji și se bucură de apa care o stropea în cascadă. Avea gust de sare în gură, dar senzaţia asta de libertate îi dădea puterea să respire şi ar fi vrut s-o prelungească cât mai mult timp posibil. La orizont se vedeau nori negri; venea furtuna. Și n-aveau cum să scape. — Bertil!

Gösta Flygare îl strigă pe șeful de secție Bertil Mellberg, dar comisarul se duse direct în biroul lui și închise ușa. Gösta oftă. Mellberg era nervos azi. Şi, dacă stai să te gândești că era dificil și într-o zi obișnuită, faptul că era nervos azi nu era tocmai de bine. Ciocăni în tocul ușii lui Martin Molin. — Mellberg e pe baricade, îl anunţă pe colegul lui, care stătea la birou. — Minunat, minunat, răspunse acesta, întorcându-și gâtul, care trosni zgomotos. — Nu e bine să faci așa. — E un obicei prost. Cum merge cu lista? Gösta se rezemă de tocul ușii. Toţi din secţie, în afară de Bertil, aveau ușile de la birouri deschise; era și atmosfera mai plăcută, și parcă era și mai ușor de lucrat așa. — Merge, răspunse el sec. Am sunat câteva zeci de invitaţi. Dar toţi zic același lucru. Nimeni n-a văzut nimic ieșit din comun la petrecere sau pe lângă galerie. Dar, la cât de mahmuri erau toţi, mă gândesc că nu prea putem avea încredere în ce spun. Se pare că s-a băut mult. — ÎI întrebăm pe Patrik. A fost şi el acolo. — Da, şi el era cam palid la faţă, râse Gösta. Şi tu? Ai descoperit ceva? Martin arătă spre o listă unde erau nume bifate. — La fel. Nimeni nu a văzut ori auzit ceva.

— Vecinii. În casele de pe pantă stau turiști sau localnici? — Localnici, din câte știu eu. Ar trebui să mergem să le facem o vizită. — Personalul? De la hotel? — Am rugat-o pe Paula să facă o listă și cu personalul. Martin oftă și își roti umerii ca să se mai relaxeze puţin. — Eu aș zice să vorbim și cu derbedeii noștri locali. In caz că i-a trecut ceva prin cap vreunui geniu local. — N-avem niciunul violent. E cam mare pasul de la spargerile lor la crimă. — Aşa e. Dar şi tu ştii la fel de bine ca mine că în situaţii de genul ăsta se poate întâmpla orice. Şi, pentru că se pare că pistolul folosit la crimă se afla deja în galerie, am sentimentul că nu a fost ceva plănuit, ci dimpotrivă. O crimă impulsivă. Gösta se uită la colegul lui mai tânăr. Chiar se îngrășase în ultimul timp. — Poate ai dreptate. Dar vorbim cu Patrik mai întâi, nu? Ca să fie de acord cu cine vorbim și în ce ordine. — Trebuie să vină în curând, zise Martin ridicând telefonul, ca să sune mai departe persoanele de pe listă. Sigur vrea un raport când vine. — Bineînţeles. Hai să vedem acum pe ce parte s-a trezit Bertil, zise Gösta aruncând o privire către ușa închisă din capătul coridorului. Ar fi fost mult mai bine dacă rămânea Patrik șef. Dar asta e, nimic nu era perfect pe lumea asta.

— Ce faci aici? întrebă Erica mirată când îl văzu pe Patrik intrând în casă. Abia ce-și făcuse o cafea și voia să-și continue căutările pe internet. — O vizită scurtă doar. Mă gândeam să iau un paracetamol, un ibuprofen și niște mâncare și apoi plec la secţie. — Ai timp și de o cafea, zise Erica punându-i și lui într-o cană. — OK, cinci minute, acceptă Patrik, ducându-și mâinile la cap și închizând ochii. Erica luă pastilele din dulapul de deasupra hotei și i le dădu împreună cu un pahar cu apă. — Incă n-au ajuns copiii acasă? întrebă el uitându-se prin casă. — O să-i iau la ora 15:00, răspunse Erica așezându-se în fața lui la masă și privindu-l cu interes. Cum merge treaba? — Nici nu ne-am apucat bine, zise el uitându-se în cana cu cafea. — Deci încă nimic. Am fost la Vivian; era surprinzător de calmă. Dar cred că încă e în stare de șoc. Patrik o privi întrebător. — Vivian? De ce ai fost la ea? — Îmi povestise ceva... despre o crimă din trecutul lui Rolf. — O crimă? Ce vrei să spui? Patrik căscă ochii. Cunoștea talentul Ericăi de a-și băga nasul unde nu-i fierbe oala și mai ales în anchetele lui.

— Acum foarte mulţi ani. O prietenă foarte bună a lui Rolf și fetița ei au fost omorâte în Stockholm. La începutul anilor 1980, crede Vivian, dar nu e sigură. Chiar căutam o idee nouă de carte și ăsta e un caz de care nu am auzit niciodată. O crimă, o femeie transsexuală și fetița ei. O poveste adevărată. — Femeie transsexuală? — Da, pe victimă o chema Lola. Am început deja să caut informaţii, dar deocamdată n-am găsit nimic. Rolf i-a făcut demult o poză. Vivian avea acasă o revistă de design interior unde apăruse un articol cu o poză din dormitorul lor. Patrik îi zâmbi. Era impresionat de ideile ei sau erau doar pastilele careși făceau efectul? — Tu, care eşti așa o persoană cultă, ce știi despre clubul ăsta, Blanche, de care ai vorbit ieri? întrebă el. — Nu sunt o persoană cultă. Nu a fost evident ieri, la petrecere, că oamenii de genul ăsta nu mă consideră una de-a lor? Dar Vivian chiar mi-a povestit de Blanche când am fost la ea. A zis că moartea Lolei i-a determinat să deschidă clubul. Erica se încruntă. Dacă așa era, poate că fusese de rău augur? — În fine, Blanche e un club în Stockholm care e exact cum îți închipui, de căcat, pentru snobi. Exact aşa cum sună și numele. Undeva la un subsol, unde câţiva fericiţi aleși cu grijă sunt arătaţi publicului în seri de poezie, muzică, tot felul de constelații acolo... — Mi se pare mai degrabă o pedeapsă, gemu Patrik.

— Nu-mi pare rău că n-o să fiu niciodată invitată. Dar presupun că mă întrebi despre asta pentru că Rolf a fost unul dintre fondatori. Patrik încuviinţă şi se strâmbă. Deci nu îi trecuse durerea de cap, îşi zise ea. — Da, le-am pus câteva întrebări și lui Henning și Elisabeth despre club. Din câte am înţeles, e încă activ, și îl înființaseră cu Rolf, Ole și Susanne. — Da, datorită lui Susanne a devenit Blanche celebru. Toată lumea vrea să fie în compania unuia dintre cei 18. — De ce? Scuze dacă ţi se pare o întrebare tâmpită. — Aşa cum le zicem și copiilor, nu există întrebări tâmpite. Dar e greu de explicat. În lumea asta, în special în lumea culturală din Stockholm, Academia Suedeză are statut regal. Și Susanne Hovland e regina neîncoronată a Academiei. Cu strălucirea ei și relaţiile lui Henning, Elisabeth și Rolf, nu e de mirare că Blanche a fost atâţia ani ca o oază pentru cei ce își doreau să intre în lumea asta, care de fapt e de nepătruns. Erica luă o gură de cafea și se uită la soţul ei. Ca de obicei, avea fluturi în stomac când o privea. — Și Ole? Ce rol are el în toată afacerea asta? Parcă Henning a zis că el se ocupa de Blanche? — Ole a intrat în lumea asta datorită lui Susanne. El e un așa-zis regizor care, din ce spune lumea, petrece cam mult timp cu fete tinere. Şi, mă rog, am auzit că nu are nimic nici împotriva femeilor mai în vârstă. — Cum acceptă soţia lui așa ceva?

— Toată lumea se întreabă. Dar sunt împreună de mulţi, mulţi ani și nu au copii. Cine știe ce înțelegere au. Dacă nu știe că Ole se culcă cu tot ce are puls și vagin, atunci înseamnă că e și oarbă, și surdă. Patrik pufni, iar Erica se uită la el. Să-i spună ce aflase? Da, trebuia să ştie. — Ole a zis ceva ieri. Poate că a zis așa doar la băutură... — Ce? Patrik păru imediat interesat. Afară vântul și ploaia biciuiau fereastra, iar Erica își strânse tremurând puloverul pe ea. — A zis că Henning o să ia Premiul Nobel pentru Literatură. Patrik izbucni în râs. — Vai, am crezut că o să-mi spui ceva care are legătură cu moartea lui Rolf. OK, foarte bine pentru el. — Asta nu e o informaţie pe care poţi să o divulgi înainte. Este unul dintre cele mai bine păzite secrete din Suedia. Şi din lume. — OK, poate e ceva important în lumea voastră. Dar în lumea mea mică, unde trebuie să investighez o crimă, informaţia asta cu cine ia Premiul Nobel pentru Literatură nu-mi trezește niciun interes. — Aşa e, bineînţeles. Dar mie mi s-a părut interesant că Ole pretindea că știe secretul ăsta. E un secret valoros, și ca bani, și ca putere. Patrik dădu din cap și se ridică. Ocoli masa și o sărută drăgăstos pe obraz. — Cum ţi-am zis, în lumea mea, informaţia asta n-are nicio valoare. Te pup, iubito, o să vin târziu diseară.

— Bineînţeles. lau eu copiii. Erica îi făcu semn cu mâna și urcă iar în birou. Nu-și pierduse speranța că va găsi informaţii despre Lola. — De ce să ne mutăm noi? se răţoi Tilde. Rickard clătină din cap în timp ce ea își înghesuia hainele într-o geantă de voiaj Louis Vuitton. — Doamne Dumnezeule, le dă casa doar pentru o noapte sau două, zise el. Nu trebuie să-ți iei toate hainele. Lasă-le aici și vii şi-ţi iei dacă îți trebuie ceva. — Nu-mi place să-și bage lumea nasul în hainele mele. — Cred că Vivian se gândește acum la altceva și nu o interesează hainele tale. — Nu pare foarte supărată. Tilde se uită la o rochie Valentino minusculă și o îndesă și pe ea în geantă. — Lumea reacționează în feluri diferite. Vivian a fost mereu rece... și distantă; nu e credincioasă, dar cred că are un gen de ghid sufletesc. Rickard zâmbi când auzi de ghid sufletesc. Mereu îl fascinase chestia asta cu spiritualitatea. Şi cei care pretindeau că nu le pasă de bani. Ei erau cei care nu înţeleseseră că banii decideau cum erai privit şi judecat ca om. Nici măcar părinţii lui nu înţeleseseră — ei chiar credeau că inteligența și capacităţile lor intelectuale îi propulsaseră în societate. Dar capacitatea lor intelectuală nu valora nimic. Dacă nu ar fi avut bani și un nume cunoscut, ar fi fost

acum niște artiști muritori de foame, exact tipul ăla de om pe care cei cu bani îl disprețuiesc. Talent, inteligență, măiestrie — nimic din toate acestea nu te ridicau așa cum te ridicau banii. El înţelesese asta de mult. Dacă avea bani, nu trebuia să se mai chinuie cu altceva. Nu trebuia să muncească, nu trebuia să fie talentat. Nu trebuia nici măcar să fie amabil. Banii deschid orice ușă. Oamenii care citeau în globuri de sticlă nu aveau cum să înţeleagă lucrul ăsta. — Îţi plăcea Rolf? Rickard se uită mirat la Tilde. Era o întrebare cu multe înțelesuri. Și era cam mirat că ea putea să pună astfel de întrebări. — Dacă îmi plăcea? Nu știu... Trebuie să-ți placă prietenii părinţilor tăi? A fost dintotdeauna prezent în viața mea. Ştiam că e nașul meu și asta însemna că de Crăciun și de ziua mea primeam cadouri mai frumoase decât Patrik. Şi-mi plăcea. Tilde oftă, dar părea mulţumită. Cel puţin pentru moment. n.. v. obositori. — Nu, Max și William sunt foarte drăguți. Haide, Tilde! Nu te mai plânge atât! Acceptă lucrurile așa cum sunt, mai ales că doar știi că trebuie să o rog pe mama să ne ajute. Poţi să fii și tu cooperantă? Tilde închise geanta de voiaj și bombăni. — OK, ai dreptate. O să fiu cooperantă. Dar trebuie să vorbești cu mama ta mai repede. Mai ales acum, că și planul de rezervă a eșuat. Nu vreau să anulez excursia de la Nisa, o să meargă toată

lumea. — Nu o să anulăm excursia de la Nisa. Mama mă ajută mereu. Trebuie doar... să mă certe puţin. Să simtă și ea că e o mamă responsabilă. Și mie o să-mi pară rău și o să promit că nu-i mai cer bani niciodată. Așa se face. Nu-i așa, baby? Mergem la Nisa peste două săptămâni. Luă bagajul lui Tilde și ieșiră din dormitor. Totul o să fie bine. Trebuia să fie bine. Lucrurile se rezolvau întotdeauna cu bine. — Nu a fost o idee bună. Elisabeth scormoni cu vătraiul în foc. Nancy îl aprinsese când îi văzuse că acostează, dar acum se cam stingea. — Ba da, e o idee minunată, răspunse Henning punându-și un pahar cu vin roșu și punându-i unul și ei. Nu înțelegea de ce e atât de sceptică. — Le-am spus tuturor că masa e gata într-o oră. Nancy ştie deja și am rugat-o pe Louise să pregătească tot. Elisabeth se așează pe canapea cu paharul de vin în mână. — Nu pot să accept că nu mai e, spuse ea. — Da, e greu de înţeles. Abia aşteptam să-i spun de premiu. Ştiu că s-ar fi bucurat. — Da, cu siguranţă.

Se lăsă o clipă liniștea. Henning avea o stare de bine în tot corpul când se gândea la premiu. Avea să ia în curând Nobelul, cel mai prestigios premiu pe care putea să-l ia un om. — Crezi că asta... Elisabeth ezită puţin înainte să continue. — Crezi că asta o să încurce lucrurile? — Să încurce lucrurile? Te referi la presă? N-au ce să facă. Bârfe și minciuni, atât. Noi nu suntem de nivelul ăsta. — Nu știu... Soţia lui luă o gură de vin. Un Châteauneuf-du-Pape din 2009, ales cu grijă de Henning. Fusese vinul favorit al lui Rolf. Are picioare bune, obișnuia să spună când bea vinul ăsta. — S-au instalat cu toții. Henning tresări la auzul vocii lui Louise și se întoarse către ea. — Are toată lumea unde să doarmă?

— Da, Rickard şi Tilde o să stea în camera băieţilor la noi, iar băieţii o să doarmă cu noi. Vivian, Ole și Susanne o să stea la Rickard. — Minunat. Ai rugat-o pe Nancy să facă friptură de căprioară? — Bineînţeles. Cu piure și sos de vin roșu. Și diseară fructe de mare. Și avem chiar și stridii proaspete. — Minunat! Sunt de la Åsa, de la Stridiile Kalvös? întrebă Henning aproape salivând. — Nu. Azi sunt de la Lotta Klemmings, răspunse Elisabeth. — E foarte bine că avem atâtea femei care fac afaceri pe insulă, zise Henning bucuros. Da, circumstanţele nu sunt cele mai fericite, dar trebuie să vedem și partea pozitivă. Și o să luăm multe decizii împreună. In legătură cu Blanche. Louise încuviinţă. — Să-mi zici dacă pot să vă ajut cu ceva. — Ne ajuţi întotdeauna, o asigură Elisabeth ridicând paharul în cinstea nurorii ei. — Așază-te! la un pahar, o îndemnă Henning făcând semn spre locul liber pe canapea lângă el. Louise păru că ezită și apoi refuză. — Mai am câteva lucruri de rezolvat. Staţi voi liniștiți aici. Masa e gata peste o oră și musafirii se simt bine. Să le spun că pot să vină mai devreme să vă ţină companie, dacă vor?

— Bineînţeles, răspunse Henning ignorând privirea obosită a soţiei lui. Ridică paharul înspre ea și văzu flăcările din șemineu care se reflectau în vinul roșiatic din paharul de cristal. — Pentru Rolf! Elisabeth ridică și ea paharul. — Pentru Rolf! — Poţi să-i rogi pe toţi să vină în sala de conferințe? Annika încuviinţă, iar Patrik bătu cu palma în semn de mulțumire în biroul de la recepţie când trecu grăbit. Nu era stresat, dar nu se simţea bine; din cauza băuturii de ieri, i se făcuse greață pe drum între Fjällbacka și Tanumshede. Intră la toaletă și abia apucă să ridice capacul de la WC, că începu să vomite. Rămase pe jos cam jumătate de minut și apoi se ridică încet. Se simțea mai bine și își clăti gura cu apă, se spălă pe faţă cu apă rece și reuși să se convingă că nu se vedea atât de rău că are ochii roșii. Cu pas nu prea sigur, intră în sala de conferinţe, unde așteptau deja majoritatea. Gösta, Martin și Paula. Şi secretara secției, Annika. Avea cei mai buni colegi. Dar lipsea o persoană. — Annika, vrei, te rog, să-l cauţi tu pe Mellberg? Paula își drese glasul. Şi ea era palidă, poate fusese și ea la petrecerea de aseară.

— Vine mai târziu, are ceva important de rezolvat. — Ceva important de rezolvat, mormăi Patrik. Știa ce înseamnă asta. Că Mellberg avea nevoie de un pui de somn. Dar nu insistă. Era mai bine dacă nu era acolo. — OK, să vedem ce informaţii avem până acum. Patrik luă un marker și începu să noteze pe whiteboard. — Rolf Stenklo, fotograf care urma să aibă o expoziţie în galeria de pe panta Galăr, a fost găsit mort de către femeia de serviciu Fanny Klintberg, care a sunat la poliție la 8:05 și a precizat că între momentul în care l-a găsit și cel în care a telefonat au trecut doar câteva minute. Rezultatul autopsiei știm că o să dureze, dar, conform spuselor medicului legist, Rolf a murit undeva pe la miezul nopţii. Însă trebuie să ne gândim și că este o estimare preliminară care poate să fie greșită. Annika se uită la cei de la masă. — Am auzit că e vorba de un pistol de cuie. Arma crimei, așa e? Patrik încuviinţă şi scrise pe tablă pistol de cuie. — Aşa e. Un pistol de cuie care, cel mai probabil, era deja în galerie. Deasta cred că nu e vorba de o crimă planificată, ci ceva de moment. — Împuşcat o singură dată, zise Gösta ridicând o mână. Patrik încuviință din nou. — Nu există niciun semn că ușa ar fi fost spartă, dar era în orice caz neîncuiată când a venit femeia de serviciu de dimineaţă. Patrik scria tot ce se spunea.

— Ce mai avem? Vreo informaţie de la invitaţii la petrecere? — Nimic până acum, răspunse Paula. Nici eu, nici Martin sau Gösta nu am obţinut vreo informaţie de la ei. — Propun să vorbim și cu derbedeii de prin oraș, i se adresă Martin lui Patrik. Am discutat deja cu Gösta, dar voiam să ne sfătuim cu tine întâi. Însă putem să ne ocupăm noi. — Da, e bine. Fă o listă cu ei și vezi cu care trebuie să vorbiţi primii. Am încredere în voi că știți cum reacţionează ei și ce le poate pielea. Crezi că e o spargere care n-a mers conform planului? Gösta își trosni degetele. — Nu crezi? Patrik ezită puţin până să răspundă. — E cel mai probabil. Fotografiile erau foarte valoroase. Probabil că una dintre vedetele noastre locale a aflat asta, dar nu a priceput cât de greu e să le vinzi. Numai că nu cred că lipsește vreo fotografie. — Din spusele soţiei lui, numai Rolf știa ce fotografii vor fi expuse. Patrik gândi cu voce tare. — O putem ruga să se uite, însă nu putem să ne rezumăm la o singură pistă. Sunt multe anchete unde răspunsul a părut evident la început și apoi s-a dovedit că lucrurile erau mult mai complicate. Paula îi împinse lui Martin farfuria cu prăjituri. El se strâmbă la ea, dar tot luă una. — Şi atunci, avem și alte ipoteze?

Martin dădu din cap. — Rolf și Vivian s-au certat cu o seară înainte de petrecere, dar nu pare să fi fost mai mult decât o ceartă obişnuită în familie. În rest, am înţeles că Rolf a fost mai obtuz în ultimele luni, dar nu am informații că l-ar fi vrut cineva mort. Patrik scrise cu litere mari cuvântul motiv pe tablă, punând un semn de întrebare după el și încercuindu.-l. — Deci nu avem niciun indiciu că ar exista un motiv personal, concluzionă el. Annika ridică mâna ca să le atragă atenția. — Cum facem cu presa? Sună întruna. Ce vreţi să le spun? — Spune-le că o să avem o conferință de presă mâine. Nu că am avea ce să le spunem atunci, dar îi mai amânăm puţin. — Să le zic la ora 11:00? — Da, e perfect. Vorbește cu Mellberg înainte să faci comunicatul. Sigur vrea el să ţină conferința de presă. — Cu siguranţă, zise Annika sec. Paula tuși. — Nu pot să spun mai multe, dar aș vrea să vă rog... să-i lăsaţi timp liber lui Bertil. Se uitară toți mirați la ea. Gösta fu primul care vorbi. — Timp liber? A avut întotdeauna timp liber. Ce știi și nu zici?

— Nimic. Paula lăsă capul în jos pentru a le evita privirile. — Doar... doar lăsaţi-l în pace. — OK. Patrik se uită mirat la Annika, dar și ea dădu din umeri. În mod normal, știa tot ce se petrecea în secţie, însă de data asta părea să n-aibă nicio idee. Faţa Paulei era încordată, iar Patrik se uită la ea cu blândeţe. Se întâmplase ceva, dar era evident că Paula încă nu putea să spună. Dar o să vorbească, la timpul potrivit. Annika puse o mână pe umărul Paulei, care părea că e pe punctul de a începe să plângă. — Trebuie să mai adunăm informaţii despre victimă, reluă Patrik. Paula clipi rapid de câteva ori. — Deja am început. — Bine. Ce mai avem? — Nimic până nu primim rezultatul de la LCS și de la tehnicieni, răspunse Gosta. — Am pe telefon un filmuleţ de la locul crimei. Haideţi să ne uităm toți la el. Patrik luă telefonul și i-l dădu Annikăi, singura din secție care se pricepea să se conecteze la ecranul din sala de conferinţe.

— Aici vedem galeria. E doar o cameră și e ușor de observat, explică Patrik. După cum știți, Rolf urma să deschidă expoziția mâine, luni. — Ce e pe pereţi? întrebă Gösta aplecându-se să vadă mai bine. — Din spusele lui Vivian, Rolf a petrecut mult timp ca să se decidă cum să așeze pozele, răspunse Martin. Şi, ca să nu mute originalele, care erau și grele, dar și valoroase, folosea niște suporturi în care punea hârtiuțe cu numele fotografiilor. — Ceea ce înseamnă că fiecare suport din ăsta reprezintă una dintre fotografiile care trebuiau să fie expuse, zise Patrik. — Exact, confirmă Martin. — Fotografiile sunt acolo. Patrik arătă spre niște fotografii frumos înrămate, aliniate în spatele galeriei. — Nu prea e mult sânge, remarcă Paula. — Nu, cuiul a rămas în cap și nu a împroșcat prea mult în jur. Patrik se uită la ceilalți. — Ştie toată lumea ce are de făcut? Toţi confirmară, își strânseră lucrurile și se pregătiră să-și ducă la bun sfârșit sarcinile. Afară, vântul bătea și mai tare; sigur venea curând furtuna. Patrik rămase singur în cameră. Era ceva care îl rodea. Ceva ce văzuse sau poate auzise și care nu prea se potrivea. Dar nu-și aducea aminte ce. Şi avea și o migrenă îngrozitoare. Își băgă telefonul în buzunar şi se duse spre recepţie, unde ştia că

Annika are întotdeauna o mică farmacie în sertar. Stockholm 1980 Lola era mereu îngrijorată când trebuia să o lase pe Pytte singură acasă în serile în care lucra. Dar nu avea altă soluție. Nu mai avea pe nimeni: erau doar ele două. — Ai întârziat zece minute. Jack, șeful ei, se holba nervos la ea. Ea se strâmbă și trecu pe lângă el. Jack lătra, dar nu mușca. — Se vine la timp, Lola! ţipă el după ea. Ea se întoarse şi îi trimise un pupic. — Şi eu te iubesc! — Avem multă treabă în seara asta, zise Maggie când Lola intră în bar. Maggie avea dreptate. Era plin de lume. Alexas era clubul unde voiau toți să vină și toți erau bineveniţi. Clientela era la fel de colorată ca și personalul și era palpitant, pentru că niciodată nu știai peste cine poți să dai acolo. Cineva din familia regală, vreo vedetă internaţională, vreun criminal celebru, un politician cunoscut. Toţi veneau la Alexas. Lola își lăsă geanta sub bar și începu să o ajute pe Maggie să ia comenzi. Maggie era drag queen şi avea o pasiune pentru rochii cu sclipici. In seara asta strălucea într-o creaţie turcoaz. Făcea cocktailuri cu o viteză ameţitoare și îi aruncă o privire scurtă Lolei. — Frumoasă bluză!

— Ehh, cârpa asta veche... Lola trase de materialul de mătase al bluzei în timp ce clipea repede. Se bucura pentru complimentul primit. Găsise bluza întrun magazin second-hand din Söder și o cumpărase cu un preț de nimic. Nu era ușor să te îmbraci ca o regină având un salariu de servitoare, dar, datorită relațiilor pe care şi le făcuse pe la magazinele second-hand, reușea cu brio. Arăta superb și știa și ea. — Lola, dă-mi un Tequila Sunrise și un zâmbet! Kent, unul dintre clienţii obișnuiți la Alexas, se aplecă peste bar, uitându-se drăgăstos la ea. — Un zâmbet costă în plus, răspunse ea prefăcându-se foarte serioasă și începu să facă cocktailul. De la o vreme, putea să facă cocktailuri și în somn și oricum clienţii comandau de obicei același lucru seară de seară. Băutura roșiatică era gata și ea luă un pahar de shot în care puse cafea și Galliano, apoi frişcă pe deasupra. Apoi împinse către Kent paharul împreună cu cel de cocktail. — Shotul e din partea casei, zise ea oferindu-i și zâmbetul comandat. Kent era unul dintre cei drăguți; erau alţii pe care îi evita cât putea. — Când pot să te scot la o cină? Kent era tot la bar și nu-și lua privirea de la ea, iar Lola clătină din cap. Kent era chiar OK. Era drăguţ și întotdeauna foarte bine îmbrăcat. În seara asta purta un sacou gri cu mânecile ridicate, ca să se vadă căptușeala lucioasă, blugi de la Gul & Blă și pantofi maro din piele întoarsă, cu ciucuri. Dar avea cam 70 de ani și bineînţeles că era mult

prea în vârstă pentru ea. Lucru pe care de fapt i-l spusese de nenumărate ori. Dar speranța moare ultima. — O cină mică, mică măcar, insistă el uitându-se la ea cu capul într-o parte. Lola salută un alt client care comandă o bere și se duse să ia una din frigider. — Kent, poţi să-mi fii tată, zise ea apoi. Găseşte pe cineva de vârsta ta. Mie nu-mi trebuie unul pe care să-l ajut să-și ridice puţa cu manivela. Kent râse zgomotos. Parcă îl atrăgea și mai mult când îl insulta așa. — Haide, du-te la o masă și admiră-mă de-acolo. Trebuie să mă ocup de clienți. Bărbatul își luă paharul fără prea multă tragere de inimă și se duse la o masă. Băuse deja shotul, iar Lola luă paharul gol și-l puse pe tejgheaua din spatele ei. — Trebuie să ies curând la ţigară, șopti Maggie în timp ce deschidea o bere. — Du-te, mă descurc singură, o asigură Lola, arătând spre coada formată la bar. Era obișnuită și ştia ce face. — Mulţumesc, darling. Maggie plecă în grabă lăsând în urmă un miros de parfum Poison de la Dior. — Lola!

O voce bine cunoscută se auzi printre tonurile melodiei „Rivers of Babylon“ a lui Boney M. Rolf Stenklo venise la bar și îi oferea zâmbetul lui hollywoodian. — Aţi venit toţi? întrebă ea și Rolf încuviinţă. — Stăm acolo! O să ieşim să mâncăm ceva, dar putem să venim după aia să te luăm. Până la cât lucrezi în seara asta? — La 1:00 termin. Putem să mergem la mine acasă. — Minunat! Bem un pahar aici, dar după aia te luăm și pe tine! — Vă trimit la masă două sticle de vin și pahare. — Eşti o dulceaţă, Lola! Lola îi urmări ciuful blond în timp ce se îndrepta cu pași iuți, caracteristici, către masa rotundă din colț. Zâmbi și făcu cu mâna. Gașca îi răspunse bucuroasă, iar ei îi crescu inima. Deja era nerăbdătoare să termine lucrul. Nu prea era adevărat ce-și spusese când plecase de acasă. Nu era singură. Alinie șase pahare, ca să le trimită și shoturi împreună cu vinul. — Alo! Avem vreo mamă mahmură pe aici? Din hol se auziră strigătele vesele ale Annei, iar Erica închise laptopul și cobori în grabă pe scară. Fu întâmpinată de corul bucuros al copiilor, care, după ce primiră câte o îmbrăţișare, fugiră fiecare în camera lui să se joace. — Hai să bei o cafea, o invită Erica. Din păcate, n-am nimic bun cu care să te servesc. M-am îngrășat câteva kilograme și nu am nimic cu zahăr în casă.

— Eşti foarte bine, Erica. Curele tale de slăbire... n-au niciun rost. — Da, tu vorbeşti! Care ai moștenit genele lui tata. Ştii că mama avea obiceiul să-l oblige să mănânce frișcă la micul-dejun, pentru că-i era teamă să nu zică lumea că nu-i dă de mâncare? — Nu, asta nu am auzit-o niciodată, râse Anna începând să se uite prin dulapuri ca la ea acasă. Stai jos tu, ai nevoie să te relaxezi. Fac eu cafeaua. Se întoarse către Erica cu o față foarte serioasă. — Ai mai auzit ceva de moartea fotografului? — Rolf Stenklo? Nu. Patrik a trecut puţin pe-acasă în drum spre secţie, apoi n-am mai auzit nimic. Dar am fost eu și am vorbit cu soţia lui, Vivian. Au închiriat o casă aici, în golf. — De ce te-ai dus la ea? întrebă Anna mirată, apoi clătină din cap. Tu nu poţi să te abţii... — Nu m-am dus să vorbesc despre crimă. Vivian a stat la masa mea la petrecere și a pomenit la un moment dat despre o crimă neelucidată de prin anii 1980. — Şi ție ți s-a părut că e o idee bună să te duci să vorbeşti cu ea despre asta, tocmai în dimineaţa în care soțul ei a fost găsit mort? Când auzi întrebarea Annei, parcă i se păru și ei că nu prea fusese potrivit. Cea mai mare calitate a ei ca scriitoare — curiozitatea — poate nu era chiar cea mai bună calitate umană. Dar nu i se păruse că Vivian s-a supărat.

— Despre ce crimă era vorba? — O femeie transsexuală, Lola. Și fetița ei. Stau de câteva ore și încerc să găsesc ceva informaţii, dar nu e nimic pe internet. — Care e legătura cu Rolf? — Din spusele lui Vivian, erau prieteni. Dar asta s-a întâmplat când trăia fosta lui soție. Vivian nu a întâlnit-o niciodată pe Lola. Anna se uită întrebătoare la Erica. — Eşti sigură că nu te bagi unde nu-ţi fierbe oala? — Ce vrei să spui? Erica se uită mirată la sora ei. Anna fusese cel mai mare susținător al ei, indiferent de situaţie. — Păi, Marianne... Erica își dădu seama despre ce vorbea Anna. Ştia foarte bine cine era Marianne, o prietenă a Annei. Acum zece ani făcuse vâlvă mare în Stockholm când, fiind directoarea uneia dintre cele mai mari bănci din Suedia, a anunţat că din momentul ăla nu mai e Kjell Sundholm, director, ci Marianne Sundholm, directoare. — Am aflat multe de la Marianne. Multe la care nici nu mă gândisem înainte, adăugă Anna parcă încercând să găsească cuvintele potrivite. Sunt foarte multe prejudecăţi. Foarte multe precedente. Şi lumea asta e văzută de cele mai multe ori ca un teatru. Ca un fenomen. Ca un spectacol. Şi ceva prin care oamenii care nu fac parte din ea câștigă totuși bani pe seama ei. Când vorbești despre Lola, tot spui că era o femeie transsexuală. De ce nu zici doar femeie?

Erica tăcu, pentru că își dăduse seama că Anna are dreptate. Se gândise și ea la asta. Totuși, ştia că ea n-are intenții ascunse; dacă făcea ceva aiurea, era pentru că nu știa de fapt nimic despre lumea asta. — Mă dau bătută, nu am cunoștințe în domeniul ăsta. Dar îți promit că o să abordez povestea cu cel mai mare respect posibil. Și mă voi documenta înainte să trimit ceva la tipar. OK? — OK, răspunse Anna și o luă de mână zâmbind. Erica oftă. — Problema e că nu găsesc nicio informaţie pe internet. — Du-te la Stockholm. Erica se încruntă. Apoi arătă spre copiii care se jucau în living. — Cu un bărbat care e implicat într-o anchetă și o gașcă de copii, nu prea văd cum pot să strecor o excursie până la Stockholm acum. — Ei, Kristina tot spune că vrea să stea mai mult cu copiii. Roag-o să te ajute. Oricum trebuie să ajungi la Stockholm, ca să te întâlnești cu cei de la editură. Du-te câteva zile. O ajut și eu dacă e nevoie. Rezolvăm. — Eşti sigură? Erica nu era convinsă că e o idee bună. Își iubea soacra, dar asta putea să fie o greşeală mare, să-i rămână datoare. De obicei, preţul pe care trebuia să-l plătească era vreo sărbătoare petrecută cu ei. Dar poate acum chiar merita. Anna turnă cafea pentru amândouă.

— Sun-o pe Kristina acum, roag-o să ţină ea copiii câteva zile și du-te la Stockholm. Erica încuviinţă. — Ştii ceva, chiar așa o să fac. Şi pot să profit de ocazie să mă interesez și de Blanche. — Blanche? — Da, un club în care a fost implicat și Rolf. Am auzit tot felul de zvonuri și aş vrea să aflu dacă e adevărat. — Crezi că are vreo legătură cu crima? întrebă Anna. Erica se dădu în spate și își aruncă un ochi spre living. — Poate că da, poate că nu. Dar e bine să mă interesez. Şi eu nu cred în coincidenţe. — Ai de unde să începi? — Cred că pot să încep la editura mea. Lumea culturală din Stockholm e mică. — Şi cum poţi să afli mai multe despre Lola? — Deja i-am trimis un e-mail lui Frank, prietenul meu poliţist din Stockholm, și i-am povestit că am nevoie să găsesc informaţii despre o anchetă din 1980. Apoi să văd dacă pot să mai aflu câte ceva de la vreo persoană care a cunoscut-o pe Lola. Cineva care e în lumea asta a transsexualilor, de exemplu. — Se pare că deja te-ai hotărât să faci o excursie la Stockholm, remarcă Anna zâmbind.

Erica se înroși. Da, probabil că deja se hotărâse. Maja intră în bucătărie ţinându-se de nas. — Flisan pute a caca, anunţă ea nazal și Anna o privi cu subînţeles pe Erica. — Da, ea e iubita mătușii... Erica oftă şi se ridică. Să schimbe mahmură un scutec plin de caca. Exact de asta avea nevoie acum. — Mă simt foarte plină, abia am mâncat, zise Susanne întinzându-se pe canapea. Vântul lovea cu putere ferestrele mari, iar valurile veneau unul după altul pe insuliță. Henning îi avertizase pe toţi că stâncile sunt alunecoase și că trebuie să meargă cu grijă pe drumul dintre case. — Nu trebuie să mâncăm dacă nu vrei, o liniști Louise. William adormise la ea în braţe și picioarele începuseră să-i amorţească sub greutatea lui. Peter fusese cu el să pună plasa de homari, pentru că] bătuse la cap toată după-amiaza. Acum Peter juca șah cu băiatul cel mare, care, după ce figură avea, se părea că să câștige. — Nu, nu, mâncăm acum. Elisabeth se ridică şi-l îmboldi pe Henning, care începuse să sforăie pe fotoliul de lângă șemineu. — Henning, la masă! — Ehh, ce? N-am mâncat? Cât e ceasul?

— E trecut de ora 20:00. Se face prea târziu pentru băieţi dacă nu mâncăm acum. — Da, da, să mă ridic doar. Fotoliul ăsta e foarte comod, dar abia pot să mă ridic din el. Gemu când își luă avânt, dar apoi se puse pe picioare. — Aşadar, domnilor, haideţi la masă! — Dar, bunicule, o să câștig! Max se uită dezamăgit la Henning. — Continuați după masă. Lasă piesele așa cum sunt și ţineţi minte cine era la mutare, îl sfătui Louise pe William, mângâindu-l ușor. Era greu să-l ridici de-acolo, dar o rugase pe Nancy să le facă băieţilor paste cu carne în loc de fructe de mare și, pentru că asta era mâncarea preferată a lui William, se gândi că de data asta o să fie mai ușor să-l ademenească la masă. — Vai, ce masă regală! Ole bătu încântat din palme când intră în sala de mese. Băuse whisky toată după-amiaza şi avea deja nuanţe roşiatice vizibile în obraji, mai pronunţate din cauza puloverului bej pe gât pe care-l purta. Louise trase un scaun și se așeză lângă Peter. Chiar era o masă regală. Homari, raci, crabi, stridii. Şi alături aveau pâine proaspătă, lămâie, sos aioli, caşcaval şi sosul ăla bun cu icre de la magazinul de pește din Fjällbacka. — Poate cineva să o cheme și pe Vivian?

Elisabeth se așează în capul mesei și se uită la toți. — Sunt aici, anunţă Vivian din ușă. Avea semne de la pernă pe față, dar se schimbase într-o rochie bleu și-și împletise părul frumos pe o parte. — Vino! Stai aici! Louise făcu semn spre scaunul de lângă ea. Vivian se așeză și Louise o mângâie ușor pe braţ. — Eşti sigură că poți să stai aici? Putem să o rugăm pe Nancy să-ţi aducă de mâncare în cameră dacă vrei, șopti ea. Vivian clătină din cap. — Nu, am nevoie să mă înconjor cu energie. — OK. Atmosfera de la masă era încărcată și parcă nimeni nu voia să stea acolo mai mult decât era necesar. Subiectele de discuţie erau cam forțate, așa că aproape singurul lucru care se auzea era sorbiturile musafirilor când își mâncau fructele de mare. Louise reuși să mănânce o jumătate de homar și câțiva raci. Mai mult nu putea. Prea multe gânduri îi dădeau târcoale. Peter mâncă mai mult; el mânca indiferent de circumstanţe, și faptul că alerga 10 kilometri pe zi îl ajuta să nu se îngrașe. Louise îi privi pe ceilalți. Henning și Elisabeth erau în capul mesei. Ca regii de pe vremuri. Susanne și Ole. Perechea ciudată.

Frumoasa și Bestia. Nu puteai să înţelegi dragostea dintre ei, dar era vizibilă și tangibilă. Vivian. Fragilă în durerea ei. Pierdută fără Rolf, care fusese ancora din relaţia lor. Rickard și Tilde. Egoiștii. Incapabili să iubească pe altcineva în afara lor. Lipitorile care trăiau pe spatele altcuiva. Se întrebă cum sunt oare percepuți ea și Peter. Peter şi Cecily fuseseră o pereche frumoasă. Îi comparau cu ea şi Peter acum? Cu siguranţă. Ea era cu totul altfel decât Cecily, care fusese micuță, slabă și blondă, în timp ce ea era înaltă și brunetă. Băieţii îl moșteniseră mai mult pe Peter, cu părul închis la culoare, așa că semănau mai mult cu ea decât cu mama lor. Ca și cum ar fi fost predestinat să fie copiii ei, şi nu ai lui Cecily. Louise nu voia să se gândească la asta. Nu putea să se gândească la asta. Henning bătu în masă de câteva ori. — Mergem în bibliotecă? Avem o mulțime de lucruri de discutat în legătură cu Blanche, așa că vă rugăm să ne lăsați singuri. Imi cer scuze, Vivian, dar presupun că nu vrei să te implici în treburile noastre anoste. — Mă duc să mă culc, îl asigură Vivian ștergându-se pe mâini. Louise observă că nu se atinsese de mâncarea din farfurie. — Bine, bine. Louise, poţi să rămâi? În caz că avem nevoie să notăm ceva. — Bineînţeles, răspunse ea, deschizând un pachet de şerveţele umede ca să se șteargă pe mâini. Peter, culci tu băieţii? Nu uita că

dorm la noi în cameră. — Bineînţeles. Mă culc și eu cu ei, așa că să intri încet când vii. O sărută pe obraz. Îi chemă pe băieţi, care veniră în fugă, iar Max aruncă o privire plină de speranţă spre bibliotecă. — Ai zis că pot să termin jocul după ce mâncăm. — Mâine, iubitule, răspunse ea, cuprinzându-i obrajii în palme. Mâine. Îl sărută pe obraz şi apoi se întinse către William. — Să fii cuminte! — Sunt cuminte. — Da, eşti un băiat foarte cuminte. Îmbrăţişează-l pe bunicul şi apoi fuga la culcare! Amândoi băieţii o ascultară și îl îmbrăţișară pe Henning. Louise se uită la ei. Ce bine semănau cu el! Câteodată avea impresia că nu semănau decât cu el. Și în seara asta, la fel. Când plecară cu Peter, le aruncară și lui Louise și lui Henning câte un pupic în zbor. Henning își drese vocea. — Aşa! Avem de rezolvat niște lucruri. x — Doamne Dumnezeule, nici nu avem loc în paturile astea! Tilde dădea din mâini frustrată și Rickard o aprobă când se uită

în camera băieţilor. Băuse cam mult vin la masă sau, mă rog, toată seara, de fapt, și mișcările agitate ale lui Tilde îl ameţeau. William intră îmbrăcat într-o pijama cu Patrula cățelușilor şi cu o periuță de dinţi în gură. — Dormiţi aici? întrebă el cu ochii mari. Rickard se ţinea de un scaun, încercând să nu-i arate nepotului cât de beat era. — Da. Tilde și cu mine dormim în camera voastră la noapte. — Din păcate, bombăni Tilde, smucind pătura care se asorta perfect cu pijamaua lui William. Rickard se strâmbă la William, iar el începu să râdă cu poftă, scuipând pastă de dinți. — Du-te și te spală pe dinţi și să vii după aia să ne spui noapte bună. OK, dragule? Îl ciufuli pe William, iar el râse și fugi la baie. — Să nu-mi spui că te-ai răzgândit și acum vrei și tu unu' de-ăsta, comentă Tilde băgându-se sub pătura cu Patrula cățelușilor. Pentru că n-o să se întâmple. — Nu-ţi face griji, răspunse Rickard în timp ce își scotea cămașa. N-am considerat niciodată că ai calități de mamă. — Bine. Deci suntem de acord. Tilde se ridică iar din pat, cu pătura trasă peste sâni.

— Despre ce crezi că au de vorbit? Pare ceva serios. — Cât de serios crezi că poate să fie? Rickard își scoase pantalonii fără să-și piardă echilibrul și îi puse pe un scaun în miniatură. — Mimul și-a rupt piciorul? Poetul ceh a vândut cam 1 000 de exemplare și şi-a pierdut credibilitatea? Tilde zâmbi, dar reveni repede serioasă. — Dar dacă e ceva de bani? Dacă mama ta nu ne mai poate ajuta? De ce n-ai vorbit cu ea în seara asta? — O să vorbesc cu mama, dar nu știu dacă ai observat că de ieri încoace s-au întâmplat și alte lucruri. — Despre ce să vorbeşti cu mama? Bani? lar? Peter era în ușa camerei, cu William și Max lângă el. — Băieți, duceţi-vă să vă culcaţi în patul meu și al lui Louise. Trebuie să vorbesc ceva cu unchiul Rickard. — OK, noapte bună! William făcu vesel semn cu mâna, după care dispăru, împreună cu Max, spre dormitorul lui Peter și Louise. Expresia lui Peter se schimbă imediat ce se îndepărtară băieții. Privirea i se întunecă.

— Nu o să-i mai ceri mamei niciun ban. Și ar trebui să fii recunoscător că nu i-am spus lui tata câţi bani ai primit în ultimii ani, Rickard. Știu exact cât ai înșelat-o pe mama cu minciunile tale și cu promisiuni deșarte. Peter făcu un pas în cameră și Rickard se dădu înapoi fără să vrea. Era să cadă și se blestemă că băuse atât de mult. Nu-l văzuse niciodată pe Peter nervos. El fusese mereu cel calm, stabil, care nu-și arăta emoţiile. — Nu am înșelat-o... începu Rickard, dar se opri când fratele lui se apropiase atât de mult, încât putea să-i simtă respiraţia. Peter îl împinse cu un deget în piept și Rickard gemu. — Ce dracu”? — Iţi mai spun o singură dată: nu-i mai cere bani mamei. Știu exact situaţia finanţelor lor. O să văd dacă îţi dă bani din nou. S-a închis robinetul. Ar trebui să... nu știu... să munciţi? Peter îl țintui cu privirea pe fratele lui mai mic. Apoi se întoarse și ieși din cameră. Rickard își dădu jos șosetele nervos. Tilde se uită la el cu ochi mari, înfricoșați. Buzele îi tremurau. — Rickard... — Să nu scoţi o vorbă, că fac explozie! Nicio vorbă. Ocoli patul lui Tilde și se duse spre celălalt. Smuci pătura cu Omul Păianjen şi se întinse, trăgându-și-o pe cap. Îl auzea pe Peter, care le citea băieţilor o poveste în camera alăturată.

— Ce devreme ai venit acasă! Erica îl privi mirată pe Patrik când intră în bucătărie, unde ea tocmai strângea masa. Copiii erau la televizor, îmbrăcaţi în pijamale. — N-am mai făcut nimic azi, așa că am vrut să ajung acasă până se culcă copiii. Îi vuia capul, dar parcă se mai liniști puţin când o văzu pe Erica. — Abia am mâncat. Dacă ştiam, te aşteptam și pe tine, îl anunţă ea. Dar mai e mâncare, dacă vrei. — Am mâncat la secţie. — Vrei să-i culci tu? — Cu drag, răspunse Patrik și se duse în living. Băieţii îl întâmpinară bucuroși, dar bucuria dispăru brusc când le spuse că e ora de culcare. Când coborî, după 20 de minute, Erica aprinsese deja lumânări și pregătise ceaiul în living. — Vino şi așază-te. Pari foarte obosit. Patrik se cufundă în canapea. — Parcă e din ce în ce mai greu. Erica se aplecă spre el şi îl mângâie pe braţ. — De-asta eşti un poliţist atât de bun, Patrik. Că îți permiţi să te lași impresionat când mor oamenii.

— Da, cred că da. Dar nu devine mai ușor. — Aţi ajuns la vreo concluzie? — N-aș zice. De fapt, nu ştim mai mult decât știam dimineaţă. Şi presa ne termină cu telefoanele. Mâine avem conferință de presă și nu am nimic să le spun. — Nu ţine Mellberg conferința? — Nu, şi e ciudat. A stat închis în biroul lui toată ziua și apoi a plecat acasă fără să zică nimic. Nici nu știu când a plecat. Și Paula a fost distrusă azi. Cred că s-a întâmplat ceva, dar nu pot să mă bag dacă ei nu spun nimic. Şi, în plus, trebuie să mă concentrez pe ancheta asta. Erica îl mângâie pe obraz, iar el o prinse de mână. — Bea nişte ceai. E de tei, o să dormi mai bine. — Mulţumesc, iubito! Sorbi din ceai și se întoarse către ea. Cârlionţii ei blonzi străluceau în lumina lumânării. — Ce ai făcut azi? Erica păru brusc îngrijorată. — M-am hotărât să plec la Stockholm câteva zile. — Stockholm? — Am vorbit cu Kristina. O să se ocupe de copii, nu trebuie să-ți faci griji. Aş vrea să aflu mai multe despre Lola. Şi pot... pot în același timp să mă interesez și de Blanche. — Erica...

— Ştiu că nu-ţi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar n-are ce să strice. Ancheta ta în legătură cu moartea lui Rolf e aici, nu mă amestec în niciun fel și trebuie să recunoști că Vivian a sugerat că există niște secrete care poate te ajută și pe tine. — Da, dar... — O să fiu atentă, o să fiu diplomată, o să fiu discretă. O să fiu tot ce nu crezi tu că pot să fiu... Îi zâmbi lui Patrik cu drag. — Acum nu joci corect, replică el. Să-mi zâmbești așa. E dopaj. Mită. — Stai să vezi ce mai am în repertoriu. Îl îmbrăţișă, dar îi dădu drumul brusc. — Dacă nu ești prea obosit... Patrik o trase mai aproape. — Niciodată nu sunt prea obosit. — Mincinosule! O sărută. In seara asta avea nevoie mai mult ca oricând să fie cu soția lui. Peter nu avea nicio explicaţie, dar în seara asta, pentru prima dată de când murise Cecily, le citi băieţilor o poveste pe care le-o citea ea mereu. Șuieră marea. Era o carte veche, uzată, care fusese a lui Cecily de când era mică. De cele mai multe ori, ea le citea băieţilor. El lucra mereu până

târziu şi ajungea foarte rar înainte să se culce ei. La sfârșit de săptămână, ea mergea în parc cu băieţii sau la vreun bazin ori făceau vreo excursie la Muzeul Tehnic sau la muzeul Junibacken. De când murise ea, se schimbase totul. El își modificase prioritățile în momentul în care un necunoscut dăduse cu mașina peste ea. Toate orele suplimentare, toate bonusurile, toată cursa spre succes se transformaseră într-o secundă în ceva fără niciun sens. Acum nu mai contau decât băieţii. Cel mai greu lucru din viaţa lui a fost să le explice ce s-a întâmplat cu mama lor. William avea doi ani și era prea mic, dar Max avea cinci ani și a înțeles ce le-a povestit Peter. A urlat ca un animal rănit. Un urlet primordial de durere. După ce s-a consultat cu psihologul de la spital, Peter fusese sfătuit să lase copiii să-și ia rămas-bun de la ea. Cecily era în spital, cuplată la aparate, dar fără vreo speranţă că se va mai trezi. Personalul de la spital fusese foarte drăguţ. O pregătiseră pentru venirea băieților. Acoperiseră cât se putuse firele, șterseseră urmele de sânge și o pieptănaseră. Arăta liniștită și împăcată. Băieţii se urcaseră în pat, lipindu-se de ea ca doi cățeluși care căutau căldura și siguranța pe care putea să le-o dea mama lor. După o oră, Peter îi luase din salon. Apoi îi dăduse doctorului acordul de a o deconecta de la aparatele care o ţineau în viaţă. In primele luni, nu crezuse că va putea să trăiască fără ea. Că va putea din nou să simtă bucurie în suflet. Louise schimbase situația. La început, fusese prietena lui cea mai bună. Apoi, o certitudine în viața băieţilor. Apoi a venit și dragostea. Și el, și băieţii o iubeau. Nu era Cecily. Nu era mama lor. Ea era Louise.

— Să nu vă obișnuiți să dormiţi aici, le atrase el atenţia cu un zâmbet ghiduș. — Promitem! răspunse Max serios. Peter îl gâdilă. Max fusese mereu serios. Și această trăsătură se accentuase de când murise Cecily. — O să sforăi? — Eu nu sforăi, tată, se apără Max. Eu sunt un copil. — Așa e, tată. Noi nu sforăim, noi suntem copii, adăugă William. — Ce? Ce ziceţi acolo? Păi, cine sforăie în fiecare noapte de dărâmă pereţii? — Tu, tată. TU! — Ce? Nu! Eu? — Da, tu! Amândoi băieţii râseră cu poftă. Peter închise cartea și o puse pe jos, lângă pat. Îi înveli şi stinse veioza. — Vă iubesc. — Şi noi te iubim, tată. Peter zâmbi în întunericul care învăluia camera. Nu era credincios. Dar cumva era sigur că Cecily era cu ei în momente ca acesta. — Dacă îmi spunea cineva acum câţiva ani că o să fiu recunoscătoare pentru existenţa lui Bertil, ziceam că e nebun.

Paula avea un nod în gât. Rita îi adunase pe toţi în bucătărie și, cu o voce monotonă, le povestise ce aflase de la doctor. Liniştea care urmă avea parcă ecou, iar Bertil părea foarte mic. Nu vorbise cu Johanna de când aflaseră vestea. Dăduseră năvală copiii, care se jucaseră, se certaseră, cu energia pe care doar copiii o au, și nu putuseră să stea de vorbă serios. Dar acum, când erau în pat, fiecare cu cartea ei, încercând cu disperare să nu se gândească la cancerul Ritei, nu mai puteau să se prefacă. Johanna puse cartea deoparte și își scoase ochelarii. Se întoarse către Paula și o mângâie pe obraz. — O să fie bine. Ai auzit ce a spus Rita, o să înceapă tratamentul imediat. Nu ar fi făcut asta dacă nu avea nicio șansă. — Ştiu, și totuși... Paula își șterse lacrimile care se încăpățânau să-i curgă pe obraji. Nu-i plăcea să plângă. Nu-i plăcea să fie slabă, să-i fie frică. — lubito... — Nu te uita la mine așa. Nu-ţi fie milă de mine, pentru mama e greu acum. Mie mi-e... Mie mi-e doar frică. — Bineînţeles că ţi-e frică, așa e când e bolnav cineva drag, răspunse Johanna și îi șterse câteva lacrimi. Am văzut că și lui Bertil îi e frică. Paula respiră adânc; trebuia să-și recapete controlul. Mama avea nevoie de ea. — Da, nu m-am gândit niciodată cât de mult înseamnă mama pentru Bertil.

— Vai, dar ea e lumea lui! Ea și copiii noștri. Johanna îi zâmbi. — Ai dreptate, știu că ai dreptate. Dar ce vom face acum? Crezi că poate să facă față? Nu prea e genul care ştie să facă faţă greutăților. — Uneori, oamenii te surprind. — Crezi? Mie mi se pare că oamenii mă surprind foarte rar. Şi mi-e teamă că e prea mult pentru el. — Cred că greșești. Dar, dacă e aşa, o s-o ajutăm noi pe Rita. Oricum ar fi, nu e singură. — Ştiu. Dar... Johanna o mângâie din nou pe obraz. — Niciun dar. O să înnebunești dacă ţi-e frică de lucruri care nu s-au întâmplat. Poate Bertil te va surprinde. Paula oftă și stinse veioza. — Putem să dormim acum? Nu mai pot să vorbesc. Johanna stinse și ea lumina și își trase pilota până la bărbie. Apoi șopti: — Te iubesc. Paula nu răspunse, dar îi căută mâna pe sub pilotă. Şi nu îi dădu drumul până adormi. — Chiar trebuie să vorbim despre asta acum? Nici nu s-a răcit bine Rolf!

Elisabeth își învârtea încet paharul cu vin. — Mi se pare că nu avem de ales, răspunse Susanne și se ridică să-și umple paharul. Își scosese pantofii cu toc şi era desculță. Când se mișca prin cameră, rochia lungă de mătase de la Rodebjer cădea în valuri peste corpul ei zvelt. — Putem să începem cu ceva mai vesel, propuse Henning. Își auzi bucuria din voce. Cu cât înţelegea mai bine ce se întâmplase, cu atât mai mult creșteau bucuria și așteptările. — Da, cum a fost când te-a sunat Sten cel Bun? bolborosi Ole, care acum se întinsese cu capul în poala lui Susanne. Henning strânse din buze. Bineînţeles că Susanne și Ole vorbiseră despre asta acasă. — Meriţi din plin, spuse Susanne ridicând paharul în cinstea lui. Toţi am fost de acord. Ole se ridică, mai luă un pahar cu whisky și închină și el în cinstea lui Henning. Acesta se uită la soţia lui, care ridică și ea paharul. — O să fie minunat pentru Blanche, comentă Ole întinzându-se din nou cu capul în poala lui Susanne, care îl mângâie blând pe păr. — Tocmai de-asta trebuie să vorbim. O să fim vizaţi. În legătură cu moartea lui Rolf și cu anunţul câștigării premiului. Trebuie să vedem cum rezolvăm anumite probleme. — Bârfe. Rahat. Gelozii, bolborosi Ole.

— Ştim că mulţi ne au în vizor, că au Blanche în vizor, continuă Henning. Mulţi care vor să dărâme ce am construit. Oameni toxici. — Nemernicii dracului! înjură Ole, iar Susanne îl mângâie pe obraz. — Liniştește-te, iubitule! — Nu o să le dăm ocazia. Henning se aplecă pentru a da mai multă greutate cuvintelor lui. — De cât timp ne cunoaștem, 45 de ani? Mai mult? Nu putem să lăsăm pe nimeni să ne despartă. Se întoarse spre Louise. — Îţi dai seama? Ne cunoaştem de aproape 50 de ani. — Incredibil! comentă Louise. Lui Henning i se păru că era cam obosită. Louise își drese vocea. — Eu ce zic dacă poliția mă întreabă despre... anumite lucruri? Susanne îi aruncă o privire ucigătoare. Avusese întotdeauna talentul de a-şi transforma privirea în gheaţă. — Nu e nicio problemă, Susanne. Sunt de partea voastră. Vreau doar să știu exact ce vreţi să fac. — Îngroapă căcatul. Asta vrem să faci, Louise. Ole râse și își mai turnă un pahar cu whisky.

— Nu asta vrem să spunem, interveni Elisabeth lingușitor. Doar că e inutil să dăm informaţii fără sens poliţiei, iar ei să nu se mai concentreze la anchetă. Și ar fi o tragedie dacă Henning ar fi acuzat de ceva care nu e adevărat și care i-ar afecta cariera. — Înţeleg, zise Louise. Bineînţeles că nu voi divulga informaţii irelevante poliţiei. — Irelevant! Ăsta e cuvântul! Irelevant! bolborosi Ole. Se întinse iar după sticla de whisky, dar Susanne i-o luă din mână. — Nu mai bei acum. — Oh, iubito, ador când ești așa hotărâtă. Ole își băgă capul între sânii ei și dădu din cap. Susanne râse și îl dădu la o parte. — Păstrează-te pentru când ajungem în cameră. — Eu zic să închinăm un pahar pentru Rolf, propuse Elisabeth pe neașteptate. Nici n-am vorbit despre el. De ce nu vorbim despre el? Henning ridică imediat paharul. — Pentru Rolf! — Pentru Rolf! repetară ceilalți în cor. Câteva secunde se auzi doar cum sorb din pahare, apoi Elisabeth izbucni în râs. — Lui Rolf chiar nu-i plăcea să bea whisky.

— La naiba, am uitat! zise Ole. După o jumătate de pahar, adormea întrun colț. Se uită întrebător la Susanne, care îi făcu semn din cap. Bucuros, Ole își mai turnă un pahar. — Săraca Ester! A trebuit să-l care acasă de multe ori. Şi mai era și masiv! — Unde vă duceaţţi de obicei? întrebă Louise. Se așezase într-o parte pe canapea și se uita la ei cu interes. Afară vijelia era în toi și câteva rafale zguduiră casa. — Una dintre oazele noastre era un loc care se numea Alexas, răspunse Henning. Cam ca Studio 54 în varianta Stockholm. Toată lumea se ducea acolo la sfârșitul anilor 1970, începutul anilor 1980. Au fost vremuri periculos de nebune. Era înainte de telefoanele mobile. Nu era niciun risc să te filmeze cineva. Îi făcu cu ochiul lui Louise. — Era minunat, bolborosi Ole. Homosexuali, curve, transsexuali şi drag queens se amestecau cu bancherii și instalatorii din Bagarmossen. Toată lumea era binevenită acolo. — Da, ce vremuri! încuviință Henning. Se uită în pahar. Culoarea vișinie i se părea liniștitoare. Dar îi trezea și amintiri. Amintiri ale unui timp pierdut. Simţi că Elisabeth se uita la el, dar nu voia să-i întâlnească privirea. In seara asta, ceva îi dădea o senzaţie ciudată, ireală. Planuri care se încrucișau. Amintiri îngropate care voiau să iasă la lumină.

Până la urmă, ridică privirea și se uită la Louise. — Eşti ca o fiică, ştii asta, nu? Eşti mai mult decât o noră. Henning rămase surprins de cuvintele lui. Sigur era mai beat decât credea. Dar, oricum, asta simţea. Louise nu-i răspunse, dar rămase cu privirea pironită la el. — Eu zic să ciocnim un pahar pentru Lola, propuse Ole. În cameră se lăsă o linişte apăsătoare. Henning ezită. Apoi văzu că Elisabeth ridică paharul și făcu și el la fel. — Pentru Lola! — Cine e Lola? întrebă Louise. Henning se uită prin cameră și întâlni privirile celorlalți. Le văzuse ochii îmbătrânind de-a lungul timpului. Ochi care treptat își pierduseră naivitatea, inocenţa. — Lola a fost Lola. Nu spuse decât atât; nu mai era nimic de zis. — Pun niște muzică. Elisabeth se îndreptă spre pick-upul de lângă bibliotecă. Henning îl primise cadou de ziua lui când împlinise 70 de ani, după ce se plânsese neîncetat că nu putea să se conecteze la sistemul avansat cu boxe pe care îl instalase Peter. Vocea lui Nat King Cole pluti prin living, cu scârţâiturile caracteristice unui disc vechi. Petrecură o oră cu discuţii despre

lucruri neimportante. Lucruri irelevante. Nu despre Rolf. Nu despre Lola. Nici despre secrete pe care trebuiau să le păstreze. Când se ridică, Henning, simţi că nu prea are echilibru. Nu era singurul: Ole se ţinea de Susanne. — Louise a adormit, șopti Henning arătând către nora lui. Sforăia încet așa cum stătea pe-o parte pe canapea, iar Elisabeth luă o pătură şi o înveli. — Nu o trezim? întrebă Henning. Elisabeth clătină din cap. — Lasă-o să doarmă. Peter are și copiii în pat. Doarme mai bine aici. — Atunci așa să fie. Hai să ne culcăm, draga mea! El îi oferi braţul și ea îl acceptă. La fel ca altădată. Afară vântul umfla valurile mării din ce în ce mai mult. — Nu poţi să dormi? Rita se întrezărea ca o siluetă întunecată în ușă. Bertil stătea pe fotoliul din piele de oaie din living, pe care îl întorsese către fereastră, încercând să vadă prin întuneric. Ernst stătea cu capul pe picioarele lui. Câinele mare simţise starea de spirit a lui Bertil și venise alături. Ernst va sta cu Rita de acum înainte; avea mai multă nevoie de el. — E furtună. O să smulgă din rădăcini mulți copaci în noaptea asta, zise el. Rita veni în spatele fotoliului și își puse mâinile pe umerii lui.

— Am mai trecut prin furtuni. Şi o să mai vedem furtuni. — Nu ca asta. Niciunul dintre ei nu mai vorbea despre vreme. Ea îl sărută pe chelie. — O să faci față? Lui Bertil i se opri respiraţia. — Nu tu trebuie să mă întrebi asta, zise el punând mâna pe mâna ei. Eu trebuie să te întreb. — Şi totuși tu ești cel care stă aici în toiul nopţii, în timp ce eu chiar dormeam bine... — Scuză-mă dacă te-am trezit. — Nu m-ai trezit. A trebuit să mă duc la toaletă. Haide să ne culcăm acum. — Vin imediat. — Trebuie să dormi. Ai de condus o anchetă. — Chiar crezi că-mi pasă acum? Rita îl lovi ușor peste umăr. — Acum vorbeşti prostii. Crezi că am nevoie de tine dacă ești în starea asta? Bertil Ruffus Mellberg, uită-te la mine! Rita ocoli fotoliul și se opri în faţa lui cu mâinile încrucișate. Ernst plecă oftând şi se aşează pe covorul din living.

— Acum te duci și te culci. O să dormi câteva ore. Apoi o să faci un duș, te îmbraci, te duci la serviciu şi-ţi faci treaba. Şi când am nevoie să vorbesc cu cineva, o să mă asculți. Când am nevoie de o îmbrățișare, o să-mi dai o îmbrățișare. E simplu. Lasă furtuna și hai la culcare. Furtuna își vede de treaba ei, indiferent dacă stai sau nu aici. — Da, da, vin. Mellberg mai rămase în fotoliu câteva minute. Apoi se ridică. Rita avea dreptate. Ca întotdeauna. Luni Ericăi îi plăcea perioada asta a zilei. Copiii erau la grădiniță, Patrik, la serviciu; era doar ea, cu o cană cu cafea și o zi de muncă întreagă de care să se bucure. Primul lucru pe care îl făcea era să-și verifice e-mailul. Răspundea imediat la ceea ce era urgent și păstra restul pentru a răspunde în cursul zilei. Unul din e-mailurile de azi îi atrase atenţia imediat. Era de la Frank, prietenul ei polițist din Stockholm. Dar constată dezamăgită că doar îi confirma că a primit mesajul ei și promitea să încerce să afle ceva. Erica știa că în momentul ăsta era greu să găsească informaţii, mai ales cu puţinele detalii pe care le avea. Dar spera. Se uită pe biletul de tren și controlă încă o dată la ce oră e plecarea din Dingle. Slavă Domnului, Kristina putea să-i ia pe copii de la școală dupăamiază. Ora de plecare din Dingle era OK, constată ea. Avea destul timp.

Controlă din nou și rezervarea de la hotel, să fie sigură că scrisese corect zilele când o să fie acolo. Ca de obicei, făcuse rezervare la hotelul Haymarket, care era chiar în centru. Auzi un zgomot afară, la cutia poștală. A venit devreme azi, se gândi ea coborând scările. După ce constată că nu era nimic important, doar reclame și o factură, scoase telefonul și se uită pe știri. Moartea lui Rolf era pe prima pagină, alături de anunţul despre conferința de presă de la ora 11:00. Accesă un articol și văzu omagiile pe care colegii și prietenii i le aduceau lui Rolf Stenklo. Erica își dădu seama că de fapt nu înţelesese cât de mare fusese el în lumea asta; ea nu se pricepea deloc la fotografie. Era menţionat și Blanche, dar numai în trecere, cu precizarea că Rolf fusese unul dintre fondatori. li trimise un mesaj Louisei, ca să-i mulțumească pentru petrecere și să o întrebe cum se simte Vivian. Spera că au grijă de săraca femeie acolo, pe insulă. Apoi deschise frigiderul, dar îl închise repede la loc. Deja o strângeau pantalonii și citise că acum era la modă postul intermitent. Vechea ei dietă nu o mai ajuta deloc. Făcuse exact ce trebuie în ultimele săptămâni, calculase punctele bine și totuși kilogramele o luaseră razna. ladul hormonilor. La femei, dacă nu era una, era alta. Bărbaţii habar n-aveau ce bine o duc. Luă două dintre pastilele homeopate pe care le primise de la Kristina și le înghiți cu puţină apă. Apoi se uită la telefon. Niciun răspuns de la Louise. Ciudat, întotdeauna răspundea repede, dar poate avea treabă. Sigur presa era insistentă și voia să ajungă la Henning. Băgă telefonul în buzunar și se îndreptă spre scară. Putea să mai lucreze o oră, apoi trebuia să plece la gară.

Elisabeth puse manuscrisul deoparte, pe măsuţa de lângă fotoliul din camera de zi. Avea potenţial, asta era clar, dar scriitorul trebuia să mai schimbe câte ceva. Când intră Henning, Elisabeth îi făcu semn spre canapea. — Încă doarme? şopti el. — Las-o în pace. A muncit nonstop cu organizarea petrecerii, cred că e terminată. — Şi ceilalți dorm? E aproape 9:00. Nu înţeleg cum poţi să-ți pierzi ziua dormind. Elisabeth se uită la el peste ochelari. — Nu toată lumea e pensionară ca noi. Dar Vivian s-a trezit de ceva vreme. A venit și a luat ceva de mâncare și după aia s-a retras iar în camera ei. — Ce crezi? — Despre ce? — Despre ce am vorbit ieri. Crezi că toţi înțeleg seriozitatea problemei? Elisabeth își scoase ochelarii și îi puse peste manuscris. — Au de ales? — Eu zic că nu. Toţi suntem în același rahat. Dar unii mai sunt și proști. Și fuduli. — Adevărat, răspunse ea, apoi se uită la Henning. N-o să las pe nimeni să distrugă ce am construit noi. Soţul ei veni spre ea și o mângâie pe obraz. Mâna lui Henning.

Mâna pe care o iubea de 50 de ani. Era adevărat că dragostea poate muta munții; dragostea ei așa făcuse. La bine și la greu. Asta îi promisese, în faţa lui Dumnezeu. Nu era foarte credincioasă, dar considerase întotdeauna că dragostea e ceva dumnezeiesc. Şi ei primiseră darul ăsta. Așa fusese. Așa o să fie întotdeauna. — Noi putem face orice. Nu-i așa? zise Henning mângâindu-i obrazul. Ea îi luă mâna și se înduioșă de căldura dragostei lui. — Orice, Henning. Orice. Se auziră zgomote de pe canapea. Louise se întinse, căscă și se uită nedumerită împrejur. — Ce caut aici? întrebă ea cu voce răgușită. — Ai adormit aici aseară. Și n-am vrut să te mai trezim. Oricum aveați și băieţii în pat la voi. Henning se așeză pe un fotoliu și luă un ziar pe care îl cumpărase cu o zi înainte din Fjällbacka. Louise se ridică încet și se scutură somnoroasă. — Da, a fost o decizie bună. Cât e ceasul? S-au trezit toți? — E trecut de 9:00, răspunse Elisabeth, îndreptându-se către bucătărie. Vivian s-a trezit, dar pe restul nu i-am văzut încă. Se pare că Peter și băieţii încă dorm. — Niciodată n-au dormit atât de mult, zise Louise ridicându-se de pe canapea. Mă duc să-i trezesc. — Zi-le că micul-dejun e gata. Le-am promis băieţilor că le dau cereale Start.

— Alea nu sunt cereale, sunt bomboane deghizate în cereale, bombăni Henning. — Aşa e, dar azi au voie, râse Louise strângând pătura și punând-o pe spătarul canapelei. Plecă și în câteva secunde se îndreptă peste stânci către casa de oaspeţi în care stătea cu Peter. Furtuna se domolise și singura dovadă că trecuse pe-acolo erau bucăţile de lemn aduse din larg, care acum se legănau la mal. Elisabeth se așeză în fotoliu cu o cană fierbinte de ceai. Băieţii o să fie fericiţi când o să vadă castronelele cu cereale Start. Nu mâncau des așa ceva. Henning avea dreptate — era ca și cum ai mânca zahăr cu linguriţa direct din pungă. Dar ăsta era privilegiul ei de bunică, să-și răsfeţe nepoții și să nu ţină cont de reguli și de principii. Ușa casei de oaspeţi se deschise și apăru Louise. Elisabeth se uită pe fereastră, dar nu-i văzu nicăieri nici pe băieţi, nici pe Peter. Dar probabil trebuiau să se îmbrace. Ceva din felul cum se mișca Louise o făcu pe Elisabeth să încremenească. Nora ei parcă mergea în reluare. Nu-și mai ținea braţele în jurul trupului ca să se ferească de frig, ci le lăsase atârnate pe lângă ea și mergea împiedicat, târșindu-și picioarele. — Henning! strigă Elisabeth ridicându-se. Vino încoace! — Ce? Ce e? Henning lăsă ziarul și se ridică greoi din fotoliu. De la o vreme, îi trebuia ceva timp să-și pună articulațiile în mișcare dimineaţa.

— S-a întâmplat ceva cu Louise. Elisabeth se apropie de geam și îi făcu semn soţului ei să vină, iar el se apropie și se uită la silueta de afară. — Ce e? Nue nimic care... Henning înlemni și Elisabeth trase aer în piept. Louise parcă era pătată pe haine. Şi pe mâini. După câțiva pași, Louise se opri și ridică mâinile spre ei și văzură amândoi că era plină de sânge. Deschise gura, cu privirile spre ei. Apoi veni urletul. Urletul care săgetă cerul cenușiu și cutremură pământul sub ei. Patrik se ridică fără tragere de inimă. Se temea de ceea ce îl aștepta; nu se obișnuise cu conferințele de presă. Privirile. Mâinile ridicate. Jurnalişti care se întrerupeau unul pe altul ca să pună întrebări. Se duse încet către bucătărie. Avea nevoie de cafea ca să facă față. Gösta și Annika erau lângă cafetieră când intră în cămăruţa galbenă care vara era ca o saună. Gösta îl bătu pe umăr; știa că nu-i plac conferințele de presă. Patrik tocmai ce-și umpluse cana cu cafea când auzi pași repezi venind spre el. Mellberg intră în bucătărie cu pași săltăreţi care-i făceau părul să fluture. — Stăm în sala de conferință?

Patrik se uită mirat la Gösta. — ii tu conferinţa de presă? — Da, de ce nu? — Da, nu, doar ne gândeam... Patrik își drese vocea și se abţinu de la alte comentarii. Nu prea puteai să-l înţelegi pe Mellberg. — Foarte bine. A venit toată lumea? Annika încuviinţă. — Au venit toţi. Ai tot ce-ţi trebuie? — Eu am totdeauna ce-mi trebuie, pufni Bertil. Nimeni nu zise nimic. Patrik și Gösta îl însoţiră îndeaproape pe Mellberg. Era înghesuială în sala de conferinţe, dar nu aveau altă soluţie. Clădirea era mică și prost gândită. Văzu mirat că, pe lângă presa locală, era acolo şi presa naţională. Reporteri de la Expressen, TV4, Aftonbladet şi SVT se înghesuiseră în încăperea cea mică. Întrebările începură să curgă direct, dar Patrik ridică o mână și, spre surprinderea lui, se făcu liniște. — Bertil Mellberg, șeful poliţiei din Tanumshede. Patrik nu îndrăzni să se uite. Se așeză aproape de Gösta și îi șopti.

— E măcar la curent cu ceea ce s-a întâmplat? — Nu știu, răspunse el sumbru. Aflăm imediat. Unul dintre jurnaliștii din spate ridică mâna. O față cunoscută. Kjell de la ziarul Bohusläningen. — Poţi să începi cu un rezumat în legătură cu ancheta? Aveţi vreun nume interesant până acum? Mellberg își drese vocea și se îndreptă pompos de spate. Părul îi căzu pe-o parte, dar și-l așeză prompt la loc. — După cum știți, nu pot să vă dau detalii din anchetă. Putem să confirmăm că Rolf Stenklo a fost găsit mort în galeria de pe panta Galăr. A fost văzut ultima dată sâmbătă seara și cadavrul a fost descoperit ieridimineață, deci a fost omorât cândva în cursul nopţii de sâmbătă spre duminică. — A fost împușcat? întrebă reporterul de la Expressen. Am auzit că așa ar fi. Mellberg făcu o pauză teatrală, iar Patrik își ținu respiraţia. Conferinţele de presă ale lui Mellberg erau ca un accident de mașină desfășurat cu încetinitorul. — În momentul ăsta, nu putem să dăm nicio informaţie despre modul în care a murit. Din motive de confidenţialitate a anchetei în desfășurare, nu putem să ne pronunțăm în legătură cu modul în care a murit. Autopsia nu s-a încheiat, raportul nu a venit, așa că e prea devreme să putem preciza cauza morții.

Patrik răsuflă ușurat. În mod surprinzător, Mellberg era foarte alert, mai ales dacă te gândeai la absenţa lui de ieri. Dar Patrik nu era deloc mirat că zvonurile circulau deja. Se pare că e ceva omenesc să speculezi când e vorba de o crimă. Reporterul de la Aftonbladet dădea zelos din mâini. Un bărbat tânăr pe care Patrik îl recunoscuse după byline. — Există vreo legătură între moartea lui Rolf și faptul că era implicat în Blanche? S-au tot vehiculat zvonuri despre clubul ăsta în ultima vreme. Mellberg se uită buimac la jurnalist. Era evident că nu avea nicio idee despre ce vorbea acesta, iar Patrik înjură în sinea lui. Se aplecă spre Gösta pentru a-i șopti ceva, dar se opri când o văzu pe Annika în ușă. Ea făcu un pas, îl luă pe Gösta de braţ și îl trase afară, în timp ce îi făcu semn lui Patrik să vină după ei. Martin și Paula îi așteptau deja afară; ei nu voiseră să fie prezenţi la conferința de presă. Şi, dacă te uitai la fețele lor, îți dădeai seama că se întâmplase o nenorocire. — Trebuie să încheiem conferința de presă, zise Annika, roșie ca focul la față. Patrik simţi un junghi în stomac. Pe Annika nu puteai să o impresionezi ușor. — Am pregătit mașinile, trebuie să plecăm imediat, adăugă Martin serios. Apoi trase aer în piept. — S-a întâmplat ceva pe Skjälerö. Martin îi povesti lui Patrik ce aflaseră, iar lui i se uscă gura de groază. — Porneşte mașinile. Mă duc să închei conferinţa și vin imediat.

Cu pași împleticiţi, intră în camera îngustă, îi șopti lui Mellberg ceva la ureche și apoi anunţă cu glas tremurat: — Trebuie să întrerupem acum. Avem o urgenţă care necesită prezența noastră imediată. In sală se stârni un zumzet, toţi jurnaliștii devenind interesați. O să fie un haos la secție, dar nu prea aveau ce face. Trebuiau să plece toţi spre Skjälerö, unde îi aștepta un coșmar. Stockholm 1980 Lola îi iubea. Erau o gașcă pestriță — erau gălăgioși, zurbagii, certăreţi, inteligenţi, nerezonabili, rezonabili, cu vederi largi și înguști la minte. Erau împreună de când îi adusese Rolf la Alexas. Din prima seară, după ce s-a închis clubul, au ajuns în bucătăria ei și de atunci ăsta devenise locul lor de întâlnire. — Chiar vrei să spui că Ted Hughes a fost motivul sinuciderii Sylviei Plath? Nu îi dai mai multă importanţă decât are? Sylvia nu i-ar fi permis niciodată unui bărbat să fie motivul unei decizii atât de importante. Elisabeth avea sentimente și păreri foarte ferme. Lola văzu că privirea ei era cam pierdută din cauza băuturii, dar numai atunci ieșea la iveală adevărata ei față, când uita de povara numelui ei, devenind sălbatică și indisciplinată intelectual. Ole făcu un gest de dispreţ și luă o gură de bere. Lola știa că el adora să o enerveze pe Elisabeth și era imposibil de spus dacă părerile lui chiar erau ale lui sau doar le folosea să o atâţe pe Elisabeth.

— E un fapt indiscutabil ca Ted Hughes a fost cauza sinuciderii ei. Au fost văzuţi cu câteva zile înainte să moară ea, iar influenţa lui era atât de mare, că, la întâlnirea aia, ea chiar l-a rugat să părăsească ţara, pentru că nu putea trăi în aceeași ţară cu el. — Aşa zice el, ripostă Elisabeth, dându-și la o parte părul blond care mereu îi atârna pe față. Bărbaţii se cred întotdeauna mai importanți decât sunt de fapt. — Eu aş spune că e invers, o contrazise Ole rar. Henning se uita amuzat la ei. Era ca un teatru continuu și toţi se distrau. Cu cât Elisabeth se enerva mai rău, cu atât discuţia devenea mai interesantă. — Câte femei nu au trăit de-a lungul istoriei pe spinarea bărbaţilor lor? Chiar și literar. Sylvia Plath nu era o excepţie. Întâi Rickard Sassoon, apoi Ted Hughes. Nu cred că a fost o coincidenţă că a dat peste bărbați din lumea literară când și ea voia să se afirme în domeniul ăsta. Şi chiar ea sare la gâtul bărbaților în The Colossus. — Şi sare la gâtul femeilor în Ariel, ripostă Elisabeth, acum roșie la față de nervi. — Eu ţin cu Elisabeth aici, interveni Ester cu voce caldă. Ted Hughes chiar a încercat să manipuleze povestea vieţii ei după ce a murit. Dacă nici asta nu înseamnă că era manipulator, atunci nu știu ce ar putea fi. — Aşa e! Așa e! aprobă Elisabeth cu înverșunare. Henning puse o mână pe umărul ei. — Calmează-te, iubito! Vorbim despre literatură, nu despre viață

și moarte. Elisabeth se întoarse spre el cu o privire fulgerătoare. — Literatura este viață şi moarte. Oamenii vin și pleacă. Trăim. Murim. Dar ceea ce creăm rămâne. — Elisabeth are dreptate, se băgă Susanne, așezându-se pe genunchii lui Ole. Lolei i se păruse întotdeauna că Susanne era leită Ali MacGraw în Love Story, cu ochii ei sentimentali și cu părul lung, drept și închis la culoare, și cărare pe-o parte. Coafura ei nu era chiar modernă, acum părul trebuia să fie umflat, înfoiat, făcut permanent, dar o frumuseţe ca Susanne era dincolo de timp și de modă. Rolf se uită liniștit la Lola și îi făcu semn. — Tu ce zici? Tu ai cele mai pertinente păreri. De ce taci? Lola îi zâmbi; o cunoștea atât de bine! Ezită și apoi răspunse cu glas blând: — Pentru că amândoi aveţi dreptate. Şi amândoi greșiţi. Ted și Sylvia. Bărbat și femeie. Deja i-am redus la ceva mai mic decât au fost. Oameni. Scriitori. Suflete chinuite. Cred că trebuie să ne ghidăm după creativitate și dragoste, nu după termenii „bărbat“ și „femeie“. Creativitatea și dragostea le-au definit relaţia, ca și creaţiile. Și bune, și rele. Creativitatea aduce cu ea tendinţa de a distruge. Dragostea aduce ură. — Cuvinte înălțătoare, cu care merită să încheiem seara asta, interveni Henning ridicându-se. Fără îndoială, literatura pe care o creăm o să trăiască mai departe. Şi perspicacitatea asta te face pe tine, Elisabeth, să

fii un editor sclipitor. Şi acestea fiind spuse, trebuie să ne retragem imediat. Mâine avem o lansare de carte. — Da, chiar! Felicitări! izbucni Rolf ridicându-și paharul cu vin. Ceilalți îi urmară exemplul și ciocniră paharele cu Susanne în mod festiv. Fotografiile lui Rolf erau deja cunoscute pe plan internaţional, Henning era de mult văzut ca un autor care promitea, iar acum Susanne lansa un nou roman. — Ce titlu i-ați pus? întrebă Ester curioasă. Am auzit că nu erați hotărâte. — Până la urmă i-am zis Umbra, răspunse Elisabeth. Discuţia despre Plath și Hughes era deja uitată și ochii îi străluceau de fericire. — Părerea mea e că e cel mai bun roman al tău de până acum, Susanne, adăugă ea. De departe. — Deci crezi că primele n-au fost bune? întrebă Susanne tachinând-o. — Au fost sclipitoare. Dar ăsta... ăsta are ceva în plus. Ai creat un peisaj literar unic, folosind un limbaj unic. Puţini editori au putut să fie martori, în umbră, la crearea unei astfel de magii. — Ei, hai! Ai fost mai mult decât în umbră, Elisabeth. Tu ești sclipitoare. — Sclipitoare, sclipitoare, sclipitoare! Acum închidem clubul ăsta de complimente, sări Henning râzând. Susanne are dreptate. Mâine e zi de lansare. Și presupun că Lola vrea să scape de noi. Are copii mici de care trebuie să aibă grijă. — Şi noi avem, protestă Elisabeth supărată, arătând spre paharul cu vin pe care Ole tocmai i-l umpluse.

— Da, dar noi avem bonă, iubito. Lola n-are. Încheiară gălăgios seara pupând-o pe Lola, înainte de a o lăsa cu un morman de pahare, sticle și chiștoace în bucătărie. Dar pentru ea nu conta. Strângea cu plăcere după ei și întotdeauna făcea curat înainte să se culce, ca să nu fie nevoită Pytte să vadă debandada a doua zi dimineaţă. După ce puse toate la locul lor, se duse în dormitor. Pytte era culcată la ea în cameră, ca de obicei. Dormea liniștită pe partea stângă a patului, cu o girafă ponosită în braţe. O avea de când era bebeluș și nu voia nici în ruptul capului să adoarmă fără ea. Lola se dezbrăcă atentă, își luă cămașa de noapte și se așeză pe marginea patului. Deschise sertarul de la noptieră cât de încet putu, dar tot scârțâi ușor, iar Pytte se mișcă puţin în somn, fără să se trezească. Caietul albastru era în fundul sertarului, în spatele cutiei de catifea roşie. Cele pe care le terminase deja le ţinea în șifonier, dar voia să-l aibă aproape pe cel în care scria acum. Îl scoase, luă pixul de pe noptieră și se rezemă de pernă. Cu zâmbetul pe buze, începu să scrie. Cuvintele veneau de la sine, așa cum se întâmpla de fiecare dată când era fericită. Şi acum era fericită. Ceea ce nu ar fi crezut că e posibil. Călătoriile cu trenul aveau ceva relaxant. Nu cât s-o facă să adoarmă. Erica n-avea obiceiul să doarmă în tren sau în avion, spre deosebire de Patrik, care adormea încă înainte de plecare. Dar faptul că putea să călătorească în siguranţă către destinaţie în timp ce se uita la câteva episoade din serialul preferat era fantastic. Acum era fascinată de Real Housewives Beverly Hills şi era minunat că putea să se uite liniștită fără să se plângă Patrik întruna de cât de lipsit de sens e să te uiţi la o gașcă de femei care ţipă una la alta.

Peisajul se derula în viteză și urmele furtunii de aseară se vedeau peste tot. O mulţime de copaci căzuţi, unul peste celălalt. Își dădu seama că era norocoasă că trenul nu avea întârzieri din cauza furtunii. Dar nu ajunsese încă şi poate era bine să nu cobească. În zilele noastre, să mergi cu trenul și să nu aibă întârziere era ca și cum ai fi câștigat premiul cel mare la loto. Începu să se simtă rău. Chiar dacă rezervase loc cu faţa în sensul de mers al trenului. De obicei i se făcea rău, dar parcă de data asta începuse mai devreme și mai și transpira. Ai naibii hormoni! Poate ar trebui să profite că e la Stockholm și să facă și niște analize. Cu cât mai repede afla un rezultat, cu atât mai repede putea să rezolve problema. Citise într-un ziar de niște plasturi pe care putea să-i folosească și un gel pentru pulpe. Putea să pună pariu că și pentru asta o să i se recomande yoga și meditaţie. Încercase de vreo două ori, dar nu avea răbdarea necesară. După cinci minute de meditaţie, creierul ei deja trecuse în revistă ordinea succesiunii la tronul britanic, toți soții lui Elizabeth Taylor și toate felurile de paste Barilla. Deci asta nu era meditaţie. Auzise de femei care își scoseseră uterul, ca să nu treacă prin așa ceva, dar parcă era prea drastic. Ea avea atacuri de panică și când își tundea vârfurile, pentru că intra într-o anxietate de separare. Mai bine o cremă, pastile pe care să le roadă sau poate vreun plasture. O voce din difuzor anunţă că se apropiau de Göteborg, iar călătorii care merg la Stockholm trebuie să schimbe trenul. Erica își puse tableta în rucsac. Kyle, Lisa și Denise trebuiau să-și întrerupă cearta până schimba ea trenul. Ajunsă pe peron, scoase telefonul. În continuare, niciun mesaj de la Louise. Deja o îngrijora tăcerea asta. Dar n-avea ce face, nu putea decât

să aștepte. Intră în lista cu ultimele convorbiri și apăsă pe numele lui Patrik. Sună și sună, dar niciun răspuns. Se uită la ceas — conferința de presă ar fi trebuit să se termine până acum. Scrise repede un mesaj. Schimb trenul în Goteborg acum. Sună-mă când poti. Te pup. Vaporul de salvare se îndrepta în viteză către insulă. Personalul medical era deja pe drum. Farideh Mirza și tehnicienii ei trebuiau să vină cu următorul vapor, aveau mai mult de mers din Uddevalla și încă nu ajunseseră în Fjällbacka. Gösta se uita la marea cenușie și nu schița niciun gest când apa îl stropea pe față. Avea un nod în gât la gândul nenorocirii pe care trebuiau să o înfrunte. Primiseră niște informaţii la telefon, dar n-aveau nicio noimă și erau încurcate. Dar ce era important aflaseră. — Mi-e rău, zise Martin. Gösta tresări. Cu zgomotul făcut de valuri, nu-l auzise pe colegul lui apropiindu-se. — Și mie. Niciunul dintre ei nu vorbea despre răul de mare. — Tocmai ce am vorbit cu căpitanul. Echipa tehnică a ajuns în port și o să sosească pe insulă cam la un sfert de oră după noi. — Bine. Deci sarcina noastră e să păzim locul crimei. Şi să audiem martorii. — Aşa a zis şi Patrik.

Tăcură şi se uitară împreună la mare. După furtună, aerul era mereu curat și marea, liniștită, de parcă se prefăcea că nu avusese niciodată valuri mari. Era linişte pe insulele pe lângă care treceau. Turmele de turiști plecaseră de mult, iar pe stânci nu mai era nimeni la picnic, cu mâncare și bere. Nicio barcă acostată. Cei care se mai aflau pe insule erau puţinii oameni care locuiau acolo permanent. Oameni puternici, care puteau să facă față unui mediu pe cât de frumos și fascinant, pe atât de brutal și respingător. Mai treceau pe lângă câte o barcă de pescari, pe care îi salutau din inerție. — A început sezonul de homari? întrebă Martin. Cuvintele păreau banale și fără sens. Dar Gösta profită de ocazie ca să schimbe subiectul. — A început. De-acum câteva săptămâni. — Pescuiești? — Pescuiam înainte. Aveam câteva plase. Dar nu merită. Lumea fură homarii din plase, știai? Până la urmă, mi-am dat seama că e pierdere de timp și de bani. — Of, la naiba! Lumea nu mai are respect pentru nimic. Nici măcar când e vorba de pescuit homari. — Mai merg cu frati-miu câteodată și mai prindem macrou. Amândoi își doreau discuţia asta, ca să nu se mai gândească la ce-i așteaptă. În curând se ivi la orizont şi Skjâleră. Vaporul se îndrepta cu viteză spre destinație și Gösta își dădu seama că se ţinea de balustradă atât de

strâns, încât începuseră să i se albească încheieturile. — E timpul. — Da, încuviință Martin. E timpul. Patrik păşi cu grijă pe stânci; ştia cât de înşelătoare pot fi. ÎI strigă cineva și se întoarse în direcţia din care venise vocea. Henning Bauer venea spre ei, iar Patrik trase aer în piept când îl văzu. Mai rămăsese doar o umbră din bărbatul cu care vorbise abia ieri. Avea fața palidă şi-i clănțăneau dinții, iar când ajunse lângă ei, începu să se bâlbâie. — Louise... ea i-a găsit... Henning s-a cutremurat și a urlat când Patrik l-a prins, iar polițistul s-a tras repede înapoi. Apoi Henning s-a adunat, și-a dat seama cine era în fața lui și l-a lăsat să-i pună o mână liniștitoare pe braț. Personalul medical ajunsese deja la fața locului, iar el fusese informat despre cele trei victime pentru care nu se mai putea face nimic. Acum era important să-și facă treaba exemplar, calm și rațional. Chiar dacă nu-și dorea decât să poată face cale întoarsă și să nu vadă ce îi aștepta. În spatele geamurilor mari, o văzu pe Elisabeth. Stătea nemişcată ca o statuie, ținându-și mâinile încrucișate. — A doua cameră la stânga, direct din hol. Cu mâna tremurând, Henning arătă spre casa din stânga. — Du-te înapoi la ceilalţi, îl îndemnă Patrik. Ne ocupăm noi acum.

Îl strânse pe Henning de umăr şi le făcu semn colegilor lui să-l urmeze. Când se îndepărtară de el, le aduse aminte polițiștilor care-l însoțeau: — Din informaţiile pe care le avem de la personalul medical, sunt trei decedați. Să fiți atenţi la tot ce faceţi, în cazul că se dovedește că e vorba de o crimă. Incuviințară toţi resemnaţi și se grăbiră spre casă. La intrare era un covoraș pe care scria Bine ați venit, ceea ce lui Patrik i se păru absurd în situaţia dată și intră fără să calce pe el. Işi trase în jos mâneca și apăsă clanţa folosind haina. Era important să nu lase amprente, pentru că asta n-ar fi făcut decât să complice ancheta. Deschise ușa și îi lăsă și pe ceilalți să intre, dar le făcu semn lui Martin, Gösta și Bertil să rămână în hol cu el. Rămaseră acolo câteva secunde și traseră aer în piept. Personalul medical ieși din cameră cu măști parcă împietrite, grăbindu-se să plece din casa care se transformase în iad. Patrik simţi cum începe să-l doară stomacul. Îi văzu înaintea ochilor pe Maja, Noel și Anton. Nepoata Ericăi, Flisan. Apoi alungă imaginile din minte. Nu putea să amestece viața privată cu munca, cel puţin nu acum, nu aici. Schimbă câteva priviri cu ceilalți și se îndreptară cu grijă spre dormitorul de unde ieșise personalul medical. Rămaseră blocaţi în ușă. Patrik trase aer în piept zgomotos când văzu paturile pline de sânge. I se urcă inima în gât și gândul i se duse din nou la Maja, Noel și Anton. Nu putea să alunge imaginile astea, nu putea să uite ceea ce tocmai văzuse. Îl văzu cu coada ochiului pe Martin cum îşi duce mâna la gură, după care simți cum îl strânge de braţ.

— Nu pot. Trebuie să ies. Patrik încuviinţă şi Martin ieși în fugă. Şi Patrik ar fi vrut să plece. Ar fi vrut să fugă până când nu mai putea, voia să fugă pe apă, peste insule. Voia să fugă până nu mai vedea ceea ce era în fața lui, dar era prea târziu. Imaginea era acum întipărită pe retină. Şi, stând acolo împietrit de groază, în el s-a rupt ceva. Când a ajuns Erica la Stockholm, era deja după-amiază. Starea de rău o însoţise tot drumul și acum se opri pe peron ca să tragă aer în piept înainte să meargă mai departe. Făcu marea greșeală să ia liftul spre viaductul Klaraberg. Starea de rău reveni imediat ce simţi mirosul de urină amestecat cu parfumul de vanilie de la produsele de curăţenie. Se aruncă din lift de îndată ce ajunse la etajul superior. Taxiurile stăteau pe un rând la intrare și Erica avu grijă să ia unul de la firmele cunoscute. După ce-i spuse șoferului numele hotelului, se uită iar la telefon. Niciun răspuns, nici de la Patrik, nici de la Louise. Dădu din cap, dar se hotărî să nu se mai gândească la asta și o sună în schimb pe Kristina să verifice că totul e în regulă cu copiii. Totul era minunat, conform soacrei ei, și acum erau în drum spre magazinul Coop, de unde cel mai probabil o să le cumpere ceva inutil. Erica lăsase garda jos de mult în privinţa asta. Și, cum copiii nu aveau bunică maternă, o lăsa pe Kristina să-și facă de cap. Părinţii Ericăi muriseră într-un accident de mașină înainte să se nască ei, iar tatăl lui Patrik era amabil, dar nu prea era prezent în viața copiilor. Drept care Kristina trebuia să țină locul multora. Taxiul se opri şi Erica își dădu seama cât de penibilă era pentru că uitase cât de mică era distanţa de la viaductul Klaraberg la hotel, așa căi lăsă șoferului un bacșiș puţin mai mare, ca o compensație pentru cursa scurtă.

Greta Garbo o întâmpină cu un zâmbet larg dintr-o poză aflată în foaierul hotelului. Ericăi i se părea incredibil cum fosta clădire PUB se transformase într-un hotel în stil Art Deco ce punea în evidenţă stele ale filmului de odinioară. Lui Patrik îi plăceau hotelurile mai moderne, cu sticlă multă și suprafeţe strălucitoare, așa că atunci când călătorea singură profita de ocazie și alegea ceva pe placul ei. După ce intră în camera de hotel, Erica se așeză pe pat și se uită pe lista cu lucrurile pe care le avea de făcut în Stockholm. Pleca acasă peste două zile, nu voia s-o oblige pe Kristina să stea mai mult cu copiii, așa că trebuia să fie înțeleaptă și să-și folosească timpul cu cap. Îi trimise un mesaj lui Frank, ca să-l întrebe cum merge cu căutarea vechiului dosar despre Lola și primi imediat răspuns. Găsise informaţii și hotărârâ să se vadă la o cafea în barul hotelului, la ora 17:00. Erica afișă un zâmbet larg. Intrase în joc. Ştia, din experienţa cărţilor anterioare, că nu putea să înceapă mai bine decât cu un raport al anchetei. De acolo putea să obţină detaliile de început. Căi de urmat. Nume. Informaţii pe care să le dezvolte apoi. Faza asta de creaţie a unei cărţi îi plăcea cel mai mult. Îi plăcea și să scrie, dar cel mai mult o fascina să-și facă o idee, să înţeleagă derularea evenimentelor, să înțeleagă oamenii implicați. Se duse la fereastră. Trebuia să mai programeze o întâlnire. Rolf era legătura cu Lola, dar el avea legătură și cu Blanche, iar Vivian sugerase că acolo existau secrete. Erica își deschise laptopul și intră pe pagina de internet a clubului Blanche. Era foarte săracă în informaţii, sugera elitismul și puterea, dar

dădea foarte puţine detalii. Mottoul era Cine știe știe. Zâmbi când văzu în calendar că în seara aceea era programat un eveniment. Nu trebuia să mai discute cu editorul ei. Găsise o intrare la Blanche. — Deci ce s-a întâmplat? De ce au întrerupt conferința de presă aşa brusc? Paula tresări când în ușa biroului apăru un bărbat la vreo 30 de ani. Îl recunoscu, știa că e jurnalist, dar nu ştia de la ce ziar era. — Markus Reberg, de la Aftonbladet. Paula puse un ziar peste hârtiile la care lucra și închise și laptopul, pentru orice eventualitate. — Nu am nimic de declarat. Şi parcă aţi fost rugați să părăsiţi clădirea. Tonul ei aspru nu păru să-l deranjeze. — Am fost la toaletă, n-am auzit. — Acum ştii. Paula se încruntă cât de tare putea la Markus Reberg. Nu prea agrea ziarele și deja era într-o dispoziţie proastă. Nu numai din cauza îngrozitoarei vești că mama ei avea cancer. Mellberg îi ordonase să rămână la secție, în timp ce toţi ceilalți plecaseră deja spre Skjälerö. Lucra la poliția din Tanumshede de câţiva ani, cât timp trebuia mai să fie ea cea nouă? Le spusese celorlalţi să-l lase în pace pe Mellberg, dar ea voia... Nu ştia de fapt ce voia, singurul lucru pe care îl știa era că nu voia să fie așa. — Dacă tot sunt aici, pot să-ți spun niște întrebări?

— Nu am nimic de declarat, ţi-am mai zis. Se miră și ea cât de nervoasă părea. — Are de-a face cu moartea lui Rolf Stenklo? Markus Reberg se încăpățâna să nu plece și Paula oftă. Să scapi de un jurnalist era la fel de greu cum era și să scapi de o bucată de hârtie igienică lipită de talpa pantofului. — Nu am nimic de declarat. El o ignoră și intră, așezându-se pe scaunul din fața biroului ei. Paula era cât pe ce să o strige pe Annika, să-l ia de ureche și să-l dea afară. Dar Annika era armamentul greu, pe care-l păstra pentru ocazii speciale. — Poate am informaţii care să vă ajute. În legătură cu Rolf Stenklo şi implicarea lui în clubul Blanche, zise jurnalistul. — Așa, şi? Paula se chinuia să nu pară interesată, dar ziaristul îi captase deja atenţia. — Ziarul nostru face de ceva timp o anchetă despre Blanche. Avem suficient ca să publicăm un articol. Avem multe informaţii care var ajuta în anchetă. — Şi mă gândesc că vrei ceva la schimb. Sau ești atât de onest și omenos, încât vrei să ne oferi informaţii relevante pentru rezolvarea crimei? Markus Reberg dădu din mâini.

— Ştim amândoi că lumea nu e așa. — Cred că vedem lumea diferit, replică Paula scurt. — Asta nu înseamnă că nu putem colabora. Paula se lăsă pe spate pe scaun. Nu putea să nege că o tenta. Una dintre temele importante în ancheta uciderii lui Rolf Stenklo era să afle mai multe despre Blanche. Și acum i se ivise o scurtătură care ducea la informaţiile de care avea nevoie. O parte din ea îi spunea că scopul scuză mijloacele. În același timp, dacă era să fie cinstită, nu prea avea ce informaţii să-i dea la schimb. Doar... Încă ezita. Apoi respiră adânc. — Ai un rezumat al materialului? Markus Reberg îi făcu un semn de OK cu mâna, iar ea își dădu seama, după privirea lui, că știe deja că a prins-o în capcană. — Avem un rezumat al întregului articol, aşteptăm doar confirmarea unor surse. — Şi am acces la tot rezumatul articolului? — Dacă îmi dai ceva bun, da, îți ofer tot. Dar eu iau decizia, după ce îmi dai tu informații. Paula se uită la laptopul închis. Aveau foarte puţine detalii. Și nu era ușor să obţii informaţii despre o firmă din Stockholm. Se hotărî. — Nu știm dacă urgenţa de acum are vreo legătură cu Rolf Stenklo, zise ea, dar aș crede că sunt mari șanse. Am fost alertaţi asupra unei crime pe Skjăleră.

— Skjälerö? Insula lui Henning Bauer? Paula confirmă. Markus Reberg se gândi o clipă, apoi se ridică. — Îţi trimit rezumatul imediat. — Mulţumesc. Şi rămâne între noi. Paula nu putea să se uite în ochii lui. — Da, ești sursă protejată, așa că da. Markus Reberg zâmbi și se grăbi să plece. Paula se rezemă de spătarul scaunului. Se simţea murdară și deja îi părea rău. Stockholm 1980 Pentru Pytte nu era nicio problemă că nu avea mulţi prieteni. Ajungea unul. Tatăl ei îi spusese că o să-și facă mai mulţi prieteni când o să înceapă școala, dar ea nu-l voia decât pe Sigge. — Număr! Ţipă din bucătărie și-l auzi pe Sigge râzând înfundat. Pytte ştia deja unde o să se ascundă. Se ascundea mereu în acelaşi loc. În cufărul cel mare unde-și ținea tatăl ei hainele de vară iarna și hainele de iarnă vara. Acum era gol și era cel mai bun loc din apartament unde puteai să te ascunzi. — Vin! Țipă, ca s-o poată auzi prin pereţii groși de lemn ai cufărului. Și ea stătuse acolo cu capacul închis și știa că era greu să auzi ceva dinăuntru. Păşea teatral prin apartament în căutarea lui Sigge. — Vuunde e Sigge? Uuunde e Sigge?

El ridică puţin capacul și se uită la ea, iar ea, bineînţeles se făcu că nu vede. Jocul de-a v-aţi ascunselea avea multe reguli nescrise, iar ea și Sigge le respectau cu stricteţe. De-aia se distrau așa de bine. Dădu la o parte perdelele, se uită sub canapea, în cămară, dădu un șut într-o pernă. — Nuuu, nu e niciun Sigge aici! Cred că s-a dus acasă! zise ea cât de tare putu. Cu exact aceeași tonalitate în voce ca a unei tanti din parc. Se strecurase împreună cu Sigge în niște boschete și o auzise vorbind cu niște copii. Tatăl ei îi spusese că e un grup de joacă, dar Pytte nu înţelegea de ce îţi trebuie așa ceva. Puteai să te joci și singur. — Piiiip, se auzi din cufăr și Pytte sări de pe canapea. — Ce-a fost asta? Un şoricel? Sau avem șobolani? — Vai, vai cred că e un şobolan mare! Unde să fie? Poate e închis în... CUFĂRUL CEL MARE! Pytte deschise rapid capacul cufărului și văzu ochii lui Sigge, care străluceau de bucurie. Il ajută să iasă de acolo. — la gândește-te dacă aduceam cursa de șoareci. — Chiar am făcut ca un șobolan? întrebă Sigge fericit. — Ca un şobolan mare și înfricoșător, confirmă Pytte luându-l de mână. Vrei să ne jucăm de-a mama, tata și copilul? Îl trase spre dormitorul tatălui ei şi deschise uşa de la şifonier. Sigge ezită.

— Nuu, nue... — Ba da, vino! Pytte ştia că poate să-l convingă să facă tot ce voia ea. Și ea adora să se joace de-a mama, tata și copilul. — Eu sunt mama și tu ești tata, zise ea dându-i un lanţ de-al tatălui ei. Era unul dintre preferatele ei. Tatăl ei îi spusese că e din Finlanda și că e făcut din bronz. — OK, răspunse Sigge sec și şi-l puse de gât. Medalionul rotund cu model îl lovea pe burtă, așa că îl băgă în pantaloni. Pytte se uită printre hainele tatălui ei. Ce să-i mai dea lui Sigge? Nu era sigură că are voie să se joace cu hainele tatălui ei, dar era mereu foarte atentă să le pună la loc în ordine și până acum tatăl ei nu-i spusese nimic. Și în al doilea rând, tatăl ei trebuia să se întâlnească azi cu nenea ăla. Asta nu-i spusese tatăl ei, dar ea îl auzise vorbind la telefon. — la şi fusta asta, îl îndemnă Pytte, scoțând o fustă cu volane care se legăna când o purta tatăl ei. Îi plăcea şi culoarea. Era cam la fel cu ghiozdanul ei cu Barbie. Fusta nu stătea pe Sigge, așa că i-o prinse cu un elastic să nu cadă de pe el. Că şi așa îi ajungea până la glezne. — Eşti aaaașa de frumos, tată.

— Și tu? Tu cu ce te îmbraci? întrebă Sigge. La început i se păruse ciudat că tatăl ei purta rochii, dar acum știa că tatăl lui Pytte arăta ca o mamă și era bine așa. — O să-mi pun asta, zise Pytte, luând o rochie înflorată de pe un umeraş. A fost a mamei. Înainte să moară. Işi luă rochia pe ea. Era mult, mult prea mare, dar o ridică suficient ca să nu se împiedice și o prinse cu o curea. — Şi mama mea a murit, zise Sigge aranjându-și lanţul ca să nu se mai prindă în curea. — Nu, ripostă Pytte. Mama ta nu e moartă. Mama ta e curvă. Luă un ruj roșu și dădu cu grijă pe buzele lui Sigge. — De unde știi? întrebă el întorcându-se și mânjindu-se de ruj. — Am auzit-o pe bunica ta zicând așa. Că mama ta e o curvă și nu mai poate fi salvată. — Ce e aia curvă, de fapt? se interesă Sigge gânditor. Pytte îi şterse rujul de pe față. — Nu știu. Dar cred că mai bine curvă decât moartă. Ca mama mea. — Da, bineînţeles. Sigge nu era foarte convins, dar se bucură, iar când Pytte îl întoarse și se văzu în oglinda cea mare, exclamă: — Nu arăt ca un tată. Arat ca un clovn.

Pufniră în râs amândoi. Pytte făcu un pas înapoi și îl studie din cap până în picioare. — Da, chiar așa e. Arăţi ca un clovn. Un tată clovn! Râseră amândoi cu lacrimi, apoi Pytte îl îmbrăţișă. Medalionul era tare şi rece între ei, aşa că îl dădu la o parte. Nu-i trebuiau alți prieteni. Îl iubea pe Sigge. Şi îşi dorea ca şi mama ei să fie o curvă, și nu moartă. — Nu vreau calmante! urla o femeie când Martin, Gösta şi Patrik intrară în casă. Martin încercă să nu se simtă ca un intrus. Sentimentul ăsta era irațional, dar durerea se simţea în aer și parcă intrau cu bocancii în lumea sângerândă a celor îndurerați. Mellberg rămăsese afară. Găsise scuza că trebuie să întâmpine cineva patrulele chemate pentru a cerceta toată insula, dar adevărul e că era mult prea mult de muncă la locul crimei. — Louise, te-ai simţi mai bine dacă... Vocea lui Henning Bauer era insistentă și îngrijorată, dar Martin o văzu pe Louise dând din cap cu înverșunare când intrară ei în cameră. — Trebuie să pot să gândesc limpede, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat! Şi nu pot să am încredere în niciunul dintre voi! Suntem pe o insulă, cel mai probabil unul dintre voi e criminalul! Vocea ei isterică răsuna în cameră. — Nu vorbi așa, Louise! interveni Elisabeth Bauer tăios. Bineînţeles că nu e unul dintre noi. Sigur a venit cineva pe furiș azi-noapte cu vreo barcă.

Louise nu-i dădu niciun răspuns, doar se afundă în fotoliu suspinând, iar Elisabeth se aplecă spre ea. — Nu vrei să te duci să te culci puţin? Singurele semne care arătau că tocmai primise vestea că fiul și nepoţii ei au fost găsiți morți era un contur roșu în jurul ochilor și niște zvâcniri ale gurii. — Ne cerem scuze că vă deranjăm în aceste momente de suferință, zise Patrik. Dar o să trebuiască să vorbim cu fiecare în parte. — Acum? întrebă Henning foarte mirat. Trebuie să vorbiţi cu noi acum? Nu puteţi să așteptați? Abia ce ne-am pierdut... Nu reuși să continue și se mulțumi să dea din mână, iar lângă Martin, Gösta se foi neliniștit. Cei doi asistenți medicali îi priviră întrebători pe polițiști. — Se pare că nu mai e nevoie de voi aici, zise Patrik. Să vă lăsaţi amprentele pantofilor pentru comparaţie și apoi puteţi pleca. Cei doi încuviințară și ieşiră, iar Patrik tuși ușor. — După cum am spus, trebuie să vă luăm declarațiile. — Pot să încep eu. Louise se șterse la nas și se îndreptă în fotoliu. Elisabeth se apropie de ea, dar nora ei o privi tăios. — Da, aşa propun și eu, zise Patrik. Dar trebuie să ne împărțim.

Louise, să mergem să ne așezăm undeva unde să nu fim deranjaţi, iar tu, Elisabeth, vorbeşti cu Gösta, și Henning, cu Martin. — Da, bine, încuviință Henning. În cameră se lăsă tăcerea. Martin observă că fiecare dintre cei prezenţi făcea față altfel stării de şoc. Ole și Susanne stăteau îmbrăţișați pe o canapea, Vivian era aşezată pe un fotoliu și se uita la focul din șemineu, iar Rickard și Tilde stăteau pur și simplu în picioare într-un colț din cameră. Martin simţea cum i se face tot mai rău. Nu avea să mai fie niciodată cel care a fost. Voia doar să ajungă acasă și să le îmbrăţișeze pe Tuva și pe Mette și burtica ei. Voia să le ia în braţe și să nu le mai dea drumul niciodată. Dar acum trebuia să lucreze. Și el, şi colegii lui aveau în față multe ore grele, cu oameni care poate erau victime sau poate autori ai unei crime. De fapt, îi dădea dreptate lui Louise. Explicaţia logică era că unul dintre cei prezenţi a împușcat brutal un tată și pe cei doi copii ai lui. Doi copii MICI. Totuși, niciunul nu arăta ca un criminal. Toţi erau copleșiți de durere. Dar Martin învățase de-a lungul anilor că răutatea era greu de recunoscut. — Întâi Rolf. Apoi Peter şi băieţii. Nu poate să fie o coincidenţă. Vocea lui Vivian se auzi de lângă șemineu și atrase privirile tuturor. Elisabeth dădu să zică ceva, apoi se răzgândi. Afară se auzea un elicopter, iar Martin se uită pe fereastră, spre cer. La naiba! Deja ajunsese presa. Cum dracu' au aflat atât de repede? — Povestește-mi cu cuvintele tale. Ce s-a întâmplat?

Patrik vorbea calm și clar. Erau în biroul lui Henning, pe singura canapea din încăpere. Ochii lui Louise parcă erau sălbatici și mâinile îi tremurau. Incercă să se abțină, dar parcă era ceva neomenesc. — Eu... noi am stat mult aseară, s-a băut mult vin și eu am adormit pe canapea. Elisabeth și Henning m-au lăsat să dorm și m-au învelit. Era oricum înghesuială în pat cu... — vocea îi tremură din nou, dar continuă — ...cu băieţii acolo. Se uită insistent la Patrik. — Toţi au presupus că dorm și eu acolo. Deci trebuia să mor și eu. — Încă nu putem trage concluzia asta, zise Patrik, care încerca să ignore zgomotul făcut de elicopter. Nu putea nici el să înţeleagă cum a putut să afle atât de repede presa. Singura explicaţie era că le-a vândut cineva pontul. Deocamdată era doar un elicopter, dar sigur mai veneau și altele. Și vapoare. O să fie un circ. Strânse din dinţi. Hienele dracului! Sau, ținând cont de elicopter, puteau fi comparaţi mai degrabă cu niște vulturi care dădeau târcoale în zbor prăzii. — Dar e probabil? întrebă Louise. Luă o pătură de pe canapea și se înveli cu ea. Femeia mai în vârstă, despre care Patrik bănuia că e menajera, intrase discret cu o tavă cu ceai. Nici el, nici Louise nu se atinseseră de el. — Nu pot să fac speculaţii, Louise. Dar, te rog, continuă. Ai adormit pe canapea?

— Da, m-am trezit pe la prânz. Nu ştiu ce s-a întâmplat, de obicei mă trezesc devreme. Da, știi și tu... Patrik afișă un zâmbet forțat. — Da, am auzit. Erica te mai bombăne din cauza asta. — Dar cum ziceam, ne-am culcat târziu, am băut și vin, au fost și niște zile stresante, întâi petrecerea, apoi moartea lui Rolf. Cred că am fost extenuată și pur și simplu aveam nevoie de odihnă. — La ce oră te-ai trezit? Louise dădu din umeri. — Întreabă-i pe Henning și pe Elisabeth, ei s-au trezit primii. Nu înţeleg cum pot să facă față atât de bine la băutură. Cred că e doar datorită zecilor de ani de beţii pe care le-au tras. Louise zâmbi în colțul gurii și apoi suspină din nou. — E... e ca şi cum creierul meu nu vrea să priceapă. Patrik îi puse o mână pe braţ și o mângâie prin pătură. — Hai să încercăm să rezolvăm asta repede, ca să poți să te odihnești. Te-ai dus direct la casa voastră? Imediat ce te-ai trezit? — Da, mi s-a părut ciudat că Peter și... copiii nu se treziseră încă. Max poate să doarmă mai mult, dar William se trezește... — vocea îi tremură din nou — ... se trezea mereu devreme. Așa că m-am dus să-i trezesc. — Te-ai întâlnit cu cineva pe drum? Mai era cineva treaz în afară

de Henning și Elisabeth? Louise se șterse la ochi. — Nu... ba da... am auzit pe cineva în bucătărie, cred că era Nancy. Dar nu am văzut și nici n-am auzit pe altcineva. Rickard și Tilde au dormit în camera copiilor și, când am trecut pe-acolo, ușa era închisă. Incepu iar să tremure și se înveli mai bine cu pătura. — Apoi... Apoi i-am văzut. Era atât de mult sânge! Ochii lui William erau deschişi. M-am dus și i-am zgâlțâit, să se trezească, dar... Capul i se lăsă în piept și începu să suspine, tremurând toată. Patrik aşteptă un minut, apoi o întrebă cât de calm putu: — Ai văzut vreun pistol pe undeva? — Nu, răspunse Louise, clătinând încet din cap. Dar nu știu, nu m-am uitat de fapt... Începu să respire mai greu şi Patrik îi puse din nou mâna pe braţ. — Să lăsăm asta. Ce s-a întâmplat apoi? — M-am întors la casa mare. Henning și Elisabeth m-au văzut pe geam și mi-au ieșit înainte. Apoi a fost doar haos... Toţi m-au auzit ţipând și au ieșit... Haos... doar haos... Pătura căzu de pe ea. Lui Patrik îi era greu să se uite la cămașa plină de sânge, dar realiză că era de fapt o probă la dosar. — Trebuie să te rog să ne dai hainele cu care ești îmbrăcată. Cred că vrei și tu să te schimbi. Și nu te spăla pe mâini și nu face duș până nu prelevăm niște probe.

— Probe? întrebă Louise uitându-se nedumerită la mâinile ei. — O să facem teste pentru resturi de praf de pușcă pe mâini. Pe mâinile tuturor. — Înţeleg. — E cineva pe insulă care-i purta pică soţului tău? Vreun lucru care ar fi putut să ducă la așa ceva? — Pică? Louise clătină din cap. — Nimeni nu avea pică pe Peter. Toţi îl iubeau. Și de ce să le facă rău băieților? — Chiar tu ai zis mai devreme că și tu ai fost vizată. Așa că îţi pun și ţie întrebarea asta. Îţi purta ţie cineva pică? Louise râse. Un râs scurt, îndurerat. — Mie? Nu. Nu-s chiar așa de importantă în familia asta. — Care era relaţia lui Peter cu fratele lui? Rickard parcă era în aceeași casă când a fost împușcat Peter, nu? — Relaţia lor era OK. Nu era bună. Rickard avea conflicte cu Henning. — Da, mi-am dat seama sâmbătă. Despre ce e vorba? — Bani. — În ce sens? întrebă Patrik.

Louise ezită. Se lupta să fie loială familiei Bauer şi în acelaşi timp se lupta şi cu dorinţa de a ajuta în anchetă. Într-un final, luă o decizie. — Rickard e risipitor. Aruncă cu banii. Caută întotdeauna cele mai simple soluţii să câştige bani şi n-a fost niciodată interesat să muncească. Şi Elisabeth îl ajută. Mereu. L-a întreţinut toată viaţa. Acum cred că o întreţine şi pe Tilde... Vocea ei era serioasă. — De ce? — De ce ce? — De ce îl ajută Elisabeth? Louise era din ce în ce mai obosită şi parcă se întuneca la faţă. Patrik ura din tot sufletul partea asta a muncii lui. Dar era necesară. Cel mai mare dar pe care putea să-l dea celor rămaşi erau răspunsurile. — Dintotdeauna a avut o slăbiciune pentru Rickard. Ultimul născut, copilul ei iubit. Peter a fost mereu cel ordonat, care face întotdeauna ce trebuie. Sau, mă rog... făcea ce trebuie... Se răsuci pe canapea. — Terminăm imediat. Şi conflictul cu Henning era din cauza asta? Că îl ajuta Elisabeth? — Cred că Henning se cam săturase. A bombănit mulţi ani, dar în ultimul timp parcă vorbea serios. Şi picătura care a umplut paharul a fost sâmbătă. lar Rickard ştie.

— OK. Mulţumesc, ne oprim aici. Dar o să trebuiască să mai vorbim. O să trimit un tehnician să-ți ia probe de pe mâini și ce mai trebuie. Apoi poți să te odihnești. — Nu pot să mă odihnesc, zise Louise uitându-se la mâinile însângerate. Sunt morți. Cum să mă odihnesc? Patrik nu știa ce să zică. Avea în faţa ochilor imaginea băieților morți în pijamalele lor frumos colorate. Îşi strânse pumnii. Nimeni nu putea să se odihnească până nu găseau făptașul. — Trebuia să mă luaţi și pe mine, spuse Paula supărată. Aveţi nevoie de mine. Starea de nervi i se amplificase pe drumul spre Skjăleră și, când îl văzuse pe Gösta, răbufnise. — Dar acum ești aici, îi răspunse el. Îi salută şi pe colegii veniţi de la Uddevalla cu câini de patrulare și câini de detectare a armelor. Le trebuia tot personalul posibil ca să poată controla în amănunt, chiar dacă insula era de fapt mică. In primul rând, căutau arma. Dar şi eventualele urme ale criminalului. — Bănuim că e cineva de aici, de pe insulă? întrebă Paula acoperindu-și ochii din cauza soarelui. O rază de soare începuse să străpungă norii care se împrăștiau. Deasupra lor era elicopterul cu sigla unui ziar. Markus Reberg e rapid, își zise Paula sec. I se întoarse stomacul pe dos de dispreţ. — Nu bănuim nimic încă, preciză Gösta. Acum îi audiem pe toţi ca martori, poţi să ne ajuţi cu asta. Tehnicienii au sosit și iau probe din

dormitor, apoi o să ia și din restul casei. Și trebuie să împărțim insula în secțiuni, ca să putem căuta mai ușor. Nu putem să presupunem că e cineva de aici, poate a venit cineva azi-noapte cu vreo barcă. Paula îi dădu dreptate. Încerca să nu se uite spre elicopter. Avea remușcări și parcă simţea un gol în stomac pentru că încă nu primise materialul promis de jurnalist. Nu știa ce să facă în cazul în care o păcălise şi ea îi dăduse informaţiile degeaba. Gösta făcu semn spre case. — Du-te în casa mare și întreabă-l pe Patrik sau pe Martin care dintre martori urmează. Am făcut o listă cu priorități. Eu mă duc acum să le dau undă verde la căutări. — Unde e Bertil? Paula se uită împrejur; Mellberg nu se vedea nicăieri. — Habar n-am. Sigur a găsit vreo scorbură unde să tragă un pui de somn. Probabil și-a dat seama, de îndată ce a venit aici, că e prea mult de muncă pentru gustul lui. Mă mir că încă nu s-a întors la secţie. — Ți-am mai zis, lasă-l în pace, ripostă Paula și fu întâmpinată de o privire mirată. Imediat îi păru rău că a vorbit. Nimeni din familie nu era încă pregătit. Stăteau împreună, fără să vorbească unul cu celălalt, fără să pomenească nimic despre ceea ce de fapt era imposibil să pomenești. Insă vedea în ochii lui Bertil aceeași îngrijorare ca a ei, și pentru asta îi ierta tot. Nu avea nicio îndoială cât de mult o iubea pe mama ei.

— E ceva ce ar trebui să știu? întrebă Gösta. Paula dădu din mâini. — E bine doar să-l lăsam în pace acum. Gösta nu prea era impresionat de explicație, dar nu mai insistă. Paula plecă în grabă către casa din mijloc. Nu mai auzise despre Skjäler până acum. Nu era genul de persoană căreia să-i placă plimbările cu barca prin arhipelag. Poate mergea o dată pe an și atunci abia aştepta să ajungă la mal. Nu se simţea în elementul ei pe apă. Nici nu era în stare să-și imagineze cum putea cineva să vrea să trăiască așa. Izolat, pe o insulă stearpă, de unde nu poți ajunge la mal decât cu barca. Claustrofobie. Ştia că mulți visau la așa ceva, iar casele din arhipelagul din Fjällbacka costau o avere. Deunăzi, un artist cumpărase o casă cu 16 milioane. O nebunie. Nu prea știa nimic nici despre familia Bauer. Nu avea nicio idee despre lumea asta literară și nu putea să spună numele vreunui câștigător de premiu August sau Nobel nici dacă de asta depindea viaţa ei. Citea doar în concediu, și atunci doar cărți ușoare, cărți polițiste, nimic ce familia Bauer ar fi numit literatură. Zgomotul elicopterului se estompă când ea intră pe ușa casei. Martin stătea de vorbă în hol cu Patrik și amândoi se înseninară când o văzură. — Ce bine că ai putut veni atât de repede! o întâmpină Patrik.

Trebuie să ne ajuţi să luăm declaraţii de la martori. — Ai văzut elicopterul? întrebă Martin arătând nervos spre tavan. Cine le-o fi spus? O să ne invadeze acum. Nimic nu mai e sfânt. Paula își cobori privirea în pământ, apoi își drese vocea și se uită la Patrik. — Cu cine vrei să vorbesc? — Am vorbit cu Louise, Henning și Elisabeth. Nu avem nimic concret până acum. O să stau eu de vorbă cu Rickard. Poţi să discuţţi tu cu Tilde, iar Martin cu Vivian? Sunt toţi în living. Paula se îndreptă spre livingul care se zărea din hol, în timp ce afară elicopterul zumzăia mai departe. Bărbatul din fața lui Patrik părea pe punctul să vomite. Celelalte camere erau ocupate, așa că propusese să meargă în dormitorul lui Henning și Elisabeth. Era foarte ciudat să stai să interoghezi un martor într-un pat, dar trebuiau să se folosească de spaţiul pe care îl aveau la dispoziţie. — Pot să deschid fereastra? Rickard era verde la față. Băiatul cel mic al familiei Bauer nu era încă foarte sigur pe picioare când se ridică să deschidă geamul. Apoi se cufundă în pat. — Încercăm să aflăm dacă a auzit sau a văzut cineva ceva, începu Patrik. Rickard își aranjă părul ciufulit, care părea și nespălat. — Nu pot să înțeleg cum de nu am auzit nimic. Am dormit în

camera de alături. Trebuia să ne fi trezit. Dar am băut ca dracii ieri, toţi am băut cam mult și, da... cel puţin eu, parcă am dormit somnul morții. Rickard se miră de propriile cuvinte. Se abținu să râgâie și se scărpină la ochi. Băutura de ieri nu doar se vedea, dar se și simţea după mirosul care-l lovi pe Patrik. — Poate au folosit un amortizor? sugeră Rickard. — Nu știm nimic încă, răspunse Patrik și se întrebă în sinea lui de câte ori repetase lucrul ăsta în ultimele ore. — Nu înţeleg cum de nu am auzit nimic, repetă Rickard. Dădu din cap, dar imediat regretă mișcarea făcută. — La ce oră v-aţi culcat? Şi v-aţi culcat în același timp? Tu și Tilde? — Da, ne-am culcat în același timp. Eu nu am putut să adorm la început și am crezut că o să ne distrăm puţin, dar nu mi s-a sculat. Nu am mai avut probleme de genul asta la băutură, dar cred că nu mai sunt așa de tânăr... Zâmbi în colţul gurii, dar zâmbetul îi dispăru rapid când își dădu seama cât de nepotrivit fusese comentariul. Patrik încercă să lase deoparte sentimentele, dar era greu. Ura oamenii de genul ăsta, iar discursul lui Rickard de sâmbătă încă îi răsuna în minte. Un mucos răsfățat, asta era descrierea cea mai bună, numai că Rickard era prea în vârstă ca să fie numit mucos. — Pe la ce oră? întrebă Patrik. Bretonul îi căzu în ochi, dar Rickard îl aruncă peste cap cu un gest lejer. — Chiar nu știu. Totul e în ceaţă. Dar tata și ceilalți au vrut să

vorbească ceva despre Blanche, așa că a trebuit să plecăm. Mama și tata le-au dat casa noastră lui Vivian, Ole şi Susanne, așa că noi am fost obligaţi să dormim în camera băieţilor, în casa lui Peter și Louise. Așa că, sincer vorbind, nu prea era altceva de făcut decât să ne culcăm. Tilde nu a fost deloc mulțumită, iar eu sigur o să am nevoie de cineva să-mi trosnească oasele spatelui ca să pot să mă pun pe picioare. Patrik își mușcă limba ca să nu spună ceva nepotrivit. Durerea de spate a lui Rickard îl lăsa rece. — Cum era relaţia cu fratele tău? întrebă el în cele din urmă. Expresia lui Rickard era lipsită de sentimente. Patrik încercă să găsească măcar o fărâmă de sentiment, dar singurul lucru pe care îl afișa Rickard era mahmureala. Incercă să-și spună că nu e bine să judece lumea. Durerea unui om putea să fie exprimată în multe feluri. Și un şoc putea chiar să întârzie starea de tristeţe, de durere. — Eram foarte diferiţi. Peter era cel deștept, cel responsabil. Pe mine mereu m-au considerat oaia neagră a familiei. — Şi tu cum te simţeai? — Era cam nedrept. Peter nu risca niciodată. Eu risc. Câteodată e bine, câteodată nu. Trebuie doar să ai puţină răbdare. Mama înţelege asta. Dar tata și Peter... Sunt înguști la minte. — Şi asta a dus la conflicte cu fratele tău? Afară elicopterul se apropie și vibraţiile zgâlțâiră fereastra. Dacă nu ar fi fost prinsă cu un cârlig, sigur ar fi zburat de tot.

— Nu știu dacă pot să le numesc conflicte, răspunse Rickard. Peter nu se certa niciodată. El doar te privea dezamăgit. Tata era mai nervos. Lui Patrik îi venea să îl scuture puţin. Era mult prea nonșalant. — Nu știu. Spre final parcă Peter avea mai mult tupeu. Se mai certa. Sigur din cauza lui Louise, care parcă nu are sentimente. Nu cred că-i place de mine, dar, asta e, nu poţi să le faci pe plac tuturor... Zâmbi către Patrik. — Nici nu înţeleg cum a făcut față la toate discuţiile despre Cecily din ultimul an. Peter avea o idee fixă să-l găsească pe cel care a omorât-o. — Care a omorât-o? întrebă Patrik. Nu a fost un accident de mașină? — Da, unv' care a fugit de la faţa locului. Un idiot, sigur beat, a dat peste ea când alerga. — Și zici că Peter încerca să găsească vinovatul? — Da, în primul an a fost paralizat de durere. Louise l-a pus pe picioare din nou. Și abia acum cred că a avut puterea să se gândească la asta. Știu că suna la poliţie în fiecare săptămână și cred că și angajase pe cineva să se ocupe. — l-auzi! Ştii dacă aflase ceva? — Habar n-am. Rickard arăta din ce în ce mai rău, în ciuda aerului curat de mare care intra prin fereastra deschisă. — Ştii cumva dacă avea cineva ceva împotriva fratelui tău? — Împotriva lui?

Rickard pufni în râs. — Nu. Cum ziceam, Peter și-a trăit viaţa în obscuritate. Evita conflictele, nu avea păreri ieșite din comun. Așa că nu. N-avea nimeni nimic împotriva lui. Înghiţi în sec şi zâmbetul îi pieri. — Trebuie să vomit. Putem să facem o pauză? — Bineînţeles. Îl urmări pe Rickard cu privirea când aceasta fugi către baie. Putea să fie chiar el criminalul? Se îndoia, dar nu puteai să știi niciodată. Erica ieși din lift și se îndreptă grăbită către bar. Se întinsese să se odihnească puțin și se trezise panicată cu cinci minute înainte de întâlnire. Frank ajunsese deja și o aștepta. Ştia cât de punctual era el. Bine, era foarte meticulos cu tot ceea făcea, lucru care era un atu pentru el. De multe ori îi dăduse niște detalii decisive, importante, cele care împlineau povestea ei şi o făceau să fie mai mult decât ceea ce citeai în ziar. Dar niciodată nu-l rugase să divulge mai mult decât putea. Dacă voia mai mult, trebuia să caute alte surse. — Scuză-mă, am adormit. Frank ridică paharul. — Nu-i nimic. Mi-am terminat programul de azi, așa că am comandat o bere. Tu o plătești. Era mai mult tipul de bancher decât stereotipul polițistului. Slab, cu un început de chelie și genul de ochelari purtaţi de birocraţi prin anii 1960.

Fusese persoana ei de contact mulţi ani, dar nici acum nu știa nimic despre viaţa lui personală. Se distra gândindu-se că ori încă locuia cu mama lui undeva la subsolul casei ei, ori că avea o viață dublă și trăia izolat, cu o cameră de tortură sexuală cu tapiţerie din piele. Bine, puteau să fie și ambele variante. — Ai văzut ştirile? întrebă el arătând spre telefon. — Nu. Erica nu se mai uitase de mult pe telefon. — Se întâmplă lucruri în Fjällbacka, o informă el sec, sorbind din bere. — Da, moartea lui Rolf Stenklo, replică ea nedumerită. Se uită după un ospătar. Voia să profite de zilele astea și să îmbine utilul cu plăcutul. Undeva acolo, în spatele barului, exista un pahar cu șampanie pe care era inscripționat numele ei. — Nu, nu, nu moartea lui Rolf. Masacrul de pe Skjälerö. — Ce? Despre ce vorbeşti? Mâna cu care Erica îi făcea semn barmanului împietri în aer. — Un masacru pe Skjälerö? Câte beri ai băut? Frank deschise un link pe mobil și îi arată articolul din Aftonbladet. Titlul cu litere negre parcă urla la ea. Crimă pe Skjăleră! Număr necunoscut de morți! Erica se străduia să înţeleagă. Işi scoase telefonul și deschise articolul. Era o transmisie în direct, o poză dintr-un elicopter care survola

insulița. Înţelese imediat tăcerea lui Patrik şi Louise. Doamne, Dumnezeule! Louise și copiii. O cuprinse ameţeala și privirea i se înceţoșă pentru câteva secunde. — Ce naiba faceţi voi acolo în provincie, de fapt? Parcă sunteți în Vestul Sălbatic, comentă Frank laconic. li făcu semn unui ospătar și se întoarse către Erica. — Ce voiai să bei? — Şampanie? zise ea cu o voce stinsă şi ospătarul dispăru imediat. Continuă să citească. Nu prea erau informaţii concrete, mai mult de umplutură. Era menţionată și uciderea lui Rolf și o groază de speculații. — Nu poate să fie o coincidenţă. Două întâmplări similare atât de apropiate în timp și oameni din același cerc, zise Frank, de parcă i-ar fi citit gândurile. — Nu... pare puţin probabil. Erica îi trimise un mesaj lui Patrik. Am văzut știrile. Sună când poți. — E vreo legătură între moartea lui Rolf și ce m-ai rugat să-ţi găsesc? Frank luă un pumn de alune din castronelul de lângă paharul cu bere. — Nu am nimic care să sugereze așa ceva, dar văduva lui Rolf zicea că el era tot mai acaparat de crima asta, a Lolei. Mai ales în ultimul timp. Însă oricum mi-a trezit și mie interesul. Şi m-am gândit să mă interesez puţin de Rolf și de Blanche, dacă tot sunt aici. Am tot auzit zvonuri că ar avea probleme. O crimă din trecut și problemele din ziua de azi pot duce la altă crimă.

— Eu am văzut motive mult mai nesemnificative pentru crimă, oftă Frank și mai luă o gură de bere. Ospătarul veni cu șampania Ericăi și Frank mai comandă o bere. — Odată, unul și-a omorât vecinul pentru că pisica lui făcuse pipi pe gardul lui. Ce oameni... — Mi-ai adus ceva? întrebă Erica, încercând din răsputeri să nu se uite la telefon întruna. Ştia că Patrik nu-i va răspunde ore bune, dar nu putea să se abţină. Simţi brusc cum canapeaua pe care stătea devenise prea moale, iar lumina de la lustra de sus, prea puternică. — Am găsit dosarul vechi. Polițistul responsabil a murit și încă nu am putut să iau legătura cu cineva care să-și mai aducă aminte ceva, așa că doar asta am. Îi întinse un dosar îngrijorător de subţire, pe care Erica îl luă şi-l puse pe masă. Deja băuse o jumătate de pahar de șampanie. Frank o urmărea în timp ce răsfoia hârtiile. Mormăia încet, așa cum făcea când citea câte ceva, şi din când în când mai ridica câte o sprânceană. — Tu ai auzit de cazul ăsta? întrebă ea în timp ce continua să răsfoiască. — Chiar nu. Ar fi trebuit. E foarte interesant. Și sunt o mulţime de semne de întrebare. Dar nu. Nu am auzit niciodată. Cred că a fost închis imediat. — De cine? se interesă ea ridicând privirea din hârtii. — Greu de zis, însă ordinul ăsta sigur a venit de undeva de sus.

Frank își goli paharul în grabă când veni ospătarul cu comanda. Apoi se uită la Erica neașteptat de grijuliu. — Eşti sigură de ce faci? În ce te bagi? — Habar n-am. Dar, după atâţia ani, cineva trebuie să afle ce s-a întâmplat cu Lola și fetița ei. Şi presupun că eu sunt aceea. — Ai grijă doar, zise Frank. — Am întotdeauna. Ceva din privirea lui îi spunea că deja știa că ea minte. Insula forfotea de polițiști care cercetau fiecare milimetru. Nu mai apăruse niciun alt elicopter, doar câteva ambarcaţiuni care acostaseră destul de aproape și erau pline cu fotografi care ţineau camere cu obiective enorme. — De ce e atât de mult interes? întrebă Farideh Mirza arătând spre ambarcațiuni. — N-ai auzit de familia Bauer? zise Patrik. — Nu, n-aș putea spune. — Elisabeth Bauer e moștenitoarea familiei Bauer, care are cea mai mare editură din Suedia, după Bonniers. Și soţul ei, Henning Bauer, e un autor recunoscut în toată lumea, care, din ce spune nevastă-mea, se pare că o să ia Premiul Nobel pentru Literatură. — Aha, n-am știut. Farideh nu era deloc impresionată. — Voi ce faceţi? întrebă Patrik și trase în piept aerul curat.

Avea nevoie de câteva minute de pauză și să se desprindă de durerea din casa mare, așa că profitase să vadă care era situaţia cu tehnicienii. Se întâlnise cu Farideh în fața casei lui Peter. — Suntem în curând gata cu dormitorul, medicul legist a fost aici, a luat probele necesare și acum pregătesc cadavrele pentru a fi ridicate, zise ea scurt, iar Peter înghiţi în sec. Numai gândul că niște copilași sunt băgați în saci negri pentru cadavre îi provoca o stare de rău și îi întorcea stomacul pe dos. — Ceva interesant? Farideh clătină din cap. Își dăduse jos gluga de la costumul de protecţie, scoțând la iveală părul brunet prins cu grijă într-o coadă de cal. — Am adunat și am documentat tot ce am putut și sper să aflam ceva după ce analizează LCS totul. Dar deocamdată nimic care să sară în ochi. — Vreo armă? — Nu în dormitor. — Vreo idee ce fel de armă e? — Nu pot să zic cu siguranță, dar dacă e să mă iau după glonţul înfipt în tăblia patului, e un pistol calibrul 7.65. — Deci o armă obișnuită. Sunt multe în Suedia. — Da, nu prea ne ajută. Dar când găsim pistolul, putem să vedem dacă glontul se potriveşte. Și oricum o să mai găsim gloanţe la autopsie, n-au ieşit toate din corpurile lor.

Patrik înghiți din nou în sec. — Continuăm cu dormitorul de alături, zise Farideh. E o pată mică de sânge pe tocul ușii. — Poate să fie de la asasin, când a plecat după crimă? — Da. Îşi puse din nou gluga pe cap. În spatele lor se deschise o ușă şi ieșiră doi tehnicieni care duceau un sac negru. Un sac mic. Lui Patrik i se făcu rău din nou. Îi dădură lacrimile de efortul de a nu vomita și se strădui să facă față. Dar când văzu al doilea sac mic, nu se mai putu abține. Abia reuși să ajungă la colțul casei, că stomacul i se întoarse pe dos. Un bărbat de pe o ambarcaţiune îl fotografia cu interes. — Trebuie să aibă legătură cu Rolf, zise Vivian. Se uita la Martin fără să clipească. Stăteau în sala de mese, la unul dintre capetele mesei lungi. — Nu știm în momentul de față. Martin luă o gură de ceai. Era bun, pusese trei linguriţe de miere în el ca să fie foarte dulce. Vivian nu se atinsese de ceaiul ei. — Dar nu poate să fie altceva. Să fie doar o coincidenţă că mai întâi e ucis Rolf și apoi Peter și băieţii? — Ai dreptate și o să investigăm. Dar în momentul ăsta, nu putem să ne concentrăm doar pe o teorie.

— S-a schimbat ceva în ultimul an, se vedea. Rolf era mai îngrijorat. Mai îngândurat. Și avea cumva legătură cu familia Bauer. Și cu Blanche. — Da, ai spus şi când am vorbit după... după ce s-a întâmplat cu Rolf. E ceva mai concret de-atât? Ceva care ar putea fi un motiv pentru crimele astea? Ori s-a comportat diferit? A zis ceva? Vivian dădu din cap. — Nu știu. Mi-e greu să spun mai exact. Era mai tăcut. Câteodată dispărea şi nu spunea unde pleacă. Parcă nu era el. Înainte, ne puneam de acord și făceam împreună planuri. Impărțeam totul. Până într-o zi, când nu am mai făcut nimic împreună. Uneori se îndepărta ca să vorbească la telefon, lucru pe care nu-l făcuse înainte. Niciodată nu am avut secrete unul față de celălalt. Tăcu. Părea foarte obosită și parcă îmbătrânise cu zece ani de când o văzuse ultima dată. — Despre ce erau convorbirile telefonice? Martin întoarse cana ca să-i poată vedea modelul floral. — Nu știu. Era frustrat. Am auzit doar câteva cuvinte. Rolf a zis ceva de Blanche și știu că am auzit numele lui Ole. Și al lui Henning. Și apoi era obsedat de expoziţia asta, care avea o altă temă decât cele care-l făcuseră cunoscut. Am avut impresia într-un fel că în ultimul timp începuse să trăiască în trecut. Vivian dădu din cap și luă o gură de ceai. — Eh, bat şi eu câmpii, dar parcă nu-l mai recunoșteam. Și picătura care a umplut paharul a fost când a refuzat să meargă la petrecerea lui Henning și Elisabeth. A fost...

Vivian dădu din umeri. — Da, şi încă un lucru. Primea plicuri prin poștă. Fără expeditor. Doar numele și adresa lui pe plic. Era să deschid unul odată. N-aveam obiceiul să ne deschidem corespondenţa unul altuia, dar l-am luat din greșeală și am început să-l deschid, fără să mă uit cui i era adresat. Și Rolf s-a înfuriat! Ceea ce nu se mai întâmplase. El nu era așa. — Nu ştii cine a trimis scrisoarea pe care era să o deschizi? Sau ce conţinea? Vivian clătină din cap. — N-am idee. — E posibil să mai fie în apartament? — Nu cred. N-am mai văzut-o după aceea. — OK, zise Martin cu speranţele zdrobite. Dar, dacă îți aduci aminte de ceva, sună-mă imediat. — O să te sun. Apropo, pot să plec acasă? — Nu putem să te reținem. — Mulţumesc. O să mai stau câteva zile în casa din Sălvik și apoi plec acasă. Și Rolf o să vină mai târziu. Tremură. — Înţeleg. Până pleci acum, poţi, te rog, să-mi povestești puţin despre ziua de ieri? — Nu prea e nimic de zis. Ceilalţi s-au culcat târziu, dar eu m-am retras devreme. Au fost atât de multe zilele astea... cu tot ce s-a-ntâmplat. De

mult nu am mai dormit atât de adânc ca azi-noapte. — Deci nu ai auzit nimic? Nu ai văzut nimic? — Nu, cred că m-am trezit pe la 8:30 și m-am dus în bucătăria din casa mare. Aveam gura uscată și nu aveam apă în cameră. Am luat puţină cafea și un sandvici, pe care l-am mâncat în picioare în bucătărie. Dar nu am observat nimic special atunci. Toţi dormeau, în afară de Henning și Elisabeth, cu care am vorbit puţin. Louise dormea pe canapea și pe altcineva n-am văzut. Nancy era în bucătărie, bineînţeles. — OK, mulţumesc. Martin închise agenda în care își luase notiţie. — Am terminat? — Da, deocamdată nu mai am întrebări. — Atunci mă duc să văd ce face Elisabeth, zise Vivian ridicându-se. În capul lui Martin se învârteau o grămadă de întrebări. Ce îl schimbase pe Rolf? La ce se tot gândea? Ceva îi spunea că o parte din răspunsuri le va găsi aici. Dar nu știa cum să le afle. — Aloo? Ce faceţi? Anna intră în casa Ericăi și a lui Patrik fără să bată la ușă. Niciun răspuns. Singurul zgomot pe care îl auzea era o bătaie ritmică. — Aloooo? O mută pe Flisan pe șoldul celălalt și își aruncă pantofii în hol. Zgomotul ritmic continuă. Nu era nimeni în bucătărie, nu era nimeni în living, nu era nimeni pe verandă. Se duse spre terasa din spatele casei, care dădea spre apă şi avea ușa deschisă.

— Bună, Anna! Maja veni în fugă și se agăţă de picioarele ei. Gemenii făcură și ei la fel, dar picioarele Annei nu puteau duce greutatea celor trei copii. O puse pe Flisan pe iarbă și se uită în jur. Kristina veni spre ea cu un zâmbet larg. — Vai, bună! Ce mă bucur că ai trecut pe la noi! Şi micuța Fia! — Flisan, o corectă Anna și o îmbrăţișă pe Kristina. O plăcea pe soacra Ericăi, dar așa, în doze mai mici. — Ce faceţi? întrebă ea uitându-se în colțul grădinii, unde își făcea de lucru soțul Kristinei, Gunnar, numit în familie și Meșterul Drege-Tot. Pe iarbă erau împrăștiate bucăţi de lemn și el era în genunchi, cu un aparat mare în mână. — Să nu ne pârăști, zise Kristina cu un zâmbet poznaș. Ne-am gândit să le facem o surpriză Ericăi și lui Patrik. Să facem niște îmbunătățiri. Muncesc mult, au și copiii mici și știm că nu e ușor să ai grijă de o casă aşa de mare. Bine, ei oricum nu au grijă. Dar au noroc că ne au pe noi, pensionarii! Avem tot timpul din lume să-i ajutăm puţin! Anna se uită sceptic la Kristina. Era sigură că Erica și Patrik nu vor nicio „îmbunătăţire“ în casă. Dar ştia că nu putea să o oprească pe Kristina când intra în priză. Nu voia să se bage; sora și cumnatul ei trebuiau să ducă războiul ăsta. — Şi ce faceţi? Anna aruncă un ochi către peluza unde Flisan se juca deja cu Maja și cu gemenii, apoi se îndreptă spre Gunnar. Meșterul Drege-Tot se uită bucuros la ea și îi făcu semn cu mâna; nu putea să

vorbească, pentru că ţinea nişte cuie în gură. — Doar o prelungire a terasei. M-am gândit să instalez un uscător de rufe acolo, să nu mai pună prosoapele peste tot vara, apoi Gunnar o să facă și niște lăzi pentru flori. Nu ai văzut așa ceva, zici că e deșertul Sahara aici, ce-or zice vecinii? Kristina arătă spre grădina care într-adevăr nu spunea nimic la capitolul flori. Anna se abţinu să nu râdă și zise linguşitor: — Da, Dumnezeule, ce-or zice vecinii? Cel mai bine ar fi să faceţi nişte lăzi foarte mari. Erica o să prindă gustul grădinăritului imediat ce va începe să planteze. Adevărul era că Erica nu putea să aibă grijă nici de un cactus mai mult de-o săptămână. Kristina bătu din palme bucuroasă. — Când găsești bucuria de a sădi plante, nu mai ai cale de întoarcere! — Adevăr grăiești! răspunse Anna serioasă, dar râzând cu lacrimi în sinea ei. Ştia că nu ar trebui să continue, dar nu se putea abţine. — Şi ce mai aveţi de gând să faceţi? Şi ce o să zică Patrik când o să vină acasă? Kristina deveni brusc serioasă. — Da, Patrik a sunat și a zis că rămâne să doarmă la secție cât e plecată Erica, au foarte mult de lucru cu tot ce s-a întâmplat zilele astea. Așa că

avem destul timp să le facem o surpriză frumoasă. Kristina se lumină la față din nou. — Am avut noroc și am găsit uși care se potrivesc exact pe dulapurile lor de la bucătărie, așa că nu mai pierdem timpul cu asta, doar le schimbăm pe cele pe care le au deja. Eu vopsesc și Gunnar se ocupă de tâmplărie. O să le fac roz-somon, cu o nuanţă de teracotă. Nu-i așa că e frumos? Şi Gunnar poate să facă o arcadă între bucătărie și living, ca să dea un aer mediteraneean. Am fost cu Gunnar în Positano astă-vară și am fost copleșiți de stilul și de arhitectura de acolo, așa că ne-am refăcut toată casa în stilul ăla. Trebuie să vii cu Dan la noi la masă să vedeţi. O să-ţi placă la nebunie perdelele mele cu lămâi. Știi ceva, cred că mi-a mai rămas niște material... — Bineînţeles, zise Anna mușcându-și limba. Teracotă. Arcadă ca la pizzerie. Ar fi trebuit să oprească nebunia asta, dar era mult prea amuzant. Apoi întrebă curioasă: — Ce a mai zis Patrik când a sunat? Am văzut știrile. Ce s-a întâmplat pe Skjäler6? Kristina dădu din cap. — Asta l-am întrebat și eu, dar n-a scos un cuvânt. Este îngrozitor, și așa, imediat după fotograf! Ai zice că locuim în Stockholm, nu în mica Fjällbacka! Dădu din cap.

Anna se uită spre terasă și se repezi afară când descoperi că gemenii, unindu-și forțele, o ridicaseră pe Flisan și încercau să fugă cu ea de Maja. — Băieți, băieţi, lăsaţi-o jos! Băieţii alergară și mai repede, râzând, dar picioarele lor erau scurte, așa că Anna îi ajunse din urmă și putu să-și recupereze cu grijă fata. Care fată era de fapt foarte fericită. — Mătușă Anna, sunt imposibili, zise Maja supărată, iar Anna pufni în râs și o mângâie pe Maja pe păr. — Sunt mici. Nu ca tine. Fată mare. — Şi noi suntem mari, ripostară băieţii supăraţi. Se uitară urât la Anna câteva secunde, dar apoi fugiră către Meșterul Drege-Tot, ca să-i admire opera de artă. Anna se aplecă spre Maja. — Pregătim o gustare? Maja încuviință bucuroasă. Anna o luă de mână după ce o puse pe Flisan pe șold și plecară împreună spre bucătărie. Bucătăria care în curând avea să fie rozsomon. Erica așează pe pat hârtiile din dosar, pagină cu pagină, în ordine.

Erau îngrijorător de puţine. O crimă, o femeie transsexuală și copilul ei ar fi trebuit să aibă parte de o anchetă mai serioasă. Chiar dacă acum se vorbește mai mult despre lumea asta și despre ura față de ea, ar fi trebuit totuși, chiar și în 1980, să fie mai mediatizată. Oricum, faptul că avea măcar hârtiile astea în față era o mină de aur. Era cam ameţită de la cele două pahare de șampanie pe care le băuse și acum încerca să se concentreze. Patrik încă nu răspunsese și ea dădu telefonul mai tare, să audă în caz că ar suna sau ar trimite mesaj. Citi mai întâi toate informaţiile din dosar, pentru a-și face o idee generală. Apoi luă pixul și începu să noteze lucrurile interesante de care avea nevoie mai târziu în căutările ei. Mai întâi notă numele anchetatorului responsabil și lângă el, decedat, în paranteză. Informaţia asta o avea de la Frank. Oricum numele lui poate îi era de ajutor mai târziu, poate găsea colegi de-ai lui sau alte persoane care știau ceva. Apoi notă numele real al Lolei. Faptul că pentru prima dată îi vedea numele scris pe o foaie o impresionă profund pe Erica. Lola nu-și dorise numele cu care se născuse. Ea era Lola. Nu Lars Christer Berggren, cum scria în acte. Erica își promise să folosească numele acela cât de puţin va putea. Să nu-l folosească nici măcar în gând. Notă și CNP-ul. Notă și numele fetiţei și CNP-ul ei. Julia Berggren. Avea şase ani când a murit. Citi raportul autopsiei. Erau indicate două cauze ale morții. Lola murise împușcată în cap de două ori. Fetița murise pentru că

inhalase fum. Lola nu avea fum în plămâni, deci era moartă când pornise incendiul, în timp ce fetiţa fusese ucisă de fumul din casă. Erau și câteva fotografii de la locul crimei, dar era greu să distingi ceva. Pe de o parte, calitatea pozelor era proastă și, pe de altă parte, apartamentul era atât de afectat și cadavrele atât de carbonizate, încât era greu să vezi ceva. Dar Erica își dădu seama din fotografii și din câteva informaţii din dosar că Lola fusese găsită pe jos în bucătărie, lângă aragaz, în timp ce fetița fusese găsită într-un cufăr mare, model american, în living. Arma nu fusese recuperată și Erica se tot gândea la diferite scenarii. Ceva îi spunea că felul în care fusese ucisă, împușcată în cap, dezvăluia un motiv personal. Îi era de ajutor să-și facă o imagine asupra cazului, ca să știe pe ce cale s-o apuce, chiar dacă putea oricând să revină și să-și reevalueze presupunerile. Se mai întâmplase să nu aibă dreptate. Câteodată lucrurile nu erau atât de evidente cum i se păreau ei. Continuă să noteze detaliile în agendă. Știa bine unde era apartamentul. Stătuse în apropiere când locuise în Stockholm și știa exact despre ce bloc era vorba. În schimb nu auzise niciodată că fusese vreun incendiu acolo. Câţiva vecini fuseseră audiaţi ca martori. Nimeni nu văzuse nimic, nu auzise nimic, dar Erica își notă totuși numele lor, poate își mai aduceau aminte ceva. Învățase de-a lungul timpului că oamenii aveau nenumărate motive să nu spună tot adevărul și să ascundă detalii, dar timpul îi făcea să se răzgândească. Un nume o făcu să tresară. Unul dintre martori fusese Rolf Stenklo. Fusese ultimul care

o văzuse pe Lola în viață. Fusese la o zi de naștere acasă la ea, dar și Lola, și fetița ei erau în viață când plecase el. Erica se ridică și se duse la fereastră. Vânzătorii din Hötorget începuseră să-și strângă tarabele și strigau în gura mare jumătate de preț la toate produsele. Nu era ciudat? Că Rolf fusese ultimul care o văzuse pe Lola în viață și acum, 40 de ani mai târziu, era el mort, după ce în ultimul an începuse să readucă la viață amintirea Lolei. Erica nu credea în coincidenţe. Lola și Rolf erau legaţi prin ceva. Mortile lor erau legate între ele. Trebuia doar să afle cum. Stockholm 1980 Era aproape ora închiderii și pe Lola o dureau picioarele, în pantofii ei cu toc. Fusese o seară liniștită la Alexas. Era seara dinainte de salariu, banii se terminaseră și nimeni nu-și mai permitea să cheltuie pe bere și cocktailuri. — Unde sunt ceilalți? întrebă ea când îl văzu pe Rolf venind spre bar. — Ce vrei să spui, că eu nu sunt de ajuns? Zâmbi, ca să-i arate că nu era supărat, iar ea își puse mâna pe mâna lui. Unghiile ei lungi, de un roz aprins, se reflectau în lumina neonului din spatele barului. — Întotdeauna eşti de ajuns. Întrebam doar. Voi sunteţi mereu împreună. Rolf atrăgea întotdeauna privirile tuturor, bărbați și femei. Era un aventurier. Un spirit liber. Putea să fie căpitanul de pe Kon-Tiki sau să escaladeze muntele Everest. Era genul Bond, cu ochi albaștri strălucitori şi cu un bronz perfect. Parcă locul lui ar fi fost într-un film de la Hollywood din anii 1940.

— Ne-am gândit inițial să venim toţi, dar se mai schimbă lucrurile. Peter a făcut otită, așa că Henning și Elisabeth au rămas acasă. Ole și Susanne s-au certat. Sigur poţi să ghicești de ce. De fiecare dată e același lucru. — Și Ester? Zâmbetul lui Rolf pieri. Se uită pierdut în paharul cu bere pe care tocmai îl comandase. A trecut o vreme până să-i răspundă, dar Lola aşteptă răbdătoare. Oricum nu mai avea alţi clienţi de care să se ocupe. — A pierdut sarcina ieri. — Of, Doamne, te rog să mă ierţi că am întrebat! Își puse instinctiv mâna pe a lui. Şi, fără să se uite la ea, puse şi Rolf cealaltă mână pe a ei şi o strânse călduros. Apoi îi dădu drumul și bău o gură mare de bere. — Ne-am obișnuit deja, e a opta oară. Dar Ester e supărată, bineînţeles. Și eu. Vine în seara asta sora ei și a vrut să scape de mine... Cuvintele lui se pierdură în zumzetul din club. — O să mai încercaţi? Lola luă o lavetă și începu să șteargă tejgheaua. — Nu știu. Ester cred că vrea. Dar e chestia asta că pendulăm mereu între speranţă și disperare. Oftă.

— Să fii bucuroasă că o ai pe Pytte. Chiar dacă situaţia e aşa cum e. — Da, sunt. Bucuroasă. Dar mi-aș fi dorit s-o poată vedea și maică-sa acum. — Înţeleg. Mie mi se pare că Ester și cu mine putem avea o viață bună și fără copii. Însă nu ştiu cum vede ea lucrurile. Ea n-are nicio pasiune, aşa cum am eu. Într-un fel, fotografiile mele sunt copiii mei, urmașii mei. Dar o iubesc pe Ester. Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să fie fericită. — Atunci las-o pe ea să hotărască. — Eşti înțeleaptă. Rolf mai luă o gură de bere, apoi puse hotărât paharul jos. — În seara asta nu sunt o companie plăcută. Mă duc acasă. — Barul se închide în curând, așa că o să plec și eu acasă. Ne vedem altă dată. — Te pup, zise el aruncându-i în zbor un pupic. Lola se apucă să facă curat. Nu erau multe de făcut, fusese o seară atât de liniștită, încât termină în câteva minute. Işi luă geanta, salută restul personalului și ieși pe ușa din spate. Era o seară caldă de vară, iar Lolei îi făcea plăcere să simtă aerul de iulie cum îi mângâie fața pe drum spre casă. Cerul nu se întuneca niciodată de tot în perioada asta a anului. Când era cel mai întunecat, era o lumină gri-lila, care oricum în seara asta parcă avea şi o nuanţă de roz.

lubea Stockholmul. Și, orice-ar fi fost, îi plăcea viaţa ei. Toată întristarea, toată durerea, tot ce fusese rău în trecut se scursese din ea în momentul în care se uitase în ochii lui Pytte, în ziua în care se născuse fetița. Totul devenise ușor. Chiar și ce era complicat. — Bună! Afară era un bărbat care fuma și o privi pe sub breton. Timid, dar parcă și cu un aer... misterios. Lola îi zâmbi. Fusese în club cu niște prieteni și comandaseră băuturi toată seara, iar ea îi simţise privirea. Nu era prima dată când venea la Alexas, dar era prima dată când o studia intens. Nu-i plăcuse cum o priviseră câțiva din gaşca lui, dar îi ignorase. Erau mulți ca ei și era mai bine să nu-i bage în seamă. — Bună! îl salută ea ducându-se spre el. Ai o ţigară și pentru mine? El zâmbi și îi întinse un pachet de Marlboro. — Nu mi-o aprinzi? Îi făcu cu ochiul şi clipi cu genele ei lungi. Nu avea de gând să continue cu flirtul, ea era deja îndrăgostită. Și era mult prea loială și corectă să facă ceva. Dar îi plăcea să fie curtată. Și el era drăguţ, ca un băieţel. Fără să-și ia privirea de la ea, îi aprinse el ţigara și apoi i-o dădu. Lola trase câteva fumuri și apoi ridică sprâncenele și-și mișcă senzual buzele. Bărbaţilor le plăcea la nebunie.

— Ești frumoasă, zise el. — Mulţumesc. Lola se mai apropie cu un pas. Oamenii ieșeau din club, veseli, în continuare cu chef de petrecere, pregătiţi să se ducă acasă sau să continue petrecerea la altcineva. Ea trebuia să se ducă în curând la Pytte. De îndată ce termina ţigara. Bărbatul o mângâie pe obraz. — Îmi dai numărul tău de telefon? — Poate. Chiar era drăguţ foc. Putea să-l mai lase o clipă să creadă că ar putea săi dea numărul ei de telefon. — Hei! Tobbe! Ce dracu' faci? Stai să o vrăjești pe aia? N-ajunge că ai cumpărat o grămadă de băuturi de la ea? Un glas tunător îi făcu pe amândoi să tresară. Bărbații cu care fusese el la masă ieșiră din club, iar de pe chipul lui dispăru orice aer copilăresc. Nu mai rămăsese decât spaimă. Şi încă ceva cu care Lola era obișnuită. Rușinea. Inainte să poată să reacționeze, pumnul lui îi zdrobi ceva în maxilar, iar ea căzu la pământ. Și toţi se îngrămădiră pe ea. O loviră cu pumnii, cu picioarele, o scuipară. Răcniră la ea.

Lola se întoarse pe o parte și încercă să se ghemuiască pentru a se proteja. Simţea asfaltul rece și zgrunţuros pe obraz și cu fiecare lovitură fața i se julea pe suprafața dură. — Al dracului avorton! Lola încercă să se ridice. Bărbaţii urlau și mai tare. Unul dintre ei avea ceva negru în privire, ceva ce recunoștea. Văzuse privirea asta de multe ori. Câteodată la cei pe care îi iubise, la cei care ea crezuse că o iubesc. — Ticălos nenorocit, poponarule! O loveau în piept. Următorul șut, de la cel care avea fața aia drăguță, o nimeri atât de tare în spate, încât își pierdu răsuflarea. Incercă să ţipe, dar nu putu să scoată niciun sunet. Vocile erau din ce în ce mai puternice. Oamenii treceau în grabă pe lângă ei, dar nu se opri nimeni să o ajute. Deja nu mai auzea ce spuneau. Loviturile erau atât de dese, încât nu mai putea să le distingă una de cealaltă. Lola văzu faţa lui Pytte înaintea ochilor. Pytte, care era acasă dormind în cămașa ei de noapte cu căluţi. Se resemnă cu gândul că nu mai avea să-și vadă fetiţa niciodată. Își pierduse vlaga, luptase prea mult timp și credea că e în siguranţă. Se minţise că putea să fie fericită. Se lipi de asfalt și simţi frigul în timp ce tresărea la fiecare lovitură. Apoi. O voce. O voce minunată, cunoscută. O voce care urlă atât de tare, că ajunse la Cer și o auziră îngerii. Pentru că nu o mai lovea nimeni.

Când se așeză lângă ea și o luă în braţe, Lola începu să plângă de fericire. — M-am oprit la o ţigară, altfel nu aș fi... Era vocea lui Rolf, care o legăna în braţe. Lola își ridică braţele cu greu și îl luă de gât. Până la urmă, era în siguranţă. Fusese o greșeală să vină cu ei. Cu trecerea anilor și influenţat de Rita, Bertil Mellberg devenise conștient de neajunsurile lui. Nu prea știa cât poate să schimbe. Era ce era și schimbarea nu era deloc ceva ușor pentru el. Bănuia că și colegii lui credeau că a plecat ca să scape de muncă. Și chiar ar fi putut fi adevărat. Dar nu acum. Nu putea să facă față morții azi, nu acum, când îi sufla în ceafă și îl amenința că îi va lua tot ce are mai de preţ. De-asta stătea acum pitit după case, înghețat de frig. Auzea în depărtare toate zgomotele, vocile, ușile care se închideau și se deschideau. Câţiva colegi din Uddevalla îl priviseră ciudat când dăduseră peste el în timp ce verificau zona. El îi ignorase, dându-se câțiva metri la o parte ca să-i lase să-și vadă de treabă. Când plecaseră de acolo, îi auzi cum șușoteau între ei. Nu-l interesa. Nimic nu mai avea importanţă, știa doar că, dacă va intra în casă, va fi față în față cu moartea și va trebui să facă față durerii altora, iar asta îl va distruge. De fapt, ar trebui să ia o barcă și să plece de acolo. Să părăsească insula. Dar membrele nu-l ascultau. Când se așeză, nu mai putu să

se ridice. Vedea toate ambarcaţiunile în jurul insulei, auzea jurnaliștii care făceau poze cu camerele lor foto enorme. Un elicopter survola deja insula de câteva ore. În apă era o singură plasă de homari, dată de gol de geamandura roșie de care era legată. Simţi granitul aspru cu mâinile reci. Avea să fie în același loc generaţie după generaţie. Era singurul care va persista. Bertil nu putea să rămână singur. Nu putea să trăiască fără Rita. Se cutremură și privi marea cenuşie, unde se întrezăreau la orizontul infinit câteva insulițe. În momentul acela se hotărî că dacă o va pierde pe Rita, atunci putea să-l ia marea. A Își 3 Răsuflă ușurat. Așa, nu trebuia să rămână singur, fără ea. Se ridică și scutură pantalonii. Spera să poată pleca imediat cu vreo barcă de salvare. Nu voia să mai rămână nicio secundă pe insula asta părăsită de Dumnezeu. Peste Skjăleră plutea moartea. — Gösta? Gösta Flygare? Gösta ieşise să ia o gură de aer după ce vorbise a doua oară cu Elisabeth Bauer; prima dată trebuise să facă o pauză, deoarece Elisabeth ameţise brusc în timpul discuţiei. Se întoarse și o văzu pe Farideh Mirza venind spre el dinspre casa de oaspeţi. Era agitată. — Am găsit ceva, îl anunţă ea. Pulsul lui Gösta crescu atât de mult, încât auzea bubuitul în urechi. Se grăbi spre casa mare și se uită după Patrik. Nu era în living, nu era în birou, nu era în dormitor. Deschise ușa de la bucătărie și îl văzu împreună cu menajera Nancy, care spăla cănile de cafea și linguriţele. — Patrik!

Ochii lui Patrik parcă străluciră la auzul tonului lui Gösta și se duse înspre el. — Da? — Avem o cămașă plină de sânge. — Oh! Unde? Gösta se uită la Nancy, care se oprise din spălat. — Vino! îl chemă el și ieșiră amândoi în hol. Se aplecară amândoi pentru a-și lua pantofii în picioare și Gösta îi șopti: — Cămașa lui Rickard era în coșul cu rufe murdare din baie, cu pete de sânge pe ea. — Oh, la naiba! exclamă Patrik clătinându-se. — Îl arestăm? întrebă Gösta. Patrik se gândi câteva secunde. — Sun imediat la procuror, răspunse el. Când ieși din casă, scoase telefonul mobil din buzunar. Când s-a întors, Gösta şi-a dat seama după expresia lui ce decizie luase procurorul. — Unde e Rickard? întrebă Gösta. Nu l-am văzut de ceva vreme. — La toaletă. Mahmur. Se uită la casa din stânga. — Vreau doar să verific ceva cu Farideh. Apoi îl arestăm. Barca e gata de plecare.

— Vin şi eu cu tine, zise Gösta. Patrik porni grăbit, iar colegul lui făcu tot posibilul să se ţină după el. Picioarele nu prea îl ascultau, deși jucase multe runde de golf astă-vară. Patrik ciocăni la ușă și vorbi încet cu un tehnician îmbrăcat în echipament de protecţie. După câteva minute ieși și Farideh. Se vedea că e obosită și stresată; orele de muncă concentrată lăsaseră urme. — Da, ai auzit, zise ea în timp ce își scotea gluga și mănușile de cauciuc. — Da, mi-a spus Gösta. Am vorbit cu procurorul și am permisiunea să-l arestez, dar vreau să-ți mai pun câteva întrebări înainte. Farideh își desfăcu părul negru și lung. Avea broboane de transpiraţie care străluceau la rădăcina părului și le șterse cu mâneca. — Suntem siguri că e cămașa lui Rickard? — Dacă ne uităm la firmă și la mărime, este o cămașă bărbătească și se potrivește cu descrierea cămășii pe care o purta Rickard Bauer. — Şi petele de sânge? Patrik se legăna pe picioare, iar Gösta asculta cu interes din spatele lui. Hedström ştia cum să-și facă treaba. Punea întotdeauna întrebări relevante. — În momentul ăsta, pot spune că se potrivesc cu petele de sânge care au ajuns pe cămașă în momentul în care persoana care o purta a împușcat victima de la o distanţă mică. Dar trebuie să se pronunţe laboratorul. Însă din experiența mea, asta e ipoteza corectă.

— OK, zise Patrik, apoi tăcu și după o vreme reluă ezitant: Singura chestie e că... Chiar așa neglijent să fie? Să pună o cămașă plină de sânge în coșul cu rufe? — Din ce spune el, era foarte beat aseară, răspunse Gösta. De-a lungul carierei lui, văzuse cât de neglijenţi pot fi oameni. Şi ştia că văzuse și colegul lui. Patrik încuviință. — Da, e adevărat. Îl arestăm. Şi trebuie să mai vorbim încă o dată cu Tilde. Doar au fost în aceeași cameră. * Erica își așează hainele pe patul de hotel. Era o provocare să se îmbrace elegant. Pe de o parte, toate hainele îi erau strâmte din cauza kilogramelor pe care le luase în ultima perioadă și, pe altă parte, nu știa cu ce să se îmbrace. Negru era bineînţeles o carte câștigătoare, dar oare trebuia să-și o bluză sau un tricou cu guler? Se hotărî să-și pună o bluză și o pereche de pantaloni cu elastic comod în talie. Apoi se aranjă repede în oglindă — puţină cremă, rimel și ruj. Mai mult de atât chiar nu putea. Se uită din nou la oră și la adresa din telefon. Expoziţia începuse la ora 19:00 și făcu socoteala că îi trebuie un sfert de oră să ajungă la adresa aflată aproape de Odenplan. Avusese noroc. Lenora, cea care expunea în seara asta la Blanche, era o veche cunoștință. Când Erica studia Literatura la Universitatea din Stockholm, Lenora studia Arta și drumurile lor se întâlniseră la barul universității. Câţiva ani fuseseră de nedespărțit, apoi viaţa le dusese pe

căi diferite. Dar Erica își aducea aminte cu drag de momentele în care ea și Lenora beau vin ieftin discutând despre viață și despre dragostea imposibilă. Se simţea puţin aiurea că nu-i spusese Lenorei adevăratul motiv care-o adusese la expoziție. Bucuria ei evidentă o împiedică să recunoască adevărul, dar de fapt chiar era curioasă să-i vadă creațiile. Când încă mai petreceau timp împreună, Lenora modela în lut și provoca de multe ori cu lucrările ei. Dacă era să creadă ce scria pe pagina de internet a clubului Blanche, Lenora continuase în aceeași direcție. Era descrisă ca o Judy Chicago postfeministă, care arată cu degetul în viteză spre obsesia neomaterialistă a scenei artistice. Erica nu pricepuse nimic din descrierea asta. Şi nu înțelegea nimic nici din recenzia din ziarul DN pe care o găsise când o căutase pe Lenora pe Google. Creaţia ei era descrisă ca fiind o fantezie postapocaliptică bine coregrafiată, care dă peste cap tot ceea ce crede scena artistică suedeză că știe despre neomaterialism și în același timp lovește în cea mai dureroasă rană a antropocenului. Credea că e o recenzie pozitivă, dar nu era foarte sigură. Se mai uită încă o dată în oglindă, își luă geanta și plecă. leşi din hotel și făcu stânga spre stația de taxiuri de pe Kungsgatan, unde de cele mai multe ori așteptau multe mașini. După ce-i spuse adresa șoferului, se cufundă în pernele banchetei și scoase telefonul să vadă dacă Patrik îi dăduse vreun semn. Nimic. Se uită la titlurile din ziare. Nimic nou, doar speculaţii.

Nimeni nu știa cine erau victimele, dar erau poze cu tehnicienii în costume albe cărând trei cadavre. Ce s-o fi întâmplat pe insulă? Erica se uită pe fereastră la clădirile pe lângă care treceau. Văzu coada lui Louise legănându-se în fața ei când mergeau la un powerwalk. Nu i se întâmplase nimic, nu? Se smulse din gânduri când taxiul opri și trebui să plătească. Totuși, se simţea ca în ceaţă. Văzu privirea mirată a șoferului în oglinda retrovizoare. Singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să afle eventualele secrete ale clubului Blanche. Își netezi pantalonii și ieși din mașină. Intrarea era discretă și scara ducea într-un spaţiu aflat la subsol, cu ziduri de cărămidă. O fată frumoasă, undeva la vreo 20 de ani, controlă lista de oaspeţi și o lăsă să intre cu o privire milostivă. Erica nu se simţea în largul ei. Era cât se poate de elegant și la ocazii de genul ăsta nu era invitată de obicei. Oameni îmbrăcați în general în haine negre vorbeau în surdină în jurul ei. Câţiva nu reușiră să-și ascundă mirarea când o văzură. Prin paharul de vin, Erica zări câțiva membri ai Academiei Suedeze, un cântăreț de operă cunoscut pe plan internaţional, mulţi politicieni și un văr de-al regelui. — Bună! Lenora ţipă de bucurie când o văzu pe Erica și îi sări de gât. Rămaseră îmbrăţișate mult timp. Erica își reaminti cum de multe ori își promisese să ţină legătura cu oamenii importanți din viaţa ei. Dar era

greu să păstreze relaţiile cu prietenii din Stockholm, când ea stătea în Fjällbacka și pe deasupra mai avea și serviciu și copii mici. Lenora era căsătorită, știa deja, dar ea și soţia ei nu aveau copii. Cel puţin din câte știa Erica. — Arată-mi ce ai făcut, zise Erica arătând cu degetul curioasă spre expoziția din spatele localului. Lenora îi arătă, cu ochii sclipind de bucurie, fiecare piesă în parte, explicându-i și gesticulând. Printre altele, era expusă o vulvă din ceramică, având un copac crescut între labii și un penis în erecţie care scuipa monede euro. Erica o urmă politicoasă și făcu tot ce îi stătu în puteri să fie la fel de entuziasmată ca ea. Dar îi era extrem de greu să înțeleagă arta asta. Nu avea nici cunoștințe și nici nu era în elementul ei. Dar nu era nicio îndoială că Lenora era talentată. — Putem să stăm de vorbă puţin mai târziu? întrebă Erica după ce se uită la toate obiectele expuse. Lenora ridică o sprânceană. — Ştiam eu că nu creaţiile mele în ceramică sunt cele care te interesează. O bufni râsul când văzu faţa Ericăi. — Deja am vorbit cu lumea vreo oră. Merit un pahar de vin la bar. — Ah, chiar speram că există un bar, răsuflă Erica ușurată. Lenora își scutură capul în așa fel încât coama de păr negru creț

parcă zbură. — Aici e Blanche. Clubul decadenţei. Normal că există un bar. Îşi făcură loc printre oamenii de cultură care socializau, până la un bar aflat în colț. O altă fată frumoasă, care semăna izbitor cu cea de la intrare, servea la bar. — Două pahare cu vin roșu, comandă Lenora fără să o întrebe pe Erica, pentru că știa deja ce-i place. Se așezară la bar cu paharele cu vin. — Văd că tot personalul arată într-un anumit fel, remarcă Erica gânditoare, arătând discret către frumuseţea din spatele barului. — Genul lui Ole. — Exact opusul lui Susanne, comentă Erica, iar pe Lenora o bufni râsul. — Da, am putea discuta mult pe tema asta. Totuși, nu înţeleg unde le găseşte. Parcă are undeva o fabrică numai a lui, unde face pe bandă fete blonde, cu picioare lungi, doar pentru Blanche. — Deci aventurile lui nu prea mai sunt un secret? Luă o gură din vinul roșu. Era foarte prost, dar asta se servea, așa că asta bea. Murmurul din jurul lor era plăcut. — Ce zic ceilalți coproprietari ai clubului? — De aventurile lui Ole? pufni Lenora. Așa face de foarte mulţi ani, deci nu cred că-i mai pasă cuiva. Blanche are mai multe apartamente și tot circulă zvonuri despre cum sunt folosite. Susanne se descurcă de minune să facă pe surda.

— Poate au o căsnicie deschisă? — Pe jumătate. Nimeni nu a auzit ceva despre Susanne și vreun alt bărbat. Ole e cel care are o căsnicie deschisă, nu ea. Şi nimeni nu înţelege de ce acceptă ea. — O căsătorie din interes? La Hollywood circulă multe zvonuri despre actori care s-au căsătorit doar pentru a-și ascunde homosexualitatea. Lenora își aranjă părul care strălucea nenatural de frumos în lumina magică a localului. — Chiar nu știu cui i-ar păsa dacă Susanne ar fi gay. Ca scriitoare, e mai degrabă un atu și o reclamă bună dacă ești lesbiană. Nu mai sunt vremurile Selmei Lagerlöf și ale lui Karin Boyes. Oricum, i-am văzut des împreună aici şi sunt convinsă că îl iubește. Poate prea mult. — Şi ceilalți? Henning și Elisabeth? Rolf? Ce părere ai despre ei? — Bănuiesc că Rolf e motivul pentru care îmi pui întrebările astea. S-a tot bârfit în legătură cu moartea lui și au fost chiar discuţii să amâne expoziția mea. Dar am auzit că ceilalți coproprietari au cerut ca activitatea să se desfășoare normal. Erica își dădu seama că Lenora nu văzuse știrile despre crimele de pe Skjäler6, dar preferă să nu spună nimic încă. Voia să se concentreze pe Rolf. — Şi ce se spune despre Rolf? Ce teorii sunt în legătură cu moartea lui? — Rolf era iubit. În ciuda felului său dur câteodată. El vedea oamenii. Nu-i păsa de averi sau de statut. — Dar celorlalţi le pasă?

— Da, aş spune că li se pare că sunt mai presus de oamenii de rând. Insă Rolf nu era așa. — Deci nu avea dușmani? Erica descoperi cu stupoare că vinul din pahar se terminase. Cam repede. Lenora îi luă paharul, se duse la bar și apoi veni înapoi cu el plin. — Ți-e dor de viaţa de adult? — Nu glumi, gemu Erica. Dar în curând copiii se fac mari. Trebuie doar să mai rezistăm puţin. Doar că acum am început să intru la menopauză. Nu credeam că o să se întâmple înainte să împlinesc 50 de ani. — Premenopauză, o căină Lenora. E neplăcut. Erica mai luă o gură de vin. Parcă acum era mai bun decât la primul pahar. — M-ai întrebat de dușmani, reluă Lenora. Din câte știu, Rolf nu avea dușmani. Ai lui Ole, în schimb, stau la coadă. Sunt alte vremuri acum. Bărbaţii nu mai pot să se comporte cum vor. Nu știu detalii, dar am auzit că au fost probleme între coproprietari. Louise a avut o perioadă groaznică.

Erica tresări. — Louise? — Da, a continuat să se ocupe de administrarea clubului și după ce a devenit asistenta lui Henning. Când s-a aflat că presa a început să sape în trecutul și istoria lui Blanche, a avut zile grele aici. Şi, sinceră să fiu, nu mă miră interesul presei. Vezi și tu cine vine aici. Şi prin Susanne există și o legătură cu Academia Suedeză. Nu poate să fie ceva mai delicios decât un scandal cu persoane din instituția cu care ne mândrim ca naţiune pe plan internaţional. — Adică Louise a lucrat la Blanche înainte să lucreze pentru Henning? întrebă Erica. Nu-și aducea aminte s-o fi auzit spunând vreodată ceva despre Blanche. Nu vorbea decât de rolul ei de mână dreaptă a lui Henning. — Da, aşa l-a cunoscut pe Peter. El lucra aici de când era căsătorit cu Cecily și după accident ea i-a fost alături. L-a sprijinit. Şi apoi l-a sprijinit și pe Henning. — Aha, OK. Niciodată nu m-am gândit să o întreb cum s-a cunoscut cu Peter. — Sunt o pereche frumoasă și Louise a fost minunată cu băieții. — Sunteţi prietene? — De fapt, sunt prietenă cu Peter. Am început să petrecem mai mult timp împreună după ce te-ai mutat tu. Dar, da, mă împac bine și cu Louise. Nu știu ce s-ar fi făcut familia Bauer fără ea. — Ne întâlnim și noi cu ei când vin în Fjällbacka.

Văzu în fața ochilor poza cu cei trei saci cu cadavre cărați de tehnicieni în costume de protecție albe. Parcă nu era corect să nu spună nimic. — Se pare că s-a mai întâmplat ceva, zise ea rar. Pe Skjälerö. Așa spun ziarele. Dar încă nu sunt detalii despre ce s-a întâmplat exact. Lenora trase adânc aer în piept. — Cum adică? Luă repede telefonul mobil și căută știrile. — Dumnezeule! Lenora se uita cu mână la gură la poza cu cei trei saci de cadavre. Erica nu scoase niciun cuvânt cât prietena ei citi articolul. Auzi în murmurul din jur cuvinte ca îngrozitor și teribil şi îşi dădu seama că zvonul se împrăștia acum și prin local. — Soțul meu sigur e acolo, adăugă Erica. Dar n-am reușit să vorbesc cu el până acum, așa că n-am niciun detaliu. Incercase să nu facă speculații în legătură cu cine era în sacii ăia, dar încă o dată văzu în fața ochilor chipul lui Louise și îi dădură lacrimile. — Nu poţi să mai încerci să dai de el? întrebă Lenora. Erica ezită, dar apoi scoase iar telefonul. Ştia că Patrik ținea la integritatea anchetei, însă îngrijorarea devenise parcă dureroasă și nu putea nici să înfrunte privirea Lenorei. Imi pare rău că te deranjez. Dar trebuie să știu. Cine a murit?

Trimise mesajul repede. Puse telefonul în faţa ei, uitându-se la punctele care îi arătau că Patrik scrie ceva. După câteva secunde, primi un mesaj. Aproape că rămase fără suflare când îl citi. Nu putea să priceapă ce scrie acolo. Nu putu să scoată niciun cuvânt și îi întinse telefonul Lenorei. Patrik se îndepărtă de case și privi marea fără să vadă de fapt priveliștea. Simţea oboseala venind în valuri. Era seară și ei erau pe insulă doar de pe la prânz, dar orele de concentrare intensă îl lăsaseră fără energie. Și totuși ştia că trebuie să mai reziste câteva ore. Colegii lui luaseră o pauză și așteptau în curtea dintre case. Avea nevoie de câteva secunde de liniște înainte să se întoarcă și să continue. Până să se întoarcă în casa mare, Patrik luă o gură de aer curat pentru a nu ştiu câta oară azi. Îi lăsă pe Paula şi pe Gösta afară, iar el şi Martin intrară. Nu prevedea că o să fie probleme, așa că nu era nevoie de toţi patru acolo. — Rickard. Tilde. Am dori să veniţi cu noi la secţia din Tanumshede. — La dracu'! De ce noi? Rickard se ridică rapid. și aranjă părul pe-o parte. Arăta în continuare mahmur și obosit, cu ochii roșii și broboane de sudoare pe frunte, deși în cameră era răcoare. Toţi ochii erau aţintiţi către el. Louise se ridică încet de pe canapeaua unde se odihnise. — Ce se întâmplă? întrebă ea somnoroasă.

Apoi își dădu singură seama și respiră adânc. Patrik înghiţi în sec. Incercă să nu se uite la Henning și Elisabeth, dar le simţea privirile. — Rickard, avem decizie de arestare pe numele tău, iar pe Tilde trebuie s-o audiem. Nu se mai auzeau decât vocile lor şi focul care trosnea în șemineu. Apoi Henning întrebă cu o furie reținută: — Ce înseamnă asta? Trebuie să fie o greşeală. Patrik strânse din dinţi. Nu i se întâmpla des în fața unei familii îndurerate și nu avea decât să amplifice tragedia pentru toţi cei implicați. Dar treaba lui era să afle adevărul și în momentul ăsta dovezile îl indicau pe Rickard. Erau dovezi. Dovezi clare. — Avem decizia procurorului. Trebuie să mergi cu noi, Rickard. Pe tine, Tilde, nu putem să te obligăm să ne însoțești, dar e în interesul tuturor să putem investiga totul, așa că ar fi bine să colaborezi cu noi. Elisabeth îi căută mâna lui Henning, cenușie la față. — Du-te cu ei! îl îndemnă ea repede pe Rickard. Du-te cu ei, ca să putem clarifica greșeala asta. — Îl sun pe avocat, zise Henning. Îi dădu drumul mâinii lui Elisabeth și se duse în birou. — Mamă, ăștia sunt doar polițiști proști de la ţară. O să se rezolve totul. Rickard își îndreptă umerii, dar Patrik observă o urmă de panică

în privirea lui. — Merg și eu, nu-l las pe Rickard singur. Tilde își luă geanta și ieși în hol. — Mă întorc în câteva ore, spuse Rickard și plecă după Tilde, își puse o pereche de pantofi și geaca, apoi dădu din mâini. — Aşa? Mergem sau nu? Patrik se uită la Martin. Mândria pe care o afișa Rickard acum era un avantaj pentru ei. Cu cât voia să arate mai mult că le e superior, cu atât era mai bine pentru ei. — O să vă pară rău, îi avertiză Rickard când închise ușa după el. Nu știți că avem cunoștințe sus-puse? O să ajungeţi să daţi amenzi în parcare la Jokkmokk când o să terminăm cu voi. Continuă să bălmăjească în timp ce se îndreptau spre barcă, iar Tilde alerga neliniștită după el. Alunecă pe tocurile înalte care nu erau deloc potrivite pe stâncile alea, dar Martin o prinse de braţ în ultima secundă. — Mulţumesc, îi spuse ea, iar Rickard se uită la ei nervos. — Fratele meu e mort. Şi nepoţii mei. Chiar nu putem să-i plângem în liniște? — Trebuie să ne facem treaba, îi explică Patrik. — Da, normal că așa sunt folosiţi banii noștri din impozite, mormăi Rickard în timp ce se urca în barcă. Tilde era chiar în spatele lor. — Nu-și face niciun serviciu așa, șopti Martin în spatele lui Patrik.

Paula și Gösta trebuiau să rămână pe insulă până terminau tehnicienii. Și, în plus, colegii din Uddevalla cercetau încă zona, așa că avea nevoie de oameni acolo. — Cretinul ăla cu elicopterul a plecat, remarcă Martin. Patrik mormăi. Încă se întreba cum de a reușit presa să afle atât de repede că s-a întâmplat ceva acolo. Dar avea o bănuială. Stockholm 1980 Lui Pytte îi plăcea să locuiască la casă și îi plăcea la Rolf și Ester. Vila gri din Enskede avea o grădină mare în spate, cu o grămadă de căpşune, rubarbă, morcovi şi mazăre. În fiecare după-amiază se ducea cu Ester în grădină și culegea într-un coș mare legume pentru cină. Nu știa că morcovii și roşiile pot fi atât de bune. Tatăl ei nu era prea încântat de legume și nu cumpăra des. Și, când cumpăra, nu aveau niciun gust. Cele care creșteau în grădina lui Ester și Rolf erau altfel. — Vrei tartă cu rubarbă în seara asta după masă? o întrebă Ester mângâindu-i părul. Pytte dădu din cap bucuroasă. Gustase tartă cu rubarbă prima dată la ei și fusese cel mai bun lucru pe care-l mâncase vreodată. li plăcea să mănânce și cozile de rubarbă, pe care punea zahăr. Numai gândul la gustul acrișor amestecat cu dulceaţa zahărului o făcea să o doară dinții. — Când vine tata acasă? întrebă ea întinzându-se după o căpșună mare și coaptă. Se prefăcu că nu era așa de important, deși era cel mai important lucru din lume. Și Ester, și Rolf se uitau cu tristeţe la ea de fiecare dată când le

punea întrebarea asta, așa că încerca să nu întrebe prea des. — Rolf a sunat și a zis că doctorul a decis că poate să vină acasă sâmbătă! — Câte zile mai sunt până sâmbătă? întrebă Pytte. Inima îi bătea cu putere. Îi era atât de dor de tatăl ei, încât nu știa cum dorul ăsta are loc în corpul ei micut. — Mai sunt patru zile. E OK? Să mai stai cu noi patru zile? Ester o privi cu blândeţe. Lui Pytte îi plăcea de ea. Îi plăcea și de Rolf. Erau buni. Bineînţeles, nu la fel de buni ca tatăl ei — nimeni nu era ca tatăl ei —, dar îi îndrăgea și îi plăcea să stea la casă cu grădină. — EOK. Ester se lumină la față. — Atunci trebuie să profităm cât stai aici. Trebuie să facem toate felurile de mâncare care îți plac. Începem în seara asta cu tartă cu rubarbă și mâine, îngheţată de vanilie cu căpşune. Și mâine la miculdejun poate vrei să încerci cremă de agrișe? Bunica mea m-a învăţat să fac şi se mănâncă cu lapte. — Cred că e bună, zise Pytte repetând încet. Cremă de aaaaagriiișeeee. Un cuvânt foarte amuzant. Și tot ce-i făcuse Ester fusese bun. Așa că sigur o să-i placă și crema de aaaaagriiiișeeee. O luă de mână, dar, spre surprinderea ei, Ester nu se bucură. In schimb, i se înlăcrimară ochii. Pytte luă căpșuna cea mai mare și i-o întinse. — la-o! E cea mai mare. E a ta.

Ester ezită. Apoi luă căpșuna. Şi zâmbi, iar Pytte o strânse mulțumită de mână. Nimeni nu putea să fie trist când avea o astfel de căpșună. Bucuria explodă în sufletul lui Pytte. Tatăl ei venea în curând acasă. Erica se opri la un magazin 7-Eleven, pentru că-i era brusc poftă de ceva dulce. Ai naibii hormoni, își băteau joc de ea. Mersese pe jos de la Blanche spre hotel. Vremea era plăcută și ea chiar fusese înțeleaptă că își luase pantofi comozi în loc de tocuri. Atmosfera la Blanche devenise sumbră după ce se răspândiseră veștile despre Skjälerö. Se făceau tot felul de speculaţii despre cine erau victimele și ce anume se întâmplase de fapt. Versiunea care prinsese cel mai bine era că Elisabeth și Henning fuseseră uciși de Rickard, care apoi s-a sinucis. Erica ştia adevărul. Și acum știa și Lenora. Dar jurase că nu va spune nimic până când poliţia nu va dezvălui presei numele victimelor. Patrik spusese foarte clar în mesaj că informaţia nu trebuie să se răspândească. Erica se uită prin fereastra magazinului 7-Eleven. Chiar trebuia să intre? Dar avea nevoie de ceva care să o distragă, trebuia să se uite la un film sau ceva de genul ăsta, ca să nu se mai gândească la ce se întâmplase pe insula familiei Bauer. Și, dacă se uita la un film, trebuia să aibă ceva dulce. Se duse ca teleghidată la raftul cu bomboane, de unde își luă o pungă cu Dumle, una cu bomboane gumate și una cu bomboane sărate cu gust de lemn-dulce. Când intră în cameră, Greta Garbo îi zâmbi din frumosul tablou albnegru. Se schimbă rapid în ceva mai comod și își făcu un coc în vârful capului. Voia să se culce devreme, ca să poată să rezolve cât mai multe a

doua zi, dar era încă devreme și mai spera că Patrik va avea puţin timp să o sune. Îşi făcu un bufet de bomboane pe pat şi începu să schimbe canalele la televizor. Într-un final, găsi o comedie cu Jennifer Aniston şi se aşează comod între perne. Dar tot îi era greu să se concentreze la film; se gândea numai la cei trei saci negri și la treburile ei din Stockholm. Nu avea niciun plan. Indiciile erau cam puţine și putea doar să-și urmeze intuiţia. De obicei, curiozitatea o făcea să meargă înainte. Ce voia să afle acum? Îşi luă agenda şi un pix și începu să scrie. În mijlocul foii din agendă scrise Rolf, apoi trase o linie. Lângă linie scrise Lola, 1980, Incendiu, Blanche, Zvonuri, Academia Suedeză, Expoziţie, Fotografii, Skjăleră, Peter, Masacru. Roase puţin capătul pixului înainte să ia câteva bomboane. În momentul acela sună telefonul. Era Patrik. Încercă să mestece repede, dar avea încă gura plină când răspunse la telefon. — Eşti beată? întrebă Patrik mirat. Erica râse. — Nu, nu, am dat iama în niște bomboane. Imediat redeveni serioasă. — Ce faceţi? Eşti bine? Se făcu liniște destul de mult timp, apoi Patrik oftă. — Este foarte, foarte greu. Pentru toţi. Sunt la secție acum, am... am arestat o persoană.

Erica reuși să înghită ultima bomboană, iar acum putea să vorbească normal. — Cine... ce poţi...? — Îţi povestesc mai multe mâine. Nu pot acum. Mai lucrez câteva ore şi apoi o să dorm aici, la secție. Mama știe, stă la noi cu copiii. Nu pot să-i văd acum. M-ar durea prea tare. — lubitule... Erica lăsă cuvintele să plutească în aer. — Ție cum îți merge? întrebă Patrik după o clipă de tăcere. — Vorbim mâine sau când poți tu. Fă ce trebuie, voiam doar să-ți aud vocea. Și să-ți spun noapte bună. — Ştiu, răspunse el și ea îl simţi prin telefon că zâmbește. Noapte bună, iubito! Te iubesc și pe tine, și pe copii. — Ştiu. Și noi te iubim. Noapte bună. Erica rămase o clipă cu telefonul în mână. Realiză apoi că nu înţelesese nimic din filmul de la televizor, dar nu conta. Era doar un fundal pentru gândurile ei. Işi luă din nou agenda ca să continue. Băgă mâna în punga cu bomboane și își dădu seama că deja se terminaseră. Mâncase totul în timp-record. Se strâmbă în sinea ei și mototoli zgomotos punga. Apoi încremeni. Deschise mâna încet și se uită la punga care își relua încet forma inițială.

Punga cu Dumle. În minte i se strecura încet o bănuială. Și, cu cât se întorcea mai mult în trecut, cu atât bănuiala începea să se transforme în certitudine. Se holbă la pungă. La naiba! — Vrei să-ți aştepţi avocatul? întrebă Patrik când se așeză în fața lui Rickard. Martin era în sala de-alături, cu Tilde; voiau să-i interogheze separat, ca să nu aibă posibilitatea de a vorbi între ei. — Jakobsson vine de la Stockholm. O să dureze și eu nu am nimic de ascuns. Rickard își puse picior peste picior și își aranjă părul. Patrik nu putu să nu remarce că era un gest pe care Rickard îl făcea des, dar nu-l cunoștea atât de bine încât să știe dacă era un semn de nervozitate sau doar un tic. — Povestește-mi din nou despre seara și noaptea de ieri. — Deja am vorbit despre asta, oftă Rickard. Patrik aşteptă. — OK, spuse în cele din urmă. Din nou deci. După cină, mama, tata și ceilalți au vrut să vorbească despre ceva. Cred că am băut foarte mult, pentru că am doar o amintire vagă că eu și Tilde ne-am dus să ne culcăm. Ne-au dat afară din casa noastră, așa că a trebuit să dormim în camera copiilor.

— Te-ai trezit în cursul nopții? Ai auzit ceva? Rickard clătină din cap. — Nu, am dormit bușteаn. M-am trezit când a început să țipe Louise... Își aranjă părul din nou. Acum îi stătea fix în sus. — S-a trezit și Tilde atunci sau era deja trează? — Atunci s-a trezit și ea. — OK... Patrik se gândi cum să continue. Voia cât mai multe detalii incriminatorii de la Rickard, înainte de a-i arăta ce găsiseră tehnicienii. — Zici că nu-ți aduci aminte exact cum ați ajuns în dormitor, dar știi dacă v-ați dezbrăcat înainte să vă culcați? — Eu m-am trezit în chiloți și Tilde era goală, așa că, da, cred că ne-am dezbrăcat. — Și v-ați pus hainele pe scaunul de la biroul din camera băieților? — Habar n-am. E totul în ceață. De obicei nu mă îmbăt așa, dar m-am luat cu Ole, cred. El poate să bea cu găleata. Și Tilde era și ea beată moartă. Dar înțelegi și tu că asta are legătură cu tot ce s-a întâmplat, cu moartea lui Rolf și tot... te afectează. — Da, așa e. Patrik notă ceva în agendă. Tot interogatoriul era înregistrat, dar notițele astea îl ajutau să-și țină gândurile în ordine.

— Când am vorbit ultima dată, ai zis că aveai o relaţie bună cu fratele tău, dar că existau nişte conflicte în familie din cauza situaţiei tale financiare. Poţi să-mi povesteşti ceva despre asta? Rickard pufni. — Nu înţeleg de ce e atât de important. Nu e nicio chestie. Am niște datorii, dar am și niște investiţii, așa că trebuie doar răbdare. Totul o să fie bine. O să am mai multe parale ca Peter! Rânji. Apoi îi pieri rânjetul. — La naiba, tot uit... Se aplecă și-și cuprinse fața între palme. Se șterse la ochi câteva secunde și apoi se uită la Patrik din nou. Ochii îi străluceau, dar Patrik nu știa dacă era din cauza lacrimilor sau pentru că era mahmur. — Nu înţeleg de ce pierdeţi timpul cu mine. De ce nu-l căutaţi pe cel care a făcut asta? Peter era pe cai mari în lumea financiară, sigur a descoperit el ceva aiurea. În afacerile astea mari sunt mulţi bandiți, sigur ăsta e motivul crimei. Sigur au venit pe insulă cu o barcă azinoapte, când dormeam noi. Își aranjă iar părul. Patrik bătu cu pixul în agendă, apoi rămase nemișcat. — Şi cum explici faptul că am găsit cămașa ta plină de sânge în coșul cu rufe? Rickard se holbă la el. Vru să-și aranjeze părul din nou, dar se opri. — Ce aţi găsit?

— Am găsit cămașa ta plină de sânge în coșul cu rufe, repetă Patrik rar. — În coşul cu rufe? Rickard înghiți zgomotos. — Da. Patrik tăcu. Un poliţist bun știe că tăcerea e cel mai de preţ aliat. Toţi oamenii au o nevoie interioară de a umple tăcerea. Chiar dacă e în dezavantajul lor. — E imposibil. Rickard dădu din cap. — A pus-o cineva acolo. Nu am împușcat pe nimeni. Nici măcar nu am ținut vreodată o armă în mână. Dădu din nou din cap. — Jur că vrea cineva să-mi însceneze totul. Cineva i-a împușcat îmbrăcat cu cămașa mea. Este... Dumnezeule, asta e o nebunie! Pe frunte îi apărură broboane de sudoare și Rickard se trase ușor de guler. — Apropo, ai zis... ai zis că era pe scaun... cămașa. — N-am zis că era pe scaun. Te-am întrebat dacă ţii minte să-ţi fi lăsat hainele pe scaun înainte de culcare. Pantalonii tăi erau acolo. Dar cămașa era în coșul cu rufe din baie. Plină de sânge.

— Nu poate să fie adevărat. Rickard tăcu. Se uită în jos și corpul îi tresări de câteva ori; în cele din urmă, ridică privirea spre Patrik. — Nu mai spun nimic până nu vine avocatul. Patrik se ridică dezamăgit. Pentru moment, conversaţia era încheiată. — Rickard l-a omorât pe Rolf? Cuvintele rostite de Vivian căzură ca niște bolovani în liniștea care se așternuse în living. Elisabeth întoarse privirea spre ea. Ce voia să spună femeia asta? — Nu, Rickard nu a omorât pe nimeni. Nici pe Rolf. Nici pe Peter. Nici pe băieţi. N-ar fi putut! N-ar putea! Nici să nu te gândești la așa ceva... Elisabeth se cufundă în canapea și nu-și putu opri lacrimile. Era un coșmar. Henning ieși din birou și se uită împrejur. — Ce se întâmplă? Staţi liniștiți, vă rog. Jakobsson vine de la Stockholm, Elisabeth. E deja în mașină. Asta e doar... e doar o neînțelegere. Elisabeth îl luă de mână și el se așeză pe canapea. Nu mai avea nicio putere. — Dar dacă e adevărat... Louise își drese vocea și zise apoi cu furie în glas: — Tu l-ai protejat întotdeauna, Elisabeth! Nu știi cum e Rickard!

Nici tu nu știi cum e, Henning! L-aţi răsfăţat. Este un răsfățat cu nasul pe sus și îl ura pe Peter! Elisabeth se încordă. Cuvintele lui Louise erau parcă o lovitură de bici. — Ce vrei să spui? Chiar crezi că Rickard și-a omorât propriul frate și nepoții? Eşti şocată, înțeleg, dar, Dumnezeule, îl cunoști pe Rickard! Nar fi putut niciodată să-i omoare! Şi de ce să-l omoare pe Rolf? Ce motiv ar fi avut? Își dădu seama indignată că i se piţigăiase vocea. Henning o luă în braţe, protector. — Suntem toţi îndureraţi, i se adresă el lui Louise. Nu ne ajută cu nimic să ne întoarcem unul împotriva celuilalt. Rickard și Peter mai aveau divergențe, așa cum au fraţii. Dar Rickard nu-l ura. — Henning are dreptate, Louise, interveni pe neașteptate Ole. Elisabeth se uită la el; uitase că era aici. — Îi ştiu pe Peter şi pe Rickard de când s-au născut, continuă el. Erau diferiţi, dar erau ca planetele în sistemul solar. Nu se deranjau unul pe celălalt. Susanne îl aprobă cu un gest din cap. — Aşa e, Louise. Au fost total diferiţi încă de la început, dar nu s-au urât niciodată. Nu înţeleg cum poţi să te gândești la așa ceva. E groaznic pentru Henning și Elisabeth. Apoi se întoarse către Vivian.

— Şi Rickard nu avea niciun motiv să-l omoare pe Rolf. E doar o coincidenţă îngrozitoare că lucrurile astea s-au întâmplat în același timp. Moartea lui Rolf e sigur o spargere care nu a ieșit cum trebuie. lar Peter și băieţii... Da, nu ştiu. E treaba poliţiei. Dar nimeni de aici nu a avut vreo dorinţă sau vreun motiv să le facă rău. Şi asta e valabil și pentru Rickard. Știi și tu, Louise. Ești doar supărată și șocată acum. Susanne o privi pe Louise, care nu se uită la ea. Vivian începu să plângă. — Vreau să mă duc acasă. Nu vreau să mai stau aici. Vocea ei pluti lent prin cameră. — Ne-au zis că putem pleca, zise Ole arătând spre polițiștii care încă erau afară. — Atunci vreau să iau o barcă până pe continent, zise Vivian. — Mergem și noi, anunţă Susanne. Luăm o cameră la hotel câteva nopți, în caz că poliția mai are întrebări. Apoi plecăm la Stockholm. Asta, dacă n-aveţi nevoie de noi aici. Elisabeth nu se uită la Susanne. Era evident că nu voia decât să plece de pe insulă. Pleacă atunci! ar fi vrut să urle la ea. — Nu e nicio problemă, răspunse ea. E Nancy aici. Și Louise. Suntem împreună. Și nu putem face nimic altceva acum. lar mâine vine avocatul nostru și Rickard poate să se întoarcă acasă. Trebuie să-l aducem acasă. Şi pe el, și pe Tilde. Trebuie să organizăm înmormântarea...

Elisabeth se mira singură de cât de distantă părea. — O să rezolvăm totul, iubito. Împreună. Ne ajută Louise cu tot. Henning o luă de mână. Ea încercă să ia putere de la el, dar mâna lui nu făcea decât s-o împovăreze. — Bineînţeles că-l ura pe Peter. Elisabeth se uită la Louise, care stătea pe canapea. Toţi cei din încăpere se întoarseră către ea, iar Louise îi privi în față. Apoi se aplecă şi scoase o tabletă din geantă, deschise o aplicaţie și întoarse ecranul spre ei. — Mesajele lui Peter vin și pe tabletă. Adineauri am văzut ce i-a trimis Rickard. Azi-noapte. Elisabeth nu putea să priceapă cuvintele de pe ecran, oricât se străduia. Louise se ridică. — Vin şi eu pe continent. Deja mi-am anunţat părinţii că vin. — Sper că nu te gândești... Henning rămăsese cu privirile la tabletă. — Sper că nu te gândești să le arăţi polițiștilor? — Deja le-am trimis, răspunse Louise scurt. Se îndreptă spre hol, dar se opri în fața lui Henning și Elisabeth. — V-am protejat destul și am plătit pentru asta. Ajunge acum. Se uită la Vivian, Susanne și Ole. — Mergeţi? l-am trimis mesaj omului cu barca să fie gata în 15

minute. Îşi luă geanta şi se îndreptă către ieşire. Elisabeth era cuprinsă de durere și nedumerire, dar nu putea să facă altceva decât să plângă în liniște. Marţi Patrik se trezi țipând îngrozit. Se ridică de pe micul pat pliant aflat în camera de odihnă din secţia de poliţie şi aruncă pătura de pe el. Îl sufoca. Văzu iar imaginile în faţa ochilor. Imagini care îl treziseră din somn. Imagini cu victimele de pe Skjäleră. Sângele. Ochii ficși care nu mai vedeau nimic. Dar în pat, în loc de Peter, Max și William Bauer, erau Maja, Noel și Anton. Era sângele lor. Ei erau cei care nu mai vedeau nimic. Patrik se ridică din pat ca să scape de coșmar și se duse în bucătărie să pună de cafea. Era o senzaţie ciudată să fii singur în clădirea poliţiei. Îşi luă o cană cu cafea și se așeză afară, pe scările din fața secției, la aer. Ventilaţia din secție nu era modernă, era de prin anii 1960 şi după o noapte petrecută acolo nu prea mai puteai să respiri. Și, în plus, coșmarul nu voia să-i dea drumul din ghearele lui. Traficul începuse să se mai întețească, dar încă nu era oră de vârf. Era frig, însă Patrik avea o geacă destul de groasă și luase și o pătură din bucătărie, ca să se așeze pe ea. În afară de perioada petrecută la Academia de Poliţie, locuise toată viața în Tanumshede și Fjällbacka. Uneori se gândea că ar fi trebuit să

mai vadă și alte locuri. Bineînţeles că fusese în străinătate, în concediu, dar nu trăise nimic palpitant. Nu că știa de ce i-ar fi trebuit așa ceva. Erica și copiii erau totul pentru el. Şi avea un serviciu unde trăia într-o lună cât alţii într-o viaţă. Şi bune, și rele. Ieri făcuse tot posibilul să-și șteargă din minte imaginile cu băieţii morți. Făcuse tot posibilul să se concentreze doar pe ce avea de făcut, cu cine avea de vorbit și ce întrebări să pună. Orice, numai să nu se gândească la Max și William Bauer. Și la tot sângele ăla. Dar în timpul nopţii nu mai putuse să evite. Se trezise de nenumărate ori, transpirat şi cu imaginea băieţilor în fața ochilor. Mai fusese implicat în cazuri de crimă cu copii morți și de fiecare dată se întrebase: Cum poți să mai trăieşti apoi? Cum mergi mai departe? Un fost coleg de clasă trecu prin faţa secţiei, îl văzu pe Patrik și îi făcu semn cu mâna. Asta îi plăcea la orașele astea ca Tanumshede și Fjällbacka. Toată lumea cunoștea pe toată lumea. Și asta îți dădea un fel de siguranţă. Întotdeauna era un vecin care a văzut ceva. Întotdeauna cineva recunoștea pe cineva. Toate convorbirile erau ceva de genul: Băiatul lui Bengt i-a furat bicicleta vecinului. Toţi se cunoșteau între ei. Realitatea cruntă era că în general infractorul era o rudă de-a victimei. Patrik auzise că nouă din zece crime erau comise de cineva apropiat victimei. Pe Skjăleră fuseseră doar familia Bauer și prietenii lor. Totuși, insula nu era o fortăreață, puteai să ajungi acolo cu o barcă și să acostezi noaptea fără să te vadă nimeni. Numai că-i era greu să găsească logica unui asemenea gest, iar statistica era tot de partea lui, de unde explicaţia logică ar fi fost că Rickard şi-a împușcat fratele și nepoții.

Poza trimisă de Louise, cu mesajul pe care Peter îl primise în noaptea crimei, era încă o piesă din puzzle. Urmau să-l audieze din nou pe Rickard când avea să ajungă și avocatul lui și îl vor întreba despre mesajul ăsta. Nu putea să aibă explicaţii pentru tot. Aerul rece îi pătrunse prin geacă, făcându-l să tresară. Imaginile de coșmar de azi-noapte reveniră, iar el luă câteva guri de cafea caldă, încălzindu-și mâinile pe cana fierbinte. Familia. Granița aceea firavă dintre ură și dragoste. Disfuncţionalitate și funcționalitate. Sentimente care se puteau transforma foarte ușor. Tragedia lui Henning și Elisabeth era atât de mare, încât nu-și putea închipui ce simțeau. Dintr-o lovitură, toată familia lor fusese distrusă. Sâmbătă făcuseră nunta de aur. Alături de fiii lor, nepoți și prieteni, au celebrat o viață lungă și plină de succes, viața lor ca pereche și ca familie. Două zile mai târziu, totul era bucăţi. Fiul cel mare mort, doi nepoți morți și fiul cel mic arestat pentru crimă. Nu era ceva obișnuit. Sigur a fost ceva care mocnise ani la rând, iar acum explodase și produsese o catastrofă. Dar ce? Cum? Poate nu vor ști niciodată. Multe secrete nu ieșeau niciodată la iveală. Şi după aproape 30 de ani încă se făceau speculații în legătură cu motivul pentru care își omorâseră părinții frații Menendez. Fusese doar pură lăcomie și indiferenţă față de doi părinţi care își iubeau copiii? Sau frustrare și furie după mulţi ani de abuzuri, inclusiv de natură sexuală? Nimeni nu va afla niciodată. Poate că adevărul era undeva la mijloc. Patrik văzuse sâmbătă ura lui Rickard față de Henning. Și ura din mesajul către Peter, pe care i-l trimisese Louise. Avea oare și Elisabeth vreo vină în toate acestea, pentru că nu reușise să-l înveţe pe Rickard că nu poate să primească tot ceea ce vrea?

Frigul începu să-și facă loc prin pătură și Patrik se ridică de pe scară. Într-o jumătate de oră veneau și ceilalți: îi chemase să rediscute cazul, în sala de conferinţe. La 11:00 venea avocatul lui Rickard, iar până atunci trebuiau să rezolve tot. Datele clare din dosar erau singurul drum către adevăr. Sau cât de aproape de adevăr puteau să ajungă. — Mi-e greu să mă obișnuiesc. Era dimineață devreme. Mette stătea lângă fereastră și se uita la grădina încă scăldată în întuneric, iar Martin nu putea să se sature uitându-se la silueta ei cu burta rotundă. Se duse lângă ea la fereastră și o luă în braţe, punându-i mâinile pe abdomen. Simţi câteva lovituri puternice care îi spuneau cât de activ este copilul. Nu putu să-și ascundă un zâmbet larg. — Cu ce ţi-e greu să te obișnuiești? întrebă el și o sărută. Mirosea frumos, a curat, a parfumul de pe raftul de sus din baie, al cărui nume nu și-l amintea niciodată. — Să trăiesc cu cineva care se duce la serviciu și care ori este rănit, ori nu mai vine acasă niciodată. — Of, Mette! oftă Martin și o strânse în braţe. Ai văzut și tu statisticile. Nu este ceva obișnuit ca polițiștii să fie răniţi în timpul serviciului. O întoarse cu fața spre el. — Ştiu. Dar statistica nu prea mă ajută acum. Numai gândul la bieţii băieți... cel care a făcut așa ceva sigur e un nebun și treaba ta e să-l găsești pe monstrul ăsta.

Martin scrâșni din dinţi când îl năpădiră amintirile de pe Skjăleră. Imaginile de pe insulă îl însoţiseră tot timpul și abia putuse să doarmă câteva ore. Mette avea dreptate. Numai un om fără sentimente putea împușca doi copii mici și pe tatăl lor în timp ce dormeau, lipsiţi de orice apărare. — Nu pot să vorbesc despre asta, răspunse el mângâind-o încă o dată pe burtă. Vreau să vorbim doar despre ce nume mai adăugăm pe listă pentru micuțul ăsta, ce fel de trandafiri o să plantăm pe alee și dacă e cazul să renovăm baia mică acum sau să mai așteptăm până crește copilul. — Ştii deja că o să renovăm acum baia mică, zâmbi Mette uitându-se la el cu subînţeles. Avea dreptate. Niciunul dintre ei nu avea răbdare să aștepte. Ei trebuiau să facă tot acum, sau de preferat ieri. Și Dumnezeu știa că avea suficiente proiecte pentru casa asta veche pe care Martin o moștenise în mod neașteptat de la Dagmar, o martoră într-o anchetă mai veche. Norocul era că nici el, nici Mette nu aveau nimic împotrivă să bage bani și timp în renovarea frumoasei case de la sfârșitul secolului. Mette chiar se îndrăgostise de ea, încă de prima dată când o invitase la cină acolo, iar ea rămase peste noapte la el. Martin răsuflă ușurat și-și simţi corpul relaxându-se lângă Mette. In casa asta fermecătoare locuiau copiii din căsătoriile lor precedente și în curând avea să vină și primul lor copil. Câteodată îi venea să se ciupească doar ca să înțeleagă ce noroc avusese; viaţa îi dăduse încă o șansă să fie fericit, fiind salvat din adâncurile întunecate în care se cufundase după moartea Piei. — Hai, pleacă! Du-te la treabă. Nu asculta hormonii de gravidă.

Mă descurc eu. Mette se ridică pe vârfuri ca să-l sărute. — Eşti sigură? — Sigură. Martin o sărută încă o dată și plecă spre mașină. Inainte să se urce la volan, mai aruncă o privire spre casă. Cadoul ăsta îi adusese mai mult decât sperase el vreodată. Încercă să păstreze în suflet sentimentul de mulțumire şi fericire în drum spre secția de poliție din Tanumshede. Avea nevoie de sentimente pozitive pentru a putea face față împreună cu colegii lui la ceea ce avea să urmeze. Erica rămăsese cu testul de sarcină în mână. Nu putuse să doarmă toată noaptea și căutase pe Google programul farmaciei de pe Drottninggatan. Fusese acolo la prima oră ca să-l cumpere. Se uitase la test aproape 20 de minute și oricum îl întorcea, rezultatul era același: pe ecranul mic apărea un mic plus. Doamne Dumnezeule! Crezuse că era premenopauză, când ea de fapt era gravidă. O cuprinse panica gândindu-se câte pahare de vin roșu băuse cu o seară înainte. Pe lângă cantitatea considerabilă pe care o consumase sâmbătă, la nunta de aura lui Henning și Elisabeth. Singura alinare era că citise undeva că fătul e într-un fel de sac, sacul vitelin sau ceva de genul ăsta, unde e protejat în primul trimestru, așa că nu ar trebui să fie afectat de consumul de alcool al mamei. Bine, asta putea să fie doar ceea ce spera ea. Până la urmă, aruncă testul și se spălă pe mâini cu apă și săpun.

Faţa din oglindă avea semne evidente de lipsă de somn. Nu doar gândul la o eventuală sarcină o ținuse trează. Vestea despre Peter și băieți o dăduse peste cap. Și nu putea să nu se gândească la Louise. O durea sufletul pentru ea, dar nu știa cum să o ajute să iasă din întunericul în care sigur se afla acum. Îi trimisese un mesaj înainte să se culce. Îl scrisese şi-l ştersese de nenumărate ori până când se hotărâse să-l trimită. Nu știa ce să-i scrie de fapt. Până la urmă, s-a mulţumit cu un mesaj scurt — Sunt aici pentru orice ai nevoie — și o inimioară. Era un mesaj cam sărăcăcios și mult prea scurt. Nu primise niciun răspuns, dar nici nu se aștepta să primească. Era cam neîndemânatică și parcă și fără echilibru când începu să se îmbrace. Nu știa dacă își închipuia sau chiar îi era greață și se întrebă în câte săptămâni să fi fost acum. Era nesigură, pentru că în ultima perioadă avusese o menstruaţie neregulată. Se așeză pe pat. Dacă era prea târziu ca să mai facă ceva? Asta, dacă nu voiau să-l păstreze. Puteau să mai aibă încă un copil? Acum? Gemenii erau încă mici, dar parcă ea și Patrik începuseră să vadă luminiţa de la capătul tunelului. Numai gândul că trebuie să înceapă iar cu scutece și nopţi nedormite o panica. Ca să nu mai vorbim de o sarcină cu complicaţii. Anxietatea era atât de puternică, încât abia putea să respire. Cel mai mult ar fi vrut să-l sune pe Patrik. Dar știa că nu era momentul potrivit. Și voia să-i spună când era lângă el, nu la telefon, așa că trebuia să aștepte până se întorcea acasă.

Își luă geaca și geanta şi ieși din cameră. Nu o ajuta cu nimic să stea să-și facă griji; oricum nu putea să facă nimic acum. Mai bine rezolva ce-și planificase pentru ziua de azi. Adresa era ușor de găsit. Făcu o plimbare, deși era soare cu dinţi, dar se încălzi repede de la mers. Peste tot titluri care parcă țipau la ea, Masacrul de pe Skjăleră, scria Expressen; Crimă în familie pe insulă, scria Aftonbladet. Erica se întreba ce face oare Patrik acum, cum se simte, cum fac faţă el și colegii lui. Parcă suferea pentru toți. Stătea în fața ușii de la intrarea în bloc și își dădu seama că nu se gândise dinainte cum să intre. Și nici măcar nu știa exact despre care apartament era vorba. Ştia că e la etajul cinci, dar sigur erau mai multe apartamente la etajul cinci. Se apropie de geamul ușii mari și grele de la intrare și se uită înăuntru, unde se vedea un panou mare cu numele locatarilor de la fiecare etaj. Notă toate numele de la etajul cinci și încercă să-i caute în lista de la interfon. Sună de câteva ori la primul nume, dar nu răspunse nimeni. Trecu la al doilea: Elofsson Å. După trei semnale, se auzi o voce gravă de bărbat. Erica vorbi în interfon cât de clar putu. — Bună, mă numesc Erica Falk şi aș vrea să vorbesc cu cineva care știe ce apartament a ars în 1980. O clipă se lăsă liniștea, apoi ușa se deschise.

Erica urcă cu liftul micuț și vechi până la etajul cinci. Apoi se uită la numele afișate pe uși, până îl găsi pe Elofsson. Sună și auzi imediat pași grăbiţi de partea cealaltă a ușii. Îi deschise un bărbat cam la 80 de ani, care se dădu deoparte ca să-i facă loc să intre. Era îmbrăcat frumos, cu cămașă, pantaloni și bretele și avea păr alb frumos și barbă. — Intră, intră! Am pus de cafea, zise el intrând într-o bucătărie mică, dar foarte luminoasă. Erica se uită curioasă în jur. Se întreba dacă ăsta fusese apartamentul Lolei, dar nu vedea niciun semn că ar fi fost renovat, atmosfera de la sfârșitul secolului era intactă, chiar dacă nu era tocmai în condiţii bune. Se așeză la masa din bucătărie și aşteptă răbdătoare ca bărbatul să toarne cafeaua în cănile frumoase și să le pună pe masă. — Din păcate, nu am cu ce să te servesc. Am diabet, explică el ridicând din umeri. — Nu e nicio problemă. Nici eu nu trebuie să mănânc dulciuri, zise Erica sorbind din cafea. — Ake mă cheamă, continuă bărbatul și se așeză greoi pe un scaun în fața ei, după care o cercetă atent. De ce te interesează Lola? — Ai cunoscut-o? întrebă Erica, devenind curioasă. Ceva în vocea bărbatului îi spunea că fuseseră apropiaţi. — Da, am cunoscut-o. Dar spune-mi, de ce te interesează Lola? Erica puse cana cu grijă pe farfurie.

— Un prieten bun mi-a povestit despre ea, despre moartea ei, și mă interesează. Scriu cărți. Despre crime. — Cărţi din alea de senzaţie? se interesă Ake. Ea clătină din cap. — Nu, nu cred că sunt de senzaţie. Totul a început cu pasiunea mea de a descoperi oamenii. Destinele lor. Și cum este posibil să fie ucis cineva. Încerc să evidenţiez persoanele din spatele titlurilor. — La Lola nu a fost niciun titlu, comentă Åke părând mulțumit de răspunsul ei. — Nu, şi mi se pare ciudat. Că s-a scris atât de puţin despre crimă. Mai ales că... Lola a fost ce a fost. — Lola a fost minunată, zise Åke cu ochii sclipind. Absolut minunată. Erica își scoase agenda din geantă. — Pot să notez? întrebă ea și primi un răspuns afirmativ. Eraţi apropiaţi? — Nu, mai beam câte o cafea împreună. Eu și iubita mea soție eram ocupați cu copiii adolescenţi, unul dintre ei o luase și pe căi greșite. Dar îmi plăcea să mai schimb o vorbă cu Lola, era ca o gură de aer proaspăt să vorbeşti cu cineva care nu avea aceeași viziune despre viață ca mine. — Şi fetița ei? — Micuța Pytte. O dulceaţă de fetiță. Era lumea ei. Și Lola era lumea lui Pytte. A fost o tragedie. Dar nu a ars doar apartamentul ei.

Erica se aplecă cu interes înspre el. — Nu? Povestește-mi. — A ars şi apartamentul babei ăleia nebune de Alm. Apoi a înnebunit și mai tare și n-a mai avut curaj să-l lase pe nepotul ei, Sigge, să vină să stea la ea. — El câţi ani avea? — Era cam de vârsta lui Pytte. Cred că aveau șase ani când a fost incendiul. Tocmai făcuseră o petrecere pentru ea. Toată gașca. — Care toată gaşca? — Nu-i cunoşteam. Îi salutam când îi întâlneam în scara blocului sau în lift. De cele mai multe ori, seara târziu. Eu stăteam de multe ori și aşteptam adolescenţi care nu veneau acasă, așa că îi auzeam târziu noaptea. — Ai auzit vreodată ceartă? Erau gălăgioși? — Nu, râsete și muzică. Singura dată când am auzit ceartă a fost în ziua când a ars apartamentul. A fost gălăgie mare. Erica se opri din scris. Ceartă în aceeași zi? — Ai auzit detalii? Ake clătină din cap. Se ridică să-i umple cana cu cafea, apoi se așează din nou greoi. — Pereţii sunt prea groși. N-am auzit niciun cuvânt. Mi s-a părut că aud o voce de bărbat și una de femeie. Dar au trecut mult prea mulţi ani deatunci. Am povestit poliției, însă nici nu cred că au notat și n-a părut nimeni interesat să afle ce s-a întâmplat. Erau alte vremuri.

Erica încuviință. Nu găsise niciun articol în ziare și poliției nu-i păsase. Când începuse să caute detalii despre Lola, știuse că pe-atunci erau tot felul de prejudecăţi, dar parcă tot o durea. — Ce daune au fost la apartament? De fapt, în ce apartament stătea? — Cum ieși de la mine, în stânga. A fost distrus total. E împărţit la fel ca atunci, dar în rest a fost complet refăcut. Ake se uită la ea. — Vrei să-l vezi? Am cheile. — Cum se face că ai cheile? — Ud florile familiei care stă aici când sunt plecaţi. Sunt în Dubai săptămâna asta. Vacanţa de toamnă. — Sigur, aş vrea să văd, zise Erica ridicându-se. Åke se ţinu de scaun și se ridică anevoios. — Să nu îmbătrânești. Dacă nu ai diabet, ai gută. În curând o să încep şi să uit. — Dar alternativa e mai rea. Åke zâmbi. — Da. Până nu mai e. Vino, nu trebuie să te încalți, mergem direct așa. Scoase o cheie dintr-un dulăpior de pe peretele de lângă ușă și o luă la stânga când ieși din apartament.

Pe ușă scria Sandén, şi Erica își dădu seama imediat că era o familie cu copii mici. Holul era plin de pantofi mici și mari, căciuli, trotinete, căști de protecţie. Era cam ca la ea acasă în hol. — E OK să intrăm? întrebă Erica uitându-se prin casă. Era parcă prea intim să intri în casa cuiva fără să ştie. — Sper că n-o să furi sau să spargi ceva, nu? Altfel, nu e nicio problemă că îți arăt casa. Acum nu e apartamentul lor. Acum e al Lolei. Åke arătă cu degetul în jur. — Exact așa era și atunci. Bucătăria la stânga, un dormitor cu debara în dreapta și sufrageria în față. Pytte avea un pat în living, dar Lola făcuse ca o cameră pentru fetiță acolo, în colț. Ake arătă spre camera mare și luminoasă. Se făcu liniște. Acolo găsiseră corpul micuț al lui Pytte. Erica simţi cum o cuprinde brusc greața, dar se abținu cât putu. Ake își drese vocea şi continuă să-i arate apartamentul. Bătu într-unul din pereți. — Aici era o ușă către bucătărie. Şi camera fetelor nu exista. Familia care stă acum aici a cumpărat și garsoniera de alături și au spart peretele ca să aibă mai mult spațiu. — Înţeleg ce ai vrut să spui când ai zis că au renovat total. Erica se uită împrejur. Apartamentul era mai modern decât al lui Ake și nu se mai vedea niciun detaliu de la sfârșitul secolului.

— L-au refăcut de la zero. Incendiul a distrus totul. Erica se îndreptă către bucătărie. Îşi adusese aminte că în dosarul anchetei scria că Lola fusese găsită pe jos, în faţa aragazului. Se așeză în genunchi chiar în locul acela, dar bucătăria era atât de nouă, încât era greu să-și imagineze scena. Se ridică și se duse în dormitor. Era luminos, aerisit și cu ferestre mari. Debaraua de alături era cât o cameră, și nu ca un dulap cu uși, așa cum crezuse ea. — Camera asta era ca... un butic. Ake arătă spre dormitor și debara. — Lola își pusese amprenta aici. O mulţime de haine frumoase, pantofi cu toc, parfumuri și bineînţeles perucile ei. — Cred că era minunat. Erica și-ar fi dorit să vadă camera atunci, când stătea aici Lola. Şi-ar fi dorit să o cunoască. — Ştii ceva despre viaţa ei de dinainte? Dinainte să fie Lola? Ţi-a povestit vreodată ceva? Åke ezită. — Pentru mine a fost doar Lola. Așa a vrut ea. Dar... Erica aşteptă tăcută. — Vezi tu, e foarte ciudat. Știu că nu mai e și că ar trebui să spun tot, pentru că ea e moartă, dar și fetița ei e moartă, iar singurul lucru pe care pot să-l fac e să te ajut să scoţi la lumină adevărul.

Pentru că presupun că asta vrei. Adevărul despre ceea ce s-a întâmplat cu ele. Dar în același timp mi-e greu... Ake își drese vocea şi până la urmă își luă avânt. — A venit o femeie care i se adresa cu „Lars“. Nu o mai văzusem înainte și n-am mai văzut-o nici după aceea. Dar Lola nu voia să o primească. Erau în hol, chiar în fața ușii când am venit eu cu liftul. Nu am vrut să ascult ce vorbesc, așa că am intrat la mine și am închis ușa. Dar și fără să aud prea multe detalii mi-am dat seama că Lola voia s-o facă să plece. Şi am auzit când femeia i-a spus Lars. Și... nu mi-a plăcut. Ştiam că ea vrea să fie Lola. Nu era Lars. Și mi se pare foarte ciudat să vorbesc despre Lars. Erica îl mângâie spontan pe Ake pe mână. — Hai că devin sentimental! Dar mi-a făcut plăcere să vorbesc din nou despre Lola. Şi de fetiță. Nu le-am uitat niciodată. Mi-ar plăcea să apuc să aflu cine le-a ucis. Până mor sau până o să-mi pierd mințile. — Nu pot să-ţi promit nimic. Dar o să fac tot posibilul. Și eu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Lola și fetiţa ei. Erica se mai uită o dată prin cameră. Şi o clipă i se păru că simte miros de parfum. Henning puse cana cu ceai pe masă și se uită la ecran. Elisabeth adormise în cele din urmă; reușise să plângă abia după ce trecuse șocul. Plânsese isteric și animalic, ca și cum inima avea să i se frângă. Ceea ce nu era deloc departe de realitate. Începuse după ce plecaseră Louise cu Vivian, Ole și Susanne și o ținuse așa toată noaptea, iar el nu reușise deloc să o consoleze.

Acum, dimineaţă, o convinsese să ia un somnifer. Era la fel de greu și pentru el; nu putea să suporte și durerea ei. Sentimentele lui erau închise undeva; parcă avea un urlet înțepenit în suflet. Cursorul pâlpâia pe ecran. Nu stătea la calculator pentru că ar fi putut să scrie ceva. Stătea acolo pentru că era un mediu familiar. Un chin familiar. Stătuse așa mii de ore până acum. Chinuit. Simţind anxietatea prin toți porii. Devenise într-un fel cămașa lui de oţel și, în timp, se obișnuise cu durerea. Acum încerca să folosească acest chin familiar pentru a putea face față noului chin, cel care îi provoca o durere atât de mare, încât îi venea să-și smulgă pielea de pe el. Dar pâlpâitul cursorului nu-i aducea nicio ușurare, ci doar anxietate. Nimic nu mai era important acum. Henning o auzi pe Nancy în bucătărie. Lăsase ușa de la birou deschisă, ca să scape de senzaţia de claustrofobie. Nu înţelegea ce se întâmplă, parcă pereţii veneau din ce în ce mai aproape de el. Se ridică și se duse la fereastră. Erau singuri pe insulă, el, Elisabeth și Nancy. Tilde voise să se întoarcă, îi sunase după interogatoriu, dar Elisabeth o refuzase. Îi spusese să stea la hotel și că îi plătesc ei camera. Totul se prăbușea. Toată viaţa clădită împreună cu grijă. Poate era karma. Multe dintre alegerile lor au fost bune pentru ei, dar poate au plătit alții. Poate chiar asta meritau. Suna telefonul. Sunase permanent toată dimineața. Presa, prieteni care se întrebau cum se simt, sunase și avocatul familiei.

Dar el respinse toate apelurile. Se așeză din nou în faţa laptopului, în speranţa că va găsi liniște în pagina goală de pe ecran. Toate paginile astea goale. Putea să găsească vreun răspuns acolo? Pagini goale. Închise laptopul şi luă telefonul ca să-l sune pe avocat. Mai avea un fiu. Doar atât mai avea. Mustrările de conștiință erau insuportabile. Paula pășea chinuit spre camera de conferință, întrebându-se ce sancțiune va primi. — Patrik? Vocea ei păru jalnică; parcă nici nu era vocea ei. Patrik scria ceva pe whiteboard, în timp ce Annika punea pe masă cafea și o farfurie cu prăjituri. — Da? răspunse el distrat, fără să se uite la ea. — Putem să vorbim puţin în biroul meu? — Bineînţeles, răspunse el punând markerul pe suportul de sub tablă. Când intrară în birou, ea cobori rușinată privirea. Nu putea să se uite în ochii lui Patrik. — Te-ai întrebat ieri cum de a reușit presa să vină atât de repede pe insulă? — Da? Vocea lui era aspră, iar ea se chinuia să ridice ochii pentru a-l privi. Când a ajuns acasă ieri, Johanna observase direct că e ceva în

neregulă, iar ea îi promisese că o să discute cu Patrik la prima oră. Dar era greu. — E vina mea. Am avut un moment de rătăcire și am făcut o prostie. Am negociat cu un jurnalist și... și am spus prea mult. Imi cer scuze, nu o să se mai întâmple. Și accept orice sancțiune.] se gâtui vocea și încercă să-și ascundă lacrimile. Ultimele zile fuseseră mult prea grele. — Calmează-te, calmează-te, povestește-mi liniștită, zise Patrik punând o mână pe umărul ei. Ea se abținu cât putu să nu se arunce în braţele lui; n-ar fi fost potrivit. — Ce informaţii ţi-a dat jurnalistul? întrebă el trăgând un scaun și așezându-se. Paula se așează în fața laptopului și apăsă pe taste de câteva ori. Apoi întoarse ecranul către el. — Ziarul Aftonbladet pregătește un articol consistent cu dezvăluiri despre Blanche. L-am primit azi-dimineață pe e-mail. Au o sursă care le dă tot felul de informaţii. Despre plăţi aiurea, e-mailuri dubioase, contracte dubioase. Tot. — Crezi că sursa e Rolf? întrebă Patrik gânditor în timp ce citea. — Îţi dai seama că ăsta ar fi un motiv să-l omoare! — Şi care e legătura cu moartea lui Peter și a băieţilor? Părea de fapt că Patrik gândește cu voce tare. Dar Paula avea răspunsul.

— Se pare că Louise era responsabilă pentru tot ce însemna administraţia la Blanche. În articol se spune că ea a făcut plăţi unor persoane care trebuiau să-și ţină gura, ea a făcut contractele de confidenţţialitate și așa mai departe. Şi Louise ar fi trebuit să fie în dormitor în noaptea aia. Peter și băieţii cred că au fost doar collateral damage. Patrik își luă privirea de la ecran și se uită la Paula. — Deci cineva care are legătură cu Blanche avea un motiv să-i amuţească pe Rolf și pe Louise? Sursa secretă a presei și cel care avea informaţii nocive? Nu e chiar de necrezut. Dar cine? Și ce legătură are Rickard? Avem dovezi că el i-a împușcat pe Peter și pe băieţi. A fost plătit? Sau are el interese proprii în Blanche? Paula primi o notificare pe telefon. Nu poate să fie adevărat, se gândi ea când citi. Apoi bufni în râs. Era un râs isteric și Patrik se uită îngrijorat la ea. Se opri din râs și începu să tușească. Apoi îi arătă telefonul lui Patrik. — Au publicat articolul. Deci mi-am vândut sufletul pentru o oră în plus cu un articol pe care toată lumea poate să-l citească acum... — Nu o să te cert, răspunse Patrik calm. Ştiu că înţelegi. Toţi am făcut greșeli și nu are sens să mai vorbim despre asta. Acum trebuie să vedem ce date avem, ce întrebări, ce speculaţii. Așa că, adunarea peste cinci minute. Şi până atunci, relaxează-te. Totul e OK. Paula simţi cum i se umplu ochii cu lacrimi de bucurie. Când plecă Patrik, îi trimise un mesaj mamei ei. Mă gândesc la tine. Vrei să-ți aduc ceva diseară? Stockholm 1980

Lola se uita îngrijorată în oglindă, dar se părea că toate rănile se vindecaseră. La spital nu voise să se uite în oglindă. Își luă fondul de ten şi începu să-l întindă pe față, un strat mai gros pe vânătăile încă vizibile. Nu putea să mai aștepte până treceau. Trebuia să lucreze ca să-și poată plăti chiria. — Te duci la muncă în seara asta? Pytte se furișă în spatele ei, luând-o în braţe. Lola se întoarse și-și îmbrăţișă fiica. — Tata trebuie să lucreze. Dacă nu, nu avem mâncare. — Nu mi-e foame. Nu trebuie să mănânc. Pytte își vâri fruntea în pieptul ei. Lola îi luă capul și o ţinu în așa fel încât să o poată privi în ochi. — A fost un accident. Nu am fost atentă când am traversat strada, am făcut o prostie. De acum înainte o să fac exact cum te-am învățat și pe tine. O să mă uit în stânga, apoi o să mă uit în dreapta și după aia mă uit iar în stânga. — Promiţi? Pytte suspină. Lola o ţinu strâns în braţe și răspunse serioasă: — Promit. Jur pe mama ta din cer! O să am grijă. Și o să am grijă și de tine. Se auzi soneria și tresăriră amândouă. Lola se strâmbă când se ridică de pe scaun; nu știa cât o să mai aibă dureri. Ș$chiopătă ușor când se duse spre ușă și realiză că va dura ceva timp până să poată

purta din nou pantofi cu toc. Când văzu cine e la ușă, dădu să o închidă direct. Dar până la urmă o deschise larg și se retrase un pas. — Am auzit ce s-a întâmplat, zise sora ei. Nu că povestești tu ceva. Se uita cu reproș la Lola. — De ce să-ți povestesc? întrebă Lola. — Nu poţi să continui așa, Lars, chiar nu înţelegi? E periculos. Ţipa şi avea un ton aspru. Lola abia se abținu să nu-și pună mâinile la urechi. Ura să i se spună Lars. Ura numele ăsta. Era numele unei persoane moarte. Al unei persoane pe care el o îngropase de mult. În spatele ei, Lola îl văzu pe vecinul lor Åke, care închidea uşa de la lift, uitându-se curios la ele. — Intră! o invită Lola fără nicio tragere de inimă. Chiar dacă nu voia să-și aducă sora înăuntru, dar era mai bine decât să împărtășească detaliile din viaţa ei cu alţii. — Pare curat, comentă soră-sa intrând în casă. Lola urâse toată viaţa stilul ăsta al surorii ei, care credea că toată lumea ea ei. — De ce să nu fie curat? Sora ei își aranjă rujul de pe buze. — Asta e Julia?

— 1 se spune Pytte, răspunse Lola luând-o pe fiica ei în braţe. — Unde a stat cât ai fost tu la spital? se interesă sora ei măsurând-o Pytte din cap până în picioare. — La niște prieteni, răspunse Lola scurt. Îi venea să urle doar pentru că sora ei era acolo, în casa ei. Nu fusese invitată. Îşi pierduse dreptul de a fi în viaţa Lolei cu mult timp înainte, la fel ca restul familiei ei. Părinţii lor muriseră, dar încă simţea amarul judecății lor. — Dar, Lars, cum să o lași pe fiica ta să stea la prieteni în loc să mă suni pe mine? Câţi ani are acum? Cinci? Tonul ei era la fel de aspru ca și al părinţilor lor, iar Lola se strâmbă din nou la auzul numelui. — Pe tata nu-l cheamă Lars, îl cheamă Lola, iar eu am aproape șase ani, răspunse Pytte încolăcindu-se de piciorul Lolei. Lola o ciufuli. Doamne, cât o iubea pe copila asta! — Nu înţeleg cum Direcţia pentru Protecţia Copilului permite... aşa ceva. Sora ei se uită prin apartament. Se uită la covorul roșu din living, la bibelourile din colecţia Lisa Larson de pe pervazul ferestrei și la perucile din dormitor. Inima Lolei începu să bată mai tare. O speria gândul că alegerea ei ar putea să fie motivul pentru care Pytte nu mai avea voie să stea cu ea.

— Ne descurcăm, replică ea făcând un pas înapoi împreună cu Pytte. — Până la urmă, tot o să pățești ceva, spuse sora ei parcă fără niciun sentiment în glas, în timp ce studia bucătăria. Mă rog. Știi unde sunt dacă ai nevoie. Dar sper că înţelegi că nebunia asta trebuie să înceteze. Se strâmbă când văzu unghiile de un roz aprins ale Lolei. — E cazul să pleci, zise Lola. — Da. Știu când nu sunt dorită. Se îndreptă spre ușă, însă se întoarse brusc spre Pytte. — Tatăl tău e încăpățânat. Și prost. Dar dacă vrei să mă suni vreodată, îți las aici numărul de telefon. Băgă o carte de vizită în ghiozdanul lui Pytte. — Pleacă! A Își J Când ușa se închise în urma ei, Lola se așează pe genunchi și îmbrățișă fiica șoptindu-i: — Nu o să ni se întâmple nimic. Niciodată. Suntem împreună. E tot ce avem nevoie. Fetiţa o îmbrăţișă la fel de strâns. Erau ele două împotriva lumii. Doar ele două. Era plin de lume la Ritorno de pe Odengatan, dar Erica găsise un loc, într-un colţ, unde putea să stea cu laptopul ei. Îi plăcea cofetăria asta, care funcționa de 60 de ani și care, datorită

decorului și prăjiturilor, îi dădea întotdeauna senzaţia că timpul s-a oprit în loc. Se îndreptă de spate discret și își scoase agenda ca să se uite la lista cu ce avea de făcut cât era la Stockholm. Trecuse mult timp de la moartea Lolei. Între timp, lumea ori murise, ori se mutase. Şi cei care mai erau acolo probabil nu-și aduceau aminte. Timpul era dușmanul unei anchete, știa asta deja. Primul lucru pe lista ei era să afle cum de Lola locuia singură cu fetița ei. Era ceva ieșit din comun ca mama lui Pytte să nu facă parte din viaţa lor și probabil că era și mai neobișnuit în anii 1980. Erica avea CNP-ul lui Pytte și putea să caute la evidența populaţiei și pe pagina de internet Ratsit să vadă cine erau părinții lui Pytte. Lars Berggren era trecut ca tată, asta știa. Dar numele mamei era Monica Sohlberg, decedată pe 30 august 1974, data de naștere a lui Pytte. Căută mai departe pe internet. Mama Monicăi era Birgitta Sohlberg și era încă în viață. Locuia în Stockholm, slavă Domnului. În Bagarmossen. Dacă lua un taxi, ajungea destul de repede acum, când traficul nu era aglomerat. Erica luă telefonul și se uită la numărul afișat pe ecran. Să sune mai întâi? Să o anunţe pentru ce se duce la ea? Băgă telefonul la loc în geantă și își strânse lucrurile. Câteodată era mai bine să surprindă lumea. Găsi repede un taxi și făcu 20 de minute până în Bagarmossen. Taxiul opri pe o stradă de lângă spitalul veterinar, iar Erica începu să caute scara cu pricina printre blocurile joase din anii 1950. Un bărbat

mai în vârstă ieși din bloc exact când se apropia ea, iar Erica se grăbi să intre în scară. Găsi numele femeii la avizierul negru cu litere albe din dreapta ușii de la intrare și constată că locuia la etajul doi. Urcă pe scări și se opri câteva secunde gâfâind înainte să sune la ușă. Pe ușă era atârnat un tablou de bun-venit cu Isus, ca o icoană. Erica ţinu pumnii ca Birgitta să fie acasă și răsuflă ușurată când auzi pași îndreptându-se spre ușă. O femeie în vârstă se uită la ea prin ușa crăpată, atât cât îi permitea lanţul. — Nu vreau nimic. Orice ai vinde. Și dacă ești de la Martorii lui lehova să știi că Hristos e în inima mea de mult. — Nu vând nimic, răspunse Erica încercând să nu zâmbească pentru că fusese confundată cu un Martor al lui lehova. Mă numesc Erica Falk. Aș vrea să vă întreb despre fiica dumneavoastră. — De Ingela? Ce vrei să întrebi de Ingela? se interesă femeia închizând ușa puțin. — Nu, nu Ingela. Monica. Birgitta rămase tăcută o clipă. Apoi închise ușa. Erica apucă să-și blesteme obrăznicia, când auzi lanţul, iar ușa se deschise larg. — Hai! Erica intră în hol după femeie. De peste tot o privea Isus. Tablouri, bibelouri din porțelan și ceramică. Cruci și citate din Biblie atârnate din loc în loc.

— Mergem în living. Viktor face lecţiile în bucătărie. — Viktor? — Da, nepotul meu, răspunse Birgitta cu bucurie în ochi. Stă la mine de mulți ani. Birgitta arătă spre o canapea înflorată cu o măsuţă de sticlă lângă ea, iar Erica se aşeză. Nu mai fusese niciodată într-o casă atât de curată. In comparaţie cu asta, casa ei era ca o fabrică de droguri. — Ce casă frumoasă ai! zise ea, fiind răsplătită cu un zâmbet. — Mulţumesc, foarte drăguţ din partea ta. Da, îmi place să ţin curat. Birgitta se așeză la celălalt capăt al canapelei. — De ce întrebi despre Monica? Nu mai e printre noi de mulţi ani. Erica îşi drese vocea. Întotdeauna avea emoţii când trebuia să-și prezinte cazul. Nu știa niciodată cum să facă să nu ofenseze pe cineva și de-a lungul anilor fusese și insultată, întâlnise şi oameni care făcuseră crize isterice, plângând. — Eu scriu cărți. Despre crime. Şi printr-o cunoștință am aflat de Lola și fiica ei. — Lola... zise Birgitta rar. De mult nu am mai auzit numele ăsta. Erica se hotărî să fie directă. — Din câte am înţeles, fiica dumneavoastră a fost mama fetiţei Lolei. Dar din datele de la evidența populaţiei reiese că a murit în ziua în care s-a născut fetița.

— Da, bietul suflet. Dumnezeu să o ierte! Birgitta atinse o față de masă pe care era scris De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu. — Citatul ăsta e din Evanghelia după Ioan. Tu l-ai primit pe Dumnezeu în inima ta? — Eu... eu nu sunt așa credincioasă. — Crezi în ceva? — Cred că mai am o credinţă din copilărie. Relaţia Ericăi cu Biserica era cam complicată. In Fjällbacka și în împrejurimi încă existau rămășițele unei religii care-i obliga pe oameni să trăiască permanent cu frică de furia lui Dumnezeu. — E bine. E bună și o credinţă din asta din copilărie. Birgitta tăcu, apoi se uită pe fereastră. — Vorbeam de Monica..., spuse Erica, încercând s-o readucă la subiect. Auzi zgomote din bucătărie și presupuse că era nepotul care își făcea lecţiile. Era mirată doar că Birgitta avea un nepot atât de mic, dar putea să fie şi un strănepot, parcă era mai logic așa. — Monica a fost sălbatică de mică, începu Birgitta. Niciodată nu făcea ce i se spunea. Dimpotrivă. Bine, amândouă fetele au moștenit asta de la tatăl lor. Şi tot ce a fost distructiv au moștenit de la mine. Erica se uită mirată la ea. Nu putea să o caracterizeze pe femeia din fața ei, cu fusta bine călcată și cămașă cu guler înalt, ca fiind distructivă. Birgitta parcă îi citi gândurile și îi zâmbi.

— Nevoia asta de acum de a avea ordine și curăţenie vine din haosul pe care l-am avut în tinereţe. Am fost într-o prăpastie până să-l găsesc pe Isus. Fetele mele au avut o copilărie groaznică. Tatăl lor a murit când erau mici, eu am rămas singură cu ele și eram prea tânără, proastă și sălbatică pentru responsabilitatea asta. N-ar fi trebuit să rămână la mine. Nu își luă privirea de la Erica. — Fetele mele s-au cam crescut singure, una pe cealaltă, și au văzut multe pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Monica era cea mare și pe ea a căzut tot greul. A trebuit să aibă grijă de ea, dar și de Ingela. Asta a fost. A început mai întâi cu băutura. Apoi cu drogurile. Apoi cu tot ce trebuia să facă pentru a-și putea întreține viciul. Spargeri. Prostituţie. lar eu eram cu ale mele și nu am putut să o ajut. Am încetat să mai beau la zece ani de la moartea ei. Și atunci şi ea, și fetița erau moarte. Mâna îi tremură pe fața de masă. — Aţi întâlnit-o vreodată pe Lola? Sau pe nepoata dumneavoastră? — Da, o dată. Lola a adus fata să mă cunoască. Într-un parc. Cred că fata avea vreun an atunci. Dar eu... eram atât de distrusă, încât a fost înțeleaptă și nu mi-a mai adus-o. — Ţi-a povestit ce s-a întâmplat? Cu Monica? — A murit la naștere. S-a întâmplat ceva și a sângerat până a murit. — Ţi-a zis Lola de cât timp erau împreună? — Nu, nu ştiu prea multe despre relaţia lor. Nici nu eram în stare să întreb atunci. Dar îmi aduc aminte că el... ea vreau să zic, a zis că erau suflete-pereche. Mi-a rămas în minte, mi s-a părut frumos.

Și m-am resemnat cu gândul că Monica a apucat să-și întâlnească sufletul-pereche până să plece la Dumnezeu. Erica ezită puţin, dar era mult prea curioasă pentru a nu întreba. — Dar care a fost... care a fost părerea ta despre Lola? Având în vedere faptul că... Se uită la toate crucile și bibelourile cu Isus și parcă deja îi era rușine că a întrebat așa ceva. Dar Birgitta nu părea că s-ar fi supărat. — Când am întâlnit-o pe Lola, încă nu-L acceptasem pe Dumnezeul meu salvator. Și oamenii din jurul meu nu erau cei mai buni. Așa că nu puteam eu să o judec. Mă gândesc că vrei să știi ce părere am avut despre... ea... după aceea. E o întrebare normală. Însă trebuie să înţelegi că Dumnezeul meu e un Dumnezeu iertător. Mi-a iertat toate păcatele. Și au fost multe. lar Dumnezeul din inima mea a creat toată lumea asta. Înseamnă că ne-a creat pe toţi exact așa cum vrea el să fim. Toţi avem un loc. Toţi avem un scop. Erica zâmbi. Ce frumos îl vedea femeia asta pe Dumnezeu! — Bunico? Un bărbat cam la 30 de ani stătea în ușă, cu o carte de colorat cu litere în mână. — Bunico, am scris banană! Zâmbi larg și arătă spre carte. Birgitta aplaudă încântată.

— Viktor! Ce deștept ești! — Sunt foarte deștept, zise Viktor mulțumit și se întoarse în bucătărie. Birgitta îl urmări cu privirea, după care se întoarse și văzu că Erica se uita la ea mirată. — Viktor e băiatul Ingelei și, cum vezi, are sindromul Down. Stă cu mine de mic, Ingela..., Ingela nu a făcut față. Dar el e bucuria vieţii mele. El și Isus. — Câţi ani are? se interesă Erica curioasă. — Are 33. Există persoane cu sindromul Down care pot merge la școală și la serviciu ca toată lumea, dar nu și Viktor, din păcate. Are probleme prea mari. Poate ar trebui să stea la o clinică specializată, dar își dorește mult să meargă la școală, așa că îi predau eu acasă. Zâmbi și ridurile din jurul ochilor se adânciră. — El e dovada că Dumnezeu a făcut omul după chipul și asemănarea Lui. Nu există om mai iubitor ca Viktor. E creat ca noi toţi, ceilalți. Erica înghiţi în sec. O impresiona dragostea asta nemărginită a Birgittei pentru nepotul ei. — Lola, da, reveni Birgitta la subiectul discuţiei lor. A fost un om bun, atât contează. În schimb, am fost puţin geloasă că avea picioare mai frumoase ca mine. Erica izbucni în râs.

— Da, am văzut o poză și era incredibil de frumoasă. — Stai puţin! Birgitta se ridică grăbită și ieşi din cameră; lipsi atât de mult, că Erica chiar începuse să se întrebe ce s-a întâmplat cu ea. Se întoarse cu o cutie neagră exact în momentul în care Erica voia să se ridice de pe canapea. — i le împrumut dacă promiţi că mi le aduci înapoi, zise ea. Mi le-a trimis Lola, cu puţin timp înainte să plece la Dumnezeu, împreună cu Pytte. Cred că a fost ca un fel de invitaţie în viața lor. Din păcate, nu a fost să fie. Erica deschise capacul ţinându-și respiraţia. Cutia era plină cu poze. Puțin îngălbenite și rupte pe la colțuri. Poze cu Lola, Monica și Pytte. Mâinile îi tremurau în timp ce se uita printre ele. — Mulţumesc, promit să am mare grijă de ele, zise ea ridicându-se. În drum spre ieşire, Erica se opri în uşa de la bucătărie. Viktor stătea la masă, foarte concentrat, cu limba în colțul gurii și cu un creion în mână. Scria cu greu cuvântul maimuţă sub un desen cu o maimuţă. Apoi, cu un zâmbet larg, ridică spre ele cartea. — Uite! Am scris maimuță. Birgitta îl sărută pe cap și-l îmbrăţișă cu drag. — Mulţumesc că am putut vorbi puţin despre Monica mea. Şi despre Lola. Sper să-l primeşti pe Dumnezeu în inima ta în viitor. Erica zâmbi. — Îl primesc oricând pe Dumnezeul pe care-l descrii tu.

Patrik era în fața tablei albe, pregătit să înceapă ședința. — Cum e cu Rickard? întrebă Mellberg dintr-un colţ al camerei. — Da, cu asta mă gândeam să începem. E în arest, dar nu l-am mai putut audia de ieri. Așteptăm să-i vină avocatul. — N-a recunoscut nimic? se interesă Mellberg, întinzându-se după o prăjitură de pe farfuria pe care o pusese pe masă Annika. Patrik clătină din cap. — Neagă tot. — Ți se pare că spune adevărul? întrebă Paula. Patrik ezită, încercând să-și aducă aminte ce anume simţise aseară. — Nu știu. E greu să mă pronunt în legătură cu Rickard. Parcă nimic nu e autentic la el. Bine, mai e și varianta că era atât de beat, încât nu-și mai amintește nimic. — Am luat probă de salivă de la el? întrebă Martin. — Nu, din păcate, răspunse Patrik. Arătă spre tabla pregătită înainte de şedinţă. În stânga erau numai poze din anchetă. Arătă spre una dintre ele, pe care o pusese acolo chiar înainte să înceapă ședința. — Aseară am primit-o de la Louise, soţia lui Peter. Este un mesaj pe care Rickard i l-a trimis lui Peter azi-noapte. Citi cu voce tare. — Du-te dracului, dobitocule!

— Scurt şi la obiect, remarcă Gösta sec. Numai eu cred că am rezolvat cazul? Chiar dacă nu am găsit arma, până acum avem cămașa cu sânge pe ea și un mesaj pe care Rickard i l-a trimis lui Peter în noaptea crimei. Mă rog, nu e o amenințare directă cu moartea, dar arată în orice caz că nu prea îl avea la inimă pe fratele său. La ce oră e trimis mesajul? — 3:15, răspunse Patrik. — Am primit vreo informaţie de la medicul legist în legătură cu ora morții? continuă Gösta. Patrik clătină din cap. — Încă nu. Aşteptăm analizele şi rezultatele expertizei tehnice şi pe ale celei criminalistice. Și încă le așteptăm și pe cele din ancheta morții lui Rolf. Ştiu că Farideh stă pe capul celor de la LCS. La cât de mediatizat e cazul ăsta, mă aştept să ne dea rezultatele destul de repede. — E bine dacă e așa, dar păcat că s-a ajuns la asta, comentă Gösta. Patrik nu l-a contrazis. Dar în momentul ăsta accepta că LCS avea priorităţi în funcţie de cât de mediatizat era cazul. Martin își îndreptă spatele. — Ce credem despre Rickard? L-a omorât și pe Rolf? E o teorie plauzibilă? Credibilă? — Până acum nu avem nimic care să-l lege pe Rickard de moartea lui Rolf, răspunse Patrik. Nu avea niciun motiv și nu avem până acum nicio altă dovadă care să-l incrimineze. Niciun martor din seara aceea nu l-a văzut la locul crimei. Bine, în altă ordine de idei, nu avem nimic care să indice clar nici că nu e Rickard.

Se uită la tablă. În partea stângă erau numai poze, în partea dreaptă nu era nimic. — Aş vrea să fiu avocatul diavolului și să ne uităm la rece la tot ce avem până acum. Fără să ne gândim direct că Rickard e vinovat. Începem cu moartea lui Rolf şi apoi trecem la Peter şi băieți. Sunteţi liberi să speculaţi orice, nicio părere nu e aiurea, nicio idee nu e proastă, nimic nu e irelevant, totul trebuie menţionat. Annika, notezi tu? — Da. Notez și înregistrez şi cu telefonul. Daţi-i drumul, scriu repede. Patrik se întoarse spre partea liberă a tablei și luă un marker. — Ştim că Rolf a murit în noaptea de sâmbătă spre duminică. Încă aşteptăm ora exactă de la medicul legist, dar era rece când a fost găsit, deci era mort de câteva ore bune. Arată cu degetul spre o fotografie cu cadavrul lui Rolf. — Din câte ştim, era la galerie să pregătească expoziţia pe care trebuia să o deschidă ieri, luni. Agățase niște suporturi în care pusese hârtiuțe cu titlul fotografiilor. În partea din spate a sălii erau şi fotografiile: 15 în total, în valoare de câteva milioane. Cineva a venit la galerie în timpul nopții și l-a împușcat în cap cu un pistol de cuie, care bănuim că se afla deja în incintă. Nicio amprentă pe pistol, cel mai probabil şterse, și nici vreo posibilitate să obținem ADN, dar tehnicienii au găsit niște fibre textile prinse de el. Le-au luat să le analizeze. Din păcate, deocamdată nu știm dacă erau deja acolo în momentul crimei sau dacă sunt de la Rolf ori poate de la criminal. Patrik scria cuvinte pe care le sublinia în timp ce vorbea.

— Scrie nepremeditat, interveni Martin arătând spre tablă. Faptul că ucigașul a folosit o armă care deja era la fața locului arată că nu a fost o crimă planificată. — De acord cu tine, spuse Patrik scriind cuvântul nepremeditat şi subliniindu-l. Se întoarse din nou către colegii lui. — Ne-am gândit să vorbim cu Vivian despre expoziţie și să o rugăm să se uite cu atenție la pozele pe care le-am găsit la galerie, poate ne dă vreo informaţie. Martin, nu-i așa că te-ai înţeles bine cu ea? Ai putea să te duci până la ea după ședință? Martin făcu semn că e OK. — Bine. la cu tine și videoclipul ăla pe care l-am filmat eu. Din Aftonbladet mai avem niște informații în legătură cu un eventual motiv. A avut careva dintre voi timp să citească articolul? Încuviinţară toți. — Bun. Informaţia asta trebuie cercetată cu atenţie. Cineva de la Blanche se pare că a transmis niște informaţii pe care conducerea le-ar fi vrut îngropate. Poate că sursa era Rolf și atunci avem un motiv pentru crimă. Dar încă nu știm dacă e așa, deci trebuie să ne păstrăm mintea deschisă și să nu ne blocăm la o singură teorie. — Dacă face ca un cal și arată ca un cal, atunci sigur e un cal, și nu o zebră, comentă Mellberg plictisit, încrucișându-și mâinile peste piept. — Nu cred că așa era proverbul... începu Martin, dar se opri după ce Annika îl privi amenințător. Niciodată nu aveai nimic de câștigat dacă te contraziceai cu Mellberg.

— În schimb... Patrik lovi cu markerul în palmă ca să-și sublinieze cuvintele. — În schimb, e posibil ca motivul din spatele crimei să aibă legătură și cu ce s-a întâmplat pe Skjăleră. Louise e arătată cu degetul în articolul ăsta și era foarte implicată în afacerile de la Blanche. Și ar fi trebuit să fie și ea în dormitor în noaptea aia. — OK, dar ce motiv legat de Blanche să fi avut Rickard ca să-i omoare mai întâi pe Rolf și apoi pe Louise? întrebă Gösta. Asta dacă mergem pe ipoteza că ea a fost cea vizată. Se întinse și luă o prăjitură. — Cred că ar trebui să vedem ce legături avea Rickard cu Blanche, spuse Patrik. A fost implicat în vreun fel? Din câte am înţeles din primul articol din seria care urmează, e vorba de o grămadă de gunoaie care acum ies la suprafață. Agresiuni de natură sexuală. Fete cărora le-a fost cumpărată tăcerea. Cazuri de dare de mită membrilor Academiei Suedeze pentru pariuri care erau făcute înainte de a se anunţa câștigătorii Premiului Nobel pentru Literatură. Bani care au dispărut din contabilitatea clubului Blanche. Şi lista e lungă. — Doamne Isuse Hristoase! exclamă Gösta. Lumea bună. Oricum și ei se cacă la fel ca noi ăștia, plebea. Mellberg izbucni în râs. — Bravo, Gösta! Bine zici, comentă el și ridică în semn de OK degetul plin de grăsime și cu resturi de prăjitură pe el.

— Deci eu nu înţeleg, interveni Martin. La cine se referă articolul din ziar? Avea o adâncitură între ochi, așa cum se întâmpla când era preocupat și nu pricepea despre ce e vorba. — Nu pot să spun că eu am priceput tot din încurcătura asta, răspunse Patrik. E ceva cu care trebuie să lucrăm ca să ne facem o idee clară. Dar, din câte am înţeles, în primul rând e acuzat Ole, că s-a folosit de poziţia sa pentru a folosi sexual fete tinere. — Şi ceilalți? Henning, Elisabeth şi Louise? — L-au acoperit. S-au folosit de bani, putere, servicii, orice pentru a închide gura femeilor abuzate. — Ce scârbos! exclamă Martin dezgustat. Nimeni nu-l contrazise. — Trebuie să verificăm și dacă e posibil ca Rickard să fi fost plătit ca să comită crimele astea, continuă Patrik, notând pe tablă. Mai mulţi au zis că are nevoie disperată de bani. Cu alte cuvinte, trebuie să îi scoatem extrasul de cont și să vedem dacă are depuneri mai mari în ultima perioadă. Patrik sublinie cuvintele extrasul de cont al lui Rickard. — Dar, şi să mă scuzaţi dacă mă repet, nu vreau să ne concentrăm doar asupra lui Rickard. Pare parcă mult prea ușor; trebuie să căutăm și alte variante. De exemplu, dacă e posibil să fi venit cineva în timpul nopții pe insulă. Și cred că trebuie să ne ocupăm și de posibilitatea ca în realitate Louise să fi fost cea vizată. Se uită la tablă și apoi se întoarse către colegii săi.

— Când am vorbit cu Rickard pe insulă, a zis ceva care nu-mi iese din cap. Mi-a povestit că Peter începuse să cerceteze moartea fostei sale soții, care a murit acum câţiva ani într-un accident. Rickard a spus că Peter angajase pe cineva să facă săpături. Asta e o chestie pe care aş vrea să o cercetăm. Scrise Soţia lui Peter, accident. — Mai are cineva ceva? Chiar, Martin, nu am vorbit despre interogatoriul cu Tilde de ieri. A spus ceva în legătură cu alibiul lui Rickard? Martin dădu din cap. — Nu, zice exact ce zice și el. Că s-au dus la culcare împreună. Că amândoi au băut mult. Şi că au dormit toată noaptea și s-au trezit dimineață, când a ţipat Louise în camera de lângă ei. — Deci nimic care să-l incrimineze pe Rickard? întrebă Patrik. Martin clătină din cap. — Nu, dar știm cum e cu un alibi de la cineva apropiat. Așa că mărturia ei e îndoielnică. În cel mai bun caz. — Da, ai dreptate. Ajunge pentru azi. Avem destule de făcut. Ţin legătura cu Farideh și vă anunţ când vin rezultatele de la autopsie și celelalte probe tehnice. Şi trebuie să continuăm să căutăm arma. O să vorbesc și cu Louise despre Blanche. Am înţeles că stă la părinţii ei acum. Paula, vii cu mine? Paula încuviință hotărâtă.

— Gösta, tu vezi ce e cu accidentul soţiei lui Peter. Martin, cum am zis, tu vorbești cu Vivian și încerci să afli cât mai multe despre expoziţie. Annika, te uiţi pe extrasul de cont al lui Rickard când vine de la procuror. Şi Mellberg... Patrik se uită la Bertil, care ridică mâinile. — Eu am treabă multă... cu o asemenea anchetă, sunt multe treburi administrative de făcut. Patrik răsuflă ușurat. Cel mai bine era ca Mellberg să stea în biroul lui și să tragă un pui de somn. — Atunci trecem la treabă, zise el uitându-se încă o dată la tablă. Se simţi o clipă copleșit de amploarea anchetei, patru crime în două zile. Şi îşi dădea seama că timpul nu era de partea lor. Era plăcut să fie în mașină singur pentru o clipă. Fără niciun coleg. Fără Tuva și Mette, se gândi Martin cu o doză de rușine. lubea viaţa de familie, dar câteodată își dorea să fie singur o clipă. O luă pe drumul de coastă către Fjällbacka, prin Grebbestad. Era mai lung, dar era minunat să vezi coasta toamna. Vara era imposibil să mergi cu mașina prin satele astea mici, pentru că era plin de turiști care mergeau pe mijlocul drumului; era cât se poate de enervant. Toamna și primăvara era liniște. Parcă toată coasta se relaxa și își arăta partea frumoasă. Era logic că satele astea nu puteau să trăiască fără turiști. Două luni pe vară întreţineau un an întreg tot satul. Dar, chiar și aşa, cei care locuiau acolo permanent simțeau că parcă sunt invadaţţi de lăcuste care stricau tot în jurul lor.

Încetini când se apropie de Sălvik. O sunase deja pe Vivian şi o anunţase că e pe drum. Ea nu avea mașină, așa că Martin putu să oprească pe locul de parcare de lângă casă. Vivian deschise ușa în momentul în care îl văzu coborând din mașină. — Intră! îl invită ea încet. Părea obosită, iar coada împletită îi atârna ciufulită și nepieptănată peste umărul stâng. — Vai, cum arăt! lartă-mă. Încă... încă nu am putut să pun lucrurile la punct. Ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Martin, încercă să-și curețe o pată de pe cămașă. — Imi cer scuze că năvălesc așa, se scuză el. Întotdeauna era greu să interoghezi un om care tocmai a pierdut pe cineva drag, dar de obicei tocmai persoanele acestea voiau ca poliţia săși facă treaba și să găsească vinovații. — Să ne așezăm pe terasă, îi propuse ea. Trecură prin casă spre terasă, unde se așezară în fotoliile de ratan. — Avem câteva lucruri pe care vrem să le lămurim, începu Martin. În primul rând, vreau să știu dacă ţi-ai mai adus aminte de ceva de când am vorbit ultima dată. În legătură cu Rolf sau ceva de pe Skjâleră. Vivian clătină din cap. — Nu. Dacă îmi aduceam aminte de ceva, vă contactam direct. n.. Va

— Facem tot ce putem. Dar care e senzaţia ta? Că are vreo legătură cu moartea lui Rolf sau e doar o coincidență groaznică? Vivian oftă. — Mi-e greu să cred că nu au legătură. Dar nu pot să spun în ce fel. Sau de ce. Toată lumea îl iubea pe Rolf. Așa cum toată lumea îl iubea pe Peter. Rickard e altfel, dar Peter era drăguţ și cald. — Crezi că Rickard ar fi fost capabil să facă așa ceva? — Peter și băieţii? Sau Rolf? Martin nu-i răspunse, ci doar se uită la ea. Vivian își strânse mâinile între genunchi. — Nu știu, răspunse ea. Nu am fost niciodată foarte apropiată de Rickard. Știu că lui Henning și lui Elisabeth nu prea le-a convenit chestia asta. Dar e aşa ceva... lui Rickard nu i s-a spus niciodată nu. Cel puţin de când îl cunosc eu. Şi Rolf mi-a povestit că așa a fost mereu. Și apropo, Rolf e nașul lui Rickard. — Am auzit. — Dar bineînţeles că nu a fost foarte implicat, a oftat Vivian. Cel puţin din câte știu eu. Poate era altfel când era mai mic Rickard, când Rolf era căsătorit cu Ester. Asta trebuie să o întrebi pe Elisabeth. Bine, dacă e ceva relevant. Dar în timpul căsniciei noastre nu prea au ţinut legătura. Se întâlneau prin intermediul lui Henning și Elisabeth. Nu aveau altfel de relație. Martin se uită la ea. Se uită la ochii ei obosiţi. Se gândi la cariera lui Rolf şi la cât de mult îl susținuse Vivian.

Se făcu liniște. Jos, în golf, trestia se legăna în bătaia vântului, iar în apă pluteau alge mari. Sigur au fost aduse la mal de furtună, se gândi Martin. Se scutură puţin pentru a putea reveni la discuţia cu Vivian. — Ai zis că tu nu te-ai implicat deloc în expoziţia lui Rolf din Fjällbacka. Spune-mi mai multe. — Inainte eram foarte implicată și lucram împreună, ca o echipă. Rolf era cel creativ, artistic, iar eu eram cu partea administrativă, partea practică. Cea plictisitoare, cum ar spune unii, dar mie chiar îmi plăcea. Mie mi-a făcut întotdeauna plăcere zona asta organizatorică și de structură. Nu te lăsa păcălit de faptul că par cu capul în nori. Îi zâmbi şi Martin îşi dădu seama din nou ce frumuseţe naturală avea. Nu făcuse nimic pentru a încerca să oprească timpul, nicio operaţie care să-i atenueze ridurile și să-i facă fața netedă. Laba gâștei de la ochi era dovada unei vieţi trăite, iar lui i se părea că era mult mai frumos decât tinereţea artificială care era acum la modă. — Dar nu şi de data asta? Vivian clătină din cap. — Rolf s-a schimbat în ultimul an. Parcă era absent. Nu puteam să mă înţeleg cu el, nu-mi răspundea la întrebări, uita lucruri, venea târziu acasă, mă repezea câteodată așa cum nu făcuse înainte. Aș zice că îl preocupa ceva. L-am și întrebat de câteva ori. Se enerva și țipa la mine să-l las în pace. Așa că l-am lăsat. Poate nu trebuia. Poate acum n-ar fi fost... Vocea i se stinse.

— Am făcut o filmare în galerie, zise Martin. Ai vrea să te uiţi la înregistrare? Vivian acceptă tremurând. Martin scoase telefonul mobil, în așa fel încât să poată vedea amândoi. Părul lui Vivian îi atinse mâna în momentul în care dădu drumul la film. Înregistrarea făcută de Patrik înfățișa galeria luminoasă cu tavan înalt. Vivian tresări când văzu corpul lui Rolf pe podea, iar Martin o luă de mână. Îi văzură și pe tehnicienii care lucrau în costumele lor albe şi apoi Patrik filmase pereţii pe care atârnau suporturile. — Suporturile lui Rolf, zise Vivian. Le folosea ca să mute fotografiile până când simţea el că se potrivesc. Înregistrarea continuă cu peretele din spate, unde erau frumos aranjate fotografiile, una lângă alta. Vivian îl apucă pe Martin de mână. — Nu m-a lăsat să le văd. Nu m-a lăsat să văd fotografiile pe care le alesese pentru expoziţie. Îşi tinu respiraţia uitându-se la ele. — Lola! ţipă ea. Martin opri înregistrarea. — O cunoşti pe femeia din fotografie? — Foarte bine. Chiar am vorbit cu Erica despre ea... soția șefului tău e încântătoare. Martin zâmbi. Vivian nu era prima persoană care credea că

Patrik e șef de secţie. Vivian arătă spre telefonul mobil. — Avem o copie a fotografiei acesteia acasă, în apartament. E o fotografie care îmi place foarte mult. Nevinovăţie se numește. — Ce ştii despre Lola? întrebă Martin. Vivian atinse poza Lolei de pe telefonul lui Martin. — A fost o femeie transsexuală. A fost ucisă la începutul anilor 1980. Cu mult înainte să-l cunosc eu pe Rolf. A murit împreună cu fetița ei într-un mod groaznic. — Au fost omorâte amândouă? Simţea cum îi creşte tensiunea. Asta să fi fost legătura? — Da, e un caz nerezolvat, așa că am vorbit cu Erica despre el, să scrie o carte despre moartea Lolei. Cred că a plecat deja la Stockholm să afle mai multe. Martin încuviință. Patrik îi spusese că Erica e la Stockholm ca să se documenteze pentru o carte. — Poţi să-mi mai spui ceva despre fotografiile astea? Martin porni înregistrarea din nou, iar Vivian suspină. — Se pare că urma să fie o expoziţie despre Lola și despre oamenii din jurul ei. Și despre clubul Alexas, unde lucra Lola. Se împrietenise cu ea acolo, era un club foarte popular pe vremea aceea în Stockholm. Mereu zicea despre ea că era cea mai înțeleaptă persoană pe care o întâlnise

vreodată și că sufletele lor se împrieteniseră după doar trei băuturi. A fost singura dată când l-am auzit pe Rolf vorbind despre suflet. Vivian zâmbi. — Deci nu s-au cunoscut prin intermediul meseriei lui Rolf, ca fotograf? — Nu, nu, deși știu că a făcut poze și personalului și oamenilor care veneau la Alexas. Printre care și Lola. Dar prietenia lor nu s-a bazat pe fotografie. Rolf a zis odată că lui îi plăcea înțelepciunea ei, iar ei îi plăcea bunătatea lui. Ea nu avusese parte de multă bunătate în viaţa ei. — Se pare că sunt 15 fotografii, zise Martin revenind la înregistrare. — Da, cred că numărul se potriveşte cu numărul de suporturi de pe pereţi. Poţi să...? Martin derulă înregistrarea înapoi. Numără suporturile de pe pereţi. 15. — Stai! zise Vivian brusc, iar Martin tresări. Dă puţin înapoi. Martin derulă din nou. — Acolo! Vezi? Martin se uită la ecranul telefonului. Pe o hârtie erau două titluri. — Aşa făcea Rolf câteodată, când voia să pună două fotografii care aveau legătură între ele, explică Vivian încet. Martin se uită mai bine.

— Se pare că titlul uneia e Nevinovăţie. Şi e portretul Lolei. Dar nu pot să văd... — Vinovăţie. Vinovăţie se numește cealaltă fotografie. — Ştii ce fotografie e asta? Vivian clătină din cap. — Nu, sunt sigură că nu e niciuna dintre fotografiile pe care le-am văzut în înregistrarea asta. Dar dacă erau 16 nume pe perete... — Atunci lipsește o fotografie. Crezi că putem afla despre care e vorba? Avem vreun negativ? — Negativ? Nu se mai developează pozele așa de ceva vreme. Toate pozele sunt pe un hard-disk, la care nu am avut acces niciodată. Cel mai probabil e în studioul lui Rolf din Stockholm, dar plec acasă în câteva zile și pot să mă uit. Martin băgă telefonul mobil înapoi în buzunar. — Mulţumesc, zise el ridicându-se. Ţi-aș fi recunoscător dacă ai putea. Afară vântul continua să biciuie trestiile. Și ideea vinovăției atârna greu în aer. — Intraţi, intraţi! Mama Louisei Bauer, Lussan, le deschise ușa lui Patrik și Paulei, cu o privire puţin stresată. Patrik se gândi că era îngrijorată să nu vadă vecinii că venise poliția. Casa în care stăteau Lussan și Pierre era în apropierea vechiului hotel Badis, unde imobilele erau destul de apropiate unul de celălalt și totul

era la vedere, cu toate că majoritatea erau nelocuite în perioada asta a anului. Priveliștea către mare era foarte căutată de investitorii cu bani. — Se zice că o să facă apartamente acolo, zise Lussan arătând către Badis. Investiţia făcută într-un hotel cu spa cu câţiva ani înainte nu fusese profitabilă, iar acum clădirea era abandonată. — Ar fi o investiție bună, comentă Pierre. Se apropie și dădu mâna cu ei. Parcă era dintr-o reclamă la un conac englezesc, cu pantaloni bine călcaţi, cămașă albă și vestă gri. Nici Lussan nu era îmbrăcată de casă: avea un costum bleumarin și perle strălucitoare la gât. Patrik își ascunse un zâmbet. El și Erica nu stăteau îmbrăcaţi așa prin casă. Lussan îi făcu semn cu mâna. — Nu avem timp să ne gândim la asta acum, Pierre, cu toată nenorocirea asta. — Da, îmi pare rău... începu Paula, întreruptă de oftatul adânc al lui Lussan. — Presa e într-adevăr groaznică. Nu înţeleg cum li se permite să scrie atâtea minciuni. Îi cunoaştem pe Henning și pe Elisabeth de când s-a căsătorit Louise cu Peter și sunt cei mai drepți și corecţi oameni pe care i-am întâlnit. lar Susanne e o legendă literară, care nu s-ar preta la aşa ceva. În schimb, Ole ăla mi s-a părut mereu un om neplăcut, lipicios, aşa, care nu poate să-și țină mâinile în frâu.

La el mă aştept să fie așa cum scrie presa. Dar bineînţeles că Louise nu a știut nimic. Ce îndrăzneală să susțină că a fost implicată în afaceri murdare! Suntem șocați, și eu, și Pierre. Nu am putut să dorm toată noaptea. Lussan le făcu semn să se așeze pe o canapea din faţa ferestrei care dădea spre golful din Fjällbacka. Insula Valân era exact în fața lor şi Patrik zări micile case albe de după copaci. Se uită la Paula; știa că se gândeau la același lucru. Cum era posibil ca scandalul ăsta din media despre Blanche să fie cel mai îngrijorător lucru pentru părinţii Louisei? — Louise se odihnește, dar mă duc să o chem, zise Pierre ducându-se spre hol. Lussan oftă din nou adânc în timp ce se așeza într-un colţ al canapelei. Patrik se uită în jur. Deci așa trăiau cei cu bani. Totul era alb, alb, alb. Îşi închipui cum ar arăta pereții ăștia albi după o jumătate de oră cu gemenii. Copiii mici nu erau deloc compatibili cu o casă albă. — E casa unor buni prieteni, care ne-au închiriat-o cât timp sunt ei în Spania, zise Lussan care parcă îi citise gândurile. Gugge și Jojja sunt niște oameni minunati. l-am cunoscut când am fost în Marbella la un eveniment de caritate și s-a dovedit că au casă în Fjällbacka, cum s-ar zice a fost meant to be... Ştiau bineînţeles de Skjăleră și de familia Bauer, chiar se întâlniseră odată cu Louise la brutăria Zatterlinds. Lumea e mică. Lussan dădu din cap în așa fel încât cerceii cu diamante străluciră intens. Sau asta bănuia Patrik, că erau diamante. Aveau o altă strălucire decât cerceii pe care îi cumpăra Erica de la Glitter.

— Așa că, atunci când au auzit că venim aici pentru nunta de aur a lui Henning și a lui Elisabeth, au insistat să stăm la ei în loc să stăm la hotel și bineînţeles că nu am putut refuza. Casa asta e o adevărată perlă și Jojja şi-a pus tot sufletul în restaurarea și mobilarea ei. — Vreţi cafea? Vocea Louisei o reduse temporar la tăcere pe Lussan. Lui Patrik i se puse un nod în gât când îi văzu fața devastată. Ştia că trebuie să se comporte profesionist, dar era greu să nu-și dea seama că, dintr-o singură lovitură, Louise își pierduse întreaga familie. — Da, mulțumim, răspunse el. Lussan îi făcu agitată semn lui Pierre să se așeze, în timp ce Louise plecă spre bucătăria deschisă și puse de cafea într-un aparat mare și lucios, care mai degrabă se potrivea într-o cafenea decât într-o casă de om. Patrik primi o notificare pe telefon, își ceru scuze și închise sonorul. Dar, înainte de a-l pune cu fața în jos pe masa din marmură gri, citi mesajul de la Gösta. Îl ruga să o întrebe pe Louise dacă știe numele detectivului privat pe care îl angajase Peter pentru a investiga moartea lui Cecily. — Lapte e în letieră, dacă vreţi, zise Louise punând o tavă în faţa lor. Apoi se așează pe canapea, departe de mama ei. — Tocmai le povesteam polițiștilor cât de groaznic scriu ziarele despre tine, mai ales în situaţia de acum. Suntem scandalizaţi și chiar l-am rugat pe avocatul familiei să vadă ce măsuri se pot lua, nu-i așa, Pierre?

Pierre încuviinţă în timp ce lua o gură de cafea. Patrik văzu cum Louise strânse din dinţi zicând: — Mamă, nu contează. Peter și băieții sunt morți, asta e realitatea acum. Lasă-i să scrie despre ce vor. — Tot mi se pare îngrozitor, bombăni Lussan întinzându-se după cana cu cafea. — Cu ce pot să vă ajut? li se adresă Louise lui Patrik și Paulei. Îşi dădu părul negru peste cap. Avea cearcăne şi părea că nu dormise deloc de când o văzuse Patrik ultima dată. — A recunoscut Rickard? adăugă ea parcă având fulgere în ochii ei de un albastru-închis. — Nu putem să dezvăluim nimic din anchetă, răspunse Paula. — Nu, bineînţeles, spuse Louise strângând din buze până se albiră. E doar... așteptarea e grea. Lussan se aplecă spre ea și o mângâie pe mână, dar Louise se trase de lângă ea. Patrik le privi pe amândouă. Nu se gândise până atunci cât de mult se asemănau fizic, deoarece aveau personalităţi total diferite. Dar ochii și părul erau la fel. Se gândi că, în tinerețe, Lussan sigur arăta ca Louise. — Cum l-ai cunoscut pe Peter? întrebă Paula. Louise zâmbi puţin. — La Blanche. M-am angajat acolo cu vreun an înainte să moară

fosta soţie a lui Peter, Cecily. La început doar ne salutam și mai schimbam câteva cuvinte când trecea pe la club sau venea la vreun eveniment. — Şi apoi? întrebă Patrik, sorbind din cafea. Doamne, ce bună era! Işi aruncă privirea către aparatul enorm de cafea din bucătărie. Cât putea să coste așa ceva? Vreo două salarii? — Apoi a murit Cecily și Peter a suferit foarte mult. Rămăsese singur cu doi copii. Într-o seară a venit să vorbească cu Henning despre ceva, dar Henning nu era acolo, așa că a rămas și a stat de vorbă cu mine. A fost o discuţie relaxată și i-am fost un sprijin în durerea lui. Am fost un prieten când a avut nevoie de un prieten. Și apoi prietenia asta a devenit mai mult... Louise nu mai putu continua. Încercă să-şi ascundă lacrimile și până la urmă își puse palmele peste față. — Erau o pereche așa de frumoasă! zise Lussan mângâind-o pe Louise pe umăr. Ne-am bucurat foarte tare când am auzit ca Louise l-a cunoscut pe Peter Bauer. Ca părinte, te îngrijorezi când vezi că trec anii și unicul tău copil e tot singur. Louise nu mai era chiar tânără și nu poate avea nici copii, așa că nu sunt mulţi cei care vor să aibă o relație cu ea... — Lussan! o întrerupse Pierre nervos, uitându-se aspru la soţia lui. Ea pufni și tăcu. Louise se șterse la ochi și se uită la Pierre. — E OK, tată. Mama are dreptate. Puteam să rămân fată bătrână și faptul că nu pot să am copii a fost bineînţeles decisiv. Bărbaţii care își

doreau o familie nu mă alegeau pe mine. Dar Peter și cu mine... Eram perfecţi unul pentru celălalt. Şi băieții parcă erau ai mei. Nu cred că aş fi putut să iubesc un copil biologic mai mult decât i-am iubit pe ei. Se şterse la ochi cu mânca de la hanorac, dar lacrimile curgeau încontinuu. Spre deosebire de Lussan și Pierre, ea era îmbrăcată în hanorac și pantaloni de trening. — Era incredibil cât de mult se potriveau, parcă erau aceeași persoană, confirmă Lussan. — Da, era chiar parcă prea frumos să fie adevărat. El vorbea limba rusă după ce studiase doi ani la Moscova. Eu învățasem limba rusă la universitate. El juca tenis, eu jucam tenis. lubeam amândoi opera și am descoperit că fuseserăm amândoi la aceleași spectacole de câte două ori și am stat doar la câteva scaune distanţă unul de celălalt. — Eraţi făcuţi unul pentru celălalt, spuse și Pierre dând supărat din cap. E îngrozitor. Îngrozitor. — Rickard a spus că Peter angajase un detectiv pentru a cerceta moartea lui Cecily. Ce știi despre asta? întrebă Patrik. Louise oftă și se uită pe fereastră. — În ultimul an, Peter a avut o idee fixă. Nu știu de ce. — Dar a fost un accident, nu? — Da, a fost tragic. Însă Peter începuse să aibă numai teorii ale conspirației. Pretindea că a dat cineva peste ea intenţionat. Poliţia a investigat cazul și a ajuns la concluzia că a fost un accident. Un ghinion. A fost la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Şi sigur că cel care a dat peste ea era beat.

— Şi de ce credea el că ar fi altceva la mijloc? Louise dădu încet din cap. — Nu știu. Băieţii erau într-o perioadă când întrebau mult despre mama lor. Poate din cauza asta. Și poate că și fiindcă Peter se simțea vinovat. — Vinovat? De ce? întrebă Patrik încruntându-se. Cafeaua din cană se terminase și el se uită cu jind la aparatul din bucătărie. — Survivor's guilt se numeşte în engleză. Nu știu expresia în suedeză, zise Louise. Cred că voia să facă ceva, orice, ca să nu se mai simtă neputincios în fața băieţilor care simțeau lipsa mamei. — Ştii cum îl cheamă pe detectiv? întrebă Patrik. Gösta sigur se chinuise să găsească informaţia și Patrik spera acum că Louise știa. Dar ea clătină din cap. — Nu, nu mi-a spus niciodată, știa că nu sunt de acord. Așa că nu vorbeam despre asta. Rickard nu știe? — Nu, nu știe cum îl cheamă. La naiba! Patrik se foi nervos în fotoliu. Poate puteau să găsească informaţia în telefonul lui Peter sau prin vreo tranzacţie bancară, dar era mult prea complicat. Lussan se lumină la față. Arătă spre Pierre. — Aţi vorbit despre asta! Când au venit Louise și Peter la noi, în Skâne. Știu că v-am auzit vorbind. Nu a zis niciun nume?

Pierre se uită la ea gânditor. — Ba da, a zis cum îl cheamă. Dar nu-mi amintesc. Se strâmbă și Lussan se uită urât la el. — Gândește-te! — Dacă tata nu-și aduce aminte, atunci nu-și aduce aminte, interveni Louise la fel de nervoasă ca Lussan. Pierre pocni cu degetele și se așeză mai bine pe scaun. — Reidar! Nu-mi aduc aminte numele de familie, dar sunt sigur că îl chema Reidar, pentru că am glumit cu Peter și l-am întrebat dacă l-a angajat pe Reidar din filmul Rederiet. — Reidar, repetă Patrik mulțumit. Era un nume neobișnuit. Și sigur nu erau o grămadă de detectivi privați în Stockholm. Ar fi trebuit să-l găsească destul de ușor. Îi mai veni o idee, dar o lăsă la o parte deocamdată. Nu știa dacă era o idee bună sau una proastă. — Putem să vorbim despre Blanche? întrebă el fără să se uite la Lussan. Ce credea ea despre întrebarea asta era deja evident. Şi bineînţeles că pufni. — Bineînţeles, răspunse Louise calmă. — Ín presă au apărut multe informaţii acum, începu Patrik cu o oarecare ezitare.

— Prostii! pufni Lussan dând din cap așa încât perlele de la gât făcură zgomot. — Nu am citit, răspunse Louise încet. Dar îmi imaginez ce se scrie. — Crezi că e vreo legătură cu crimele? întrebă Paula. Se lăsă tăcerea o vreme. — Nu știu. Poate. — În ce sens crezi că ar putea avea legătură? — Treburile se complicaseră. A început cu lucruri mărunte. Şi apoi problemele ne-au depășit. Pe toți. Lussan se uită uimită la fata ei. Dădu să deschidă gura pentru a spune ceva, dar, după ce Pierre îi aruncă o privire aspră, se răzgândi. Louise continuă cu o voce stinsă. — Totul are legătură. E greu de explicat. Dădeam dintr-una în alta. Se ridică brusc şi se îndreptă spre bucătărie. — Ne mai trebuie cafea, spuse ea în timp ce-și făcea de lucru pe lângă aparat. Patrik bănui că îi trebuia o diversiune pentru a se putea gândi ce să spună și decise că îi va acorda o pauză. După o clipă, aveau toți cafea în căni, iar Lussan își strângea buzele ca să se abțină să vorbească. Și încă o dată pe Patrik îl izbi asemănarea cu Louise. — Cred că au avut intenţii bune când au deschis Blanche, zise Louise. Trebuia să fie ceva select, cultural, un loc de întâlnire pentru talentele

noi, unde puteau să cunoască oameni consacraţi în domeniu. Și într-o oarecare măsură așa e și acum. Dar cu timpul au intervenit dorinţele personale. Când am început eu să lucrez acolo, erau deja împământenite chestiile astea, dar mie mi-a trebuit ceva timp până sămi dau seama. Şi, când am înţeles, era deja prea târziu. Îmi plăcea ce făceam. Îl cunoscusem pe Peter. Devenisem parte a familiei. Așa că am devenit și o parte din soluţie. — Soluţie? întrebă Paula. — Da, mă pricep la curăţenie. E un talent al meu, zise Louise sec. Și e un talent care a fost de folos la Blanche. — Cum adică te pricepi la curăţenie? interveni Patrik. — Unul dintre lucrurile pe care trebuia să le fac era să le plătesc suficient de mult pe femeile cu care Ole întrecea limita, ca să tacă. — Louise! exclamă Lussan supărată, roșie ca focul la față. Părerea mea e să nu mai zici nimic până nu vorbeşti cu avocatul nostru. Pierre, am dreptate, nu? Doar nu poate să stea aici și... cum se zice? Zic ăia în filmele polițiste... să se autoincrimineze. — Mamă! ţipă Louise și Lussan tresări. Își strânse din nou buzele, iar Louise continuă cu o voce înăbușită, resemnată. — Eu m-am ocupat de plăţi, eu făceam contractele, le ademeneam pe fete, orice ca să acopăr oala. — Şi ceilalți știau? Ole, Susanne, Henning, Elisabeth și Rolf?

— Da. Și până la urmă a aflat și Peter. De curând aflase ce se întâmplă. A avut nevoie într-o zi să folosească laptopul, iar folderul cu contractele făcute cu femeile respective era deschis. — Şi Rickard? Rickard unde era în toată povestea asta? Louise ezită. Apoi trase aer în piept. — Rickard șantaja clubul Blanche. Ca să nu-i spună lui Henning secretul. — Ce secret? întrebă Patrik şi își tinu respiraţia. — Că tatăl lui era Rolf. Nu Henning. Lussan scapă cana de cafea pe masa de marmură. Pozele erau împrăștiate pe patul din camera din hotel, iar Erica le atingea cu grijă, pentru că erau foarte fragile și știa cât de importante erau pentru Birgitta. Parcă primise un dar. Un dar frumos și unic. Bineînţeles că o văzuse pe Lola în poza lui Rolf și fusese ceva minunat și intim, dar acum era parcă mai mult. Pozele astea erau ca o poveste. Instantanee dintr-o realitate în culori estompate. Un timp trecut care acum își arunca umbra în viitor. Erica se uită cu grijă la ele. Lola cu Monica. Lola cu Pytte bebeluș. Lola în barul care trebuie să fi fost locul ei de muncă. O poză în aer liber unde două drag queens o îmbrăţișau pe Lola în fața unui bar. Păreau fericite și Erica trecu cu degetul peste fețele lor. Era barul unde lucrase Lola. Numele se vedea în fundal: Alexas. Erica notă numele în agenda ei și îl sublinie.

Pusese deoparte fotografia care o fascinase cel mai mult. Și se uită iar la ea. Era ceva special la fotografia asta. Emana dragoste, era altfel decât pozele cu Lola și Monica. Perechea din poză nu se vedea bine, ca și cum era în mișcare. Lola era cu un bărbat, iar ea părea că se simte în siguranţă în braţele lui. Avea fața înspre camera de fotografiat și se putea observa că era îndrăgostită și fericită. Dar era imposibil să vadă cine era bărbatul, i se zărea vag doar spatele. Erica oftă şi puse fotografia pe pat. Îi trimise un mesaj Lenorei. După un sfert de oră, primi și răspunsul. Prin cunoștințele Lenorei, primise numele și adresa unei colege a Lolei de la clubul Alexas. Stătea să plouă și lumea mergea grăbit pe Kungsgatan. Adresa pe care o primise era la cinci minute distanţă. Începu să plouă exact în momentul în care ajunse și intră repede în scară. Apartamentul era deasupra unui restaurant thailandez și se auzea prin pereți murmurul clienţilor. Blocul era vechi și îi trebuia o renovare totală. Şi curăţenia lăsa de dorit, iar Erica se strâmbă la mirosul de urină din scara blocului. I se întoarse stomacul pe dos și înghiţi în sec. Acum măcar știa de ce se simţea tot timpul rău. Dar aceste gânduri nuși aveau rostul. La etajul unu, pe ușa din dreapta scria Johan Hansson. Deasupra era o etichetă lipită, scrisă cu litere roz, Maggie Vinter Design. Nu era nicio sonerie, iar Erica bătu încet la ușă. Nu sesiză nicio mișcare înăuntru și bătu mai tare, iar într-un târziu auzi niște pași grăbiţi şi ușa se deschise. Privirea Ericăi se ridică încet. Cel care-i deschisese era înalt, avea aproape doi metri. — Erica? Lenora m-a anunţat că vii. Dar bineînţeles că a omis să-mi spună cât de frumoasă ești! Mai frumoasă ca în fotografie!

Fotografia aia din revista Amelia nu te-a avantajat, aia care te-a machiat ar trebui să fie dată afară. — Eeee! Erica se înroși. — Apropo, eu sunt Johan, zise el întinzând mâna cu unghii roz. Când am auzit că o să mă viziteze o autoare cunoscută, a trebuit să mă transform rapid în Maggie Vinter. Johan avea o salopetă din mătase verde-smarald cu pantaloni largi și curea la mijloc. Cădea frumos peste pieptul format dintr-un sutien cu mult burete, cu decolteu discret, iar Erica simţi brusc dorinţa de a-și cumpăra și ea o salopetă ca aia. — Intră, intră, iubito! Erica îl urmă curioasă. După ce avusese un șoc în scara blocului, aici parcă nimerise într-o cutie cu bomboane de ciocolată și se simțea pur şi simplu fericită. Era un apartament îmbietor, cu multă personalitate, și peste tot erau materiale minunate și cutii cu nasturi. Altfel, apartamentul era aerisit și luminos, cu o tentă nordică, cu mobilă clasică valoroasă pe care o recunoscu imediat din căutările ei pe site-ul de licitaţii Bukowskis. — Ce coşi? întrebă Erica fascinată de un material cu paiete roz. — Haine de scenă. Eurovision. Tot felul de show-uri. Videoclipuri muzicale. Tot ce nu merge pe principiul less is more. La început, făceam doar pentru spectacolele mele, dar apoi s-a răspândit vestea despre

creațiile mele. Vrei ceva strălucitor, care să te scoată în evidenţă, atunci vii la Maggie Vinter Design. — Minunat! exclamă Erica mângâind un șal cu pene. Hainele ei erau negre, albe și bej, dar asta nu o împiedica să fie îndrăgostită de roz și de sclipici. — Stai jos, iubito, stai jos! Johan făcu semn către un fotoliu alb, de pe care luă o bucată de material verde fosforescent. Se așeză în faţa ei și îi întinse o cutie cu bomboane. — Ciocolată neagră. O bucăţică pe zi ține pofta de dulce departe și nici nu se pune pe șolduri. După ce treci de 70 de ani, nu prea poţi să-ți mai faci toate poftele, dacă vrei să-ţi păstrezi silueta. O privi pe Erica din cap până în picioare. — Totdeauna te îmbraci așa groaznic? Fetiţo, ai o siluetă frumoasă pe care e păcat să o ascunzi în felul ăsta care nu te avantajează deloc. Erica se uită la cum era îmbrăcată și-și dădu seama că nu poate să protesteze. Îşi luase cu ea lucruri comode, fără să ţină cont de aspectele estetice. Acum scosese din bagaj o pereche de pantaloni scămoșaţi negri, care, de fapt, fuseseră pantalonii ei de gravidă. Nimic nu era mai comod decât pantaloni cu elastic, mai ales acum, când se îngrășase puţin. Şi când îi împachetase nu știuse dacă se potrivesc sau nu. Nici bluza nu era într-o stare mai bună. Era o bluză de la H&M, dintr-un material sintetic, pe care o spălase de cam multe ori. Mai atârna câte o aţă pe ici, pe colo și începuse să se răărească pe la mâneci.

Johan avea dreptate. Ar trebui să-şi cumpere haine noi. Încă mai avea haine cumpărate prin anii 1990. lar Patrik era și mai rău. Avea un tricou de la turneul Scorpions Wind of Change, pe care refuza să-l arunce, deși era mâncat de molii. — Cum ai cunoscut-o pe Lola? întrebă Erica ascunzându-și mânecile destrămate sub masă. Johan se lumină la față și dură o clipă până să răspundă. Erica îl lăsă să se gândească; avea impresia că făcea o călătorie în timp. Şi asta era exact ce voia ea să facă. — Am lucrat împreună de multe ori la barul de la clubul Alexas, zise Johan într-un final. Ne plăcea să lucrăm împreună și de multe ori ne potriveam turele. Lola era cea mai bună colegă. Venea mereu la timp, își făcea treaba, nu dădea băutură la prieteni fără bani și niciodată nu se îmbăta când era la lucru. La Alexas au mai fost cazuri de-astea de-a lungul timpului. Dar Lola a fost minunată. Și mai era și veselă mereu. Cred că asta îmi amintesc cel mai mult despre Lola. Dragostea ei de viață. Și agendele ei albastre în care scria în fiecare zi. — Agende albastre? — Da, mereu avea la ea o agendă albastră în care scria în toate pauzele de la serviciu. A scris câteva agende din astea de-a lungul anilor în care am lucrat împreună. — Ce scria? Era prima dată când auzea despre aceste agende albastre. — Lola visa să fie scriitoare, dar nu am citit niciodată ce a scris.

Nimeni nu a citit. — Ştii cumva dacă a trimis ceva vreodată? La vreo editură? Johan culese o scamă invizibilă de pe pantaloni. Luă apoi o bomboană de ciocolată și mușcă din ea. — Nu cred. Zicea că trebuie să termine tot. — Şi n-ai idee despre ce scria? Johan dădu din mâinile cu manichiură perfectă. — O întrebam mereu. Chiar o mai și tachinam cu scrisul ăsta permanent al ei. Dar ea doar zâmbea. Ca un sfinx. — Vă întâlneați și în timpul liber? Râsetele mesenilor din restaurantul de dedesubt parcă intrau prin pereţi. Johan bătu nervos din picior și râsetele se estompară imediat. — Era linişte când aveam dedesubt magazinul cu accesorii de croitorie, zise el nervos uitându-se la Erica. Da, ne întâlneam destul de des și în timpul liber, dar Lola avea gaşca ei. Erau nedespărțiți. — Rolf și gaşca? Johan încuviinţă. — Era o gașcă cu oameni care parcă nu se potriveau. Dar, din câte am înţeles de la Lola, îi apropia dragostea pentru literatură. — Cum era pe vremea aia? Erau multe locuri unde puteai să te întâlneşti ca...

Erica ezită, neștiind ce cuvânt să folosească pentru a nu face vreo gafă. Nu avea cunoștințe în domeniul ăsta și nu voia să pară că e neîndemânatică și plină de prejudecăți. Dar Johan zâmbi. — Ca persoană LGBT? Sau vrei să spui doar transsexuali ca Lola? Mă rog. E mare noroc că s-au mai schimbat lucrurile de atunci. După tot ce i s-a întâmplat Lolei, am devenit activ în federaţia pentru persoanele LGBT și chiar dacă eu sunt doar un bărbat homosexual căruia îi place să se îmbrace în haine de femeie, am fost implicat și în problemele transsexualilor, pentru Lola. Dar, ca să înţelegi ceva, ar trebui să încep dinainte de anii 1980. — Te rog. Își scoase agenda. — Notează tu, fetițo dragă, zise Johan, iar privirea îi deveni visătoare. Până prin anii 1960, persoanele transsexuale nu aveau cum să se întâlnească. Nu în mod oficial. Dar atunci a început o încercare de contact discretă prin publicaţiile pornografice. Una dintre ele se numea Raff. Johan pufni în râs, pierdut prin amintiri. — Am vorbit mult cu Lola despre asta când eram la serviciu și nu era aglomerat. Una dintre pionierele comunităţii transsexuale suedeze, Eva-Lisa Bengtsson, a fost contactată prin intermediul publicaţiei de Erika Sjöman. Erika lucra pe mare și dăduse peste un exemplar al revistei americane Transvestia şi s-au inspirat de acolo, cred. În orice caz, au pus un anunţ în ziarul Piff în legătură cu crearea unui loc de întâlnire. Au primit mesaje de la persoane transsexuale din toată ţara și asta a dus la deschiderea primului club pentru persoane transsexuale

din Suedia. I-au pus chiar numele Transvestia. A devenit un loc sigur pentru mulți care înainte suferiseră în singurătate. Şi nu numai persoane transsexuale se întâlneau acolo, erau lesbiene, homosexuali, oameni cu diferite preferințe senzuale și fetișuri, multe drag queens ca mine... toți care pe vremea aia se ascundeau. — Cât timp a fost deschis Transvestia? — Numai până în 1969. — Şi Alexas când s-a deschis? — Da, acolo voiam să ajung. A fost o binecuvântare când s-a deschis Alexas, pe la mijlocul anilor 1970, pentru că a devenit unul dintre cele mai importante locuri de întâlnire. Homosexuali, bisexuali, transsexuali, drag queens, toţi se întâlneau acolo. La fel cum făcuseră și la Transvestia. Singura diferenţă era că nu era un loc doar pentru noi. La Alexas toţi erau bineveniţi. Toţi veneau acolo. Erica se uită la el. — Scuză-mi întrebarea prostească, dar care e diferenţa dintre o drag queen şi o femeie transsexuală? Johan zâmbi din nou. Erica avea senzaţia că îi plăcea să fie ascultat cu interes. — O drag queen e o persoană cis, adică un bărbat care e născut bărbat și se consideră bărbat, dar căruia îi place să se îmbrace în haine de femeie. Ultima precizare o adăugase când văzuse faţa mirată a Ericăi. — E ca un joc în care îţi exprimi identitatea sexuală. De multe ori, dar nu întotdeauna, se explorează limita feminităţii și a masculinităţii.

Johan se pierdu din nou în visuri. — Eu am fost mereu înalt și mare, dar întotdeauna m-a fascinat feminitatea. Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar pe la mijlocul anilor 1970, când aveam vreo 20 de ani, am îndrăznit să mă aventurez în cluburile astea și parcă ajunsesem acasă. Ca drag queen am putut să îmi manifest personalitatea. A fost un pas mare pentru mine. Erica era impresionată de sinceritatea lui, de lipsa fricii în timp ce povestea. Dar bănuia că Johan avea multe cicatrici din copilărie. — Putem să ne întoarcem la Alexas? întrebă ea. — Bineînţeles. Am început să lucrez acolo prin 1977 și Lola a venit la puţin timp după mine. Dar ne cunoșteam dinainte. O cunoșteam pe Monica și aşa am întâlnit-o pe Lola. — Cum era viaţa ei cu Monica? Și te rog să-mi scuzi ignoranţa, dar Lola era privită ca heterosexuală sau ca lesbiană? — Monica şi Lola nu au avut niciodată o relaţie, zise Johan râzând. Pe Lola nu o interesau femeile, nu era lesbiană. — Păi, şi fetiţa? zise Erica confuză. — Monica și Lola au fost foarte apropiate. Au trăit ca o familie. Dar ca două surori. Nu iubite. Pot să garantez că nu există nicio posibilitate ca fetița să fie a Lolei. Nu s-ar fi culcat niciodată cu o femeie. Era o femeie heterosexuală. O femeie, în toate felurile în afară de atributele fizice cu care era născută. — Dar a crescut fata ca fiind a ei?

— Da. l-a promis Monicăi că o să aibă grijă de ea. Monica era prinsă în capcana drogurilor și își vindea trupul ca să aibă bani de droguri. E imposibil să știm cine a fost tatăl biologic al fetei. Nici Monica nu știa. Dar știu că Lola a iubit-o pe Pytte ca și cum ar fi fost a ei. Era totul pentru ea. Și apare ca tată în certificatul de naștere. Așa că Lola nu a avut niciodată vreo problemă juridică în legătură cu fata. Era a ei, chiar dacă nu biologic. Lola a zis odată că Pytte îi spunea tată, pentru că voia s-o ţină minte ca mamă pe Monica. — Ştii dacă Lola avea pe cineva? Johan încuviință. Zgomotul din restaurant se făcu din nou auzit în apartament și bătu iar din picior. — Da, era un bărbat. Dar nu povestea despre el. Erica se uită la el. — Ştii ceva despre el? — Nu. Era secretul ei. Dar era îndrăgostită. Avea o altă strălucire după ce se întâlneau. Erica era îngândurată. Nu fusese interogat niciun bărbat în legătură cu moartea Lolei și a lui Pytte. Era foarte interesant. Putea oare să fie vorba despre o poveste de dragoste încheiată prost? Se pregăti să mai pună încă o întrebare delicată. — Cum era cu tratamentul hormonal și cu operaţiile în anii 1980? Lola se gândise la așa ceva? — Da, se gândise. Și în 1980 puteai să te operezi în Stockholm ca

să faci trecerea asta la femeie. Înainte trebuia să mergi la Copenhaga sau la Casablanca. Dar operaţiile erau încă experimentale, ca și tratamentul hormonal, iar efectele secundare erau groaznice. Știu că Lola începuse să ia niște medicamente cu hormoni înainte să moară Monica, dar s-a oprit după ce a luat fata în grijă. Nu voia să rişte ca efectele secundare să o facă să se simtă atât de rău încât să nu poată avea grijă de copil. Așa că, de dragul fetei, a purtat povara de a trăi într-un corp de bărbat. Dar avea de gând să continue tratamentul când mai creștea Pytte. Era visul ei. Şi zicea că scrisul o ajută să fie împăcată cu alegerile pe care le făcuse în viaţă. — Agendele albastre. — Da, agendele albastre o ţineau în viață. Erica luă o bomboană și simţi cum se topește în gură. Trebui să mestece tot înainte de a-i adresa următoarea întrebare. Dedesubt, se auziră iar râsetele din restaurant. — Era ceva obișnuit ca o persoană ca Lola să aibă prieteni care nu făceau parte din lumea asta? — Da şi nu. Mulţi aveau vieți duble. O viaţă cu noi, viaţa lor adevărată. Pe lângă asta, aveau o viaţă socială normală, acceptată de societate. Mulţi aveau soții și copii. Sau soți și copii. Şi, în ochii lumii duceau o viaţă conservatoare. Neobișnuit era că Lola, fiind transsexuală, era acceptată în lumea oamenilor cis. Dar în gaşca ei erau oameni de cultură, presupun că asta e explicaţia. Johan râse.

— Cum a cunoscut Lola gașca asta? zise Erica. Ezită, dar până la urmă mai luă o bomboană. Dacă tot nu putea să bea vin, măcar să mănânce ciocolată. — Prin Rolf. S-au cunoscut la Alexas și apoi el a prezentat-o prietenilor lui, pe baza pasiunii ei de a scrie. Și apoi au fost de nedespărţit. — Ai auzit că Rolf a murit? — Da, am auzit din păcate. Ce s-a întâmplat? — Nu știe nimeni. Eu... eu m-am gândit să aflu despre Lola și Pytte și ce li s-a întâmplat, dar mă gândesc și la Rolf și cine l-a omorât. Soţia lui, Vivian, mi-a povestit că urma să deschidă o expoziție despre trecutul lui și mi-a arătat o fotografie cu Lola. Titlul era Nevinovăție. Ştii ceva despre asta? Johan clătină din cap. — Nu, habar n-am. Au trecut mulți ani de când nu m-am mai întâlnit cu Rolf. A dispărut de tot după moartea Lolei. Nu cred că l-am întâlnit de atunci. Sau nu. Mint. Depinde cum vrei să vezi lucrurile. E adevărat că nu m-am mai întâlnit cu Rolf, dar m-a căutat el acum câteva săptămâni. Însă atunci eram ocupat până peste cap cu costumele de scenă pentru noul spectacol de la Börsen al formaţiei Alcazar, așa că n-am avut timp să vorbesc cu el. Și nu l-am mai sunat înapoi. — Nu știi ce voia? N-a lăsat niciun mesaj? — Nu.

Johan dădu din cap cu părere de rău, iar buclele negre ale perucii îi acoperiră faţa. — Şi nu ai niciun indiciu cine ar fi putut fi bărbatul din viața Lolei? — Nu, nimic concret. Am presupus că era căsătorit, dar Lola nu mi-a spus niciodată, am citit eu printre rânduri. Erica îi adresă apoi întrebarea care nu-i dădea pace. — Ar fi putut fi Rolf? Johan ezită. — Aş minţi dacă aș zice că nu m-am gândit și eu. Erica părăsi apartamentul sclipitor, simțind că bucăţile din puzzle încep să se așeze la locul lor. Fusese intrigată de fotografia din dormitorul lui Rolf. Dar acum totul părea mult mai logic. — Ce ați rezolvat cu Louise? întrebă Gösta când se întâlni cu Patrik și Paula pe holul din secţia de poliţie. — Hai să stăm jos! Patrik intră primul în bucătărie, iar Paula și Gösta îl urmară. Martin era deja acolo; stătea cu spatele lipit de perete și cu picioarele pe scaunul de alături, dar și le dădu jos ca să aibă loc toţi în bucătăria mică. — Cafea? întrebă Gösta turnându-și în cană. Patrik și Paula clătinară repede din cap. — Nu cred că mai pot să beau cafeaua asta, după ce cafea am băut de dimineaţă, răspunse Patrik așezându-se lângă Martin.

Îl bătu uşor pe picior. — Cum se simte Mette? Îi e dor să lucrezi din nou program normal? — Da, e dificil pentru ea acum, duce tot greul cu Tuva și cu Jon. Dar știe cum e și deocamdată se pare că îi place viaţa asta de soţie de poliţist. — Soţie? întrebă Paula cu subînţeles. Martin se înroși tot. — lubită de poliţist, na. — Deci când...? — Acum vorbim despre altceva, ripostă Martin făcându-se comod pe scaun. De exemplu, se pare că lipsește o fotografie din expoziţie. Se numește Vinovăţţie. Problema e că Rolf nu i-a povestit lui Vivian prea multe, așa că ea nu știe despre ce fotografie e vorba. Ar putea fi o femeie transsexuală care se numea Lola și despre care știe mai multe soţia ta. Se uită la Patrik, care înjură printre dinţi. Erica și pasiunea ei pentru mistere. O să-i trimită un mesaj după ședință. — Trebuie să cercetăm chestia asta, răspunse el, scărpinându-se în cap. Oboseala își spunea cuvântul, iar spatele lui îi reaminti că patul de la secție era bun ca să te odihnești puţin, nu să dormi în el o noapte întreagă. — Şi noi avem niște informații interesante, anunţă Paula. Îl privi pe Patrik înainte să arunce bomba.

— După spusele Louisei, Rickard şantaja clubul Blanche. Şi vorbim de bani mulți. Martin fluieră încet. — Ca să-l protejeze pe Henning, adăugă Patrik. — Să-l protejeze? De ce anume? — De informaţia că nu e el tatăl lui Rickard. Gösta se opri cu cana de cafea în dreptul gurii. — Ce naiba vrei să zici? Henning nu e tatăl lui Rickard? Dar cine e? Paula și Patrik se uitară din nou unul la celălalt, iar el îi făcu semn să răspundă ea. Paula ridică din sprâncene și zise: — Rolf. — Şi Rickard știa? întrebă Gösta. Și primea bani din casieria de la Blanche ca să nu-i spună lui Henning? — Da, așa ne-a explicat Louise. Martin își drese vocea. — Ce facem cu Rickard? Avocatul lui e aici de câteva ore. Îl mai interogăm? — Nu, îl mai lăsăm să transpire puţin. Patrik bătea cu degetele în masă. — Sper să ne dea mâine Farideh măcar un raport preliminar, iar pe Rickard putem să-l reținem 72 de ore. Vreau să avem cât mai multe informații până să vorbim iar cu el.

— Aţi aflat ceva despre detectivul particular? întrebă Gösta. — Da. Părinţii Louisei au vorbit cu Peter despre asta la un moment dat şi şi-au adus aminte că îl cheamă Reidar. Deci nu cred că e greu să-l localizăm. — Mă ocup imediat. Şi îl sun. Gösta se ridică și împinse scaunul sub masă, dar Patrik îl opri. — Nu, așteaptă puţin până să îl contactezi. Erica e la Stockholm. Dacă faci rost de un număr de telefon și o adresă, mă gândeam să o rog pe ea să stea de vorbă cu detectivul. Gösta rămase pe loc mirat, apoi încuviinţă. — Așa facem, atunci. Fac eu rost de numărul de telefon și de adresă. — Eu o sun pe Farideh, continuă Patrik. Paula, caută mai departe în legătură cu afacerile murdare de la Blanche, iar tu, Martin, încearcă să afli ceva despre fotografia care a dispărut. Sună pe la galerii, pe la cunoscători în arta fotografiei. Vezi dacă găsești ceva pe internet, sigur sunt site-uri care vând poze. Și vezi și dacă vreunul dintre apropiații lui Rolf a auzit despre poza asta și dacă știe ce reprezintă. De exemplu, avea vreun asistent, pe cineva care îl ajuta? Plecară de la masă. Patrik ezită când trecu pe lângă cafetieră. Până la urmă, cafeaua era cafea. Își turnă într-o cană și se duse în biroul lui. Avea să fie încă o seară lungă.

Stockholm 1980 — Şase ani! Faci şase ani sâmbătă! Elisabeth o ciupi de obrăjor pe Pytte când trecu pe lângă ea. Pytte roşi de fericire. — Da, mai sunt doar trei zile! O să am o petrecere! Cu Sigge! Elisabeth se opri. — Cine e Sigge? Lola scoase un inel perfect din fumul ţigării și îi făcu cu ochiul. — E prietenul lui Pytte. — Ba nu! protestă Pytte bătând din picioare. Rolf pufni în râs. — Nu o mai necăji pe Pytte. Ea nu o să aibă niciodată un prieten. Unchiul Rolf a decis asta deja! — Nu, eu nu o să am niciodată vreun prieten, zise Pytte tropăind nervoasă către dormitor. — Doamne, face șase ani în curând! O adevărată domnişoară, comentă Susanne luându-l pe Ole de gât. — În curând începe şcoala, anunţă Lola mândră. Abia așteaptă. Să înveţe să citească, să socotească... — Și vrea sigur și prieteni noi! adăugă Ester cu căldură, privind lung după Pytte.

— Da... Lola nu știa cum să-și exprime sentimentele legate de începerea școlii. Ceilalți aveau vieţi... normale. N-ar înțelege niciodată. Rolf se uită la ea pe după bretonul lui blond și zise cu compasiune: — Ți-e frică de cum o s-o trateze dacă află că tatăl ei... Lola simți cum o inundă dragostea. El o înţelegea mai bine decât ceilalți. O cunoștea. Dar nu asta definea relaţia lor. El o vedea. Doar pe ea. — Da. Mi-e tare frică. Cuvintele ei căzură cu greutate la masa veche. Țigara din mâna ei se terminase, o stinse în scrumiera în formă de urs-polar, unul dintre puţinele lucruri pe care le luase din casa părintească. — O să se descurce, o asigură Ester. E puternică. E iubită. Henning și Elisabeth se uitară unul la celălalt, iar Lola îi văzu. — Voi nu credeţi? Elisabeth ezită, apoi răspunse: — Nu e ușor pentru copii. Și tu ești singură. Eşti sigură că nu ar trebui... să te împaci cu familia ta? Lola clătină din cap. Își mai aprinse o ţigară şi trase un fum lung, apoi îl suflă încet afară. — A venit sora mea, îi anunţă ea. — Serios? întrebă Rolf mirat.

Lola mai trase încă un fum. — A fost aici. A judecat. A plecat. — Dar i-ai dat vreo șansă? se interesă Elisabeth. Poate lucrurile s-au schimbat. Poate părinţii tăi... — Au murit anul trecut, răspunse Lola agitând vinul roșu din pahar. Lumina lumânărilor dădea vinului culoarea rubinului. — De ce n-ai zis nimic? Ester puse o mână pe umărul Lolei și era să se ardă cu ţigara ei. — Pentru mine au murit în momentul când am ieșit din casa lor. Nu eram binevenită. Nu eram... copilul lor. — Dar sora ta? insistă Elisabeth. Chiar nu puteţi să vă împăcaţţi? Nu poate să înțeleagă? Sângele apă nu se face. Rolf se uită aspru la Elisabeth, care amuţi. Ole îi privea cu un zâmbet distrat, iar o secundă păru că ar vrea să zică ceva, dar Susanne îi puse o mână pe braţ și se făcu liniște în cameră. Lola îi făcu semn lui Pytte, care ieșise din dormitor și făcea piruete în faţa aragazului. Fetiţa se ghemui în braţele ei și Lola o sărută pe creștet, apoi privi la toţi cei strânși în bucătărie. Işi ridică paharul. — Pytte e familia mea și peste trei zile punem de o petrecere nemaivăzută. Doar la asta vreau să mă gândesc acum. — Noroc! zise Rolf înălțându-și paharul, iar ceilalți îl imitară.

Lola închise ochii și-și lipi obrazul de creștetul lui Pytte. Singura familie de care avea nevoie era aici, lângă ea. Erica închise telefonul. Era chiar în holul hotelului Haymarket când o sunase Patrik, iar acum se întorsese din drum și se îndrepta spre staţia de taxiuri din colț. Erau două mașini acolo. Se urcă în prima și îi dădu șoferului adresa pe care o primise de la soțul ei. Se pare că Peter angajase un detectiv particular care să ancheteze moartea lui Cecily, iar acesta stătea în Årsta. Se lăsă pe spate și închise ochii o clipă, dar se răzgândi imediat când simţi că i se face rău. Se uită după ceva în care putea, în cel mai rău caz, să vomite, dar nu găsi nimic, prin urmare cobori geamul și respiră adânc aerul venit prin deschizătură. Şoferul se uită îngrijorat la ea, probabil gândindu-se că va trebui să-i spele voma de pe bancheta din spate. Ea încercă să-i zâmbească, dar el nu păru foarte liniștit. Dacă expoziţia lui Rolf era despre Lola... Parcă starea de rău se mai estompa când se gândea la asta. Ar fi vrut să vadă expoziţia. — Am ajuns, anunţă scurt șoferul când opri mașina. Sigur acum se liniștise, pasagera nu vomitase în mașină. Erica plăti cursa, cobori din mașină și rămase pe loc, trăgând aer în piept ca să scape complet de starea de rău. Își puse o mână pe burtă, dar o dădu la o parte imediat. Nu, nu trebuia să se gândească la cauza stării de rău, pentru că altfel s-ar fi blocat în gânduri care acum nu o ajutau cu nimic. Mai întâi trebuia să-i spună lui Patrik. Și apoi aveau să găsească împreună o soluţie. Reidar Tiveus avea biroul în piaţa Arsta. Erica nu mai fusese de mult prin locurile acestea, dar piața arăta exact așa cum își aducea aminte.

Parcă timpul se oprise în piața Arsta, totul era la fel deceniu după deceniu. Plăcuţe uzate, albite de soare. Firme care păreau adormite sau, în orice caz foarte, foarte obosite. Biroul detectivului era chiar lângă o frizerie. La parter, cu geamuri mari, cu jaluzele trase pentru a opri lumina soarelui și privirile curioșilor. Nu era nicio sonerie, așa că Erica bătu în geamul ușii cu jaluzele gri ușor murdare. O plăcuţă pe care scria Reidar Tiveus, detectiv privat îi arătă măcar că bătea la ușa potrivită. Nu-i deschise nimeni, așa că bătu din nou. După ce mai aşteptă o clipă, puse mâna pe clanţă, iar ușa de deschise. — Alo? Erica intră și se uită împrejur. Biroul arăta de parcă făcea parte dintr-un show televizat de hoarding. Peste tot erau dosare, teancuri de hârtii și ziare. Se deschise o ușă din spate, iar bărbatul care apăru își încheia pantalonii peste burta imensă, aranjându-și cu grijă cămașa. — Scuză-mă, nu am auzit, o întâmpină el zâmbind. li întinse mâna, iar Erica ezită puţin, gândindu-se de unde venea bărbatul. Dar strângerea de mână era caldă și fermă. — Stai jos, te rog. Fac loc pe un scaun aici, zise el înghesuindu-se printre teancuri către un scaun din faţa biroului supraaglomerat. Reidar luă teancul de pe scaun și îl puse pe jos. Din mormanul de hârtii se ridică praf şi Erica șterse discret scaunul înainte să se așeze. El împinse puţin biroul ca să poată intra și se așeză cu un oftat.

— N-ai zice că am făcut sport de performanţă în tinereţe, se plânse el cu un zâmbet care-i lumină ochii. Erica nu știa ce răspuns politicos să-i dea, așa că doar îi zâmbi. Detectivul luă o poză înrămată de pe birou. — Jocurile Olimpice de la Moscova din 1980. Era să iau bronzul, dar l-a înșfăcat Lars-Erik Skiöld. Dădu din cap cu părere de rău. În fotografie era Reidar, tânăr şi mult mai slab, într-un costum de lupte mulat pe corp. — Impresionant! Erica era cât se poate de sinceră, dar auzi singură cum exclamaţia ei era mai mult de politeţe. Asta pentru că ea nu era motivată să facă o plimbare dacă la final nu o aștepta o prăjitură, așa că admira ideea de sportiv de performanţă. — Bănuiesc că nu ai venit aici să vorbim despre fosta mea carieră sportivă. Bănuiești că soțul tău se culcă cu secretara? Vrei să te ajut să găsești vreun frate sau o soră de care abia acum ai aflat? Vrei să afli dedesubturi despre partenerul de afaceri? Reidar îţi stă la dispoziţie. Dădu din mâini cu un zâmbet și mai larg. Era imposibil să nu te îndrăgostești de Reidar Tiveus, detectiv particular. — Ajut poliţia într-o anchetă. Peter Bauer și băieţii lui au fost

împușcați mortal pe insula lor în apropiere de Fjällbacka. Și unul dintre lucrurile pe care poliţia vrea să le cerceteze este zvonul că el te-ar fi angajat să investighezi moartea soţiei lui. Reidar se uită la ea. Era palid şi zâmbetul îi dispăruse. — Peter e mort? Și băieţii? Erica încuviință. Bănuise că detectivul nu era la curent cu noutăţile. — Da, duminică noapte. — La naiba! exclamă Reidar vizibil șocat. Dar, da, m-a angajat să văd ce a fost cu accidentul ăsta. — Ştii de ce? Praful o gâdila pe nări, dar se străduia să nu strănute. — Mi-a spus că vrea să afle cine conducea mașina aia. Ceea ce mi se pare normal. Poliţia nu a găsit nimic, dar, bine, nici nu a căutat. Sigur vinovatul e vreun betiv, după spusele poliţistului de caz, asta ca să citez mot ă mot, când am vrut să aflu ce știa poliţia. — Nu e nimic în anchetă care să indice cine ar putea fi? Și au trecut mulți ani de când a murit Cecily, știi cumva de ce Peter s-a apucat să caute vinovatul acum? Nu mai reuși să se abțină și strănută cu zgomot. — Sănătate! — Mulţumesc. Erica se scărpină la nas.

— Habar n-am de ce m-a angajat acum, răspunse Reidar. Dar știu din experienţă că durează să te vindeci de durere. Durerea poate să te paralizeze. Poate că abia acum era pregătit să facă față şi să se ocupe de asta? — Da, aşa e, încuviinţă Erica gânditoare. Era și într-o relaţie nouă, o relație bună, care poate i-a dat puterea și siguranţa că e în stare să facă față. — Vezi? spuse Reidar dând din mâini. Dar, ca să-ți răspund la prima întrebare, nu e nimic în anchetă care să indice un eventual vinovat. Însă folosesc cuvântul anchetă așa, mai subţire. Pentru că nu s-a anchetat suficient. Nu a fost o prioritate. — Şi tu cât ai apucat să cercetezi în ancheta ta? — Peter m-a angajat doar cu câteva săptămâni în urmă. Şi îi spusesem deja că nu o să am mult timp în primele săptămâni, pentru că aveam o altă anchetă mare pe care trebuia să o termin. De fapt, doar de câteva zile am început să mă interesez de moartea lui Cecily. Şi până acum rezultatul e slăbuţ. — Nu poţi să-mi povestești puţin cum a murit? Nu știu foarte multe, deci poţi să pleci de la premisa că nu știu nimic. Simţi iar o gâdilătură în nas și încercă să se scarpine ca să nu strănute din nou, dar își dădu seama cât de ridicol trebuia să arate. — Erau la ţară, pe insula Tyresö, în Brevik. În iulie, acum patru ani. Cecily alerga în fiecare zi, pe același traseu, la aceeași oră. Pleca la 8:00 şi obișnuia să vină înapoi acasă la 9:00. În ziua aia, când sa făcut 10:00, Peter a început să se îngrijoreze. Și apoi l-a sunat poliţia...

Cecily fusese găsită în apropierea casei, cam la 20 de minute de alergat în ritmul ei obișnuit. Niciun martor. — N-a văzut nimeni nimic? — Nu, cel puţin conform documentelor poliţiei. Dar nu cred că s-au străduit prea mult să găsească ceva. Nu prea era trafic la ora aia în iulie, după spusele lui Peter. — Deci nimeni nu a văzut nimic şi șoferul a fugit de la fața locului, conchise Erica îngândurată. Poţi să-mi arăţi o hartă cu locul unde a fost găsită? Reidar păru abătut. — Din păcate, n-am nicio hartă. — Pe telefonul mobil, îi explică Erica, deschizând aplicaţia cu harta. Căută Brevik, Tyresö şi împinse telefonul spre el. — Eu încă am un Nokia vechi. Trebuie să-mi arăţi cum funcționează. — OK, unde era casa lor? Era o casă permanentă sau casă de vacanță? — Casă de vacanţă, răspunse detectivul uitându-se cu ochii mijiţi la telefonul pe care i-l împinsese ea în faţă. li trebui vreun minut să se orienteze și apoi arătă un punct pe o fâșie de pământ. — Acolo era casa. Şi acum să vedem pe unde alerga ea... Arătă spre o margine a ecranului. — Putem să vedem mai încolo?

— Da. Erica mută harta de pe telefon în dreapta, iar Reidar arătă spre un drum șerpuit prin ceea ce părea a fi o pădure. — Aici alerga. Şi aici... Se aplecă spre telefon, urmărind drumul. — Aici au găsit-o. Aici, în curbă. E pădure în partea asta și în partea cealaltă e o râpă către apă. Sunt case acolo jos, dar nu se văd de copaci. — E foarte periculos să alergi acolo, știu cum conduc unii pe drumuri de-astea înguste, remarcă Erica uitându-se la drumul întortocheat. — Da, Peter mi-a zis că mereu stătea îngrijorat când alerga pe-acolo, chiar dacă ea insistase că e un traseu sigur. Chiar m-am uitat la statistica accidentelor în zonă și fuseseră câteva înainte să monteze acolo un radar cu cameră, cam cu un an înainte să moară Cecily. — Radar cu cameră? zise Erica îndreptându-și spatele. Unde e amplasat? Reidar se aplecă spre telefon mijind din nou ochii. Arătă un punct la un kilometru de locul unde fusese găsită Cecily. — Aici. Te păcălește, pentru că e pus exact într-o pantă unde limita de viteză se schimbă brusc de la 50 la 30 de kilometri pe oră. Cred că mulţi care nu cunosc zona iau amenzi acolo. Erica memoră locul pe care i-l arătase Reidar. Deja începuse să se gândească la ceva.

— Pot să fotografiez paginile din anchetă? Reidar scoase cu o precizie stranie un dosar din mijlocul unor hârtii de pe birou. — Misiunea mea s-a încheiat, din moment ce Peter mă angajase, așa că ia ce ai nevoie. Erica îi mulțumi din priviri şi fotografie cu grijă cele două pagini din dosarul poliţiei. După ce își făcu loc atentă printre mormanele de hârtie, ieși la aer curat și respiră adânc. Nu o mai mânca nasul. Era timpul să meargă la hotel și să-și facă bagajul, ca să prindă trenul. Putea să-l sune pe Frank, sursa ei din poliţie, din taxi. Ceea ce voia să-l roage era dificil. Dar nu imposibil. Cât a durat drumul spre Stockholm, Vivian încercă să-și imagineze cum se va simţi când va păși în apartamentul de pe Söder. Apartamentul ei și al lui Rolf. Acum era doar al ei. El nu avea să mai intre acolo, nu-l va mai auzi niciodată cântând sub duș vreo melodie de demult. Dădu drumul genţii direct pe podeaua din hol. Lucrurile lui Rolf erau încă în casa pe care o închiriaseră, nu avusese putere să le împacheteze. Voia doar să ajungă acasă. O să rezolve cumva și asta mai încolo. Se așeză pe canapea în living. Fără să știe ce să facă. Ce faci când persoana iubită nu mai e? Fusese singură mulţi ani înainte de Rolf. Ar trebui să știe acum cum să trăiască fără el. Și totuși simţea că e imposibil.

Nu avuseseră o relaţie perfectă. Și câteodată fusese geloasă pe relația pe care o avusese el cu Ester. Întotdeauna îi vorbea cu drag despre ea. Şi câteodată, când Henning, Elisabeth, Ole și Susanne povesteau amintiri, amintiri cu Rolf și Ester, îi veneau gânduri negre care o măcinau. Dar avusese ceva unic cu Rolf. În timpul călătoriei cu trenul, Vivian citise toate articolele despre Blanche. lar și iar. Și parcă-i auzea vocea lui Rolf printre rânduri. El trebuie să fi fost sursa ziarului Aftonbladet, dar nu înţelegea de ce. Nu înţelegea multe lucruri care se întâmplaseră în ultimul an, lucruri care nu se potriveau. Unde dispărea când nu putea să dea de el? Înainte, ştiau unul de celălalt. Nu ca să se controleze, ci pentru că le plăcea amândurora să facă parte din viaţa de zi cu zi a celuilalt. Dar asta dispăruse de la o zi la alta. Observase că Rolf a început să aibă secrete. Şi toate încercările ei de a-l face să-i spună ce se întâmplă fuseseră în zadar. Parcă se închidea în el din ce în ce mai mult. Și apoi mai erau și plicurile. Plicurile alea mari și albe care tot veniseră în ultimele luni. Fără expeditor. Acum îi părea rău că nu deschisese niciunul. Dar de obicei nu-și deschideau corespondenţa unul altuia. Vivian nu văzuse niciodată unde punea Rolf plicurile astea. Le-o fi aruncat? Poate că nu? Și, în plus, polițistul ăla tânăr și simpatic o rugase să vadă dacă găsește ceva în legătură cu fotografia care dispăruse. Vinovăţie. Deja îl sunase din tren pe asistentul lui Rolf, Rafael, dar nici el nu știa nimic despre expoziţie. Studioul lui Rolf era la o aruncătură de băț de apartamentul lor și, dacă era să ascundă ceva important, acolo trebuia să caute. Vivian se ridică. In sfârşit, știa ce trebuie să facă.

Se lăsase deja întunericul peste Fjällbacka până să plece spre casă. Farurile luminau porțile garajului, iar Patrik zăbovi în mașină o clipă ca să-și tragă sufletul și să treacă de la muncă la starea de tată și fiu. Erica trebuia să ajungă în vreo oră şi voia să aibă timp s-o conducă pe mama lui și să facă și ceva de mâncare. Oboseala îl dobora, dar refuza să se lase răpus. Ideea că Erica ajunge curând acasă făcea ca oboseala să se risipească puţin. Întotdeauna îi era dor de ea când nu erau împreună. Şi asta îi plăcea. Erau multe cupluri în jurul lui care abia suportau să fie în aceeași cameră și țineau viu proiectul Familie doar de dragul copiilor. El și Erica juraseră că nu vor ajunge așa niciodată și de fapt nici nu se părea să existe vreun risc.
— Alo? Patrik strigă din hol, scoțându-și pantofii, și îi răspunse ceva ce părea a fi o turmă de elefanți. Toţi cei trei copii veniră alergând și apoi se aruncară în braţele lui. — Vai, vai ce primire! Patrik îi îmbrăţișă și pupă pe fiecare în parte, dar pe Maja o ţinu un pic mai mult în braţe. Ştia că are multă grijă de fraţii ei când el și Erica nu erau acasă. Și nu conta de câte ori îi spuneau că nu trebuie să facă asta. Așa era ea. — Bunica și Gunnar au reparat mult, îl anunţă Anton trăgându-l după el. Vino, vino să te uiţi! — Au reparat? Mult? Lui Patrik i se puse un nod în gât. Pe undeva, știa că nu fusese o idee bună să doarmă la secţie și să-i lase singuri acasă pe mama lui și pe Meşterul Drege-Tot. lar fețele bucuroase ale fiilor lui îl îngrijorau.

Mama lui bătu bucuroasă din palme când îl văzu. Ceea ce nu-l linişti deloc. Ce a mai făcut de data asta? — Băieți, băieţi nu stricaţi surpriza acum. Lăsaţi-l pe tata să vadă singur. Așa, dragule. Închide ochii. — Dar, mamă... Patrik oftă, însă Noel și Anton îl trăgeau de mâini și își dădu seama că nu are scăpare. — Închide ochii, tată, închide ochii! ţipau ei, iar el le făcu pe plac fără tragere de inimă. Avea o presimţire neagră. Îi cunoştea mult prea bine pe mama lui şi pe soțul ei. — Vino, vino! ţipau în continuare gemenii și, cu ochii închiși, îi lăsă să-l conducă. — Acum poţi să te uiţi! anunță mama lui încântată. Patrik se pregăti și deschise ochii. Dumnezeule! Erica o să fie furioasă. Cursorul pâlpâia pe ecran. Era iar în fața laptopului și a paginii albe. Era singura lui mângâiere acum. Dacă se uita pe geam, în partea dreaptă vedea casa de oaspeţi înconjurată de banda de delimitare a poliţiei, care flutura în vânt. Puteau oare să intre acum? Puteau să se apuce de curăţenie? Cine putea să facă curat? Nancy? Ea îl știa pe Peter de mic copil. Și văzuse băieţii pe insulă de când se născuseră. Cum să o pună pe ea să facă curat? Să curețe sângele băieților? Sângele lui Peter?

Henning își șterse lacrimile și se întoarse către calculator și cursorul care pâlpâia. Ştia că toţi aşteaptă. Mai bine zis, aşteptaseră. Cum putea cineva să se aştepte acum la vreun text din partea lui? Toţi ar trebui să înțeleagă că nu putea să termine a zecea carte, ultima parte din decalogul său. Lucrurile se schimbaseră radical și el nu trebuia să presteze. Nu mai trebuia să presteze. Şi premiul Nobel era oricum al lui și fără să fie completă seria — atât de minunată era opera lui. Nimeni nu putea să-i ia lucrul ăsta. Sau putea? Henning se opri brusc. Puteau să-i ia premiul înapoi? Nu făcuseră anunţul încă. Şi până atunci nu era nimic sigur. Până atunci, puteau să fie influenţaţi de minciunile care se vehiculau. Sau, mă rog, minciuni și minciuni. O parte din ce se spunea era purul adevăr. Dar situaţia nu era chiar așa, în alb și negru, cum o prezentau ziarele. Articolele nu lăsau loc pentru nicio nuanţă de gri. Au plătit fetele cu care se culcase Ole? Da. Nimeni nu putea nega. Dar nu era chiar așa cum se spunea. Fetele și femeile alea avuseseră și ele interesul lor. Veniseră singure la Blanche, ca moliile atrase de lumină, în căutarea succesului, a faimei și a atenţiei. Au vrut să fie în centrul evenimentelor culturale, cu oameni importanți. Se folosiseră de feminitatea lor. Şi Ole era slab de înger. El nu căzuse în mrejele sirenelor, ceea ce era o binecuvântare. Dar Ole nu le putea face față, iar ele au profitat. Și pentru asta plătea acum Blanche cu vârf și îndesat. Judecata societății nu era corectă. Henning își plângea soarta. Nu își permitea să mai piardă ceva.

Deja îi pierduse pe Peter și pe băieți și poate și pe Rickard. Dar ceea ce era sau mai bine zis ceea ce avea să devină, asta nu putea pierde. Cu mâini tremurânde, îl sună pe secretarul general al Academiei Suedeze. — Bună ziua, sunt Henning. Da, mulţumesc. Da, e îngrozitor. Eu și Elisabeth suntem devastaţi. Da, da, am citit și eu. Nu-i așa că este strigător la cer cum le învârt... Da, exact. Și noi zicem la fel. Şi voiam doar să mă asigur că nu s-a schimbat nimic de când am vorbit acum câteva zile. Nu. Da, exact. Academia nu pleacă urechea la lucrurile astea lumești. Și totul e bazat pe neînţelegeri, prejudecăți și chiar minciuni. Oportuniste. Da, știi și tu cât de fomiste sunt fetele în domeniul ăsta. Da, cu orice mijloace. Mă bucur să aud asta. Bineînţeles că nu se poate compara cu pierderea pe care am suferit-o. Dar e o mică bucurie în întunericul ăsta în care ne aflăm. Mulţumesc. Sunt recunoscător Academiei pentru sprijinul acordat. Da, o să-i transmit lui Elisabeth. Apreciem grija voastră. Mulţumesc. Henning închise telefonul. Slavă Domnului că în Academie erau persoane cu scaun la cap. Persoane care puteau să facă diferenţa dintre mere și pere. Premiul era în continuare al lui. Numele lui o să fie inscripționat în sălile nemuririi. Și nu mai trebuia să se uite în gol la cursorul de pe ecran. Ezită. Apoi îi trimise un mesaj Louisei. Numai ea putea să înțeleagă importanţa veștii că premiul era garantat al lui. Indiferent de situaţia în care se aflau acum. Ar fi trebuit să fie și ea acum cu ei, acolo.

Avea nevoie de ajutorul ei pentru a rezolva problema cu Blanche și ca so ajute pe Elisabeth cu pregătirile de înmormântare. Soţia lui era mult prea fragilă ca se descurce singură. Dar Louise era ancora lor. Şi familia avea nevoie de ea acum. lar ea ar putea chiar să găsească vreo firmă pentru curăţenia din casa de oaspeţi. — Merg și eu mâine! Bertil lovi cu pumnul în blatul de bucătărie ca să-și sublinieze autoritatea. Ernst plecă îngrozit, refugiindu-se într-un colț mai liniștit al apartamentului. În aceeași clipă se stinse şi felinarul de afară, iar camera se întunecă și mai mult. Bertil tresări. Parcă era un semn rău. Se grăbi să aprindă veioza din fereastră şi apoi se uită la Rita. Ea îi zâmbi, dar zâmbetul ei era așa de palid și forţat, încât pe Bertil îl duru inima. — Nu e nevoie. Mă descurc singură. Tu ai o anchetă de condus. Săracii copii pe Skjälerö... — Poate să se ocupe Patrik. Ştim amândoi că Patrik e cel care conduce totul la secţie, şi asta face de ani întregi. — Eu ştiu, dar nu am știut că știi și tu. Bertil se uită la ea și la zâmbetul ei șiret, pe care nu și-l putea ascunde. — Sunt leneș, nu prost, răspunse el așezându-se pe un scaun în bucătărie. — Încă un lucru care-mi place la tine. O luă de mijloc când se apropie de el și o trase în poala lui.

— Eşti sigur că ne ţine scaunul pe amândoi? întrebă ea luându-l de gât. — Dacă nu ne ţine, mai sunt scaune la Ikea. Închise ochii şi-şi lipi capul de al ei. Respirația lor se sincroniză, ca de fiecare dată. — Nu ţi-e frică? începu el cu ochii încă închiși. Rita îl strânse mai tare. — Sunt îngrozitor de speriată. Nu mi-e frică numai de moarte, mi-e frică de starea de rău, de slăbiciune, de nesiguranţă și, chiar dacă e egoist, chiar și de faptul că o să-mi pierd părul. Știu că medicul a zis că unii aleg să se tundă, dar... — O să fii la fel de frumoasă și fără, o asigură Bertil deschizând ochii ca să se uite la ea. Şi o să crească la loc. — Da, ştiu. Chiar sunt egoistă dacă-mi fac griji pentru așa ceva. Dar e singurul lucru concret pe care-l știu și pentru care pot să-mi fac griji. La ce nu știu nu vreau să mă gândesc. — Nu o să mori. Bertil nu mai putu să vorbească și dădu din cap. — Nu o să mori. — N-avem de unde să știm, răspunse ea calm. Poate e vremea să mă duc acum. Sau mai târziu. Nu putem să controlăm asta. — Nu pot să trăiesc fără tine.

Işi îndesă nasul în gâtul ei și îi inspiră mirosul. — O să te descurci dacă o să fie cazul, spuse ea strângându-l în braţe, aşa încât Bertil îi simţi pulsul crescând. — Nu o să pot, reuși el să îngaime, deși pieptul îl durea îngrozitor. — Ba da, o să poţi, iubitule. — Nu tu trebuie să mă consolezi. — În curând mă vei consola tu. — Dacă nu sunt suficient de puternic? De asta se temea. Ea îi cuprinse obrajii în palme și, uitându-se în ochii lui, îi spuse liniștit: — Eşti mai puternic decât crezi. Și sunt recunoscătoare că te am alături de mine. — N-o să pot, repetă el resemnat. Lacrimile curgeau fără încetare. — Ba da, o să poţi, îl linişti ea, legănându-l încet în braţe. — Bună, iubitule! Erica îl sărută pe Patrik pe obraz și își scoase pantofii cu un oftat de ușurare. Fusese foarte cald în tren și mai avusese și întârziere, iar ei i se umflaseră picioarele. — Ce bine că ești acasă! zise Patrik, dar ceva din tonul lui îi dădu de gândit Ericăi.

— OK. Ce ai spart, ce ai cumpărat scump și nefolositor sau cu cine te-ai culcat? Patrik zâmbi forțat. — O să te rogi să fi fost vreuna din variantele astea. — Oh, nu! Erica își agață geaca în cuier și se uită la el cu mâinile în șold. — Zi-mi. Apoi se plesni peste gură. — Au fost aici Kristina și Meșterul Drege-Tot! izbucni ea. Ce au făcut? — Cred că e mai simplu dacă îţi arăt. Patrik se îndreptă spre bucătărie și Erica îl urmă indecisă. Se opri brusc în ușă, cu gura căscată. — Ce dracu" au făcut? — Pot să-ți spun că te obișnuiești după o clipă, așa că nu cred că e... Erica se uită nervoasă la el, iar el amuțți. Nu-i venea să creadă. — Arcadă? Şi roz-somon? Cine a fost designerul aici? Barbie? Ah, nu, a fost mama ta. Erica nu știa dacă să râdă sau să plângă. — Dar au modificat frumos pe terasă, o asigură Patrik cu o voce disperată, făcând un gest cu mâna afară.

— Au ajuns și acolo? Cum au avut timp pentru toate? Cum au putut? Nar trebui să fie bătrâni şi obosiţi? În loc să avem doi pensionari osteniţi, care să facă ce vrem noi, ne-am ales cu doi Speedy Gonzales. Vocea i se ascuţi, apoi simţi că nu mai are aer. Se așeză pe un scaun din bucătărie şi descoperi că aveau perne noi pe scaune. — Galben? Galben? Patrik ridică mâinile pentru a se apăra într-un fel. — Putem să le schimbăm, spuse el fără vlagă. Și ușile de la dulapuri putem să le vopsim la loc. — Şi arcada? — Imi aduc aminte că am zis că vrem să dărâmăm peretele ăla când renovăm bucătăria. Erica se uită la peretele cu arcadă și realiză că Patrik avea dreptate. Dădu din cap. — Dumnezeule, nu mai poţi să pleci câteva zile fără să-ţi transforme cineva casa într-o pizzerie din anii 1980. — Îmi pare rău, ar fi trebuit să-i supraveghez. Patrik se simţea vinovat în timp ce punea pe masă câte o farfurie pentru fiecare. — Sau ai mâncat în tren? Am încălzit lasagna pe care a făcut-o mama. — Mi-e foarte foame, răspunse Erica adulmecând mirosul de cașcaval topit. Puteai să zici orice despre Kristina, dar gătea bine.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, îl asigură Erica încercând să-și maseze picioarele. Ai lucruri mai importante de rezolvat și ai dreptate că putem să vopsim la loc și chiar voiam să dărâmăm peretele ăla. Sunt lucruri lumești. Şi astea fiind zise, cum merge treaba? Patrik puse în farfurii porţii mari de lasagna și se așează în faţa ei. — Vin? Erica dădu din mână. — Nu, nu în seara asta. Patrik ridică din sprâncene, dar nu zise nimic. Începu să-i povestească tot ce se întâmplase de când plecase ea la Stockholm. — Deci Rolf e tatăl lui Rickard? întrebă Erica făcând ochii mari în timp ce lua o îmbucătură mare de lasagna, iar apoi se întinse disperată după paharul cu apă. — Nu mi-am dat seama cât de fierbinte e. Luă câteva guri de apă. — Vrei să-ți suflu în mâncare? se oferi Patrik amuzat, iar Erica îi scoase limba. Îi simţise lipsa atât de mult, încât parcă o durea tot corpul. Fusese singură atâţia ani și chiar se împăcase cu ideea asta, dar acum nu-și mai putea imagina viaţa fără Patrik. Işi aduse aminte că trebuia să stea de vorbă cu el, dar voia să mai amâne încă puţin momentul ăsta. — Oare Henning știe? se interesă ea suflând în mâncare.

Nu mai voia să facă aceeași greșeală încă o dată. — Habar n-am. Înlemni când auzi zgomote din camera de la etaj a copiilor, dar se relaxă din nou când încetară. — Ce zvonuri erau pe la Blanche? întrebă el. Cred că toţi fierb. Erica dădu din mână. — S-a aflat despre Peter și băieţi când eram eu acolo, dar încă nu se publicaseră și articolele despre club. Așa că mă gândesc că acum e haos. — Doamne Dumnezeule, prin ce trebuie să treacă acum Henning și Elisabeth! Moartea lui Peter și a băieţilor. Moartea lui Rolf. Rickard, principalul suspect. Şi acum munca lor de-o viață a devenit un scandal. — Viaţa lor a fost distrusă în doar câteva zile. Nu se gândise până acum, dar ăsta era adevărul. De la bucuria de sâmbătă, când fuseseră adulaţi atât la nivel personal, cât și profesional, la coșmarul pe care-l trăiau acum. Cu viaţa făcută cioburi în jurul lor. — Oare ce-o face cu premiul? întrebă Erica mestecând. — Ce premiu? — Se zvonea sâmbătă că Henning o să primească Premiul Nobel pentru Literatură. Mă întreb cum o să fie acum, după articolele din Aftonbladet. Nu cred că mai e atât de evident că îl va primi. — Dar ce legătură are scandalul ăsta cu cărțile lui? Sunt lucruri diferite.

Erica puse paharul cu apă înapoi pe masă. — Aşa ar trebui să fie într-o lume perfectă. Dar mi-e greu să cred că Academia Suedeză o să fie neutră. Şi Susanne trebuie să fie întro situație proastă. — Nu cred că lui Henning sau lui Elisabeth le pasă foarte mult de un premiu pentru literatură acum. — Poate așa e. Dar nu e orice premiu, cu ăsta devii o stea permanentă pe firmamentul literaturii. — Chiar și-așa. Fiul și nepoţii lor au fost împușcați mortal. Lucrurile astea lumești nu pot să conteze atât de mult în contextul ăsta. Și apropo de copii morţi. Cum stai cu cercetările tale despre Lola și fetița ei? — Merge încet, dar fac progrese. Nu ţi se pare totuși incredibil că ultima expoziţie a lui Rolf era despre ea? Erica îi povesti despre întâlnirea cu vecinul Lolei, cu Birgitta și cu Johan. — Am și toate documentele de la poliţie. Crezi că pot să-l rog pe Pedersen să se uite pe raportul autopsiei? Patrik se strâmbă, uitându-se la ea cu părere de rău. — Are destul de mult de făcut cu ce i-am trimis noi, pe lângă munca lui obișnuită. — Bine, înţeleg, dar, dacă are puţin timp, ai putea să-l rogi?

— Da, dar nu-ţi promit nimic. O să vorbesc cu el mâine, să văd cât a rezolvat până acum și, dacă găsesc o portiţă, îl întreb. Dar îţi spun de pe acum că nu cred că are timp, o avertiză el gesticulând. — E tot ce-ţi cer, zise Erica. — Ce ai făcut cu ce te-am rugat? Detectivul? — Oh, ce figură! A fost bine. Am fotografiat paginile din ancheta poliţiei. Amândouă. Dar nu am nimic concret. Peter Bauer voia pur și simplu să afle cine a dat peste soţia lui și apoi a fugit de la faţa locului. Ceva normal. Erica îi evită privirea. Poate exista posibilitatea să afle ceva care să-l bucure, dar asta mai putea să aștepte. Acum trebuia să-i spună altceva şi nu mai putea aștepta nicio clipă. Trebuia să smulgă

plasturele de pe rană. Inspiră adânc și zise: — Sunt gravidă.
Patrik scăpă furculița în farfurie cu un zgomot puternic. Miercuri Fără să ştie de ce, Patrik aduna niște hârtii de pe birou. Nu știa cum să gestioneze vestea că Erica purta în pântece copilul lor. Înainte se bucurase mai mult decât credea că e posibil. Dar acum aveau deja trei copii, iar viaţa era foarte intensă, însă în același timp parcă și vedeau luminiţa de la capătul tunelului. În curând, anii cu copii mici se terminau. Și, în plus, nici el, nici Erica nu erau încântați de perioada de după naștere, pe care o compara cu un lagăr de concentrare, fără odihnă și cu un stres enorm. Chiar mai puteau să facă față încă o dată? Răsfoi din nou hârtiile de pe birou. Avea o groază de lucruri de făcut, dar, după o noapte nedormită, chinuit de gânduri, era atât de obosit încât nici nu putea să formuleze o propoziţie normală. Însă trebuia. Rickard era încă în arest şi nu mai aveau mult timp până când procurorul trebuia să hotărască dacă îl reţine. Cu siguranţă că procurorul asta își dorea, dar Patrik voia să-l facă pe Rickard să recunoască crimele. Era ceva care nu se potrivea şi încă nu aveau nimic concret cu care să-l incrimineze pentru moartea lui Rolf — bărbatul despre care știau acum că era tatăl lui. Patrik oftă și se hotărî să-și urmeze propriul sfat, pe care îl dădea tuturor celor care simțeau că sunt depășiți de muncă și nu mai fac față. Bunicul lui îl învățase: Cum mănânci un elefant? Bucată cu bucată.

Avea impresia că are acum în faţa lui un elefant enorm. De mult nu se mai simţise atât de copleșit. Cazul..., cazurile se contopeau. Era mult prea complicat, îngrozitor și improbabil ca să fie doar o coincidenţă. Şi, colac peste pupăză, mai era și presa care suna la secţie neîncetat, terorizând-o pe Annika, în încercarea de a vorbi cu toţi polițiștii aflați la serviciu, pentru ca apoi să umple ziarele cu titluri îngroșate și negre despre oamenii implicaţi în cazurile astea. Presa bâzâia constant, enervantă ca o muscă pe care o auzeai mereu, dar pe care nu puteai să o prinzi. Luă o agendă, ca să se poată apuca să taie elefantul, la figurat vorbind. Scrise grăbit lucrurile care considera că sunt prioritare și se hotărî să înceapă cu trompa. Care în cazul ăsta era Pedersen, șeful Institutul de Medicină Legală din Göteborg. Pedersen răspunse imediat la telefon. — Chiar mă gândeam să te sun. Era o voce cunoscută, după atâţia ani în care colaboraseră. De mult nu mai schimbau fraze de politeţe şi trecură direct la subiect. — Nu avem încă toate rezultatele, nu am terminat, continuă Pedersen. Dar am ceva cu care puteţi începe deja să lucraţi. — Mulţumim, răspunse Patrik dându-și seama că, fără să vrea, se înclină puţin. Știa cât de mult e de lucru la institut, dar înțelegea că pe masa de autopsie erau doi copii, ceea ce dădea cu siguranţă prioritate cazului. Sigur lucrau zi-lumină.

— Cum merge treaba în rest? întrebă Pedersen. — Facem progrese. Am mai primit de la LCS, prin Farideh, niște rezultate parţiale. S-a zbătut mult. Ne-a fost de mare ajutor. — Vezi, te obișnuiești, remarcă Pedersen râzând. — Da, așa e. Și cum am mai zis: se pare că e isteaţă. — Este. Deja colaborez foarte bine cu ea. Trecem în revistă ceea ce avem până acum? Patrik deschise agenda la o pagină nouă. Știa că Pedersen îi va da un raport scris, dar notițele îl ajutau să se concentreze și să-și structureze gândurile. — Dacă începem cu Rolf. Da, cauza morţii e cunoscută, nu e nicio surpriză acolo. O împușcătură cu un pistol de cuie în ceafă. Probabil nici nu a fost conștient de ceea ce avea să se întâmple. Asta măcar e bine, se gândi Patrik. — OK. Altceva? Ai mai aflat ceva de la autopsie? Pedersen ezită o clipă. — Cel mai probabil mai avea doar câteva luni de trăit. — Poftim? Patrik se ridică de pe scaun. — Cancer în stadiu avansat. — Vai de mine! E posibil să nu fi știut?

— Nu, sigur a știut la cât de avansat era și ținând cont de locurile unde am găsit tumorile. Cred că a suferit mult. Și sigur a fost la un control medical. Ar trebui să scrie în foaia de observaţie. Patrik căzu pe gânduri. Ce legătură avea asta cu restul? — Şi Peter și băieţii? — Au fost executați. Copiii au murit cel mai probabil în somn. Câte un glonţ în frunte, tras de aproape. Vocea lui Pedersen era aspră. — Peter s-a trezit sigur când au fost împușcați băieţii, pentru că în el s-a tras de două ori, prima dată în mâna stângă și apoi în cap. Băiatul cel mare avea încă glonţul în cap. La cel mic, a trecut direct prin cap şi s-a oprit în tăblia patului. lar la tată un glonț era în corp, iar celălalt s-a înțepenit în zid. — Oh, la naiba! Îi venea să vomite. Se gândi la copilul din pântecele Ericăi, dar gândul se risipi imediat. Trebuia să se distanţeze pentru a putea lucra. — În ce stare erau gloanţele? — Am găsit urme frumoase. Dacă o să găsiţi pistolul, putem să le comparăm și sigur se vor potrivi. Apropo, ce mai știți de pistol? Patrik deschise e-mailul. Venise în sfârșit și raportul de expertiză privind arma crimei. — Clasic. Dacă îţi zic Bond, tu ce zici?

— Walther PPK. Nu numai Bond. Chiar și arma standard a poliţiei până prin anii 1980. Calibrul 7.65, gloanţe cu cămașă metalică. — Așa e. Şi dacă gloanţele sunt într-o stare bună cum zici tu, poate reușesc să găsesc ceva în registrele noastre. Pedersen nu-i răspunse, i se părea ceva retoric. — Auzi? îl interpelă Patrik repede înainte ca Pedersen să închidă telefonul. Aș vrea să te rog ceva. Sau, mai bine zis, Erica vrea să te roage ceva. Pedersen râse sec. — In mod normal, aș fi zis direct nu, fără să știu despre ce e vorba. Deja nu ne mai vedem capul de muncă. Dar, dacă e vorba de Erica, aştept să-mi spui mai întâi despre ce e vorba... — Nu-i așa că vrei să fii printre cei cărora le mulțumește în următoarea ei carte? rânji Patrik. Era totuși bine că schimbau subiectul. Cel de până acum fusese destul de dur. — Bineînţeles. E singura mea șansă la nemurire, răspunse Pedersen. Aşa deci. Cu ce pot să o ajut pe soţia ta? Patrik îi povesti pe scurt despre cazul Lolei. — Asta e următoarea carte a Ericăi? — Da, așa se pare. A fost la Stockholm câteva zile ca să facă research şi a pus mâna pe dosarul vechi al anchetei. Este foarte subţire. Bănuiesc că e vorba de transfobie, dar, dacă e așa, chiar e al naibii de

rău, mai ales că Lola avea o fetiță care a murit cu ea în incendiu. — Nu mă mai miră mintea îngustă a oamenilor, spuse Pedersen abătut. Lasă-mă să ghicesc. Iubita ta soţie vrea să mă uit pe raportul autopsiei? Patrik răspunse afirmativ, un pic rușinat. Dar, în același timp, Pedersen era un adult care putea să zică și nu dacă nu voia. — Bineînţeles că o ajut. Poţi să mi-l trimiţi pe e-mail, să mă uit? — ÎI ai în zece minute, răspunse Patrik cu mulţumire în glas. — Sun-o pe Farideh acum. — Imediat. Când închise telefonul, se uită la hieroglifele pe care le scrisese. Apoi sublinie cu câteva linii groase cuvintele Rolf pe moarte. Nu trebuia neapărat să fie vreo legătură. Dar ceva îi spunea că într-un fel era o piesă de puzzle care se potrivea. Trebuia doar să afle cum. Stockholm 1980 — Când mă lași să citesc? Lola se uită urât la Rolf, în timp ce era cu ochii pe Pytte, care se dădea în leagăn la locul de joacă din Vasaparken. — Mi-ai dat să-ţi citesc poeziile. De ce ar fi altceva acum? Rolf îi făcu bucuros cu mâna lui Pytte și ea îi răspunse. — Şi, ca să ştii, şi mie, și lui Ester ne-a făcut mare plăcere să o avem pe Pytte la noi. Chiar dacă n-au fost cele mai plăcute circumstanţe. Te rog

să mai apelezi la noi dacă ai nevoie de ajutor, e oricând binevenită. — Promit. Lola îi făcu și ea cu mâna lui Pytte și își înfrână dorința de a alerga spre ea pentru a o opri să se dea atât de tare în leagăn. Trebuia să o lase să zboare. Așa îi promisese Monicăi. — Nu ai destulă încredere în mine ca să mă lași să citesc? continuă Rolf prefăcându-se supărat. Lola îl luă de braţ. Soarele îi ardea pe faţă, iar pe spate i se prelingeau mici picături de transpiratie. Îşi îndreptă faţa spre soare, lăsându-l să strălucească asupra ei. lubea soarele, iubea culoarea pe care i-o dădea soarele. Vara stătea în fiecare zi pe balcon cu o tavă de aluminiu sub bărbie ca să se bronzeze mai repede. Soarele era bun pentru sănătate. Cu cât mai mult, cu atât mai bine. — Nu există nimeni în care să am mai multă încredere ca în tine, Rolf, răspunse ea cu fața încă spre soare. Știi bine. Şi nicio părere nu contează mai mult decât a ta. Tocmai din cauza asta nu vreau să-mi vezi construcția din bucăţi. Vreau să o vezi pe toată, când e gata. Se uită la el bătând cu unghiile lungi și roșii în coperta groasă a agendei albastre. — În curând e gata. Povestea se apropie de sfârşit. Și, dacă o să fie cum cred eu, o să fie splendidă, ciudată, specială, ceva cum nimeni nu a mai citit până acum. — Sună minunat, spuse Rolf cu zâmbetul ăla cald care-i plăcea ei.

O să-i arăţi și lui Elisabeth după aceea? Ştiu că s-a uitat la niște texte mai scurte de-ale tale. Și mai știu că ar vrea să publice ceva de-al tău. Chiar aș putea să spun că are fluturi în stomac la gândul că e posibil să publici ceva cu ea ca editor. — Bineînţeles că m-am gândit să mă duc la Elisabeth. La cine altcineva? Aşa că, după tine, Elisabeth o să fie prima care o să citească. Dar până atunci cuvintele sunt doar ale mele. Lola bătu din nou cu unghiile pe coperta albastră. — Înţeleg, e despre familia ta. Nici cu a mea nu prea pot să mă laud. Ultima dată când l-am întâlnit pe tata, i-am spart dinţii din față. Mă săturasem de atâta bătaie. — Rănile mele sunt doar pe interior, zise Lola, nici soarele nu mă mai încălzea. Eram degerată. În mine nu a dat nimeni cu pumnul niciodată. Doar cu cuvinte. Sunt crescută într-un ger pe care tu nu poți să ţi-l imaginezi. Totul trebuia să fie corect. Totul trebuia să fie frumos, lustruit. Eu am fost mereu ca o pasăre diferită și am știut că nu sunt ce voia familia să creadă că sunt. Imaginea asta reînvie o amintire. — Am citit, când eram mică, o poveste despre două păsări care s-au trezit cu un ou în cuibul lor și s-au hotărât să-l clocească ca și cum ar fi fost al lor, continuă ea uitându-se la Rolf. Dar s-a dovedit că nu era un ou de pasăre, ci de aligator. Și aligatorul a crescut atât de mult, încât într-o bună zi nu a mai avut loc în cuib. Așa că părinţii săi păsări s-au hotărât să-l înveţe să zboare. Pentru că asta știau ei că trebuie să-și înveţe copilul. L-au împins afară din cuib și el a dat cât a putut din picioare. Dar în loc să zboare a căzut în apa de sub copac.

Și aşa a găsit acolo o lume de care nici măcar nu știuse că-i era dor, dar despre care a ştiut din prima clipă că e lumea lui. În povestea asta, părinții lui păsări sunt fericiți pentru fiul lor aligator. Sunt fericiți pentru că fiul pe care l-au crescut și-a găsit lumea. Eu nu am avut un final atât de fericit. Rolf o mângâie pe obraz. — Îmi pare rău. Dar acum ne ai pe noi. Și ne are şi Pytte. Rolf se lumină la față când fetița veni în fugă spre ei. — Tata-tata-tata! Mă lași să cumpăr înghețată de la chioșc? — Hai! Îţi dau o monedă de 5 să-ţi cumperi. Rolf scoase portofelul și îi dădu lui Pytte o monedă de 5, iar ea fugi cu pași săltaţi spre chioșc. Lola știa că Pytte va sta lângă chioșc o veșnicie până să se hotărască și apoi o să ia, ca de obicei, o înghețată cu gust de pere, pentru că îi plăceau și gustul, și surpriza care era în pachet. — O răsfeţi. — Cu cea mai mare plăcere, zise Rolf cu un zâmbet larg. — Câteodată seamănă foarte mult cu bunica mea. Singura persoană care m-a iubit așa cum eram. Pe Pytte am botezat-o după ea. — Dar am crezut... Rolf abia putu să-și ascundă uimirea. — Că nu ea mea, zâmbi Lola. Normal să crezi asta. Da. Prefer bărbaţii. Dar Monica... Am iubit-o, mai mult ca orice. Şi ea mă

iubea și-și dorea să o iubesc și eu la fel de mult. In același fel. Şi chiar mi-am dorit şi eu. Am vrut să-i dau iubirii ăsteia o șansă, dar... Lola dădu din cap. — Nu pot să mă schimb, sunt ceea ce sunt și am putut să o iubesc doar în felul meu. Dar am creat-o pe Pytte. Nu mai există niciun alt candidat la titlul de tată, pentru că Monica nu era... nu era la muncă atunci. Și am fost foarte fericiți că s-a întâmplat. Monica ar fi fost foarte mândră de Pytte acum. Fetiţa se apropie de ei cu îngheţata ei cu gust de pere, care începuse deja să se topească, iar Lola își băgă agenda în geanta ei mare, ca să n-o păteze. — Sor-mea zice că o vrea ea pe Pytte, continuă îngândurată. Ea și soțul ei nu pot avea copii, iar pentru sora mea ăsta e un eșec. Dar în lumea ei perfectă Pytte ar fi doar un decor, nu ar fi văzută ca o persoană unică. Lola tăcu când se apropie Pytte, pentru că nu voia să audă și ea. Deja terminase înghețata; nu mai rămăsese decât bățul. Şi surpriza, o poză. — Uite! E un arici! Pytte îi arătă entuziasmată poza micuță care acum era plină de înghețată. Lola scoase un șerveţel din geantă, scuipă în el și apoi începu să-și curețe fiica în jurul gurii. — Ce scârbos! ţipă Pytte, dar Lola nu se lăsă până ce nu termină. Luă bățul murdar între două degete și i-l dădu lui Rolf. — Aruncă-l tu. O şterse pe Pytte la fel de bine și pe mâini. Apoi curăţă și poza cu arici.

— Pot să mă joc acum? întrebă fetița uitându-se cu jind la copiii care alergau prin parc. — Bineînţeles! — Vin toți sâmbătă? întrebă Rolf. — Da, voi și Sigge. — Da, chiar, prietenul ei. — Ah, nu, mai trece apă pe sub pod până atunci... Lola își întoarse din nou fața spre soare. — Mi-e milă de băiat. Numai Dumnezeu știe unde e maică-sa, iar bunica lui nu-i face faţă. Vrea să scape de el. — Ce noroc a avut Pytte cu tine ca tată! Lola se aplecă și-l pupă pe obraz. — Şi eu am noroc că te am pe tine. Râsul lui Pytte se auzea în depărtare, părând că zboară spre cerul albastru, liber și sălbatic. — Alo! strigă Anna. Bine ai venit acasă! Pot să comand o pizza Hawaii? Erica veni în hol furioasă ca o vijelie. — Ştiai? întrebă ea parcă acuzând-o pe sora ei. Ai văzut ce fac și n-ai zis nimic? — Ba da! Am ajutat-o pe Kristina să aleagă nuanța perfectă de rozsomon pentru dulapurile din bucătărie. Ea voia o nuanţă de teracotă, dar mie mi s-a părut că e mai frumos să fie o nuanţă de caisă...

— Deci, dacă nu aveai în braţe pe cea mai drăguță nepoţţică, acum luai bătaie! Dă-mi copilul și bucură-te de opera ta, trădătoareo! Anna i-o dădu pe Flisan. Când intră în bucătărie, începu să râdă isteric. — Nu am apucat să văd când era totul gata. Doamne, Dumnezeule, mor! Îşi şterse lacrimile, dar nu reuşi să se oprească din râs. — Da, şi eu am murit. O surpriză minunată aseară. O călătorie în trecut, prin anii 1980. Oricum, sunt foarte recunoscătoare că nu mi-au pus și vreun tapet-plasă. — Să ştii că ne-am uitat la câteva modele... — Taci tu! exclamă Erica, dându-i un ghiont ușor surorii ei care continua să râdă. — De nu știu câţi ani tot vorbiţi să renovaţţi bucătăria, m-am gândit că asta vă va impulsiona. Erica pufni, o aşează pe Flisan într-un scaun și puse câte o cană de cafea pentru fiecare. — De fapt, ai şi tu dreptate. Procesul de renovare s-a scurtat cu vreo doi ani, cam atât cred că ne mai trebuia până să ne apucăm de treabă. Acum nu mai avem de ales. Peretele ăsta trebuie să dispară. Se uită la peretele cu arcadă și o trecu un fior. — Trebuia să te gândești de două ori înainte să le dai drumul ălora doi în casa voastră nesupravegheaţi, zise Anna.

Sora ei deschise unul dintre dulapurile de deasupra chiuvetei și scoase niște biscuiţi pentru Flisan. — Acum m-am învățat minte. Ceea ce înseamnă că data viitoare tu ai onoarea de a avea grijă de cei trei copii ai mei. E bine, nu? Anna se cutremură și se așează la masa din bucătărie. — Apropo, ce ai făcut la Stockholm? Ai descoperit ceva interesant? O să scrii o carte despre Lola? Erica încuviință și îi povesti pe scurt ce aflase și cât de mult lăsa de dorit ancheta poliţiei. — Nimănui nu i-a păsat să afle ce li s-a întâmplat de fapt Lolei și fetiţei ei. Nimănui, atâţia ani. Prietenii, familia — și-au văzut toți de viaţă mai departe. Toţi: Rolf și soţia lui, Henning și Elisabeth, Ole și Susanne. Asta până acum, când Rolf s-a hotărât să facă o expoziţie cu fotografiile lui cu Lola și cu prietenii ei. — Ai vorbit cu familia biologică a Lolei? — N-am apucat. Știu că Lola a rupt legăturile cu ei cu mult timp înainte să se nască fetița. Dar cică ar fi apărut o soră cu puțin timp înainte să moară Lola. Sigur o să vreau să vorbesc și cu ea, dacă mai trăiește. Au trecut deja 40 de ani. Dar vreau mai întâi să mai am o second opinion despre raportul autopsiei. — Au murit amândouă în incendiu? Anna îi dădu lui Flisan încă un biscuit. Pe primul îl mâncase parţial, pentru că o parte o scuipase pe jos, sub masă. — Da şi nu. Lola a fost împușcată de două ori, iar cele două

gloanţe au rămas în cap. Asta a și fost cauza decesului ei. Dar Pytte avea fum în plămâni, la ea cauza morţii a fost asfixierea. Au găsit fetiţa întrun cufăr, iar Lola era în bucătărie, în fața aragazului. Anna dădu din cap. — Acum nu prea e momentul să pui întrebări celor care i-au fost aproape... Chiar dacă, de fapt, Vivian a fost cea care ţi-a povestit despre Lola. — Nu, nu pot să mă apuc acum să-i sun pe Henning și pe Elisabeth și să le zic: Bună, aș vrea să vorbesc cu voi despre Lola. O să vorbesc cu ei mai târziu, după ce și-au plâns necazul. — Apropo, cum e Louise? întrebă Anna. Ai vorbit cu ea? — Nu. Nu știu cum să fac. Nu vreau să mă bag așa în viaţa ei și, în același timp, nici nu vreau să fiu prietena aia care nu dă niciun semn de viaţă. — Dă-i un mesaj şi spune-i că îi ești alături și să te sune dacă vrea să vorbească. Și apoi alege ea. — Da, n-ar fi rău. Nu trebuia să-i spună Annei că făcuse asta deja. Şi, oricum, nu era rău să mai trimită încă un mesaj. Erica trase aer în piept. — Sunt gravidă. — Ce? Anna ţipă şi Flisan se sperie atât de tare, încât începu să plângă.

— Nu, nu, iartă-mă, iubito! Uite, mai ia un biscuit. Anna se uita şocată la Erica în timp ce Flisan se liniștea. — Am crezut că sunt la menopauză și, când colo, eu sunt gravidă, zise Erica cu un zâmbet sfios. — Felicitări! Ce zice Patrik? — Cred că și el e șocat. l-am povestit aseară și l-am auzit cum s-a foit toată noaptea. De fapt și Erica era parcă pe altă planetă, încă de dimineaţă. — Şi ce faceţi? — Chiar nu ştiu. Erica se uită pierdută în jos. — Simt că am cam terminat cu faza asta. Și Patrik, la fel. Şi, în același timp, e o decizie foarte importantă, să... — Numai voi doi puteţi hotărî dacă mai faceţi față încă o dată. Anna puse mâna pe mâna surorii ei. — Apoi mai e şi vârsta mea. Riscul... — Asta puteţi să aflaţi la început. — Vai, nu ştiu dacă am curaj să fac amniocenteza. Acul ăla... Şi mai e și risc de avort dacă faci testul. — Nu, nu, există o metodă mai modernă acum, nu mai știu cum se numește, dar oricum se începe doar cu analize de sânge. Şi pe astea poţi să le faci mai devreme decât amniocenteza.

Erica se uită la sora ei mai mică. — O să sun la policlinică să văd. Totuși nu știu dacă vreau... — Vezi mai întâi asta. Şi apoi vă hotărâți. — Eşti înţeleaptă, zise Erica. Aproape că te-am iertat pentru arcadă. — Mie mi se pare că ţi se potrivește o arcadă în casă. — Gura! Erica simți că se liniștește. Totul o să fie bine. O avea pe Anna. Și pe Patrik. Farideh nu putea fi contactată la telefon; mesajul lăsat spunea că era la lucru. Patrik bătea neliniștit cu degetele în masă, pentru că avea nevoie să-i dea ea niște bucăţi din puzzle ca să-și poată continua treaba. Şi, în același timp, îl măcina și ce-i spusese Pedersen despre Rolf. Într-un fel, simţea că Rolf era cheia ambelor cazuri. Și, prin asta, și Rickard. Patrik ieși pe coridor și porni spre biroul lui Gösta. Ușa era deschisă, aşa că bătu în toc. — Vrei să vii cu mine să vorbim puţin cu suspectul nostru? — Bineînţeles. Dar avocatul lui nu e aici acum. Crezi că vrea să stea de vorbă cu noi fără el? — Vedem. Patrik se îndreptă primul spre celulele de arest, cu o față serioasă.

Spera ca perioada petrecută acolo de Rickard să-l fi îmblânzit puţin. — Rickard? Aș vrea să te întreb câteva lucruri. Vrei să-ți aștepți avocatul? Rickard se uită la Patrik. Părea dezarmat și obosit, nu mai era nicio urmă din bărbatul ăla care nu voia să vorbească fără ca avocatul să fie prezent. — Vreau doar să plec de aici. Orice. Intreabă-mă orice. Nu mai avea nici tonul și nici privirea aia superioară. — Când luaţi decizia dacă plec de aici sau nu? — Putem să te ținem trei zile. Azi e a treia zi. După asta avem posibilitatea să te reținem. Putem să te reținem 14 zile și apoi tribunalul poate să mai prelungească termenul. Nu te-a informat Jakobsson? — Cu siguranţă, zise Rickard obosit. Doar că nu prea pot să mă concentrez, iar zilele parcă se contopesc. O să mă rețineți atunci? — Sunt multe dovezi împotriva ta, suficiente ca să putem să te reținem. Dar, dacă o să cooperezi în anchetă, situația poate să se schimbe. Avem câteva semne de întrebare și voiam să știm dacă ești dispus să le clarifici. — Dă-i drumul, zise Rickard ridicându-se din patul din camera mică și rece unde era ținut. Se îndreptară împreună către sala de interogatoriu și, odată ajunși, Patrik și Gösta se așezară pe aceeași parte, în fața lui Rickard.

— Povestește-mi despre Rolf, îi ceru Patrik uitându-se atent la el. — Rolf? întrebă Rickard parcă fără să-i pese. Ce să vă zic despre el? — Rolf a fost tatăl tău. Rickard sări de pe scaun, privindu-i pe cei doi polițiști. — Cum naiba...? — Am aflat și că șantajai clubul Blanche. Rickard tăcu și coborî privirea. Apoi se uită cu tupeu la ei. — Ce vreţi să vă zic? Am găsit o posibilitate și am profitat. — Dar de ce Blanche? Ce te-a făcut să crezi că-ți vor cumpăra tăcerea? — De dragul lui tata. Adică Henning. Nu știe nimic. Și ei i-au protejat întotdeauna și pe el, și pe mama. — Deci Susanne şi Ole aprobau plăţile? — Și Louise. Nu se făcea nimic la club fără știrea ei. Dar, da, doar sunt obișnuiți să cumpere tăcerea oamenilor, așa că de ce să nu profit și eu? continuă el cu zâmbetul ăla cinic pe care Patrik îl ura. — Cum ai aflat că Rolf e tatăl tău? întrebă Gösta. — El mi-a povestit. A făcut un adevărat spectacol din toată chestia asta. M-a chemat la studioul lui din Stockholm și mi-a arătat o groază de fotografii cu transsexuali, poze cu care voia să facă o expoziţie. Tot bolborosea că vrea să se împace cu trecutul. Şi apoi m-a întrebat dacă știu că sunt fiul lui. — Bănuiai ceva? întrebă Patrik curios.

Rickard dădu din cap. — Nu. Nu bănuiam nimic. Şi sunt sigur că nici tata nu știe. N-ar fi putut să treacă peste așa ceva. — Și din cauza asta Susanne și Ole te plăteau, prin Blanche? — Da. Pentru ei, Blanche e totul sau de fapt pentru Ole. Susanne e cu Academia. Dar, dacă e important pentru Ole, e important și pentru Susanne. — Rolf voia să mai spună și altcuiva în afară de tine? — Nu cred. Nu cred că voia să-i facă probleme mamei. Parcă voia doar... nu știu... să nu-l mai împovăreze secretul ăsta. Poate avea vreo criză în legătură cu vârsta, ce știu eu. M-a pus să jur să nu-i spun mamei că știu. Rickard se uită la unghiile lui și își smulse o pieliță. Parcă redevenea omul nonșalant acum, când nu mai era în celulă. — Era pe moarte, spuse Patrik. Gösta se uită uimit la el. — Din câte am înţeles, mai avea doar câteva luni de trăit. Cancer. — Vai de mine! exclamă Rickard ridicând din sprâncene. Da, poate asta e explicaţia. — Cum crezi că ar fi reacționat Henning dacă ar fi aflat că Rolf era tatăl tău biologic? — Cred că ar fi fost furios. Henning e temperamental, nu mulţi știu asta. Mama a mers pe vârfuri toată căsnicia lor. Dacă nu e cum vrea tata...

Rickard dădu din cap, iar bretonul îi căzu peste ochi și îl dădu la o parte cu mișcarea lui obișnuită. — Deci dacă Rolf i-ar fi spus...? Rickard se lovi cu pumnul în palmă, ca răspuns la întrebarea lui Patrik. Patrik nu vorbi, dar se uită la Gösta. — Nu sunt vinovat, spuse Rickard obosit. Nu am omorât pe nimeni. Nici pe Rolf. Nici pe Peter sau pe copii. Nu aș putea niciodată să fac așa ceva. Și de unde să fac rost de armă? Nu am avut niciodată o armă și nici măcar nu știu de unde aș putea să fac rost. Şi eu... l-am iubit pe Peter. Și pe băieţi. lar Rolf nu mi-a greșit niciodată cu nimic. Nu aș fi avut niciun motiv să-l omor. Îmi convenea mai mult să trăiască, dacă ne gândim la banii de la Blanche. Gesticulă în timp ce explica, dar acum mâinile îi căzură obosite pe masă. — Ai putea să-i șantajezi și dacă Rolf e mort, continuă Patrik. Informaţia e valabilă în continuare. — Da, dar, dacă Rolf nu mai e, mai pierde din importanţă. E mai greu pentru tata să se înfurie pe un om mort decât pe unul în viaţă. — Sau poate că Rolf a aflat că șantajezi clubul Blanche și ați avut vreo altercaţie? întrebă Patrik. — Poate sunt un nenorocit, dar nu am omorât pe nimeni. Întreab-o şi pe Tilde. Ştie că am fost în pat toată noaptea. — Mărturia unei soţii în cazul ăsta cântărește mai puţin decât dovezile tehnice. Patrik își trosni degetele. Un tic pe care îl dobândise în ultimul timp.

— Dovezile tehnice nu sunt corecte. Nu sunt vinovat. — O să vedem, încheie Patrik ridicându-se, urmat de Gösta. Pe drum înapoi spre celulă, Rickard părea la fel de dezarmat ca atunci când îl luaseră mai devreme de acolo. Ultima imagine înainte să închidă ușa a fost cu Rickard pe pat, uitându-se în gol. Patrik și Gösta se îndreptară în liniște înapoi spre birourile lor. Doar pașii lor se auzeau. — Ce crezi? întrebă Gösta într-un final. Patrik ezită. Datele din anchetă parcă nu se potriveau cu intuiţia lui, cea care-l ajutase să facă față mulţi ani. Oftă adânc. — Nu știu. O s-o sun pe Farideh și vin după aceea cu un răspuns. Intră în biroul lui şi luă telefonul. Îi trebuiau răspunsuri. Și spera ca Farideh să i le dea. Vivian se întinse și se frecă la ochi. Scotocise ore întregi, dăduse tot studioul peste cap și pierduse noțiunea timpului. Aţipise de câteva ori pe divan, dar cea mai mare parte a nopţii o petrecuse căutând. lar acum studioul arăta ca un câmp de luptă. Totul era smuls și aruncat pe jos. Dar nu găsise nimic, nici în legătură cu plicul pe care îl primise Rolf, nici în legătură cu fotografia care dispăruse, Vinovăție. Bine, de fapt nu ştia ce caută. Nu știa nici măcar cum arată fotografia asta, Vinovăţie. Găsise tot felul de chestii care aveau legătură cu expoziția, gândurile lui Rolf în legătură cu ceea ce voia să spună despre Lola, dar fotografia Vinovăţie era menţionată întrun singur loc.

De ce îi ascunsese Rolf asta? Ce secrete mai avea? Secrete care poate au contribuit la moartea lui. Vivian se uită descumpănită în jur. Ar fi putut să le ascundă în altă parte? In oraș erau nenumărate firme unde puteai să închiriezi spaţii de depozitare. Dar știa și cum era Rolf. Lui îi plăcea să-și ţină lucrurile aproape. Nu ar fi avut încredere într-o firmă necunoscută. Dacă a ascuns ceva, atunci trebuia să fie aici, în studioul lui. Vivian se lăsă pe genunchi. Studioul era la parter, la o aruncătură de băț de apartamentul lor, și avea geamuri mari care lăsau să intre lumina soarelui. Ea îi găsise spaţiul ăsta și știuse din prima clipă că se va îndrăgosti de el, mai ales de parchet. Scânduri late de lemn, care fuseseră tocite în timp și căpătaseră o nuanţă gri-deschis. Scârțâiau când mergeai pe ele, lucru care devenise ca un soundtrack al şedinţelor foto pe care le avea Rolf aici. Chiar dacă el prefera să fotografieze la locul faptei, în natură, exact în situația dată, tot făcuse de-a lungul timpului nenumărate ședințe foto și aici. Vedete, oameni de stat, membri ai familiei regale și alte persoane bogate care își permiteau să plătească pentru o fotografie făcută de Rolf. Vivian mângâie o bucată din parchetul gri și privirea i se opri într-un colț, departe. Miji ochii. Apoi se târî mai aproape. Şi mai aproape. Până când ajunse în colţ și văzu exact ce observase de departe. O scândură avea o altă nuanţă decât celelalte. Parcă era nouă. Apăsă uşor pe ea. Se mișcă puţin, dar părea că e bătută în cuie. Vivian se uită în jur să vadă dacă găsește ceva cu care să o scoată

şi zări un cuţit de bucătărie prin grămezile de pe jos. Îl băgă ușor printro crăpătură de lângă scândură. Spre surprinderea ei, se desprinse foarte ușor. Cuiele erau doar de formă, nu erau bătute în podea. Sub scândură era o adâncitură care se întindea sub podea. Vivian miji ochii încercând să vadă, dar era mult prea întunecat. Aprinse lanterna de la telefon și lumină sub podea. Văzu o ladă, cu mai multe dosare, dar era mult prea mare ca să o poată scoate. Era clar că la un moment dat fuseseră scoase mai multe scânduri ca să facă loc, după care fuseseră puse înapoi. Dar dosarele putea să le scoată, nu erau atât de multe. Le așeză în faţa ei în formă de evantai. Nu scria nimic pe ele, așa că trebuia să le deschidă pe fiecare în parte pentru a vedea ce e în ele. În dosarul de deasupra era plicul despre care îi povestise lui Martin. Recunoscu scrisul de pe el. Se părea că încă era plin. Şi conţinea exact ce credea ea: informaţii despre Blanche. Detalii despre toate dăţile când îl acoperise pe Ole, abuzurile lui asupra femeilor tinere. Bineînţeles. Vivian începu să tremure când văzu că următorul dosar conţinea scrisori de dragoste. Scrisul era aproape indescifrabil, dar își dădu seama imediat că erau scrisori de la Elisabeth pentru Rolf. De când era căsătorit cu Ester. Cuvintele o copleșeau: dor, pasiune, dragoste, disperare, tristeţe și speranţă. Luaseră în considerare să fie împreună, dar reieșea din scrisorile lor că asta fusese imposibil. Nu putuseră să lase totul în urmă, să-și rănească partenerii, să-și distrugă familiile. Vivian își confirmă şi suspiciunea că Rickard era fiul lui Rolf. Nu îi spusese niciodată lui Rolf, dar când îi vedea în aceeași cameră era

evident, cel puţin pentru ea. Chiar dacă nu părea să mai fi înţeles și altcineva. Ultima scrisoare era de adio, de la Elisabeth. Din 1978. Hotărâseră să pună punct relaţiei, dar își promiseseră că vor face tot posibilul să rămână prieteni. Și, după cum observase Vivian de-a lungul anilor, chiar reușiseră. Ultimele dosare conțineau negative. Îl deschise pe primul și negativele se risipiră pe jos. Le luă unul câte unul și se uită la ele în lumină. Erau din aceeași perioadă ca și fotografiile de la ultima expoziţie. Lola la serviciu. Lola cu Pytte. Şi Lola cu prietenii acasă, în bucătărie. Susanne, Ole, Henning, Elisabeth și Ester. Rolf era în spatele camerei de fotografiat, mereu prezent, dar în același timp invizibil. Şi acum, când știa, parcă vedea dragostea dintre Rolf și Elisabeth. Îşi dădea seama din felul în care o fotografia, cum îi punea faţa în lumină în bucătăria Lolei. O parte din ea suferea pentru Rolf. Sigur nu-i fusese ușor să se sacrifice, să-și sacrifice dragostea pentru ceea ce era corect. Şi în același timp o sfâșia gelozia. Nu simţise niciodată că fusese marea dragoste a lui Rolf. În comparaţie cu Ester. Şi mai ales acum, în comparaţie cu Elisabeth. Ultimul dosar era ușor și subţire. Vivian dădu la o parte elasticul cu care era prins şi îl deschise. În el era doar un negativ. Şi o fotografie mică. Întoarse fotografia. Pe spatele ei scria Vinovăţie. Vivian găsise o copie a fotografiei dispărute. Întrebarea era acum ce să facă cu ea. Dacă voia să facă ceva. Patrik se repezi la telefon când văzu numele afișat pe ecran. — Am avut de lucru, zise Farideh.

Patrik încercase toată ziua, fără succes, să dea de ea. — Da, am auzit. Auzi, am vorbit cu Pedersen și mi-a zis că ai să-mi dai niște informații. Farideh oftă ușor. — Da şi nu. Am nişte rezultate preliminare, dar mai aştept şi altele. Îţi dau ce am până acum. — OK, bagă! Patrik regretă imediat cuvintele alese. Erau cât se poate de nepotrivite, dar Farideh parcă nici nu sesiză. — În primul rând, fibrele din pistolul de cuie. Mătase. Neagră. Nu pot să zic mai mult despre ele, dar, dacă găsești ceva, cred că LCS poate să compare fibrele cu materialul. — OK, răspunse Patrik notând rapid câte ceva. Era la fel ca şi cu Pedersen. Farideh o să-i trimită un raport scris, dar lui îi plăcea să noteze. Închise ochii ca să-şi amintească cu ce era îmbrăcat Rickard în seara nunții de aur. Smoching negru. De fapt, aproape toţi bărbaţii avuseseră smoching sau costum închis la culoare. — Încerc să găsesc costumul lui Rickard din seara când a murit Rolf. — Minunat, zise Farideh sec. Apoi avem cămașa lui Rickard. Sângele este de la victime. De la toate trei. Și urmele coincid cu faptul că au fost împușcați de la distanță mică. Și am luat și probe

de pe partea interioară a cămășii, dar n-am găsit decât ADN-ul lui Rickard. — Deci toate indiciile arată spre Rickard. Că el ar fi purtat cămașa în momentul crimei. — Da. — Vreo urmă de particule pe mâinile lui Rickard? — Pe cămașă, însă nu și pe mâini. Dar poate a avut mănuși. Nu e foarte logic, din moment ce nu l-a interesat cămașa, dar, din câte am înţeles, era foarte beat. Oamenii fac lucruri și mai ciudate la băutură. Alcoolul are logica lui. Patrik știa că Farideh are dreptate, dar parcă asta era încă o bucăţică din puzzle care nu se potrivea. — Gloanţele? Pedersen a zis că erau în stare bună. — Da, niciunul nu era foarte distrus. Sunt urme clare... și sigur se poate face o analiză dacă vom găsi arma. Rezultatul analizei gloanţelor e în sistem acum pentru o eventuală comparare cu alte crime, dar cred că va dura vreo săptămână până să avem un răspuns. — Am vorbit cu expertul nostru și arma e un Walther PPK. Calibru de 7.65, exact cum ai zis tu. — Asta nu ne ajută foarte mult, zise Farideh, chiar dacă lui Patrik i se păru că era de fapt mulțumită. Una dintre cele mai obișnuite arme de pe piaţă. Dar, cum am mai zis, dacă găsim arma, putem să facem comparația. — Nu-mi fac mari speranţe. Dacă eu aș fi fost autorul crimei, aș fi aruncat arma în mare. Am căutat cu scafandri, dar știi cât de adâncă e

apa acolo. — Adâncă, întunecată și mai nou mizerabilă. Ai dreptate. Dar știi doar că speranţa moare ultima, nu-i așa? — Adevărat, răspunse Patrik uitându-se la notițe. Scrisese cuvântul armă cu litere mari și-l subliniase. — Altceva? — Nu, din păcate. Asta e tot ce am acum. Nu știu dacă te ajută în momentul ăsta, dar poate mai târziu o să poţi dezlega puzzle-ul și vei găsi făptașul. Rickard Bauer se pare că e candidatul perfect, nu? — Cam așa. Toate indiciile duc la el. Avea și motivul, și posibilitatea, iar probele tehnice par să-l incrimineze. Dar... — Dar nu ești mulțumit. Patrik tăcu o clipă. Apoi zise: — Nu, cred că așa pot să descriu cel mai bine cum stă treaba. Nu sunt mulțumit. — Bine, hai la treabă acum. Şi, dacă aflu ceva în legătură cu gloanţele, te sun imediat. — Nici nu m-am gândit altfel. Patrik închise telefonul. Cel mai concret lucru pe care putea să-l facă acum, la indicaţiile lui Farideh, era să confișteze smochingul lui Rickard. Trebuia să plece din nou spre insulă. Îşi luă geaca de pe scaun şi ieşi din birou pentru a-l lua pe Gösta. Bărbatul ăsta era mereu ahtiat după o plimbare cu barca.

Erica mergea foarte încet în timp ce căuta numărul casei. Intră în curte și-și parcă Volvo-ul lângă un Bentley bleumarin care lucea în lumina soarelui. Deschise ușa cu grijă ca să nu atingă mașina cealaltă: cea mai mică zgârietură pe mașina aia sigur costa cât un salariu anual. Louise deschise ușa. Erica fusese foarte surprinsă când prietena ei îi răspunsese aproape imediat la mesaj și chiar o invitase la ea. Nu prea știa de fapt la ce să se aștepte. Nu știa deloc cum să reacționeze când lumea suferea și avea necazuri, iar acum era și în situația neplăcută de a fi cu oameni din înalta societate. Părinţii lui Louise erau din înalta societate. Erica îi întâlnise pe fugă la petrecerea nunţii de aur a lui Henning și Elisabeth, dar îi vedea des în ziarul Svensk Damtidning, pe care îl primea săptămânal, fără să-l ceară, de la Kristina. Dacă nu erau la curse de cai, atunci erau la inaugurări de galerii sau vreo nuntă regală. Dacă te luai după pozele din ziar, mama Louisei părea că are nenumărate pălării şic. Erica se întrebă dacă ea o fi având vreo pălărie și își dădu seama că, în cel mai bun caz, are o pălărie de soare, aflată într-o stare deplorabilă, pe raftul de sus din șifonier. — Intră! o invită Louise făcându-i semn. Erica se uită împrejur. Totul era deschis la culoare și de bun-gust, nici nu se compara cu bucătăria ei roz-somon. — Vai, ce frumos! exclamă ea brusc, dar regretă imediat, dându-și seama că era o replică foarte nepotrivită în situaţia dată. — E foarte frumos, aprobă Louise monoton, îndreptându-se spre living. — Vai, bună! ciripi mama Louisei grăbindu-se să o întâmpine pe Erica.

Chiar și tatăl Louisei veni și dădu mâna cu ea. Câteodată era bine să fii celebru. Oameni din toate păturile sociale erau încântați să o cunoască. — Vrei cafea? întrebă Lussan făcându-i semn Ericăi să se așeze pe canapea, în timp ce Pierre începu să se agite pe lângă aparatul imens de cafea. — Cum te simţi? se interesă Erica uitându-se îngrijorată la prietena ei. Louise nu răspunse. Pe Erica o durea inima să o vadă cum ajunsese. Parcă era... străvezie. Era cea mai bună descriere pentru Louise acum. Parcă nu se spălase pe cap de câteva zile, iar hainele atârnau pe ea, de parcă ar fi slăbit câteva kilograme bune. — E greu, răspunse Louise într-un târziu. Nu știu ce să fac și unde să mă duc. Peter și băieţii au fost... casa mea. — l-am spus că stăm cu ea cât are nevoie, interveni Lussan aranjându-și perlele de la gât. Erica era fascinată de oamenii care se îmbrăcau elegant acasă fără niciun motiv. Hainele ei de casă parcă erau furate de la un om al străzii. — Henning vrea să mă duc la ei, pe insulă, spuse Louise fără intonaţție. Pierre puse câteva căni de cafea pe masă şi se aşeză și el. — Cred că mă duc peste câteva zile, continuă Louise. — Ei cum se simt? întrebă Erica cu grijă. Luă o gură de cafea și abia se abținu să nu geamă de plăcere. Clar nu era cafeaua ei de acasă.

— Am vorbit cu Henning, dar nu şi cu Elisabeth. Nu cred că e în stare să vorbească cu cineva. Dar Henning... da, presupun că e cam ca toți bărbaţii din generaţia lui, tăcut, puternic, strânge din dinţi și se concentrează pe ce are de făcut. Lussan oftă. — La început, eu şi Pierre am crezut că Henning și Elisabeth sunt nevinovați, zise ea. Că nenorocitul ăla de Ole i-a păcălit. Dar, după articolele din ziar, nu cred ca e cazul să te mai amesteci cu oamenii ăştia. Ne faci de rușine. — Şi ei sunt familia mea, replică Louise încet, dar clar. Lussan pufni, însă, după ce Pierre îi aruncă o privire aspră, se întoarse spre Erica. — A mai zis ceva soțul tău despre Rickard? Da, știu că polițiștii nu au voie să vorbească despre cazuri acasă, unchiul lui Pierre a fost șeful poliţiei din Stockholm prin anii 1980, dar poate aici, la ţară, nu sunt chiar atât de stricți? A recunoscut Rickard? Soţul tău a fost pe la noi cu o colegă. Drăguță ea așa, chiar dacă e foarte ciudat să vezi o femeie în uniformă de poliţist. Parcă nu e... normal. Noi nu suntem la fel de puternice ca bărbaţii, așa ne-a făcut natura; dacă aș fi fost bărbat nu m-aș fi simţit în siguranţă cu o colegă lângă mine. Pierre își drese vocea și Lussan își pierdu ideea. — Oh, scuze, voiam doar să știu dacă Patrik a zis ceva despre Rickard. Ar fi cel mai uman pentru noi să recunoască.

— Pentru noi, repetă Louise iritată, dar apoi tăcu. — Da, şi noi suntem o parte din familia asta, replică Lussan. Arătă cu degetul spre cana de cafea care se golise, uitându-se la Pierre, care se îndreptă din nou spre aparatul imens. — Sigur el l-a omorât și pe Rolf. Ingrozitor. Dar în America auzi mereu de criminali din ăștia în serie. Aici, în Suedia, slavă Domnului, am fost păziţi de așa ceva, aici au luat amploare asasinatele în găștile criminale. Ai impresia că se împușcă la fiecare colţ de stradă. Doamne Dumnezeule, câteodată mă întreb unde locuim, în Rwanda? — În Rwanda a fost război civil, nu asasinate în găști criminale, ripostă Louise obosită. Lussan se strâmbă la ea. — Înţelegi foarte bine ce vreau să spun. Socialiştii au distrus Suedia. Şi Reinfeldt ăla cu Deschideţi-vă inimile. Acum vedem rezultatul. De multe ori i-am spus lui Pierre să ne mutăm din ţara asta, să plecăm în Spania. — Statistica criminalităţii în Spania e mult mai proastă decât a Suediei, zise Louise întorcându-se spre Erica. Mama votează de foarte mulţi ani cu Prietenii Suediei. Dacă nu ţi-ai dat seama... Louise ridică ironic o sprânceană. Erica simţi brusc nevoia să se ridice, să se urce în mașină și să plece acasă, la minunata ei bucătărie cu arcadă și dulapuri roz-somon. Asta nu era casă. Era un congelator. — Din păcate, și la ţară sunt aceleași reguli ca la oraș, spuse ea.

Patrik nu are voie să vorbească despre serviciu acasă, așa că nu știu nici eu mai mult decât voi. Nu era chiar adevărat, dar n-avea chef să-i dezvăluie ceva lui Lussan. — Atunci trebuie să întreb... Vocea lui Lussan deveni jucăușă când o luă de mâini. Erica se luptă cu impulsul de a se trage, dar reuși să mascheze mișcarea prefăcându-se că vrea să își ia cana cu cafea. — La ce caz lucrezi acum pentru noua ta carte? Sunt o mare admiratoare a cărților tale și este o onoare să pot pune întrebări direct unei autoare renumite. Louise își dădu ochii peste cap, iar Erica îi făcu cu ochiul pentru a-i da de înțeles că totul era în regulă. Era obișnuită deja cu întrebări de genul ăsta. — Vivian mi-a dat ideea. Dar nu pot să garantez că voi scrie o carte, deocamdată fac research şi apoi orice e posibil. Dar în orice caz are legătură cu expoziţia pe care trebuia să o aibă Rolf în Fjällbacka. A făcut o serie de poze prin anii 1980 cu femei transsexuale din Stockholm. Și una dintre ele i-a devenit prietenă foarte bună. Lola. — Lola? întrebă Louise întorcând privirile spre ea. Lussan pufni zgomotos. — Vai, ăstora nu trebuie să le dăm multă atenţie, așa că să nu mai vorbim despre asta, spuse ea, după care se ridică și se îndreptă către bucătărie. Pierre o urmă, iar Erica îi auzi cum șușotesc unul cu celălalt.

Probabil că el îi făcea morală în legătură cu comportamentul ei. Nu crezuse că în vremurile astea moderne mai existau încă oameni cu viziuni atât de limitate. Chiar dacă Lussan vota cu Prietenii Suediei. — Povestește-mi, o îndemnă Louise aplecându-se spre ea. Povestește-mi despre Lola. Și Erica îi spuse ce știa. Despre incendiu, despre Pytte, despre oamenii cu care se întâlnise la Stockholm, cei care o cunoscuseră pe Lola. — Şi expoziţia lui Rolf era despre Lola asta? — Lola și prietenii ei din lumea transsexualilor. Dar Lola a avut și alți prieteni, îi cunoști și tu. Prin Rolf i-a cunoscut și pe Henning, Elisabeth, Susanne și Ole. Şi pe Ester, prima soţie a lui Rolf. Cred că și numele clubului lor e inspirat din cartea lui Christer Strsmholm despre persoanele transsexuale din cartierul Pigalle din Paris, Prietenii din Place Blanche. Nu cred că exagerez dacă presupun că numele e, într-un fel, un elogiu adus Lolei. Din câte am înţeles, erau foarte apropiați. — N-au spus niciodată nimic, zise Louise încet. Se întoarse spre părinţii ei, care continuau să șușotească în bucătărie. — Alo, potoliți-vă! Vă faceţi de râs în fața Ericăi. Suntem în anii 2000 acum. Se întoarse din nou către Erica. — Mi se pare o idee excelentă și aș citi cu plăcere mai multe despre Lola. Din câte povestești, pare că a fost o persoană despre care lumea

trebuie să afle. Louise parcă se mai înviorase și Erica îi zâmbi. — Da, aşa zic și eu. Erica o stima și o plăcea deja pe Lola, doar din ce auzise despre ea. lar sentimentul ăsta se accentua cu cât făcea mai mult research. Se uită la ceas. — Te rog să mă ierţi, dar trebuie să ajung în Tanumshede. Dacă vrei, pot să mă întorc mai târziu. Se întinse peste masă și o luă pe Louise de mână. — Nu trebuie, îți mulțumesc că ai venit acum. Dar aș vrea să te rog ceva... — Orice. Louise ezită. — O să mai stau câteva zile aici. Apoi plec înapoi pe insulă. Dar... poţi să mă duci tu? Parcă aveaţi o barcă, nu? — Bineînţeles, răspunse Erica mirată. Louise nu o mai rugase niciodată să o ducă undeva. — Nu vreau să fiu singură. E... greu să revăd totul. Nu trebuie să stai mult pe insulă, dar m-aș simţi mai bine dacă ai fi cu mine. Erica o mângâie pe mână.

— Bineînţeles. Mă anunţţi când vrei și te duc fără probleme. Dacă e vremea bună. Nu știu să conduc barca foarte bine, nu sunt expertă dacă e vreo furtună. Așa că, dacă vrei să te duc, trebuie să nu bată vântul. — Promit. Nu o să bată vântul. Louise zâmbi și se ridică de pe canapea în același timp cu Erica. O conduse către ușă. Era palidă. — Să îmi mai povestești despre Lola când mai ai timp. Şi aș vrea să văd și pozele de la expoziţie. Trebuie să încep să mă gândesc la altceva. — Vorbește cu Vivian, sigur te ajută. Şi, dacă e ceva, sună-mă. Vin imediat. — Promit. Louise o îmbrăţișă și închise ușa. — Nu înţeleg de ce nu vine Louise. Cică peste o săptămână... Henning era nervos și-și ridică sprâncenele în timp ce mânca un scone cald pe care i-l pusese pe masă Nancy. Ceasul era aproape ora 14:00, dar el era încă moleșit. Ieri luaseră — și el, și Elisabeth — câte un somnifer și parcă încă simţea efectele. — Îi trebuie timp, las-o în pace, răspunse Elisabeth încet. Henning se uita la ea îngrijorat. Parcă devenea mai firavă pe zi ce trecea. Abia mânca, iar acum doar muta mâncarea în farfurie dintr-un loc în

altul. — Bineînţeles, dar are și treabă de făcut. Și noi avem nevoie de ajutorul ei cu înmormântarea. Ne trebuie un plan pentru presă, când se va anunţa că am luat Premiul Nobel și apoi, bineînţeles, să ne pregătim pentru decernarea premiilor. Elisabeth nu-i răspunse. Tot punea dulceaţă pe scone, dar fără să și mănânce. — N-ar trebui să mergem să-l vedem pe Rickard? întrebă ea întrun târziu. Henning mestecă tot înainte să-i răspundă. — Am vorbit cu avocatul. Jakobsson ne sfătuiește să păstrăm distanţa. E mai bine dacă nu mai dăm presei și alte subiecte despre care să scrie. Pentru că, dacă l-am vizita pe Rickard, sigur ar scrie ceva de rău. — Este fiul nostru. — E pe mâini bune. O să rezolve Jakobsson. Elisabeth nu-i răspunse. Nancy intră cu cafea proaspătă și o puse pe masă. — Mai doriţi ceva? — Nu, Nancy, mulțumim, răspunse Elisabeth. Nancy o privi îngrijorată. li făcuse mâncarea ei preferată, dar ea nu mânca nimic. — Trebuie să comand un frac, anunţă Henning întinzându-se după încă un scone.

Puse un strat gros de unt și-l savură așa cald, cu untul topit peste el. — Cum poţi să te gândești la așa ceva acum? Elisabeth se uită fix la el. lar el se miră de atitudinea ei. Ea îl susținuse întotdeauna. La orice succes al volumelor lui, la fiecare premiu literar, orice articol din ziarul DN şi până la articole din New York Times, Elisabeth fusese lângă el și-l aplaudase. Normal că suferea pentru Peter și pentru băieţi. Şi chiar și pentru Rolf. Dar putea să se gândească la două lucruri în același timp, nu? Doar asta definea un om civilizat. — Cu siguranţă că Peter nu ar fi vrut ca un nebun să fure bucuria realizărilor mele, ale noastre, de-a lungul întregii cariere. Premiul Nobel pentru Literatură e încununarea unei munci de zeci de ani, a nenumăratelor ore de muncă. Niciodată nu mi-ar fi luat bucuria asta. Nici Rolf... Henning își luă nervos tableta. Nu avea niciun chef să continue conversaţia cu Elisabeth dacă era în starea asta. Intră pe pagina online de la Expressen. Articolele despre Blanche deveneau pe zi ce trecea mai neinteresante și asta parcă îi lua o piatră de pe inimă. Memoria oamenilor era scurtă. In curând nu-și vor mai aminti scandalul. Când se uită la prima pagină din ziar, se blocă, fără să știe exact cum să reacționeze. — Ce s-a mai întâmplat? întrebă Elisabeth. Henning întoarse tableta spre ea. Articolul era pe toată pagina.

Am aflat din surse sigure că Henning Bauer va primi Premiul Nobel pentru Literatură. Anunţul va fi făcut mâine. Este oare vrednic de acest premiu? Henning înghiţi în sec. — Cineva a vorbit cu presa. — Nu e de bine, zise Elisabeth încet. Henning se strâmbă. — Nu, deloc. Miercuri, o săptămână mai târziu Erica și Patrik stăteau la masa din bucătărie și se uitau la ecranul laptopului. La un e-mail. Rezultatul analizelor venise mai repede decât crezuseră. La doar o săptămână după ce Erica fusese la moașa din Tanumshede. Stăteau şi se uitau amândoi la e-mail. — Nu vreau să-l deschid încă, să mâncăm mai întâi, zise Erica. — Bine, tu hotărăști. Patrik dădu laptopul la o parte și Erica deschise ușa cuptorului. — Budinca de cartofi e gata. Pune tu masa și aduc eu mâncarea. — Tu vrei doar să primești laudele, că ai gătit tu budinca. Așa faci mereu. Eu am gătit, mi-am dat și sufletul și tu îmi furi laudele. — Credeam că suntem amândoi conștienți că eu nu aș fi putut să gătesc aşa ceva.

Erica arătă cu mâna, zâmbind, spre tocăniţa de carne de vită cu sos de miere și oțet balsamic care încă fierbea pe aragaz și budinca de cartofi pe care tocmai o scosese din cuptor. — Aşa e. Crezi că copiii sunt mulțumiți? Erica aruncă un ochi către living. Sigur că da. Gemenii stăteau cam aproape de televizor uitându-se la desene animate, iar Maja era pe canapea cu tableta. Era pasionată acum de The Swedish Family, un program despre viața de familie cu copiii Alma, Harry și Laura. Asta însemna că povestea atât de mult despre ei, încât puteai să crezi că stă cu ei. — Când începem cu renovarea bucătăriei? Patrik arată spre arcadă în timp ce punea pe masă farfuriile și tacâmurile pentru ei doi. Copiii mâncaseră deja, pentru că Patrik şi Erica voiau să mănânce liniștiți, o cină de adulți. — Să ştii că deja am început să mă obișnuiesc, zise Erica râzând și oprind aragazul. Acum fără glumă, poate la primăvară? Pot să vorbesc cu Dan și Anna. Patrik aprobă ideea și îi întinse farfuria. Incepură să mănânce în liniște; era mâncarea lor preferată. Reţeta se numea File de vită din grădina de condimente şi devenise deja un fel de mâncare obișnuit la ei. — Cum e cu ancheta? întrebă Erica printre înghiţituri. Patrik ridică descurajat din umeri. — Stăm pe loc. Dar procurorul crede că Rickard e făptașul, așa că mergem mai departe. Toţi sunt mulţumiţi, pentru că se pare că am găsit răspunsul.

— Dar tu nu ești mulțumit. Erica luă castronul cu salată și își puse pe farfurie. — Da, toţi în afară de mine. Și, de fapt, nu am nimic concret. Doar că nu am găsit nimic care să-l lege pe Rickard de moartea lui Rolf. Nu are niciun alibi și, da, e posibil să fi avut un motiv. Dar aici subliniez cuvântul posibil. Oricum neagă că Rolf știa de șantaj. — Nu există nicio probă tehnică? — Da şi nu. Gloanţele nu s-au potrivit până acum cu nimic din ce avem deja în baza de date și poate să dureze o veșnicie până primim un rezultat de la LCS. Fibrele pe care le-am găsit în pistolul de cuie nu corespund cu cele din costumul lui Rickard și acum nu putem să adunăm toate costumele și sacourile invitaţilor din seara aceea. — De ce doar costume și sacouri? se interesă Erica, mai punându-și o porţie de budincă de cartofi în farfurie. li era mereu foame acum, parcă nu se putea opri când începea să mănânce. — Ce vrei să spui? întrebă Patrik lăsând tacâmurile pe masă. — Păi, ați găsit fibre negre, de mătase de bună calitate. De ce trebuie să fie un sacou? Câte sacouri se fac din mătase? Nu e mai probabil ca fibrele să fie de la o rochie? Cine a purtat rochie neagră în seara aia? — Ai dreptate. Habar n-am cu ce era îmbrăcată lumea. Mi-aș fi adus aminte dacă era cineva dezbrăcat la petrecere, dar haine...

habar n-am. — Deja aveţi nişte poze de la petrecere, le-aţi cerut ca să verificaţi alibiurile. Puteţi să vă uitaţi ce femei au avut rochii negre. Eu îmi aduc aminte de câteva care nu erau negre. Louise era în albastru, Susanne, în verde și Elisabeth, în roșu. Deci poţi să începi prin a le elimina pe ele. Şi apoi te uiţi la pozele pe care le aveți. Patrik aprobă îngândurat, luând polonicul și turnându-și încă puţin sos în farfurie. Îi plăcea sosul ăsta; Ericăi, nu chiar la fel de mult. — Vivian a mai zis ceva? Despre fotografia care a dispărut? — Nu, parcă îmi evită apelurile. Nu știu ce i se întâmplă. Tu cum ești cu cartea? — Mă duc la Stockholm peste două săptămâni să mă întâlnesc cu cei de la editură. Până acum le place ce le-am trimis. Şi bineînţeles că vor să termin cartea cu dezvăluirea criminalului. — Mi se pare imposibil după atâta vreme. Cazul ăsta e mai rece decât un iceberg. — Am o idee. E cam exagerată, însă nu cred că e imposibil. Dar e la fel ca la tine, încă aștept. Totul durează foarte mult. Acum sper doar ca Frank să mă sune cu vești bune. — Apropo, ai văzut ultimele știri? Academia Suedeză a negat vehement că Henning Bauer ar fi fost pe lista laureaţilor. — Da, am văzut. Mi-e milă de el. Ştiu că sunt lucruri lumești. A pierdut mult mai mult de-atât, dar cred că-l doare. A fost atât de aproape! În principiu, i se ia ceva ce nu i s-a dat de fapt. Şi, din câte am înţeles, premiul ăsta ar fi contat foarte mult pentru el. Din mai multe motive. Din orgoliu, de exemplu.

— Înţeleg punctul de vedere al Academiei, zise Patrik mai punându-și sos, în ciuda privirilor amuzate pe care i le arunca Erica. După tot ce s-a scris, era chiar imposibil. Pentru lumea întreagă, premiul ăsta pentru literatură e premiul Suediei. Cel care-l primește trebuie să fie vrednic de el. — Da, mie oricum mi s-a părut că pute a nepotism încă de la început. Sunt atât de implicaţi unul în treburile celuilal — Susanne, de exemplu, cam e cu fundul în două luntri. N-ar fi dat bine. Dar, din câte am auzit, cărțile lui sunt minunate. — Nu le-ai citit? — Nu, le am pe lista cu cărți pe care trebuie să le citesc. Dar mereu aleg altceva, ceva ușor de citit. — Despre ce sunt cărțile lui? — Laudă femeia. Sunt nouă părți. Se zice că e cel mai mare şi mai frumos omagiu adus femeii moderne. Se zicea că o să fie și o a zecea parte, dar nu știu. Au trecut șapte ani de la ultimul volum și Henning a fost mereu secretos în legătură cu o eventuală nouă carte. Erica primi o notificare pe telefon. — E Louise, mă roagă să o duc mâine pe insulă. Am vorbit despre asta când ne-am întâlnit. — De ce tu? întrebă Patrik mirat. — Şi eu m-am întrebat. Dar cred că nu vrea să fie singură, și vrea să fie cu cineva în care are încredere. E prima dată când se întoarce pe insulă după... după ce s-a întâmplat.

— Da, mi se pare rezonabil. Auzi, hai să luăm taurul de coarne! Patrik o luă pe Erica de mână și o mângâie. — Bine. Hai să ne uităm. Patrik luă laptopul și îl deschise. Apusul din Fjällbacka era devastator de frumos. Linii portocalii, roz, roşii și mov se împleteau pe cer în timp ce soarele apunea încet după insulele reci din arhipelag. Și totuși cel mai frumos apus era pe Skjälerö. Nu exista ceva mai frumos. In curând trebuia să se întoarcă acolo. Louise aproape își terminase treburile. Era ca un ritual, mereu fusese așa. Cei mai mulți nu erau capabili să vadă întregul, își trăiau viața din bucăți. Dar ea știuse mereu să facă tot puzzle-ul. Răbdare. După asta se ghidase toată viaţa. Niciodată nu luase decizii pripite bazate pe impuls, slăbiciuni sau pe ceea ce îi convenea în momentul ăla. Ea înainta pas cu pas, având un ţel bine stabilit. Se gândi la copilăria ei. De multe ori se simţise prizoniera lui Pierre și Lussan. Reguli, cerinţe, așteptări. Şi totuși le-a dat ce și-au dorit. A fost fiica pe care şi-o doriseră, deși aveau atât de puţine lucruri în comun. Dar asta se terminase. Nişte pescăruși trecură în zbor pe lângă fereastră. Scandalagii, gălăgioși și veșnic înfometați. William iubise pescărușii de pe insulă și, spre disperarea lui Henning, le dădea de mâncare ori de câte ori avea ocazia. Le pusese și nume. Nimeni nu înţelegea cum de știa el care e care. William dădea doar din umeri zicând: Sunt diferiți. Louise avea impresia că toţi erau la fel. Și câteodată avea impresia că și oamenii erau la fel. Foarte puţine lucruri îi

deosebeau. Erau meschini. Erau egoiști. Erau lacomi. Mereu în căutare de bani. Bani. Faimă. Putere. Sex. Oamenii erau mici. Redușși. Cu mici excepții. Nu avea milă de oameni. Toţi își aleseseră drumul, chiar dacă nu-și dădeau seama de asta. Şi toate deciziile lor aveau consecinţe. Chiar și ale ei. Dar ea era puternică. Fusese obligată să fie puternică. Nimic nu era ușor pe lumea asta. Asta nu înțelegea lumea. Pescărușii trecură din nou în zbor pe lângă fereastră. Parcă râdeau de ea. Poate aveau dreptate? Poate era o persoană de care trebuia să râzi mereu? Lussan a râs de ea mereu. Niciodată nu se ridicase la așteptările ei. Oricât de mult a încercat și i-a urmat toate regulile. Louise zâmbi în colțul gurii în timp ce pescărușii se îndreptau spre port. De fapt, ea avea să râdă la urmă. Stockholm 1980 — Uau! Un walkman! Mulţumesc! Pytte se aruncă de gâtul lui Henning și apoi de gâtul lui Elisabeth. După ce sări de fericire, se așeză pe jos pentru a deschide pachetul care conținea un walkman galben cu căști. — E prea mult, zise Lola, dar nu putu să nu zâmbească văzând bucuria lui Pytte. Henning îi făcu cu ochiul și o ciufuli pe Pytte. — Suntem bogați. Sau, mai bine zis, soția mea e bogată. Eu sunt doar un biet scriitor.

O înghionti ușor pe Elisabeth și ea pufni. Pytte se repezi la următorul cadou, de la Ole și Susanne, și țipă de bucurie. — Cub Rubik! Vai, e atât de cool! Sigge, uită-te! Pytte îi arătă cubul colorat lui Sigge, care stătea rușinat la masa din bucătărie. — O să bat recordul. O să învăţ să-l rezolv, promise Pytte întinzându-se după ultimul cadou de pe masă, cel de la Rolf și Ester. Era o felicitare, nu un pachet. Pytte se chinui să citească. Îi luă ceva timp să descifreze literele. — Tată, tată, tată, o să iau lecţii de călărie! Se ridică de la masă și îi îmbrăţișă cu patimă pe Ester și pe Rolf. Lola oftă. — Cum să-mi organizez timpul ca să o duc? — Asta e toată frumusețea, răspunse Ester zâmbind obosită. Fusese cam obosită în ultima vreme. — O să ne ocupăm Rolf și cu mine. O luăm de aici, o ducem la călărie lângă noi — în Enskede —, apoi luăm cina împreună și o aducem acasă. — Deci ăsta e planul nostru șmecher ca să putem petrece mai mult timp cu Pytte, zise Rolf. — Previzibil. Dar bine gândit. Rolf luă aparatul de fotografiat și o imortalizză pe Pytte așa cum stătea pe jos concentrată și răsucea cubul Rubik. Apoi întoarse camera către

Lola, care imediat luă poziţie de fotografiat. — Trebuie să mă anunti înainte să-mi faci vreo fotografie. Fetele vor mereu să fie pregătite. — Cele mai bune fotografii sunt cele în care subiectul nu e conștient că i se face o fotografie. — Poate. Chiar ne-ai făcut câteva foarte frumoase mie și fetelor, recunoscu Lola aruncându-i lui Rolf un pupic, după care bătu din palme. Acum avem tort! Pytte și-a dorit tortul prinţesei, așa că avem tortul prinţesei. Sigge, aduci tu linguriţe? Henning, ia tu farfuriile de sus din dulap. Toţi erau adunaţi în jurul tortului și Pytte roși când Ole îi dădu o felie de tort care stătea în picioare, spunându-i că asta înseamnă că se va mărita în curând. Pytte culcă imediat felia de tort. — Eu şi Sigge nu ne vom căsători. Dar vom sta împreună și vom avea copii. Sigge roși. — Foarte bine, Pytte, răspunse Ole făcând un high-five cu sărbătorita. — De ce zici așa? Și voi sunteţi căsătoriţi, remarcă Elisabeth luând încă o felie de tort. — E minunat să vezi că noua generaţie e mai deşteaptă. Susanne îl lovi pe umăr. — Hai, strângeţi-vă toţi, să pot să vă prind în fotografie!

Rolf ținea aparatul de fotografiat şi îi dirija să se înghesuie unul întraltul. — Ziceţi păsăricaaaa! — PĂSĂRICAAAA! Pytte izbucni în râs împreună cu Sigge. Lola încercă să ignore nodul din gât. Își pierduse o familie, dar acum avea alta. Şi se simţea în sfârșit acasă. Joi Erica nu dormise toată noaptea. Probabil că nici Patrik. Până la ora 2:00 discutaseră fără să ajungă la o concluzie. Până la urmă se întinseseră pe pat, spate în spate, uitându-se fiecare la peretele din fața lui. Probabilitate crescută de anomalie. Recomandăm consult medical. Erica avea frisoane numai gândindu-se la e-mailul ăsta. Era atât de obosită, încât parcă nici nu mai știa cum o cheamă. Il îmbrățișase disperată pe Patrik înainte să plece la serviciu. lar el era palid la față. Barca lor, care îi fusese tare dragă tatălui Ericăi, era ancorată în port la Badholmen. Cei mai mulți scoseseră bărcile la mal înainte de venirea iernii, dar Erica și Patrik reușeau mereu să fie ultimii. Louise ajunsese deja și o aștepta. Părea că tocmai făcuse duș, avea părul ud, prins într-un coc la spate, și era nemachiată. Lângă ea era o sacoșă mică. — Nu ai bagaj mult, zise Erica îmbrăţișând-o. Simţi prin geaca de toamnă cât de mult slăbise Louise. — Nu am nevoie de multe.

Louise ținu de sfoara ancorei în timp ce Erica se urcă la bord. — Mulţumesc că mă duci, spuse ea aruncându-și sacoșa în barcă și urcându-se și ea. Ţinu de parâma ancorei până ce Erica reuși să pornească motorul, apoi îi dădu drumul și împinse ușor, ca să poată ieși din port. — Nu bate vântul, remarcă Louise arătând spre orizont când părăseau portul, având Fjällbacka în spate. — Parcă ai făcut comandă. Erica reuși să râdă, așa cum stătea aplecată, cu cârma în mâna dreaptă. — Am mai exersat puţin și conduc parcă mai bine, dar tot mi se pare groaznic dacă sunt valuri mari. — Chiar este îngrozitor, o aprobă Louise ridicându-și fața spre cer, cu ochii închiși. Picături mici de apă sărată îi atinseră faţa. — Ce zic părinţii tăi de faptul că mergi pe insulă acum? — Nu sunt foarte încântați, răspunse Louise fără să se uite la Erica. Mai ales acum, după ultimele articole. Voiau să mă duc cu ei în Skâne. — Și tu nu ai vrut? — Doar ştii cum sunt. Louise zâmbi în colțul gurii, dar Erica nu-i dădu niciun răspuns. Prietena ei avea dreptate de fapt, probabil că ea ar fi înnebunit după o zi în aceeași casă cu Lussan.

— Cum e Henning? Erica ridică vocea puţin pentru a se putea face auzită printre valurile mării. — Nu prea bine, se pare. Și-a dorit enorm să ia premiul Nobel. — Cred că e îngrozitor să fii atât de aproape și apoi să-ţi fie smuls din fața ochilor. — Da. Dezgustător. Louise avea în continuare ochii închiși. — Şi Elisabeth? — Nu-i pasă ei de premiu. Băieţii erau lumea ei. Acum, că nu mai sunt... A A își încrucișă braţele la piept. J Vocea i se schimbă. Incepu să tremure și — Elisabeth l-a susținut întotdeauna pe Henning. Nu am înţeles niciodată de ce, pentru că el nu i-a fost la fel de loial. Şi el era un nimeni când a cunoscut-o pe Elisabeth. Un scriitor sărac, necunoscut, cu nuvele mediocre, în timp ce ea era fiica și moștenitoarea uneia dintre cele mai importante și bogate familii de editori din Suedia. Înţeleg ce a văzut el la ea, dar nu înţeleg ce a văzut ea la el. Mă rog, în afară de faptul că din ce am văzut în fotografii a fost un bărbat foarte frumos. Mă bucur... că măcar a avut parte de dragoste din altă parte. — Te referi la Rolf? Erica nu putu să-și ascundă curiozitatea. — Da, Rolf. Am citit scrisorile ei de dragoste către el. Le-a găsit Vivian săptămâna asta. A mai găsit și un morman de fotografii cu Lola. M-a sunat să mă întrebe ce să facă cu ele. Nu a vrut să

vorbească cu Elisabeth, a zis că e prea delicată situația. Am fost așa de curioasă, că a făcut poze cu telefonul la câteva și mi le-a trimis. — A găsit și fotografia care lipsea? zise Erica entuziasmată. De ce n-ai zis nimic? — Nu-i treaba mea. Eu am sfătuit-o să anunţe poliția. Ce a făcut ea nu știu. — Nu a anunţat nimic. Pot să-i spun lui Patrik? Ai fotografiile şi scrisoarea să le văd? — Da, bineînţeles. Poţi să-i spui lui Patrik că Vivian a găsit ce căuta el. A găsit şi plicurile anonime pe le-a primit Rolf, în care sunt dezvăluite toate secretele de la Blanche. — Stai. Îl sun. Nu reuși. Semnalul era foarte slab pe mare. Erica înjură și se apucă să scrie un mesaj, sperând că măcar ăsta se va trimite. Părea să fi reușit. Puse telefonul la loc în buzunar. — Şi Vivian ce a zis? Ştie cine a trimis plicurile alea? Și ce reprezintă fotografia? — Le luăm pe rând mai încolo, răspunse Louise arătând spre Skjälerö, de care se apropiau cu viteză. Am ajuns. Erica își scrâșni dinţii. Voia să afle. Acum. Dar mai știa și că degeaba insista dacă ea nu era pregătită să vorbească. Știa și că Louise trebuia acum să-și controleze sentimentele la întoarcerea pe insulă. — La naiba! Dă înapoi! îi spuse Louise ridicându-se și arătând cu degetul. E plasa de homari a lui William. Era atât de mândru de ea!

Nu vreau să rămână aici. Poate să dispară. Erica întoarse spre plasa de homari. Louise o ridică și o răsturnă în barcă. — E ceva? — Nu, e goală. Louise împinse plasa sub scaune și se așeză din nou, privind către insulă. Erica se uită la prietena ei. Nu putea să-și imagineze ce simte acum, când revenea pe insulă. Dar nu mai era cale de întoarcere. x — Ai dormit prost? Paula se uită îngrijorată la Patrik și se așeză pe scaunul din fața biroului lui. — Da, a fost o noapte aiurea, răspunse el frecându-se la ochi. — E totul în regulă? Paula se uită la el, dar Patrik îi făcu semn că nu e nimic. Nu voia să se gândească la e-mail, la lacrimile Ericăi, la îngrijorarea amândurora. — Doar o noapte proastă, știi şi tu cum e. Sigur e lună plină. Deci ce avem? — Gösta și Martin au plecat la o casă unde femeia de serviciu s-a plâns că miroase ceva urât. Una dintre casele de lângă Badis. Zice că miroase de parcă a murit cineva acolo. Sigur vreun şobolan care putrezește într

un colț. Dar bine că se duc să vadă. Și te-au căutat și Pedersen, și Farideh. Nu ai răspuns la telefon. — Unul dintre bandiții mei l-a scos de la încărcat ca să-și pună el tableta în priză. Patrik scoase telefonul și îl puse la încărcat lângă ușă. — Îmi dai telefonul tău până se încarcă? Paula se conformă. — Vrei să fii singur? Patrik clătină din cap în timp ce forma numărul lui Farideh. — Nu. Rămâi. Paula își întoarse privirea către geam pentru a-i oferi un pic de intimitate. Patrik zâmbi și apăsă pe ecranul telefonului. — Bună, sunt Patrik. M-ai căutat? — Da, am găsit ceva interesant. Ştii gloanţele pe care le-am trimis la analiză? — Da, cele din cazul lui Peter și al băieţilor? — Exact. Cele care sunt de la un Walther PPK. Am găsit o corespondență în sistem. — Glumești! Patrik se ridică atât de brusc, încât zgârie parchetul cu scaunul, iar Paula tresări. Puse telefonul pe speaker.

— Colega mea, Paula, e aici și ascultă și ea. Ai zis că există o corespondenţă în sistem. Tot de la un caz de crimă? — Da, urmele de pe ele sunt identice cu două gloanţe de la o crimă din 1980. Lars Berggren. Un transsexual care a fost găsit întrun apartament ars împreună cu... — Fiica ei, continuă Patrik uitându-se la Paula, care se încruntă fără să înțeleagă. — Da, de unde știi? replică Farideh mirată. — O chema Lola, iar fetiţei i se spunea Pytte. E o... e o legătură între Lola și oamenii implicaţi în cazul meu. — Nu poate să fie o coincidenţă, comentă Farideh sec. Patrik își mușcă buzele. — Ai mai găsit ceva în legătură cu arma? — Nu, doar asta cu moartea lui Lars Berggren. Dar poate te ajută? — Sigur. Nu știu acum în ce măsură, dar sigur o să mă ajute. M-a căutat şi Pedersen. Sunt foarte popular azi. Îl sun imediat, să văd ce vrea. — Da. Sună-l și ţinem legătura în cazul în care mai apare ceva. Tot încerc să identific fibrele pe care le-am găsit, dar provin de la un material care din păcate nu e unic. Și nu s-au potrivit cu costumul lui Rickard. — Nevasta mea deşteaptă a avut o idee. A zis că fibrele de mătase provin sigur de la o rochie. Trebuie să recunosc că eu mă blocasem pe ipoteza că provin de la un costum bărbătesc.

— Ştii ceva, nevasta ta deşteaptă are dreptate. Şi mi-a venit o idee. Mă uit la ceva și revin. — Bine. Ne auzim. Și mulţumesc. Patrik închise telefonul și se șterse gânditor la gură. Gândurile îi erau învolburate, dar parcă prindea ceva contur în subconștientul lui. Nu știa cum, dar bucăţica asta din puzzle avea o importanţă majoră. Rickard era copil când fusese omorâtă Lola, așa că nu putea să fie el criminalul. Bineînţeles că ar fi putut să găsească arma și să o folosească acum, dar parcă nu era prea credibil. Şi mai erau și alte ipoteze, mai credibile. — Sună-l pe Pedersen până nu te pierzi în gânduri, îl îndemnă Paula. Patrik se scutură și căută numărul lui Pedersen, care-i răspunse imediat, după primul apel, și trecu direct la subiect. — Bine că ai sunat! M-am uitat la raportul ăla de autopsie pe care mi lai trimis din partea Ericăi. Cred că e ceva în neregulă. — În neregulă? Dădu și de data asta pe speaker şi puse telefonul pe masă între el și Paula. — Da, ai zis că e vorba despre un transsexual. În raport ar fi trebuit să apară un bărbat și fiica acestuia decedați. — Da? zise Patrik simțind cum îl cuprinde îngrijorarea.

Nu înțelegea de ce Pedersen trage de timp. — E o greșeală undeva. Aici scrie că e vorba despre un bărbat. Şi un băiat. Patrik rămase cu gura căscată de uimire uitându-se la telefon. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă. * — Ai grijă, alunecă, o avertiză Louise când cobori din barcă, arătând spre stâncile din față. — Auzi, nu vorbești cu una de la oraș! replică Erica în timp ce lega barca la mal. Louise ținea sacoșa într-o mână și plasa de homari în cealaltă, așteptând-o pe Erica. — Eşti bine? întrebă Erica grijulie când ajunse la ea. — Supravieţuiesc eu, răspunse Louise, dar Erica văzu cum își încleștează maxilarul. Se îndreptară spre casă. Louise lăsă plasa de homari jos și parcă ezită apoi cu mâna pe clanţă. Trase aer în piept și intră în casă cu Erica după ea. Henning le întâmpină în hol. Părul lui, care de obicei era frumos pieptănat, acum era răvășit și vesta de lână era încheiată strâmb. Erica își dădu seama că, deși era dimineaţă, era deja beat mort. — Louise! Louise!

Henning se agăţă de gâtul ei, iar ea rămase o clipă împietrită, până să-l îmbrățișeze și ea. — Unde e Elisabeth? întrebă ea cu căldură, uitându-se în jur. — Se odihnește. De la o vreme nu face altceva. Doar se odihnește, se tângui Henning. Se îndreptă apoi către living și se duse direct spre bar. — Whisky? Le arătă o sticlă, dar amândouă clătinară din cap. — Eu iau un păhărel, zise el turnându-și paharul plin. — Nancy, a venit Louise! Nancy era în ușă, frecându-și mâinile. Se uită la Louise, dar Erica văzu că ea privește intenționat în altă parte. Henning arătă cu degetul spre Louise și Erica. — Nu-i așa că ţi-am zis că azi luăm prânzul devreme, când ajung ele? E gata? Se întoarse din nou către ele. — Am rugat-o pe Nancy să facă macrou prăjit cu cartofi și sos de spanac. Iți place, Louise, nu-i așa? Se clătină ușor pe picioare. — Lui Peter îi plăcea, răspunse Louise. — Atunci mâncăm macrou cu sos de spanac pentru că îi plăcea lui Peter, zise Henning dând din mâini și vărsând puţin whisky.

— Aşezaţi-vă, mă duc să o chem pe Elisabeth. Mâncăm împreună. Toţi. Nu înţeleg prostia asta modernă să mănânci în faţa televizorului sau să mănânci pe rând. Familia trebuie să mănânce la un loc. Familia și prietenii. Și azi avem oaspeţi de onoare. Scriitori celebri. Cine ştie, poate într-o zi o să iei tu Premiul Nobel... Aproape că-și pierdu echilibrul când se aplecă în faţa Ericăi și bineînţeles că mai vărsă niște whisky pe jos. Erica se rușină și-și dori din tot sufletul ca în momentul ăla să nu fie acolo. — Nu, nu cred. — Niciodată să nu zici niciodată. Dacă îmi spunea mie cineva când eram tânăr și abia reușisem să public primul volum că într-o bună zi o să fiu atât de aproape de Premiul Nobel, i-aș fi zis că e imposibil. Făcu niște pași împleticiți. — Aici erai, porumbița mea! Henning arătă spre Elisabeth, care intrase în living fără să bage de seamă niciunul dintre ei. — Datorită ei am primit... adică era să primesc premiul. Până la urmă la luat asiaticul ăla de care n-a auzit nici dracu, dar mă rog. Am fost aproape! Când mi-am întâlnit porumbiţa, mi-a venit și inspiraţia. Muza mea... — Cât ai băut, Henning? întrebă Elisabeth strâmbându-se. — Am băut cât am vrut. Exact cât am vrut. Pentru prima dată, fac ce vreau. Nu ce vrei tu sau ce vrea familia ta.

Îndreptă un deget spre Elisabeth, iar ea reacţionă imediat. — Ce am vrut eu? Ce a vrut familia mea? Am trăit pe aceeași lume? Toată căsnicia noastră am făcut ce ai vrut tu. Şi eu, și copiii ne-am adaptat după tine. Cu totul! Marele scriitor. Marele om de cultură care era mai presus de lucrurile lumești cu care noi, ceilalţi, ne luptam zi de zi. Pe tine nu puteam să te deranjăm cu lucruri din astea. Nu, tu trebuia să scrii. Te-ai închis în tine, oră după oră, zi după zi, săptămână după săptămână, an după an! Ai stat în biroul tău în timp ce eu și băieţii tânjeam după tine, după dragostea ta. Henning mai luă câteva guri de whisky. — Băieţii au fost bine, zise el dând din mână. Şi tu ai avut exact ce ai vrut. Ai putut să ieși cu mine la petreceri fără să-ţi fie rușine. Ba din contră, te-am ridicat în societate. În cercurile literare. Editorul de succes împreună cu scriitorul de succes. Un cuplu puternic. — Hai să mâncăm acum. Poate te trezești. Erica se uită la Louise. Era cam devreme pentru masa de prânz, dar în casa asta nimic nu era normal. Parcă erai pe front. Merseră în sala de mese. Henning, care se așezase în capul mesei, puse zgomotos paharul de whisky pe masă. Elisabeth se așezase în celălalt capăt, iar Louise și Erica, față în față. Erica simţea că era la masă cu părinții ei care erau în pragul divorţului. — Cum se simte Rickard? o întrebă Erica pe Elisabeth, ca să schimbe subiectul. — Sincer, nu e bine deloc, răspunse Elisabeth înmuindu-se. E nevinovat. Şi tu știi că e nevinovat, nu, Louise?

Vocea îi era stinsă. Louise tăcu o clipă înainte să se uite la Henning. — Ştii că nu e al tău? Erica tresări. Ce Dumnezeu făcea Louise? Nici Patrik nu voia să-i spună lui Henning. În orice caz nu încă, până nu știa dacă era relevant pentru anchetă. Bineînţeles că Henning ar fi aflat până la urmă, dar nu acum. Erica își întoarse disperată privirea spre Louise, care însă se uita în continuare la Henning. — Bineînţeles că știu că nu e fiul meu biologic, răspunse Henning, cu ochii la pahar. Am știut tot timpul, nu sunt chiar atât de prost pe cât mă credeți. Am observat privirile. Era chiar drăguţ, Elisabeth sigur a crezut că e dragoste. Îl bufni râsul, iar Elisabeth trase aer în piept. Ochii i se umplură de lacrimi. — Ai ştiut? Dar de ce...? — De ce n-am zis nimic? Ştii... era amuzant. Jocul ăsta al vostru. Micile voastre minciuni. Escapadele voastre. Eraţi ca niște copii. Şi Rickard. Da, se potrivea în imaginea asta. În imaginea pe care voiam să o arătăm lumii. Eu, Elisabeth și băieții noștri. Nu am plătit un preţ prea mare că am crescut bastardul altcuiva. Dar oricum era evident că nu e al meu. Era slab. — Neno... Vocea lui Elisabeth era gâtuită. Apucă masa strâns cu mâinile. — După tot ce am făcut pentru tine, reuși ea să zică.

— Asta mi-ai reproșat tot timpul, replică Henning ridicând vocea. M-ai constrâns mereu. Şi ai totuși tupeul să-mi spui că eu am luat deciziile în casa asta. Erica se uita când la Elisabeth, când la Henning. Nu înţelegea nimic. Dar Louise era foarte liniștită. Chiar zâmbea. Erica nu ştia ce să facă. Își luă telefonul ca să vadă dacă Patrik îi răspunsese la mesaj și ca să se distanțeze de iadul în care se afla. Semnalul era groaznic pe insulă. Ori avea două liniuţe, ori niciuna. Nimic de la Patrik. În schimb avea un mesaj de la Frank. Nu ştiu dacă asta voiai, dar am găsit trei chestii din perioada pe care miai dat-o. Ti-am trimis fotografiile pe e-mail. Erica simţi cum inima i-o ia la galop. Se ridică ţinând telefonul în mână și se scuză. — Îmi pare rău, dar trebuie să verific un e-mail important. Mă întorc imediat. Nimănui nu păru să-i pese. Se duse în altă cameră ca să poată citi mesajul în liniște. Semnalul era la fel de prost și acolo, își dădu seama că ar fi trebuit să ceară parola de Wi-Fi. Încet, dar sigur, se încărcă şi mesajul cu fotografiile. Trei imagini, exact cum spusese Frank. Pe primele două nu le-a recunoscut. Dar la a treia își pierdu răsuflarea. Avu senzaţia că timpul s-a oprit în loc. Că totul în jurul ei s-a oprit. Tot ce ştiuse până atunci, tot ce crezuse se întoarse pe dos. Încercă să-l sune pe Patrik, dar nu reuși. Enervată, îi scrise rapid un mesaj scurt și redirecționă e-mailul primit. Apoi băgă telefonul în buzunar și încercă să se adune.

Reveni în sala de mese cu pași grei. — Patrik! Paula veni alergând în biroul lui. — Trebuie să mergem urgent la Martin și Gösta. Ştii, unde ţi-am zis că sau dus. Trebuie să mergem! — La casa aia de lângă Badis unde mirosea urât? — Îţi povestesc în maşină. Vino! Patrik își luă geaca şi porni în grabă după ea. Ajuns lângă mașină, înjură şi fugi din nou înăuntru. Își luă telefonul şi se grăbi înapoi spre garaj. Paula îi povesti pe scurt ce aflase, iar Patrik parcă mașina îngrijorat lângă casa bine cunoscută de lângă Badis. — La naiba! exclamă el oprind motorul. — Nu am făcut legătura cu adresa. Voi aţi fost aici și ați vorbit cu ei, spuse Martin când îi întâmpină. — Cum e? Patrik ieși din mașină și se uită în sus la casa albă. — Rău, mai rău decât poți să-ți imaginezi. Patrik înjură din nou, în timp ce-l urma pe Martin către intrare. Se opri în ușă. — Farideh?

— Ín cinci minute. N-am intrat decât Gösta și cu mine. Femeia de serviciu ne-a anunţat când a simţit mirosul și nu a îndrăznit să intre. — Bine, atunci îi aşteptăm, hotărî Patrik, încercând să rămână calm. O parte din el voia să vadă imediat cu ce are de-a face, dar în același timp ştia cât de important era să nu contamineze locul crimei în vreun fel. În timp ce aşteptau, luă telefonul şi îl deschise. Măcar era încărcat cam jumătate acum. Începură să curgă mesajele. Două erau de la Erica. Le citi repede și fu cuprins de panică. Urmă instrucțiunile din mesajul al doilea și deschise e-mailul. Pulsul îi crescu imediat ce văzu fotografia pe care i-o trimisese. Chiar atunci ajunse și Farideh cu tehnicienii ei, iar Patrik alergă spre ea. — Pot să intru cu tine? Farideh ezită puţin. — [a-ți echipament de protecţie și folosește-ţi bunul-simţ. Arătă spre maşina în care avea echipamentul de protecţie. EI și tehnicienii își luară câte un set şi îi urmă apoi în casă. Mirosul îl lovi încă din hol. — Dormitorul! strigă Martin de afară și arătă spre stânga.

Se opriră brusc în ușa de la dormitor. Apoi Farideh începu să dea ordine cu o voce calmă. Patrik era paralizat. — Dacă ai de gând să-mi stai în drum, mai bine pleci, îl apostrofă Farideh dându-l la o parte. Se dădu câţiva pași în spate, până la un perete. Rămase împietrit acolo în timp ce creierul lui încerca să proceseze ceea ce tocmai văzuse. Era o mare de sânge. Lussan și Pierre erau în pat. Cineva le tăiase gâturile și părea că fuseseră și înjunghiați de nenumărate ori în piept și în cap. Nu le văzuse niciunuia restul corpului, pentru că erau sub pătură. Era sânge peste tot. Pe pat, pe pereţi, pe tavan. Era ceva de nedescris. Cine făcuse asta fusese mânat de o ură imensă și de o dorință enormă de răzbunare. Lui Patrik i se făcu rău. Incercă să-și adune gândurile și să le pună în ordine. Dar sângele i se întipărise în minte. Era ca un tablou de Jackson Pollock, unul dintre puţinii pictori de care auzise. Și mirosul. Doamne, Dumnezeule! Lussan și Pierre sigur erau acolo de cel puţin o săptămână. Asta, dacă era să te iei după miros. I se făcu rău din nou, dar nu numai din cauza mirosului sau din cauza a ceea ce văzuse. Nu, era din cauza teoriilor care îi invadaseră mintea ca niște câini sălbatici și care îl duceau doar spre un singur gând: Erica era în pericol. Fără a putea să se abţină, se grăbi să iasă din casă. Îşi smulse echipamentul de protecţie în timp ce fugea spre mașină, țipând cât putea de tare către colegii polițiști de la fața locului. — Trebuie să plecăm! Acum!

Martin și Gösta se uitară unul la celălalt, apoi îl urmară. Se urcară în mașina cu care veniseră, iar Paula era la volanul mașinii ei și a lui Patrik. — Conduc eu, zise Patrik transpirat tot. Paula dădu din cap, băgă în marșarier și acceleră puţin pe alee. — Exclus, ești prea agitat. Conduc eu. Unde mergem? — Skjälerö. Mergem pe Skjälerö. Erica nu-și putea lua privirea de la Louise. Bănuia câtă furie trebuie să aibă în ea. — Mai povestește și cum ai scris tu cărţile, Henning, zise Louise cu vocea ridicată. Povestește despre orele în care ai stat în biroul tău și ai creat cu greu fiecare propoziţie. În timp ce Elisabeth a avut grijă de lucrurile de zi cu zi cu care tu nu ai vrut să te murdărești. Începu să râdă într-un fel ciudat, pe care Erica nu-l mai auzise. — De unde ţi-au venit ideile? Inspirația? Zici că Elisabeth e muza ta. Chiar așa să fie? Atunci de ce nu a mai apărut o a zecea carte, Henning? Doar nu poţi să zici acum că n-ai avut de gând niciodată să scrii și a zecea carte? Doar e o serie de zece cărți, nu? — Sunt nouă cărți, bălmăji Henning. Și asta a fost intenţia mea dintotdeauna. Să fie nouă cărți. — Şi atunci de ce ai stat atâţia ani în fața laptopului, uitându-te la cursorul de pe ecran? Poţi să explici? Elisabeth se uită mirată la ea.

— Louise? Nu înţeleg... — Nu, tu nu înţelegi pentru că tu eşti naivă. Henning e un monstru. E păcatul tău că i-ai luat apărarea atâţia ani. L-ai acoperit. L-ai ridicat când nu merita să fie ridicat. E un om mic, Elisabeth, un om mic. Tu, care ai trăit cu el toţi anii ăştia, ar fi trebuit să ştii. — Nu înțeleg de unde scoţi toate astea. Elisabeth se uită la Erica, parcă în căutarea unei explicaţii, dar ea nu putu decât să dea din cap. Louise se aplecă și luă sacoșa pe care o avea jos, lângă ea. Fără a schița niciun alt gest, scoase din sacoşă un pistol şi îl puse pe masă în fața ei. Elisabeth trase aer în piept, în timp ce Henning nu părea că înțelege ce se întâmplă. Așa că bombăni ceva și își umplu din nou paharul cu whisky, după care se trânti la loc pe scaun. Erica se uită la ei. La toţi trei. Nebunia asta trebuia să se termine acum. — Cecily. Tu ai fost, nu? întrebă ea. O privi atent pe Louise. — Ce vrei să spui? Ce-i cu Cecily? Elisabeth se uita când la Louise, când la Erica. În liniștea care se lăsase, se auzea doar vântul care lovea în ferestre și bombănitul lui Henning în paharul cu whisky. Louise zâmbi în timp ce mângâia pistolul. — Da, eu am fost.

— Vă rog să-mi explicaţi în clipa asta despre ce vorbiţi! le ceru Elisabeth cu o voce aspră. Şi de ce ai un pistol? — Cum ţi-ai dat seama? întrebă Louise. — Tocmai am primit o poză de la prietenul meu polițist din Stockholm. De o săptămână face săpături. Ai fost fotografiată de o cameră radar când ai plecat de la locul faptei. Louise confirmă dând din cap. — Îmi amintesc bliţul şi chiar m-am gândit că o să mă prindă. Dar, spre norocul meu, poliţia n-a dat dovadă de cele mai bune aptitudini criminalistice în ancheta aia. S-au mulțumit să claseze dosarul ca fiind un accident de circulaţie, și nu omor. Erica se uita intens la femeia din faţa ei, atât de diferită de cea cu care mergea la plimbare. Nu-i văzuse niciodată adevărata față. Cel puţin până acum. — De ce ai omorât-o pe Cecily? Louise mângâia cu grijă pistolul în timp ce se gândea ce să răspundă. Apoi ridică privirile spre Erica. — Trebuia să ajung la Peter. Îl studiam de mulţi ani, dinainte să reușesc să mă angajez la Blanche. Și, când am început să lucrez, acolo a fost şansa mea să mă apropii și mai mult de el. După un an, știam totul despre el. Ce-i plăcea, ce nu-i plăcea, la ce glume râdea, ce mâncare îi plăcea, cum prefera să bea martini-ul, dacă îi plăceau mai mult câinii sau pisicile, ce programe TV urmărea și care era actorul lui favorit care îl juca pe Bond. Aveam tot ce îmi trebuia pentru a deveni soţia perfectă. Doar un detaliu îmi stătea în drum.

— Cecily. — Da, era deja căsătorit. Dar asta se putea rezolva ușor și durerea după ea l-a făcut și mai vulnerabil. Și când a avut nevoie de un umăr pe care să plângă, eu am fost acolo. — Tu ai fost... Ce zice? Henning? Tu auzi? Elisabeth se foi pe scaun. Erica nu putea să se uite la ea, pentru că, dacă îi vedea disperarea şi durerea, nu ar mai fi putut să continue conversaţia cu Louise. Dar Louise continuă înainte să apuce ea să spună ceva. Parcă voia să scape de povara asta, pe care o purtase pe umeri ani întregi. — Era previzibilă. La ţară, alerga pe același drum în fiecare dimineaţă. Nu a trebuit decât să aştept să fie singură, fără martori prin preajmă. Trei zile la rând am pândit lângă plaja Telegrafbacken. În primele două zile au trecut mașini exact în momentul nepotrivit. Dar în a treia zi nu a mai trecut niciuna. Așa că am apăsat acceleraţia. Și am lovit-o. Vocea ei era rece, fără sentimente. Parcă vorbea de preţul litrului de lapte. — Şi, când Peter a început să caute adevărul, l-ai omorât? Elisabeth își trase răsuflarea zgomotos. — Nu, nu, nu înţelegi, răspunse Louise. Nu din cauza asta l-am omorât. Planul meu a fost de la bun început să-i omor pe Peter și pe băieți. Henning parcă se trezi brusc. Se uită la ea prin paharul de whisky, încercând să se concentreze. — Elisabeth? A zis că l-a omorât pe Peter? Și pe Max și William?

— Da. Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii lui Elisabeth. Dădu să se ridice, dar Louise ridică pistolul, îl îndreptă spre ea și îi ordonă să rămână așezată. Elisabeth căzu la loc pe scaun, iar Erica încercă să se uite discret la telefon. Louise o privi amuzată. — E OK, poţi să te uiţi la telefon. — Atunci o să mă uit. Avea mai multe apeluri nepreluate şi mesaje de la Patrik. Îşi simţi pulsul bătând violent în urechi când le citi. Cum nimerise ea în coșmarul ăsta? Prin fața ochilor îi trecură imagini cu Maja care își dădea ochii peste cap, Noel și Anton care făceau dezastru în casă și privirea lui Patrik când se apleca să o sărute. li venea să plângă. Cu coada ochiului, văzu că Louise o urmărește. — l-au găsit pe părinţii tăi, anunţă ea cu glas tremurat. Louise încuviinţă. — Da, am bănuit. Trebuia să vină femeia de serviciu. Dar vorbim despre asta mai încolo. Trebuie să luăm lucrurile în ordine. Erica primi încă un mesaj. Se uită întrebătoare la Louise, care îi făcu semn că se poate uita la telefon din nou. Avea mâinile transpirate și încercă de mai multe ori să deschidă mesajul. Intr-un final reuși și îl citi.

Se strâmbă. Nu putea să fie adevărat. — Ce e? întrebă Louise. Elisabeth încercă din nou să se ridice de pe scaun, dar Louise ridică pistolul, fără să zică ceva, iar Elisabeth se așeză din nou. — L-am rugat pe Patrik să mă ajute cu raportul de autopsie al Lolei și al lui Pytte. Să se uite un expert la el. — Și? Lola o privea cu capul aplecat într-o parte. — S-a produs o mare greșeală. Dacă a fost o greșeală... — Da? Povestește publicului interesat de față. Arătă cu pistolul spre Elisabeth și Henning. Elisabeth înghiţi în sec. — Cadavrul lui Pytte nu era de fetiță. Era un băiat. Se lăsă o liniște mormântală. Erica începea încetul cu încetul să înţeleagă care e adevărul. — Avem musafiri, anunţă Louise cu o voce obraznică, arătând pe fereastră. Erica își înăbuși un suspin când văzu barca salvamarilor acostând și pe Patrik, Gösta, Martin și Paula coborând pe mal. In curând toată nebunia asta o să se termine. — Ştii cine a omorât-o pe Lola? întrebă ea.

— Da, şi de asta eşti aici. Ca să poți să-ţi scrii cartea și să poţi povesti tot adevărul despre Lola. Henning? Cred că e cazul să ne spui cine a omorât-o pe Lola. Henning părea obosit și resemnat; le aruncă o privire înceţoșată. — Eu, răspunse el. Eu am omorât-o pe Lola. Stockholm 1980 — Nu e petrecere dacă nu se sparge ceva, remarcă Lola bucuroasă în timp ce mătura cioburile paharului de vin spart de Ole, în entuziasmul lui de a explica mai bine că romanul Autiștii de Stig Larsson aducea un suflu nou în literatură. Dezbaterea fusese atât de aprinsă, încât Lola aşteptase până se liniștiseră toţi ca să strângă cioburile. — Mulţumesc pentru o după-amiază minunată! Ar fi frumos să rămân să te ajut să strângi, dar trebuia să fiu la birou de mult, anunţă Elisabeth, dând la o parte un scaun din fața uşii de la bucătărie. — Şi eu trebuie să mă apuc de scris, spuse Henning. Cine știe, poate într-o bună zi o să scriu o capodoperă. — O să scrii o capodoperă, îl asigură Lola. Sunt sigură. — Mergem şi noi cu voi, spuse Ester împingându-l pe Rolf. Ai întâlnire la studio cu un client peste o jumătate de oră. — Îmi vând sufletul pentru bani, comentă Rolf dramatic, dar până la urmă se ridică de la masă.

Înainte să plece, o îmbrăţişară toţi pe fericita sărbătorită, care plecase din bucătărie de îndată ce adulții începură să vorbească despre cărţi şi autori. Era acum în living, jucându-se cu Sigge. În apartament era liniște, iar Lola se întoarse în bucătărie. Mulțumită și fericită. Ce petrecere reușită! Auzi soneria exact în momentul în care arunca la gunoi cioburile și se grăbi să deschidă. Din prag îi zâmbea Rolf. — Scuză-mă, iubito! zise el întinzându-i un plic. Ester m-a blestemat că am uitat să vă dau asta. Lola luă plicul. Oare ce era? — Deschide-l, o îndemnă Rolf zâmbind în continuare. Lola începu să plângă când îl deschise. — Dar, Rolf... Înăuntru erau mai multe poze cu ea şi cu Pytte, făcute în ziua când fuseseră în parc. Pytte care se dădea în leagăn, ajungând aproape de cer. Lola cu fața spre soare, cu ochii închiși. Lola cu Pytte în braţe. Fotografii cu ele zâmbind la cameră, fotografii când își zâmbeau una alteia și în care Lola vedea dragostea dintre un părinte și fetița ei. Dragostea dintre Pytte şi ea, tatăl ei. — Nici nu ştiu ce să zic, spuse cu lacrimile șiroind pe obraji. Ce faci tu cu aparatul de fotografiat, Rolf, este atât de... Mulţumesc mult. Il îmbrăţișă. — Nu ai pentru ce, răspunse Rolf cu vocea înduioșată. Trebuie să fug acum, altfel Ester o s-o ia razna.

— Îmbrăţișeaz-o din partea mea! Și mulţumesc încă o dată! Pentru tot! Lola închise ușa și își șterse lacrimile cu mâna. — Ce proastă sunt! bombăni ea. Auzi, să mă apuce plânsul. Abia intră în bucătărie că auzi din nou soneria. — Ai uitat ceva? întrebă ea deschizând ușa. Și acolo era el. Bărbatul care era soarele ei. Bărbatul care era totul pentru ea. — Bună! zise Henning. Nu cred că m-a văzut nimeni. Nu știa de ce venise înapoi. Conveniseră ceva, dar era mulțumită pentru fiecare clipă cu el. Lola îl luă de mână. Când îl atingea, parcă avea mai multă energie, o făcea să vibreze. — Dacă tot te-ai întors, ajută-mă să fac curățenie în bucătărie. Lola spăla vasele conștientă de prezenţa lui. După ce a pus și ultima cană în dulap, Henning se șterse pe mâini cu șervetul de bucătărie și îl agăță de mânerul de la aragaz. Se duse apoi către Lola. — Toată ziua am tânjit să te sărut. Mâinile lui se furișară sub părul ei. O trase înspre el, iar ea se înmuie ca de fiecare dată când era în braţele lui. — Nu putem să trimitem copiii undeva? șopti el apropiindu-și buzele de buzele ei.

Lola dădu din cap în timp ce el încerca să o sărute. — Nu, nu pot. Le-am promis că le fac floricele și că le citesc o poveste. Noi... altă dată... — Dar nu pot să mă abţin, protestă Henning mângâind-o prin chiloți. Lola gemu. — Curând... curând, îl asigură ea smulgându-se din braţele lui. Acum o să încing uleiul pentru floricele, iar tu trebuie să mă ajuţi. Ar fi păcat să ia foc tot apartamentul. — Dar eu am luat foc, se plânse Henning. Veni în spatele ei, o îmbrăţișă și începu să o sărute pe gât. — Down, boy! comandă Lola râzând și smulgându-se din nou din braţele lui. Mai bine du-te la șifonierul meu și adu cadoul meu pentru Pytte. E lângă cutia gri cu model militar. Un pachet mov. Am zis că i-l dau după ce pleacă toți. — Bine, fie, bombăni Henning și o sărută încă o dată pe gât. Lola înlemni. — Ce a fost asta? Parcă e cineva pe hol. — Nu am auzit nimic. — Mi s-a părut că... sau nu, sigur sunt doar Pytte cu Sigge. — Bineînţeles. Mă duc să aduc pachetul. Henning se duse în dormitor și ea îl auzi cum căuta în șifonier.

Uleiul se încinsese deja în cratiţă. — L-ai găsit? Niciun răspuns. Se duse după el. — Ce faci? N-ai niciun drept să te uiţi la aia. Henning stătea pe pat cu cutia gri cu model militar în braţe și citea dintr-o agendă albastră. — E minunat ce scrii aici, zise el. De ce nu ne-ai arătat până acum? Textele astea sunt fantastice. — Nu ţi-am dat permisiunea să le citești! Lola încercă să-i smulgă agenda din mână, dar el o ţinea la piept și o îndepărtă pe Lola râzând. — Vai, dar ce sensibilă ești, zise el. Şi de ce ai un pistol? Henning arătă spre un pistol, un Walther PPK, înghesuit printre agendele albastre. — A fost al tatălui meu, l-am luat când am plecat de acasă. El și toată familia mea m-au învăţat că există persoane care-i urăsc pe cei ca mine și am vrut să mă pot apăra. Pune totul înapoi în cutie acum! Henning continuă să râdă. Luă tot teancul cu agende albastre și îl flutură în faţa ei. — Pe astea nu vrei să le citesc? — Dă-mi-le, am zis!

Începu să plângă din nou, la fel ca atunci când îi dăduse Rolf fotografiile. Dar acum plângea de nervi și de durere. Și poate și de groază. Asta era opera ei, munca ei. Și nu voia să citească nimeni până nu termina. Nici măcar bărbatul pe care îl iubea. Din bucătărie se auzi un sfârâit, iar Lola își dădu seama speriată că uitase cratița cu ulei pe aragaz. Alergă cu Henning după ea să o dea la o parte până nu lua foc. Mută cratița, dar nu opri aragazul. Se întoarse apoi spre Henning care ţinea agendele albastre deasupra capului ei, tachinând-o și râzând în continuare. Sări să le ia, dar el era cu mult mai înalt decât ea, așa că nu avea nicio șansă să ajungă. — Nu ești deloc amuzant! zise Lola bătând din picior. Îl prinse de mână pentru a putea să se întindă după agende. Dar nu reuși. Agendele albastre erau de neatins. — Fă-mi un sex oral și ţi le dau. — Potolește-te, copiii sunt în casă. — Sunt sigur în living, în colțul lui Pytte, după draperie, nu văd. Haide, Lola! — Termină! Henning, termină! Lola încercă din nou să ia agendele, dar el le ţinu și mai sus. Frustrată, începu să-l bată cu pumnii în piept. — Ce naiba faci?

Zâmbetul îi dispăru și privirea i se întunecă. Ţinea agendele cu mâna stângă și o împinse cu mâna dreaptă. Lola își pierdu o clipă echilibrul, dar apoi își luă avânt și îl lovi și mai tare în burtă. De data asta, atât de tare, încât Henning gemu de durere. Se enervă și-l mai lovi o dată. Cu putere. De data asta, Henning răsuci mâna dreaptă și strânse pumnul. O lovi cu forță în maxilar și ea căzu pe spate. Se lovi cu capul de marginea metalică a aragazului și totul se întunecă. — A fost un accident, se apără Henning cu vocea tremurând. Erica îl privi uimită. De câteva săptămâni trăise destinul Lolei întrebându-se ce secrete ascundea... Dumnezeule! Din ușă se auzi un strigăt înăbușit și toți întoarseră privirea. Nancy. Menajera ţinea mâinile întinse spre Louise, parcă implorând-o. Louise flutură pistolul indiferentă și zise: — Tu n-ai nimic de-a face cu asta. Eşti liberă să pleci. Dar spune-le polițiștilor de afară că doar Patrik are voie să intre. Ceilalţi să rămână afară, altfel o împușc pe Erica. Erica înlemni. Când întâlni privirea întunecată a Louisei, nu putu să nu se gândească la prima lor întâlnire. La locul de joacă de pe continent. Soarele strălucea, cerul era albastru, iar Maja și William râdeau cum numai copiii pot, făcuseră concurs care se dă cel mai tare în leagăn. Nancy ezită o clipă. Apoi făcu exact ce-i spusese Louise și se duse spre ușa de la ieșire.

— N-am vrut să-i fac rău, zise Henning. Am glumit doar. Nu am vrut să o rănesc. Dar ea... s-a enervat foarte tare. — Agendele alea erau totul pentru ea, replică Louise. De fiecare dată când era liberă, scria. Și mai avea puţin. Mai avea să termine doar ultima carte ca să fie seria completă. Nu voia s-o arate nimănui până nu era gata. Chiar nu ai putut să respecţi asta? Vocea lui Louise se gâtui, iar Erica se convinse dintr-odată că bănuielile ei erau întemeiate. — Tu ești fiica Lolei, zise ea încet. Henning și Elisabeth se uitară miraţi la Erica, apoi la Louise, a cărei expresie se schimbă brusc. — Da, eu sunt Pytte. — Nu... nu poate să fie adevărat, suspină Elisabeth. Uşa de la intrare se trânti, auziră pași și Patrik apăru în ușă. — Nancy a zis că pot să intru. Ericăi îi dădură lacrimile când văzu privirea disperată a lui Patrik. Ar fi vrut să-i spună Stai liniștit. Stai liniștit. — Da, intră, zise Louise. Nu-ţi face griji, că n-o împușc pe Erica. Am nevoie de ea, ca să povestească mai departe ce și cum s-a întâmplat. Vreau să scrie cartea despre Lola. Dar atunci trebuie să știe tot.

— Ea i-a omorât, îl anunţă Henning cu o voce sobră. Ea i-a omorât pe Peter, pe Max şi pe William. — Aşa e? întrebă Patrik, iar Louise încuviință, după care îi făcu semn că poate să se aşeze lângă soția lui. Patrik o luă pe Erica de mână în momentul în care se așeză pe scaun. Şi o strânse tare, tare. — Presupun că nu ai fost atât de prost încât să vii aici cu vreun pistol, zise Louise. — Presupui corect. Dar trebuie să te întreb, spuse el uitându-se la pistolul din mâna lui Louise, unde ai ascuns arma? Am căutat pe toată insula. — Erica? Ţi-ai dat seama? i se adresă Louise. Erica se încruntă. Pulsul i se domolise când îl văzuse pe Patrik, dar gândurile încă o bântuiau. De unde să știe ea unde ascunsese Louise arma? Habar n-avea. Apoi își aminti de călătoria cu barca spre insulă. — Plasa de homari. Ai pus pistolul în plasa de homari. — Exact. Am vâslit în noaptea aceea și am pus pistolul în plasă, iar acum, când am venit, am putut să-l recuperez ușor. După părerea mea, a fost un plan măreț. — Şi Rickard? întrebă Patrik. Sângele de pe cămașa lui? Louise pufni. — Nu cred că e greu să-ţi dai seama. M-am asigurat că și Rickard, și Tilde o să înghită suficiente somnifere ca să adoarmă adânc.

Apoi m-am strecurat în camera lor, m-am îmbrăcat cu cămașa lui Rickard peste o bluză cu mânecă lungă, ca să nu las nicio urmă, ADN sau altceva. Și am avut cămașa pe mine când am tras. Apoi am pus-o în coșul cu rufe murdare. — Dar de ce? întrebă Elisabeth plângând. Louise o privi cu milă. — Nu am vrut niciodată să-ți fac rău ţie, Elisabeth. Eşti doar o victimă în toată chestia asta, la fel de nevinovată ca Lola. Până și Peter și băieţii au fost victime nevinovate. Şi Cecily. Până la urmă și Rickard, așa nenorocit cum e el. Singurul care nu e o victimă e Henning. Și am vrut... a trebuit să-i fac ce mi-a făcut și el mie. Am vrut să nu mai aibă nimic. Dar înainte de asta trebuia să ajung aproape de el. — Şi de asta te-ai căsătorit cu Peter, zise Erica. — A fost biletul meu de intrare în familia asta. Şi a fost chiar mai ușor decât am crezut. Un bărbat vrea să-și oglindească imaginea în partener, aşa că am devenit imaginea în oglindă a lui Peter. Și, odată ce a dispărut Cecily din viața lui, a fost foarte ușor. Apoi m-am făcut indispensabilă pentru Henning. Am devenit mâna lui dreaptă, fiica pe care nu a avut-o niciodată. Și nu ai bănuit nimic, niciodată, nu-i așa, Henning? Atât ţi-ai dorit să ai pe cineva care să-ţi urmeze ordinele, care făcea în așa fel încât viaţa ta putea să continue fără griji, iar tu să-ți poţi hrăni orgoliul cu laude și complimente. Louise dădu cu nonşalanţă din mâna cu care ţinea pistolul. Elisabeth suspină, iar Erica îl strânse mai tare de mână pe Patrik.

— Esti atât de talentat, Henning! Esti un gigant al literaturii, Henning! Ai un talent dumnezeiesc, Henning! Se imită pe ea însăși, cu o voce batjocoritoare. Henning stătea cu capul plecat și cu ochii aţintiţi în blatul mesei. Louise continuă, dar acum cu vocea sobră pe care o avusese de când scosese pistolul din sacoşă. — Doar eu am știut ce impostor și ce mincinos ești. Nu numai un criminal, dar și un hoţ. Cineva care nu numai că a furat viaţa cuiva, i-a furat şi opera. Și, Elisabeth, tu nu ai bănuit nimic niciodată. Nu-i aşa? Dumnezeule, tu ar fi trebuit să știi că nu are niciun pic de talent! — Despre ce vorbește, Henning? zise Elisabeth dezorientată. — Da, despre ce vorbesc? Henning, le spui tu sau le spun eu? — Du-te dracului! replică Henning încet, evitându-i privirea. Louise le zâmbi malefic tuturor celor din jurul mesei. — Înţeleg că vrei să le spun eu povestea asta. Atunci să vă povestesc ce s-a întâmplat în ziua aia. Ziua când am împlinit șase ani. După petrecere, toată gașca a plecat din apartamentul nostru. Dar tu te-ai întors, nu-i așa, Henning? Pentru că voiai să fii cu tata. Credeaţţi că eu nu știu. Dar copiii văd tot. Nu am vrut să audă Sigge ce faceţi, așa că i-am zis să se ascundă în cufăr. El a crezut că e un joc, aşa că s-a băgat înăuntru şi a închis capacul. lar eu am băgat un băț prin încuietoare ca să nu poată să deschidă când vrea el, ci numai când voiam eu să iasă. Apoi am tras draperia din jurul patului meu și m-am ascuns acolo. Noul meu walkman era în ghiozdan, așa că l-am scos și am

ascultat muzică la maximum, ca să nu fiu nevoită să aud ce se întâmplă. Dar după o vreme a explodat ceva și a început să miroasă a ars din bucătărie. M-am speriat și m-am dus în fugă cu ghiozdanul în braţe. A fost oribil. Aragazul ardea, cu flăcări înalte, până în tavan, și tata era nemișcat pe jos. Era sânge peste tot și avea ochii deschişi. Am ţipat și am tot ţipat, dar nu s-a trezit. Am încercat să o trag în hol, dar era mult prea grea. Mam lovit și de pistolul lui tata, care era în hol. Mă usturau ochii de la fum, devenise din ce în ce mai greu să respir. Am înţeles atunci că trebuie să ies de acolo. Am pus pistolul în ghiozdan și am fugit pe scări cât de repede am putut, ca să cer ajutor. Dar nu m-a văzut nimeni sau n-a vrut să mă vadă, chiar dacă plângeam și țipam cât de tare puteam. Oricum, cineva a sunat la pompieri, pentru că am văzut mașinile venind cu sirenele aprinse și oprindu-se lângă blocul nostru. Şi m-am gândit că o să-l ajute pe tata. Dar nu a fost așa. Pe ferestrele apartamentului ieșeau flăcări și fum. Stăteam tremurând la o scară de peste drum, cu ghiozdanul în braţe, și am văzut cum ieșeau pompierii din bloc și dădeau din cap. Eram doar un copil, dar am înţeles. — Şi unde ai dispărut? întrebă Patrik. — Sora lui tata, Lussan, îmi dăduse o carte de vizită când a venit la noi și s-a certat cu tata. Mi-a dat cartea de vizită și a zis că pot să o sun dacă am vreo problemă. Era în ghiozdanul meu, acolo unde aveam toate lucrurile importante. Am sunat-o de la un telefon public. A zis să mă duc după colţ să o aştept și a venit și m-a luat de acolo cu mașina ei cea mare. Apoi a rezolvat ea totul. Nu știaţi că dacă ai bani și relaţii poți să rezolvi absolut orice? Și mai ales atunci. În 1980. Nu mai eram Pytte. Și nici măcar Julia. Eram Louise. Fiica adoptivă a lui Lussan și Pierre. Unchiul lui Pierre era șeful poliţiei din Stockholm pe vremea aia, așa că

a tras niște sfori, iar eu am avut brusc o nouă identitate. Nu știu detaliile sau nu leam ştiut până nu am obligat-o pe Lussan să mi le spună, înainte... înainte să moară. — Am văzut ce i-ai făcut. Ai fost extrem de furioasă, spuse Patrik încet. — Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu Lussan? întrebă Elisabeth cu voce gâtuită. Louise se uită calmă la ea. — Lussan și Pierre sunt morți. l-am omorât. — Dumnezeule! exclamă Henning. De când Louise dezvăluise că el o omorâse pe Lola rămăsese împietrit și absent. Erica se întreba dacă înţelege cu adevărat ce se întâmpla. Acum Henning luă o gură mare de whisky. — Lussan și Pierre au mituit-o pe bunica lui Sigge să nu spună că de fapt Sigge era cel care murise în incendiu. Abia după câteva săptămâni l-a dat dispărut și nimeni nu a făcut legătura cu incendiul. Lau mituit şi pe medicul legist. Bani. Relaţii. Putere. Nimeni, niciodată, nu a pus la îndoială identitatea mea. Şi nu am vorbit niciodată despre Lola. Era total interzis. Făcuse de rușine toată familia. Chiar și după moarte. De-aia îi părăsise Lola și nu se mai uitase înapoi. Dar eu nu puteam să plec. Unde să mă duc? Nu aveam pe nimeni altcineva. — O aveai pe bunica ta, răspunse Erica.

O clipă, i se făcu milă de Louise, dar îi trecu repede când îi văzu privirea rece. — Aveam șase ani, spuse Louise cu vocea asta nouă, înfricoșătoare, care pusese stăpânire pe ea. Nu știam nici cum o cheamă, nici unde stă. Nu aveam nicio posibilitate să o găsesc. Eram prizoniera lui Lussan. Şi a fost dezgustător. Ea era dezgustătoare, viaţa lor era dezgustătoare. Dar am învăţat tot ce aveam nevoie să știu ca să fiu soția perfectă pentru Peter. Și veneam dintr-o familie bună, rădăcini sănătoase, perfectă pentru a fi lăsată să intru în familia Bauer. Lussan a fost enorm de fericită de ce partidă am făcut. Proasta aia nu a înţeles nimic. Și până la urmă a primit ce a meritat. Louise se uită la Henning cu ochii mijiţi. — La fel ca tine, Henning Bauer. Eşti un om rău, perfid, un narcisist care și-a construit viața pe o minciună. Erai un neica-nimeni când ai întâlnit-o pe Elisabeth, un scriitor fără pic de talent, cu ambiţii mai mari decât talentul, care a luat numele de familie al celebrei sale soții. Ai ştiut din prima ce ai în mână când ai citit opera lui tata. Şi ai vrut să fie a ta. Ridică pistolul și-l îndreptă spre Henning. — Şi acum ai primit și tu ce meritai. Ţi-am luat totul. Ți-am luat fiii, reputaţia, premiul. Nu mai ai nimic. Henning ridică privirea și încercă să stea în picioare. — Curva dracului... înjură el printre dinți. Louise începu să râdă.

— Acum îți cade masca şi-ţi arăţi adevărata față. Ţi-am împușcat fiul și nepoții cu același pistol cu care mi-ai omorât tu tatăl. Ce simbolistică! Ca într-o tragedie greacă, așa cum ați numi-o voi la Blanche. — Ce vrei să spui? întrebă Henning clătinându-se în capul mesei unde rămăsese. Am împins-o și s-a lovit la cap. — Dar nu de asta a murit Lola, interveni Patrik, iar Erica tresări. Îi veni în minte raportul anchetei, oare de ce nu se gândise la asta? Lola a murit împuşcată de două ori. Cu același pistol cu care fuseseră omorâţi Peter și băieţii. — Lola a fost împuşcată? Nu, nu. Henning căzu din nou pe scaun. — Eu nu am împușcat-o pe Lola, șopti el. Și, pentru prima dată de când ajunseseră pe insulă, indiferența înfricoșătoare a lui Louise se risipi. — Dacă nu Henning e cel care l-a împușcat pe tata, atunci cine a fost? Privi disperată în jur, cu ochii atât de mari, încât parcă mai aveau puţin și îi ieșeau din orbite. Nimeni nu zise nimic. Într-un final, Elisabeth îşi drese vocea. Avea pe faţă pete mari şi roşii, dar era într-un fel sfidătoare. Şi a început să povestească. Stockholm 1980 Elisabeth se furișase înapoi în apartamentul Lolei. Stătea în hol, ezitând puţin şi aplecându-se peste gecile care atârnau în cuier. Nu prea știa ce face de fapt, dar incertitudinea o măcina de prea mult timp, așa că

trebuia să afle. Scuza lui Henning că trebuie să scrie o adusese la disperare. Ştia că n-avea de scris azi. I] urmărise pe ascuns și, cu durere în suflet, îl văzuse întorcându-se la Lola. li auzi în bucătărie și se furișă într-acolo. Şi văzu ceea ce o bântuise. Soţul ei săruta pe altcineva... un bărbat. Pentru că așa era. N-avea decât să spună toată lumea că Lola e femeie, dar Elisabeth ştia că, din punct de vedere biologic, nu era. Simţi cum i se face rău și încercă să-și șteargă lacrimile. O altă femeie în viaţa lui ar fi fost o catastrofă, dar un bărbat era mai mult decât ea putea să ducă. Ținea la Lola la fel de mult ca și ceilalți, dar asta fusese înainte... înainte să se fi culcat cu soţul ei. Pe Elisabeth o cuprinse un frison când se gândi la corpurile lor, goale, în pat, la Henning care o mângâia pe Lola. Trădarea, umilinţa, asta nu putea să o înțeleagă. Ura o făcu să tremure. Dezamăgirea. Faţă de amândoi. Lola, despre care crezuse că-i e prietenă. Și Henning. Bărbatul ei. lubitul ei. Se furișă încet în apartament, uitându-se cu grijă împrejur, până Ao își făcu curaj să intre în living. Acolo razele soarelui desenau modele pe covorul mare și roșu și pe cufărul de lângă zid. Nu o zări pe Pytte, dar draperia din jurul patului ei era trasă și auzi zgomote de acolo. Perfect. Fetiţa era cu treaba ei. Rămase nemișcată o clipă îndelungată. Din cauza furiei, nu putea să gândească clar și rațional. Oare de ce era încă acolo? A vrut să știe și acum știa. Misiunea era îndeplinită. Și totuși se duse către ușa de la bucătărie, uitându-se prin crăpătură. Henning o ţinea pe Lola în braţe, se giugiuleau și se sărutau. El o mângâia și ea se gudura ca o pisică fericită. Lui Elisabeth îi venea să urle și să

se repeadă asupra lor, să-i facă să sufere la fel mult cum o făcuseră și ei pe ea să sufere, dar un zgomot o făcu să se dea înapoi. După care nu se mai auzi nimic. Lola îi spuse ceva lui Henning și după aceea se făcu liniște. Mai așteptă o clipă, apoi își făcu din nou curaj să se uite în bucătărie. Nu mai era nimeni. Insă auzi voci supărate. A lui Henning. Și a Lolei. Henning veni în grabă. Ţinea ceva deasupra capului, ceva pe care Lola încerca să i-l ia. Elisabeth îl auzi rugând-o pe Lola să-i facă sex oral, iar furia o cuprinse în ghearele ei. Dintr-odată, Lola îl lovea pe Henning. O serie de pumni în piept. Henning îi dădu un pumn direct în maxilar. Și ea căzu cu braţele deschise, pe spate, lovindu-se zgomotos cu capul de aragaz. Tăcerea care urmă apoi era cumplită. Lola era pe jos, lipsită de viaţă, și lui Elisabeth îi trecu prin fața ochilor toată viaţa. Henning la închisoare. Cei doi copii ai lor care vor crește fără tată. Numele familiei ei târât în mocirlă. Nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Henning nu era puternic. Dar ea era. Se furișă înapoi în hol, pe lângă bucătărie, spre ușa de la intrare, o deschise și o închise apoi zgomotos. După aceea intră în bucătărie. — Şedinţa s-a anulat, aşa că m-am întors să o ajut pe Lola să strângă... Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Henning stătea nemișcat ca o statuie lângă corpul Lolei. Era cenușiu la față.

— A... a căzut, răspunse el aproape plângând. În jurul ei erau împrăștiate pe jos agendele albastre. — M-am... m-am răzgândit și eu și m-am întors. Ne... ne-am certat pe jurnalele ei. Le-am citit și am văzut că scrisese despre mine... fantezii despre mine. Fantezii care ar putea fi interpretate greșit. Elisabeth se întrebă în momentul ăla dacă Henning poate să-i observe ura. — la jurnalele și dispari. Distruge-le. Mă ocup eu. — Dar... — Fă ce-ţi spun, îi ceru Elisabeth hotărâtă. Pleacă de-aici. Și distruge jurnalele. Henning încuviinţă. Strânse în grabă agendele de pe jos și ieși în fugă din apartament. Elisabeth se uită împrejur. Trebuia să distrugă toate urmele. Nu putea să lase nimic care l-ar fi incriminat pe Henning. Pe aragaz era o cratiţă cu ulei. Unul dintre ochiurile aragazului ardea în continuare, iar ea se întinse să ia cratiţa, dar ţipă tare când o apucă o mână de gleznă. — Henning... Lola se foi și se ridică ținându-se de cap. — Unde e? M-a lovit. — A plecat, răspunse Elisabeth cu jumătate de gură. Oare ce avea să facă acum?

Lola se ridică greoi. Se duse șchiopătând în dormitor, către o cutie de pe pat. O cutie gri, foarte mare. Elisabeth se luă după ea. Se uită curioasă când Lola deschise capacul cutiei, în care se afla un pistol. — Le-a furat. — Ce a furat? întrebă Elisabeth. O copleși furia. Nu știa cum să-i facă față, nu știa cum să facă față sentimentelor pe care le avea. Dragostea pentru Lola. Amestecată cu ura față de ea. — Agendele mele, răspunse Lola printre dinți. Îmi pare rău Elisabeth, dar o să-l denunț la poliţie. Lola se întoarse șchiopătând în bucătărie. Elisabeth se uită din nou la cutie, la pistol. Nu putea să gândească. Totul era în ceaţă. Luă pistolul cu mâna dreaptă și se duse în bucătărie. Lola avea telefonul în mână și forma un număr. Fără a ezita nicio clipă, Elisabeth ridică pistolul și trase. De două ori. Lola o privi mirată. Apoi căzu. Elisabeth șterse pistolul cu fusta și îl puse lângă Lola. Apoi turnă uleiul din cratiţă peste blatul de la bucătărie, aragaz și peste focul de la aragaz. Auzi cum flăcările se întind când ieşi din apartament. Îşi continuă drumul cu pași grăbiţi. Apoi se opri brusc. Pytte! După

care își continuă drumul. Nu mai avea ce să facă. Zarurile fuseseră aruncate. — Toţi anii ăștia m-ai lăsat să cred că eu am omorât-o pe Lola. Henning era roșu la față și pe frunte îi străluceau broboane de sudoare. Elisabeth se făcu mică. — Nu... nu am putut. M-ai fi părăsit. Şi eu nu aș fi putut să stau la închisoare. A fost mai bine să crezi asta. Şi am avut noroc. Nu s-a întâmplat nimic. Nimeni n-a vrut să cerceteze și să elucideze uciderea uneia din alea. — Uneia din alea, mârâi Louise printre dinţi. Tata nu a fost una din alea. Și eu, care am crezut tot timpul că a omorât-o Henning! Se lăsă pe scaun. Apoi ridică pistolul, îndreptându-l spre Elisabeth. — Pe tine ar fi trebuit să te urăsc toţi anii ăștia. Sau pe amândoi. Mă bucur că ţi-am ucis fiul și nepoţii, Elisabeth. Înţelegi? Elisabeth își duse mâinile la față, fără să zică nimic. Patrik o strânse pe Erica de mână și apoi o întrebă pe Louise: — Dar Rolf? De ce l-ai omorât? Lăsă pistolul jos și se uită nedumerită la el. — Nu l-am omorât eu pe Rolf. — Atunci cine...? întrebă Patrik confuz. — Eu i-am omorât pe Peter și pe băieţi pentru că îi iubea Henning. Și pe Cecily, ca să pot să intru în familia asta. Dar Rolf?

N-aveam niciun motiv să-l omor. Louise se ridică de pe scaun și se duse în spatele lui Elisabeth, care plângea înfundat. — Tata l-a iubit pe Henning. Și Henning a trădat-o pe Lola. Dar nu ela omorât-o. Ci tu. Louise puse pistolul la tâmpla lui Elisabeth, o prinse cu mâna stângă de gât şi îi șopti la ureche: — De ce a trebuit să-l omori pe tata? Ca să-l protejezi pe Henning? Nici măcar nu-l iubeai. Tu l-ai iubit pe Rolf. Ţi-am citit scrisorile de dragoste. Și nici Henning nu te-a iubit. Ai făcut-o pentru reputaţia ta, Elisabeth? Pentru numele tău? Nu trebuia să se afle că soțul tău s-a culcat cu una din aia. Un freak, aşa l-a numit Lussan pe tata. Înainte să o omor. Să-ţi numeşti propriul frate un freak! Louise apăsă şi mai tare pistolul în tâmpla lui Elisabeth, care suspină. — Nu a fost niciun noroc că nu a investigat nimeni. Lussan și Pierre s-au folosit de relaţiile lor. Unchiul lui Pierre, șeful poliţiei, nu a vrut să se investigheze. Şi atunci nu s-a investigat. Nimănui nu i-a păsat de tata. Nimănui. Învârti pistolul pe tâmpla lui Elisabeth, care avea şiroaie de lacrimi pe obraji. — Înţelegi că Henning te-a păcălit şi pe tine? Agendele pe care le-a luat cu el nu erau jurnale. Sunt cărțile pe care le-a publicat apoi cu semnătura lui. Nu Henning ar fi trebuit să ia Premiul Nobel pentru Literatură, Lola trebuia.

— De ce ai așteptat atât timp? întrebă Erica, lipită de Patrik, ca să-i simtă căldura corpului; avea nevoie de siguranţa asta. — Am așteptat o viaţă întreagă. Timpul nu înseamnă nimic. Singurul lucru care a contat pentru mine a fost tata. Și doar mie mi-a păsat de Lola. Am crezut că Henning a omorât-o. Dar ca răzbunarea asta să conteze, trebuia ca el să piardă cât mai mult. Când am aflat că o să ia premiul ăla după care a tânjit toată viața, am știut că a venit momentul. Era gata, după toţi anii în care m-am pregătit. Am vrut să piardă totul. Familia. Blanche. Faima. — Tu i-ai dat lui Rolf informaţiile? Despre Blanche? — Da, răspunse Louise. Începuse să pună întrebări despre Blanche şi mi-am dat seama că bănuia ceva. Așa că i-am dat tot ce a avut nevoie. Era momentul potrivit. — Ştii de ce începuse să se intereseze? — Nu. Poate se săturase de toate căcaturile. — Era pe moarte. Elisabeth suspină, iar Louise bătu cu pistolul de câteva ori în tâmpla ei. Patrik continuă: — Rolf mai avea doar câteva luni de trăit. Cred că voia să se împace cu trecutul. Și cred că expoziţia făcea parte din chestia asta. Aşa că a mai existat cineva căruia i-a păsat de tatăl tău. Nu uita cum se numeau fotografiile. Nevinovăție şi Vinovăţie. Vivian mi-a trimis fotografia care dispăruse, am primit-o când eram în drum spre insulă. Ai primit-o și tu, nu-i așa? Louise confirmă din cap.

— Pot să scot telefonul? Să le arăt lui Henning și Elisabeth? — De ce trebuie să vedem fotografia aia groaznică? Elisabeth se îndreptă brusc de spate și încercă să se elibereze din strânsoarea Louisei. — Taci din gură! Louise apăsă din nou pistolul în tâmpla ei. Apoi îi ordonă lui Patrik: — Arată-le! Patrik căută fotografia în telefon. l-o arătă mai întâi Ericăi şi apoi lui Henning. Dar privirea lui Henning parcă era îngheţată și i se zbătea colţul gurii. Apoi tot corpul începu să-i tremure. Îşi dădu ochii peste cap. Până să-și dea seama ceilalți ce se întâmplă, căzu pe podea. Spasmele deveneau din ce în ce mai puternice, iar la gură se forma spumă. — Henning! Elisabeth urlă ca un animal rănit. Patrik se aruncă spre Henning și ţipă apoi către Louise. — Trebuie să-l ajutăm! Louise se holbă la Henning, îi dădu drumul lui Elisabeth și lăsă pistolul în jos. Elisabeth reacționă rapid. Smulse pistolul și o împușcă în piept.

Louise făcu ochii mari. Rămase în picioare o clipă, apoi se clătină și căzu. — Erica! Cheamă ajutoare! ţipă Patrik la ea, făcând-o să se trezească din șoc. Erica fugi din sala de mese, departe de sânge și de țipete. Paula, Martin și Gösta erau în curte, lângă casă, și îi rugă să cheme ajutoare și apoi să intre ca să-l ajute pe Patrik. Când rămase singură, își dădu seama că plângea. Îi luă destul de mult timp până ce putu să se liniștească și să-și adune puterile ca să se poată întoarce și ea. Se opri în ușă și rămase fără suflare când văzu scena din faţa ei. Henning pe jos, acolo unde căzuse, cu trupul cuprins de spasme. Martin îl ţinea de cap ca să-l ajute să respire. Patrik era pe partea cealaltă a mesei, în genunchi, lângă Louise, presându-i pieptul cu putere. Cu toate acestea, balta de sânge de sub ea creștea tot mai mult. — Elicopterul e pe drum, anunţă Gösta, ajunge în câteva minute. — Sper să vină la timp, zise Patrik resemnat. Paula luase pistolul din mâna lui Elisabeth, care acum stătea nemișcată, puţin mai departe, uitându-se la soţul ei. — Toţi anii ăștia am avut grijă de tot, șopti ea. De copii, de casă, de carieră. În timp ce el a stat în biroul lui și a scris. El era vedeta. Geniul. El a primit aplauzele și laudele. Eu și copiii am trăit în umbra lui, tot timpul. Şi totul a fost o minciună.

— Şi tu ai minţit, replică Erica neputând să se abțină. L-ai lăsat să creadă că el a omorât-o pe Lola. Elisabeth părea neobișnuit de calmă. — E adevărat. Dar nu-i așa că asta de fapt amplifică minciuna lui? Că a furat munca și laudele care i se cuveneau altcuiva, unei persoane pe care o avea de fapt pe conștiință? E un om slab. Văd asta acum și ar fi trebuit să văd mai devreme. Sau poate am știut mereu. Henning a fost mereu atras de lucruri care strălucesc. Numele meu a fost sigur ceva irezistibil. Pe pantalonii lui Henning apăru o pată umedă în momentul în care își pierdu controlul asupra vezicii urinare. Elisabeth fu cuprinsă de scârbă. Se duse către măsuţa unde aveau băuturile și-și turnă un pahar mare cu whisky. Afară se auzi un elicopter care se apropia de Skjăleră. Patrik se uita pe geam către mare, pe veranda de acasă. Priveliștea era superbă, dar el nu o vedea. Era încă îngrijorat de ceea ce s-ar fi putut petrece. Întâmplările din ultima vreme îi dovediseră încă o dată că viaţa e fragilă. Ar fi putut să o piardă pe Erica, acolo, pe insula familiei Bauer. Erica era totul pentru el, viața lui. Da, și copiii erau, dar el și Erica erau baza. Din dragostea lor crescuse familia asta. Era pierdut fără ea. Şi Louise ar fi putut să i-o ia. — Mâncăm în jumătate de oră. Vocea Ericăi îl făcu să tresară, dar ea îi puse liniștită mâinile pe umeri. Fără a se gândi, își puse și el mâinile peste ale ei. Parcă

pentru a lua puţină căldură de la ea. Erica se așeză apoi pe fotoliul de ratan de lângă el. — Mi-a fost foarte frică, spuse el. — Și mie. Erica luă o pătură și și-o puse peste picioare. — Şi acum parcă nu mai pot să scap de ea, continuă el. Și ei îi era frig, chiar dacă se învelise. Îl privi cu drag. — Am mai trecut prin asta, răspunse ea zâmbind. O să treacă. Până la urmă. Intr-o bună zi, nu o să te mai îngrijorezi pentru nimic altceva decât cum să facem să scăpam de arcada asta de pizzerie. Patrik o luă de mână. — Sper că ai dreptate. Dar tot mi se pare că e din ce în ce mai rău, odată cu trecerea anilor. — Ai auzit ceva de la spital? — Au operat-o pe Louise. Nu se știe încă. Henning trăiește, dar nu se știe cât de mult i-a fost afectat creierul. — La naiba! Erica oftă şi-şi trase picioarele sub ea pe fotoliu. — Să trăieşti cu o minciună atâta vreme. — Te gândești acum la Louise sau la Henning? — La amândoi, de fapt. Louise, care și-a dedicat toată viaţa pentru a se transforma și a deveni ce era nevoie ca să poată intra în familia Bauer. Şi

Henning, care a primit bucuros laudele pentru o creaţie care nu era a lui. — Ziarele au început deja să se intereseze de chestia asta, zise Patrik sumbru. O să fie în culmea fericirii când vor afla toate detaliile. — Nu mai citi toate mizeriile. — Ce o să faci cu cartea? Despre Lola? Erica trase aer în piept și se uită la mare. — Mi se pare că acum, după tot ce s-a întâmplat, e și mai important să-i spun povestea. Am vorbit mai devreme cu Vivian. Mă lasă să folosesc fotografiile lui Rolf în carte. Şi vrea să facă ea expoziţia, în memoria lui, dar a promis că mă lasă să lansez eu cartea mai întâi. — Fotografiile sunt superbe. — Lola a fost superbă. Au rămas în liniște amândoi, privind cerul parcă în flăcări. In curând, soarele avea să dispară în mare; în perioada asta a anului se întuneca mult mai devreme. Erica îl strânse de mână. — Vrei să vorbim despre elefantul din cameră? — Vrei să zici despre chifla din cuptor? Incercase să facă o glumă, dar nu-i reuși, pentru că Erica nu schiță niciun zâmbet. Doar încuviinţă. El se apropie și o mângâie pe obraz. Avea dreptate. Era un subiect pe care nu mai puteau să-l amâne.

Stockholm 1980 — La naiba! — Ce e? întrebă Ester surprinsă de ieșirea bruscă a lui Rolf. — Mi-am uitat fularul la Lola. — ÎL iei data viitoare. Deja te-ai întors din drum o dată. — Nu, nu, e ăla albastru și știi cum e Lola. O să-i placă și atunci o să dispară în gaura aia neagră care e șifonierul ei. — Bine, dar grăbește-te, să nu întârzii. Clientului nu-i place să aștepte. — Clientul, bombăni Rolf. Ura să muncească doar pentru a avea un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă. Era de-a dreptul prostituție. De data asta trebuia să le facă poze unora de la bursa de valori. Oameni serioși, cu costume la două rânduri, care voiau să transmită lumii cât de mulţi bani și putere au ei. Efectiv dezgustător. Urcă treptele două câte două și se opri în faţa ușii pentru a-și trage răsuflarea; condiţia lui fizică lăsa de dorit. Apăsă încet pe clanță. Nu voia ca Lola să știe că s-a întors. Când începea să vorbească, nu mai termina... Fularul era în cuier, pe hol, iar el îl lipi o clipă de obraz. Nu putea să-i spună soţiei lui de ce era atât de important să-l recupereze, dar probabil că ea bănuia — își dădea seama după comportamentul ei din ultima perioadă.

Rolf îl primise de la Elisabeth. Câteodată i se părea că încă poate să-i simtă mirosul impregnat în fular. Mirosea a dragoste și a durere, într-o combinaţie care-i frângea inima. Îi lipsea enorm. Dar măcar era bine că nu întrerupseseră de tot legăturile. Dragostea nu se putea clădi pe trădare şi pe minciuni. O iubea pe Ester, iar Elisabeth îl iubea pe Henning. Nu așa cum se iubeau ei, dar, dacă ar fi divorțat, ar fi provocat niște răni care nu s-ar fi vindecat niciodată. Și n-ar fi avut cum să fie fericiți împreună. Nu poţi să-ți clădești fericirea pe nefericirea altcuiva. Uneori, când nu observa nimeni, Elisabeth îi arunca câte o privire plină de dragoste care îl ameţea de tot. Și Rickard îi amintea mereu de dragostea lor. A știut că e al lui de prima dată când îl văzuse. Dar Henning nu ar fi putut să facă față adevărului. Așa că Rolf ascunsese secretul foarte bine, la fel de bine cum ascunsese scrisorile de dragoste de la ea. Rolf făcu câțiva pași pe hol cu fularul în mână și auzi un zgomot din bucătărie. Se uită prin crăpătura ușii. Şi se blocă. Apoi ridică ușor camera de fotografiat şi făcu câteva poze. Inima îi bătea cu putere în piept. Henning. Și Lola. Elisabeth ar fi distrusă dacă ar afla. Dacă ştia că tot sacrificiul lor era pentru o minciună. Se întrebă dacă era supărat. Dar nu. Nu putea să fie supărat, pentru că ceea ce tocmai fotografiase era dragoste pură. La fel ca a lui și a lui Elisabeth. Faţa Lolei strălucea în mâinile lui Henning. Buzele ei se deschiseră cu dor când o sărută el. De parcă nu erau decât ei pe lumea asta. Nu putea să simtă furie în fața dragostei. Dragostea era dragoste. În orice formă. Lăsă încet camera de fotografiat în jos și ieși din apartament.

Secretul Lolei și al lui Henning era în siguranță. El nu avea să-l dezvăluie. Două săptămâni mai târziu Aveau programarea făcută. În urma rezultatului analizelor, Erica şi Patrik căzuseră de acord, cu multă durere și după multe discuţii, că asta era cea mai bună decizie. Nu mai aveau putere și nici timp pentru încă un copil. Și mai ales pentru un copil despre care știau deja că se va naște cu dizabilități. Însă Erica era şocată de cât de afectată era de hotărârea asta. Când trenul intră în gara centrală din Stockholm, își dădu seama că tot drumul nu făcuse altceva decât să se uite pe geam la peisaj. Prima oprire în capitală era la o întâlnire cu editura. Taxiul se opri în fața porţilor impunătoare de pe Sveavägen, iar ea rămase o vreme în faţa lor cu mica geantă de voiaj în mână. Povestea Lolei luase o întorsătură neașteptată. Ceea ce crezuse la început că o să scrie se transformase acum în ceva cu totul și cu totul neașteptat. Dar încă nu știa cum să pună problema. Cazul era prescris, deoarece Lola și Sigge fuseseră omorâţi înainte de 1985. Nu avea să fie condamnat nimeni pentru crime. Presa nu aflase încă despre această parte a poveștii, dar chipul Louisei era pe prima pagină a tuturor ziarelor. Supravieţuise și recunoscuse că îi omorâse pe Cecily, pe Peter, pe Max și William — și chiar și pe Rolf, deși iniţial negase. Numele Lolei nu apărea deocamdată nicăieri. Dar situaţia se va schimba când va publica ea cartea. Și nu știa cum să facă. Dar exista o persoană

cu care trebuia să vorbească înainte să ia o decizie. După întâlnirea de la editură, merse pe jos spre a doua întâlnire. Editorul ei fusese îngrijorat și neînțelegător cu privire la îndoielile ei referitoare la carte, dar ea nu-i dăduse nicio explicaţie. Era ceva între ea și Elisabeth. Erica ezită puţin înainte să sune la ușă. Apartamentul era pe Strandvägen, în același bloc cu firma Svenskt Tenn, și toată scara arăta câți bani sunt acolo. Simţi cum o cuprinde nesiguranța imediat ce Elisabeth deschise ușa. Nu-și făcuse niciun plan. Nu știa ce să-i zică sau ce să o întrebe. Elisabeth era la fel de senină și de liniștită ca la cina de la nunta de aur, îmbrăcată cu haine scumpe și elegante. Fiecare fir de păr stătea perfect. Parcă nu se întâmplase nimic în sala de mese de pe Skjälerö. — Intră! o invită ea arătând cu mâna cu o manichiură perfectă către un living imens. Erica se abținu cât putu să nu se arate uluită. Asta nu era un apartament, era un etaj întreg. Era enorm și fiecare detaliu era perfect. Și bineînţeles că nicăieri nu era nicio arcadă de pizzerie. — Cafea? Ceai? Ceva mai tare? — Cafea, mulțumesc. Elisabeth făcu semn discret unei femei pe care Erica nu o observase inițial. Nancy. Erica o salută surprinsă.

— Henning! Avem musafiri! Elisabeth vorbea tare și clar în timp ce se îndrepta către niște canapele albe. Erica își ținu respiraţia. Era şocată să-l vadă pe Henning. Nu-l mai văzuse de când era pe jos în sala de mese de pe insulă, cuprins de convulsii. — Aude și înțelege tot ce zicem, dar mișcările sunt limitate, pentru că e paralizat în mare parte, îi explică Elisabeth încet. Nu mai poate să vorbească. Dar, cum am mai zis, e lucid. Elisabeth se aplecă peste scaunul cu rotile și șterse cu o batistă puţină salivă din colțul gurii lui Henning. Apoi își aranjă fusta cu grijă și se așeză pe canapea. — Mulţumesc că mă primești, că mă primiţi, zise Erica exact când Nancy îi întindea o cană cu cafea. Menajera pusese pe masă o tavă plină cu bunătăţi. — Biscuiţi? Elisabeth făcu semn spre farfuria cu biscuiţi italienești cu migdale. — Nu, mulțumesc, răspunse Erica dregându-și vocea. Eu tocmai am avut o întâlnire la editură... Se uită la Henning, neștiind cum să se exprime de faţă cu el. De fapt, se așteptase să vorbească doar cu Elisabeth, iar acum nu știa dacă are curaj să spună ceva sau dacă voia de fapt să spună ceva. — Nu te feri de Henning. Poţi să vorbești deschis, zise Elisabeth de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu mai avem secrete unul față de celălalt, nu-i așa, iubitule?

Îi şterse din nou saliva de la gură. — Da, deci trebuie să vorbim despre cartea mea, continuă Erica, uitându-se când la Henning, când la Elisabeth. Parcă se afla într-un coşmar bizar. — Editura mă susține să scriu și să termin cartea cu datele pe care le am acum. Dar nu știu... — Louise ce zice? Elisabeth părea că discută afaceri. — Louise vrea să scriu despre povestea Lolei. Așa cum e. Cu tot ce s-a întâmplat. — Foarte bine atunci, răspunse Elisabeth dând din mâini. — Dar... Erica se bâlbâi. — O să te afecteze. Pe tine. Nu o să contești cartea? — Nu, zise Elisabeth luând o gură de cafea. Erica se uită perplexă la ea. Apoi piesele din puzzle se așezară, una după alta. — M-a măcinat ceva, de când eram în sala de mese cu Louise. Dar nu am putut să-mi dau seama ce anume. Ai zis ceva, ceva de genul: De ce trebuie să vedem fotografia aia groaznică? De unde știai ce reprezintă? Asta, dacă nu cumva ai văzut-o în galeria lui Rolf în noaptea aceea... Elisabeth zâmbi și întinse mâna să ia un biscuit. Apoi se întoarse și arată spre peretele din spatele Ericăi.

— Nu-i așa că e superbă? Pot să spun cu mâna pe inimă că e una dintre cele mai bune fotografii ale lui Rolf. Nu-i așa, Henning? Erica se întoarse şi se uită în direcţia în care arătase Elisabeth. Fotografia intitulată Vinovăţie era agățată pe perete într-un format imens. — Am cumpărat-o de la Vivian. Am cumpărat și negativul. Așa își va permite să păstreze apartamentul. Mi-a rămas recunoscătoare. Erica își întoarse privirea către Henning. I se zbătea ochiul stâng și parcă încerca să spună ceva, dar singurul lucru care se auzi era un geamăt lung. — Nu am știut că Rolf era pe moarte. Așa că nu am înțeles de ce vrea să distrugă totul. Pentru toată lumea. — Te-ai dus la galerie, în timpul petrecerii? — Da. Eram puţin ameţită și nervoasă pe el pentru că nu venise la petrecere. Devenise un moș morocănos și eu... cred că voiam să-l cert. Sau, nu știu, poate a fost ca de obicei, doar o scuză ca să mă pot vedea cu el. — Încă îl iubeai? — Întotdeauna l-am iubit pe Rolf, răspunse Elisabeth clar şi tare, uitându-se la Henning. Dar am crezut că ne-am sacrificat dragostea pentru ceva mai presus de noi. Am crezut că mi-am sacrificat dragostea pentru un bărbat măreț, că Henning avea să lase ceva trainic posterităţii. Şi, în vanitatea mea, am vrut să fiu o parte din istoria asta. Și ce a scris Henning, ce am crezut eu că a scris... a fost atât de... frumos,

perfect, plin de dragoste. Niciun alt autor nu a mai întruchipat femeia atât de bine. După care pufni și se scutură de parcă voia să scape de ceva lipicios de pe ea. — Henning zicea mereu că eu sunt muza lui. Cum aș fi putut să-i iau așa ceva? Îl mângâie pe mână şi apoi se uită din nou la fotografie. — Când am văzut fotografia în galerie în seara aia, l-am implorat pe Rolf să nu o expună. — Nu ai vrut să se afle despre relaţia lui Henning cu Lola. Elisabeth clătină din cap. — Ar fi fost o rușine. Şi un scandal. Dar nu din cauza asta. Uită-te la fotografie. Ce vezi? Uită-te în spatele lui Henning și al Lolei. Erica se uită la fotografie din nou. Nu înţelegea ce vrea să spună Elisabeth. Apoi își luă privirea de la sărut, de la Henning și de la Lola. Se uită în planul îndepărtat. Numai în formatul ăsta mare puteai să vezi, să-ți dai seama. — Eşti și tu în fotografia asta. — Da, Rolf a văzut sigur când a mărit poza. Nici Louise nu a văzut când a primit copia de la Vivian. Dar, dacă Henning ar fi văzut poza mărită la expoziţie, și-ar fi dat seama că l-am minţit. Și-ar fi dat seama că de fapt fusesem în apartament cu mult înainte și că îi văzusem. Ar fi înțeles. Şi nu puteam permite. — Așa că l-ai împușcat pe Rolf cu pistolul de cuie, ca să nu expună

fotografia. Dar tu ai avut o rochie roșie. Și în pistol au găsit fibre negre. Elisabeth zâmbi din nou. — Ai trecut cu vederea că seara târziu m-am schimbat cu o creaţie minunată a lui Oscar de la Renta. Neagră. — Dar atunci de ce zice Louise că ea l-a omorât pe Rolf? Elisabeth se duse în spatele scaunului cu rotile. Îşi puse mâinile în jurul lui Henning și îl mângâie pe piept. — Am făcut un mic contract, Louise și cu mine. Uciderea Lolei și a copilului s-au prescris. Nu contează ce scrie în cartea ta. O să neg pur și simplu. E cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Dar pentru moartea lui Rolf aș fi condamnată la închisoare. Şi nu aș rezista. Dar cu rușinea pot să mă împac. Așa că ea spune că l-a omorât pe Rolf, iar eu nu o să te opresc să publici adevărul despre Lola. Și o să mă ocup personal ca toate cele nouă cărți să fie publicate din nou cu numele real al autorului. Nu-i așa că e frumos, Henning? În sfârșit, Lola o să aibă numele pe copertă. Vorbea încet la urechea lui. lar el scotea niște sunete guturale, indescifrabile. Erica se uita la ei — era o scenă grotescă. Parcă era într-un film de groază. — Ca să fie lucrurile clare. Vrei să spui că pot să scriu tot, tot adevărul despre Lola în cartea mea. Adică și despre voi, cei de lângă ea? Elisabeth își mângâie soțul pe chelie. — Da. Nu o să te opresc să scrii adevărul. De ce să fac asta? Nu mai am nimic. Totul s-a dus. Peter. Nepoţii. Rickard e... Rickard.

Blanche se va închide. Conducerea de la editura Bauer vrea să ies la pensie. Vor să mă bucur de amurgul vieţii, aşa s-au exprimat. Dar știi că și asta e o libertate. Să nu mai ai ce pierde. Și noi ne avem unul pe celălalt, Henning. Nu-i așa, iubitule? Ne avem unul pe celălalt. Eu sunt muza ta. Până ce moartea ne va despărți. Henning mormăi din nou ceva indescifrabil. Ericăi i se păru că vede disperare în ochii lui, dar era greu de spus, pentru că singurele mișcări ale feței lui erau doar niște tresăriri necontrolate. Pe de o parte, îi era milă de el. O să fie gol și expus lumii întregi. Dar apoi se gândi la Lola și îi trecu mila. Lola îi considerase familia ei, iar ei o dezamăgiseră. Erica putea acum să povestească lumii despre Lola. Când ieși din bloc, se uită încă o dată spre ferestrele imense de la etaj. Aia nu mai era o casă. Era o pușcărie. Închis. Era scris pe o hârtie pusă pe mijlocul ușii vopsite în negru. Rickard Bauer apăsă ușor pe clanţă înainte să scoată o cheie din buzunar și să descuie ușa. Se uită împrejur înainte să intre. Nu pentru că îl interesa dacă îl vede cineva, dar era mai bine să nu fie văzut. Și de fapt nu voia să știe nimeni unde e. Era ciudat să fie în incinta clubului Blanche când era închis. Fusese acolo doar când era plin de lume, de viaţă și de mișcare. Acum era părăsit și în lumina nemiloasă părea chiar ponosit. Se vedeau toate crăpăturile din ziduri și mizeria de pe jos. Dar în momentul ăsta nu i se potrivea niciun alt loc mai bine ca ăsta. În ultimele săptămâni, el și familia lui fuseseră în lumina reflectoarelor, care le dezvăluiseră păcatele. Acum nu mai aveau nimic de ascuns. Nimic de pierdut.

Tilde era acasă, în apartamentul lor. Nici nu ştia că el e la Stockholm. Îl sunase de nenumărate ori, dar nu se sinchisise să-i răspundă. Viaţa alături de ea se terminase. Ea era o parte din ceea ce fusese el. Dar acum era altul. Rickard intră în biroul mobilat spartan, pe care Ole și Henning îl împărțiseră cu Louise, și se uită în jur. Era neatins. Parcă cei care lucraseră acolo plecaseră lăsând totul în urmă, ceea ce de fapt era adevărat. Şi nimeni nu se va mai întoarce acolo. Blanche nu avea să se mai deschidă niciodată. Nimeni nu mai avea să lucreze vreodată în biroul ăsta, pentru că trecutul îi ajunsese din urmă și le scosese la lumină toate secretele. Adună pernele de pe canapeaua din camera de lângă birou și le puse ca o saltea pe jos, într-un colț. Avea și o pernă și o pătură să se învelească. Se lăsă încet în jos și se întinse pe-o parte. Era incredibil de obosit, dar de fiecare dată când închidea ochii îi vedea pe Peter şi pe băieți. Îi vedea vii. Îi vedea morţi. Şi nu ştia care dintre imaginile astea e mai groaznică. Era greu să poarte pe umeri o viață pierdută. Timpul petrecut în închisoare îl făcuse, pentru prima dată în viaţa lui, să se analizeze, să-și analizeze viaţa. Şi ce descoperise îl rușinase cumplit. Fără ceasurile scumpe, fără mașinile rapide și vacanţele spectaculoase nu era nimic. Nu știa nimic, nu avea nimic al lui, pentru că i se dăduse totul pe tavă, toată viaţa. Şi la vremea aceea nici măcar nu-și dăduse seama de valoarea acestor lucruri. În închisoare realizase că nu îi era dor de serile cu prietenii în Ibiza, nui era dor de pantofii lui lucraţi manual în Italia, de serile când lua cina la restaurante scumpe sau când făcea cumpărături cu Tilde. Nici nu se gândea la ele. Îi era dor în schimb de momentele petrecute cu Max şi

William, îi era dor să vadă faţa luminoasă a lui Peter când își privea băieţii, de plimbările cu barca spre insula Skjăleră, când soarele și apa mării îi inundau faţa sau când adormea în ţipetele pescăruşilor. Îi era dor de un milion de lucruri care nu aveau de-a face cu banii și cu extravaganța. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se pună singur pe picioare. Dar ceea ce era groaznic și îl speria era că știa ce nu vrea, dar nu știa ce vrea. Era un bărbat în floarea vârstei care nu știa de fapt cine e și care nici nu mai avea pe nimeni în jur care să-l ajute să descopere. Totul era distrus. Singurul lucru pe care îl știa acum era că ar fi dat orice pentru încă un moment cu Peter şi nepoţii lui. Încă un moment pe o stâncă pescuind crabi cu plasa. Să audă râsetele vesele ale lui William și Max când trăgeau plasa încet din apă, plină de crabi mici. Ar fi putut să dea o împărăție pentru un astfel de moment. Bărbaţii din familia Bauer nu aveau voie să plângă, dar în seara asta Rickard adormi plângând. — Bertil! strigă Rita din baie. Bertil aruncă lingura de lemn cu care amestecase în tocăniţa de pe foc și fugi la ea, cu Ernst după el. — Ce s-a întâmplat? Te simţi rău? Te doare ceva? întrebă el uitându-se la ea panicat. Ea întinse o mână către el. Era plină de păr. — A început, zise ea încercând să-și înăbuşe plânsul. Bertil o trase spre el și o îmbrăţișă, în timp ce ea, tremurând la pieptul lui, vărsă primele lacrimi de când primise diagnosticul.

— Plângi, descarcă-te, o îndemnă el mângâind-o pe spate. Bluza lui Bertil se udase până la poale de la lacrimile ei. Rita îi dădu drumul din îmbrăţișare şi se șterse la ochi cu mâneca de la bluză. — Iartă-mă! zise ea suspinând. Bertil se uită la femeia pe care o iubea atât de mult și sufletul i se umplu de atâta dragoste, încât teama îi dispăru. — Nu ai de ce să-mi ceri iertare. Și nu trebuie să te prefaci că nu ţi-e frică. Știu că vrei să pari puternică, dar nu e nevoie față de mine. — Ai dreptate, știu. Dar e foarte greu. Şi uită-te la părul meu... Începu să plângă din nou, iar el o şterse pe obraji. Apoi deschise dulapul din baie, luă aparatul de ras și se așeză în spatele ei în faţa oglinzii. — Doar știi că mereu am fost de părere că Demi Moore în GI Jane e cea mai sexy persoană de pe pământ. — Nu cred că mi-ai spus niciodată, replică Rita râzând printre lacrimi. — Bineînţeles că ţi-am zis, de foarte multe ori. Vezi, nu mă asculţi când vorbesc. Rita dădu din cap și-și șterse încă o dată obrajii. — Aşa că părerea mea este să-i faci pe plac bătrânului Bertil și să-i dai puţin de GI Jane, continuă el. Ştii că într-o relaţie trebuie și să dai, şi să iei. Și câteodată e și rândul tău să-mi dai ceva. Vreau doar să te avertizez că e foarte probabil să fiu excitat toată ziua, dar, asta e, nu ai ce face... — Bertil!

Rita îl lovi ușor peste umăr, dar începu să râdă apoi și se opri din plâns. Se uită în oglindă. Avea o chelie în partea stângă lângă tâmplă. — O să cadă tot, într-un fel sau altul, zise ea. Mai bine hai să ne apucăm de treabă și să rezolvăm problema. Bertil începu să o radă pe cap cu grijă. Din creștet spre spate și tot așa, peste tot. Părul începu să cadă pe jos. Buza de jos a Ritei tremura, dar nu mai vărsă nicio lacrimă. Sărută capul chel al soţiei sale și o îmbrăţișă îndelung. Apoi luă din nou aparatul și începu să se radă și el pe cap. — Bertil, ce faci? — Crezi că o să fii singura sexy din familia asta? — Eşti nebun, comentă ea, zâmbind totuși în timp ce el își vedea de treabă. In cele din urmă, rămase și el fără păr pe cap. Işi apropie obrazul de al ei și zise: — Doi oameni al naibii de sexy. Rita îl privi îndelung, apoi se întoarse, îi luă capul în mâini și îl sărută apăsat pe gură. — Te iubesc, Bertil Mellerg. Să nu uiţi niciodată. Apoi o sărută și el. Nu avea cum să uite nimic din ceea ce avea legătură cu Rita.

Ultima oprire a Ericăi era la Birgitta. După ce-și luase rămas-bun de la Henning și Elisabeth, fusese la fostul vecin al Lolei, Åke, și apoi se întâlnise și cu Johan Hansson în atelierul lui plin de culoare și deplânsese împreună cu el destinul Lolei. Dar vizita la Birgitta era cea mai importantă. Erica nu știa dacă doamna în vârstă urmărea știrile și se gândise să o sune în prealabil, ca să o pregătească. Dar până la urmă se hotărî că e mai bine să-i povestească față în față. Isus o privea din toate colțurile casei în momentul în care păși în apartamentul Birgittei, ţinând strâns la piept cutia cu fotografii pe care le primise cu împrumut. Le scanase cu grijă pe toate. — Nu știu dacă ai auzit. Te uiţi la știri? întrebă Erica prudentă. Birgitta clătină din cap. — Nu, nu am nevoie să citesc altceva decât Biblia. Sunt atâtea nenorociri la știri, că îmi face rău să aud mereu de război, de foamete, de crime. — Atunci nu știi? continuă Erica emoţionată în timp ce își ștergea mâinile de pantaloni. Îi era teamă să spună ceva ce Birgitta ar fi putut considera un miracol. — Am aflat ce s-a întâmplat cu Lola. Și cu Pytte. — Doamne, Dumnezeule! exclamă Birgitta ducându-și mâinile la piept. Cred că trebuie să mă așez înainte să începi să-mi povestești. Stai doar să mă uit la Viktor, să văd dacă e bine. Învață cifrele acum. E foarte inteligent.

Birgitta dispăru în bucătărie, dar se întoarse imediat. — E bine, zi-mi. — E o poveste lungă. Și o să ţi-o spun pe toată. Dar, înainte de asta, vreau să-ți zic un lucru important. Copilul Monicăi, fetița ei, nepoata ta, trăiește. Birgitta suspină. — Nu, nu te cred. Nu se poate... Erica o prinse de mână și îi povesti tot. Și în timp ce povestea, lacrimile Birgittei curgeau fără încetare. — Draga de ea! Draga, draga de ea! Ce greu i-o fi fost! Bine, asta nu-i scuză crimele de acum. Pentru astea o să dea socoteală în fața Domnului, dar chiar și așa. — Și mie mi-e milă de Louise. Era doar un copil când a pierdut totul. Cred că s-ar bucura enorm dacă i-ai da un semn de viaţă. Poate ai vrea să o vizitezi? Ştiu că ceea ce a făcut e împotriva tuturor principiilor tale... — Eu cred în iertare mai presus decât orice, răspunse Birgitta încet. Dacă Isus l-a putut ierta pe luda pentru că l-a trădat și l-a vândut pe 30 de arginţi, atunci pot și eu să-i iert din toată inima păcatele fetiţei Monicăi. Erica o mângâie pe mână și se lăsă liniștea. O liniște care parcă vindeca într-un fel. Nu-și dădu seama cât timp stătuseră acolo în tăcere, fiecare cu gândurile ei, dar în cele din urmă se întoarse către Birgitta și o întrebă: — Pot să-l ajut pe Viktor puţin? Cu matematica?

— Da, bineînţeles, răspunse femeia în vârstă ștergându-și lacrimile de pe obraji. A vorbit despre tine zile șir după ce ne-ai vizitat ultima dată. O să se bucure mult. — Mulţumesc, spuse Erica ducându-se în bucătărie. Viktor se lumină la față imediat ce o văzu. — Bună! Nu-mi aduc aminte cum te cheamă! — Mă cheamă Erica. Pot să mă aşez? Poate poţi să mă înveţi și pe mine puțină matematică? Nu am fost niciodată bună la matematică. — Eu sunt foarte bun la matematică, spuse Viktor încântat, trăgând scaunul de lângă el pentru Erica. Acesta e un opt. Poţi să-l faci în două feluri. Ori două cercuri unul peste altul, ori, dacă vrei, poţi să-l faci și fără să ridici creionul. Uite. Îi demonstră mândru cum se face un opt, iar Erica îl lăudă. — Dacă ai doi de patru și aduni, atunci ai opt! zise el apoi. — Vai, dar ce bine socotești! — Știu, spuse Viktor colorând cifra patru cu un creion mov. Eu știu să fac multe. Știu cifrele, știu literele și am învăţat să și înot. — Minunat! — Îmi place de tine, zise Viktor luând-o în braţe. Erica simți cum căldura îmbrăţișării lui îi învăluie tot corpul și parcă tot ce fusese greu până atunci, tot răul cu care se luptase se risipea acum. Brusc, parcă tot ce fusese complicat în viața ei devenise foarte, foarte simplu. Pentru că patru cu patru făceau opt.

Şi unu cu unu. Făceau trei. Cuvântul autoarei și mulțumiri Ca de obicei, sunt mulți cei cărora aș vrea să le mulțumesc. În primul rând, vreau să-i mulțumesc soțului meu, Simon, care m-a susținut mereu. Apoi întregii familii care mă sprijină întotdeauna, lucru pentru care sunt veșnic recunoscătoare. Editorului meu, John Häggblom, cu care e o plăcere să lucrez și același lucru e valabil şi pentru întreaga echipă de la Forum, în special PiaMaria Falk și Clara Lundström. Lena Sandfridsson și Rebecka Cronsten, care au citit și au corectat cu atenţie. Și un mulțumesc imens agenţiei mele, Nordin Agency. O mare parte din munca mea se bazează pe documentare și pe cercetarea detaliilor și am fost ajutată enorm pentru a putea scrie lucrurile într-un mod corect. Cu detaliile din Fjällbacka am fost ajutată de Anders și Annika Torevi. Cu detaliile criminalistice, de Kelda Staag, M. Sc., tehnician criminalist la Poliţia Regională Stockholm, care m-a ajutat să mă lupt cu termenii tehnici pentru a-i putea introduce corect în contextul unui roman polițist. Apoi a fost foarte important pentru mine să pot să înţeleg și să scriu corect despre istoria transsexualilor și lumea lor, iar aici m-a ajutat Sam Hultin. Eleonora Von Essen și Lena Läckberg Ivarson au citit manuscrisul și miau oferit un feedback nepreţuit. Sunt mulţi în jurul meu care îmi dau bucuria, inspiraţia și motivaţia de a scrie. Nu pot să-i menţionez pe toţi, dar vreau neapărat să-l menţionez pe Henrik Fexeus. Întotdeauna e greu să scrii cuvinte sau expresii în dialect. În ceea ce privește Skjälero, am ales să pornesc de la originea norvegiană a expresiei din Bohuslän, adică skjeller1.

Dar în unele cazuri ești obligat, ca autor, în ciuda unei documentări detaliate, să te mai abaţi de la adevăr. Pentru binele poveștii. Toate greșelile sunt numai ale mele. Camilla Läckberg 1 În limba norvegiană cuvântul skjeller înseamnă a certa (pe cineva).

Document Outline e Sâmbătă e Stockholm 1980 e Duminică e Stockholm 1980 e Stockholm 1980 e Stockholm 1980 e Luni e Stockholm 1980 e Stockholm 1980 e Stockholm 1980 e Stockholm 1980 e Marţi e Stockholm 1980 e Stockholm 1980 e Miercuri e Stockholm 1980 e Miercuri, o săptămână mai târziu e Stockholm 1980 e Joi e Stockholm 1980 e Stockholm 1980 e Stockholm 1980 e Două săptămâni mai târziu e Cuvântul autoarei și mulțumiri